

Florian Piller
Gelecek yıl İstanbul'da
Band/Volum/Kitap I – İstanbul
Verlag Pipo Buono 2026 ohne ISBN-Nummer
Unverkäuflich/not for sale/satılık değil

Florian Piller

Gelecek yıl İstanbul'da

Nächstes Jahr in Istanbul!

Next year in Istanbul!

Band/Volum/Kitap I – Istanbul

Kulaklarımda, gözlerimde İstanbul

Doğunun mavi gökyüzü altında
Oturuyorum boğaz kıyısında Eminönü Üsküdar veya Karaköy'de
Gelen giden insanları izliyorum
Durup iyi akşamlar veya güle güle diyorlar
Genç bir adam tepsiyi dengeleyip yüksek sesle çay sıcak çay diye bağıyor
Martılar suyun üzerinde çığlık çığlığa daireler çiziyor
Ve sanki büyük bir koreografinin parçası gibi hissediyorlar
Aslında bu doğru
Kırmızı bezli bir arabada
Yaşlı bir adam kestane veya altın sarısı mısır satıyor
Birisi kafasında simit kulesi taşıyarak yürüyor
Ve aç müşteriler umuyor
Genç kediler sahildeki taşların üzerinde tırmanıyor
Ta ki bir dalgadan sıçrayan su damlası onları kaçırana kadar
Balıkçılar sabırla kamışlarında bir titreme bekliyor

Kulağımda istanbul gözümde istanbul
Boğazın kıyısında
Oturuyorum doğunun mavi gökyüzü altında
Yavaşça ufukta kavurucu sıcaklık kayboluyor
Altın gibi sıcak bir ışık silueti ışıltı ve parlaklıkla büyülüyor
Güneş kızıl alevler içinde denize batıyor
Ve akşam parıltısını gemilerin güvertesine boyuyor

Kulağımda istanbul gözümde istanbul
Boğazın kıyısında
Oturuyorum doğunun kapkara gökyüzü altında
Yıldızların parlamaya başladığı yerde
Ve evlerin karanlık gözleri
Birer birer sıcak ışıklarla aydınlanıyor
Kulağımda istanbul gözümde istanbul
Ve seni hasretle düşünüyorum

Gelecek yıl istanbul'da

Istanbul in meinen Ohren, in meinen Augen

*Dort unter dem blauen Himmel des Orients
Sitze ich am Bosphorus in Eminönü, Üsküdar oder Karaköy
Und sehe all die Leute die kommen und gehen
Sie bleiben stehen und sagen "İyi akşamlar" oder „Güle güle“
Ein junger Mann jongliert ein Tablett und ruft laut «Çay, sıcak Çay»
Die Möwen ziehe kreischend ihre Kreise über dem Wasser
Und fühlen sich dabei wie in einer grossen Choreografie
Was eigentlich auch stimmt
An einem Wagen mit roter Stoff-Plane
Verkauft ein alter Mann Kastanien oder goldgelbe Maiskolben
Auf dem Kopf jongliert jemand einen Turm Simit spazieren
Und holt auf hungrige Kunden
Junge Katzen turnen auf den Steinbrocken am Ufer
Bis sie von einem Spritzer der Gischt fortgejagt werden
Fischer warten geduldig auf ein Zittern an ihren Ruten*

*Istanbul in meinen Ohren und in meinen Augen
Am Ufer des Bosphorus
Sitze ich unter dem blauen Himmel des Orients
Langsam versinkt die sengende Hitze hinter dem Horizont
Ein goldig warmes Licht verzaubert die Silhouette mit Glitter und Glanz
Die Sonne verschwindet feurig Rot im Meer
Und mahlt den Schiffen den Abendschimmer auf ihr Bord*

*Istanbul in meinen Ohren, in meinen Augen
Am Ufer des Bosphorus
Sitze ich unter dem tiefschwarzen Himmel des Orients
An dem die Sterne zu funkeln beginnen
Und die dunkeln Augen der Häuser
Eines nach dem anderen mit warmem Licht erleuchtet wird
Istanbul in meinen Ohren in meinen Augen
Und ich denke voll Sehnsucht an dich zurück
Gelecek yıl istanbul'da*

Istanbul in my ears, in my eyes

There under the blue sky of the orient
I sit by the Bosphorus in Eminönü Üsküdar or Karaköy
And watch all the people who come and go
They pause and say "İyi akşamlar" oder „Güle güle“
A young man balances a tray and shouts loudly "tea, hot tea"
The seagulls circle screeching above the water
And feel like part of a great choreography
Which is true
At a cart with a red cloth roof
An old man sells chestnuts or golden yellow corn cobs
Someone balances a tower of simit on their head
And hopes for hungry customers
Young cats climb on the stones at the shore
Until a splash of spray sends them scurrying
Fishermen wait patiently for a tug on their lines

Istanbul in my ears and in my eyes
On the shore of the Bosphorus
I sit under the blue sky of the orient
Slowly the blazing heat sinks behind the horizon
A golden warm light enchants the silhouette with glitter and shine
The sun disappears fiery red into the sea
And paints the evening glow onto the decks of the ships

Istanbul in my ears in my eyes
On the shore of the Bosphorus
I sit under the deep black sky of the orient
Where the stars begin to sparkle
And the dark eyes of the houses
Are lit one by one with warm light
Istanbul in my ears in my eyes
And I think back to you with deep longing

Gelecek yıl istanbul'da

Vorwort

Istanbul – eine Stadt, die Geschichte atmet und an jeder Ecke ein neues Geheimnis birgt. In diesem Buch lade ich dich ein, die berühmten Sehenswürdigkeiten zu entdecken, aber auch die verborgenen Orte zu erleben, die oft nur Einheimischen bekannt sind. Auf genaue Ortsangaben wird bewusst verzichtet, denn mit digitalen Karten im Internet lassen sich all diese faszinierenden Plätze leicht finden.

Dieses Buch richtet sich vor allem an alle, die ich bereits durch diese einzigartige Stadt führen durfte – oder noch führen werde.

Besondere Kuriositäten, die Istanbul auf ihre eigene Weise prägen, sind mit dem osmanischen Symbol gekennzeichnet – ein kleines Extra, das die Vielfalt und Tiefe dieser Metropole widerspiegelt. Ich hoffe, dass die Texte und Bilder in diesem Buch meine Begeisterung und Faszination für diese Stadt weitergeben können. Mögen sie dich inspirieren, die vielschichtige Geschichte Istanbul's zu sehen, zu schmecken und zu riechen.

Und so sage ich: Nächstes Jahr in Istanbul!

Foreword

Istanbul is a city that breathes history and reveals a new secret around every corner. In this book, I invite you to discover its famous landmarks, but also to experience the hidden places that are often known only to locals. Precise locations have been intentionally left out, as all these fascinating spots can easily be found using digital maps.

This book is especially dedicated to all those whom I have already had the pleasure of guiding through this unique city, as well as those I may guide in the future.

Special curiosities that shape Istanbul in their own unique way are marked with the Ottoman symbol. It is a small extra that reflects the richness and depth of this metropolis. I hope that the texts and images in this book can convey my own enthusiasm and fascination for this city. May they inspire you to see, taste, and smell the many layers of Istanbul's history.

And so I say: Next year in Istanbul!

Önsöz

İstanbul, tarihle nefes alan ve her köşede yeni bir sırrı ortaya çıkaran bir şehirdir. Bu kitapta seni, ünlü simge yapılarını keşfetmeye ve aynı zamanda yalnızca yerel halkın bildiği gizli köşeleri deneyimlemeye davet ediyorum. Belirli adreslere bilerek yer verilmedi, çünkü bu büyüleyici yerlerin tamamı dijital haritalar sayesinde kolayca bulunabilir.

Bu kitap, bugüne kadar bu eşsiz şehirde rehberlik etme şansını bulduğum ve gelecekte rehberlik etmeyi umduğum herkese hitap ediyor.

İstanbul'un kendine has dokusunu oluşturan özel ilginçlikler Osmanlı sembolüyle işaretlenmiştir. Bu küçük detay, bu metropolün zenginliğini ve derinliğini yansıtan bir armağandır. Kitaptaki metinlerin ve görsellerin, İstanbul'a duyduğum heyecanı ve hayranlığı yansıtabilmesini umuyorum. Umarım seni de bu şehrin katmanlı tarihini görmeye, tatmaya ve koklamaya ilham eder.

Ve bu nedenle diyorum ki: Gelecek yıl İstanbul'da!

Anmerkungen

Da es sich um ein unverkäufliches Buch handelt:

- ❖ Sind die Texte nicht aufwendig lektoriert. Die Texte enthalten deshalb einige nicht entdeckte Fehler. Die englischen und türkischen Texte sind KI generiert und können stilistische Fehler aufweisen.
- ❖ Die von mir erstellten Fotografien sind ergänzt mit diversen Bildern, wenn die Möglichkeit eigene Fotos zu machen nicht gegeben war.
- ❖ Alle Orte sowie historischen und kulturellen Gebäude, die in diesem Buch beschrieben sind, habe ich persönlich besucht.
- ❖ Das Weitergeben dieses Buches an Drittpersonen ist nicht erlaubt. Wenn Du keine Verwendung mehr dafür hast, bitte an mich zurücksenden oder vernichten.
- ❖ Da die Möglichkeiten bestehen, genaue Standorte, Öffnungszeiten und weitere Informationen im Internet zu recherchieren, habe ich im Buch auf solche Angaben verzichtet.
- ❖ Fragen zur Reise, zu Unterkünften sowie Essen und Trinken beantwortet ich bevorzugt persönlich und individuell.

Notes

Since this is a non-commercial book:

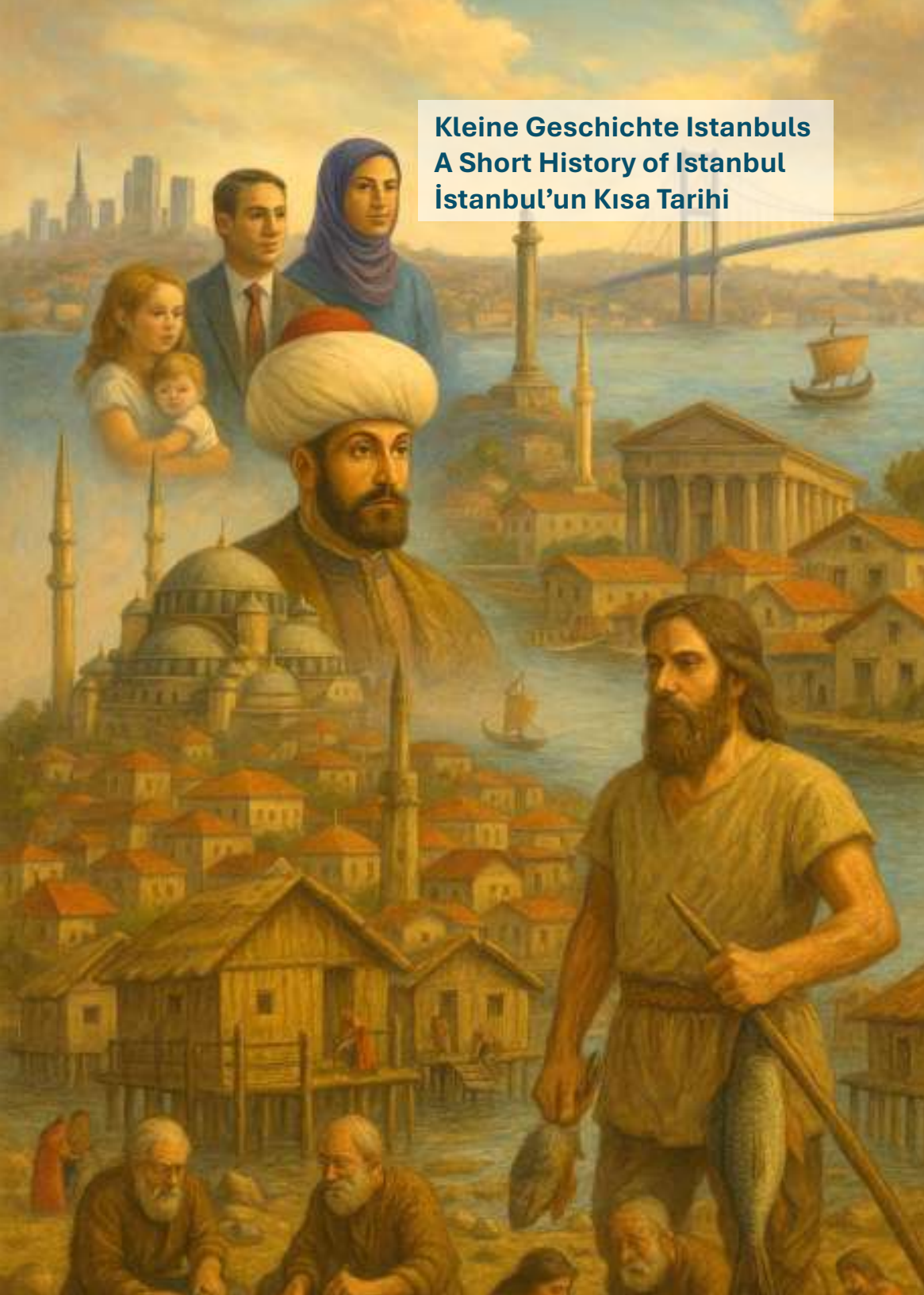
- ❖ The texts have not been extensively edited. Therefore, some unnoticed errors may remain. The English and Turkish texts are AI-generated and may have stylistic errors.
- ❖ The photographs I took are supplemented with various images when it was not possible to take my own photos.
- ❖ I have personally visited all the locations as well as the historical and cultural buildings described in this book.
- ❖ Passing this book on to third parties is not allowed. If you no longer need it, please return it to me or destroy it.
- ❖ As it is possible to find exact locations, opening hours, and further information online, I have omitted such details in the book.
- ❖ I prefer to answer questions about travel, accommodations, as well as food and drinks personally and individually.

Notlar

Bu kitap satılık olmadığından:

- ❖ Metinler detaylı bir şekilde redakte edilmemiştir. Bu nedenle bazı hatalar fark edilmemiş olabilir. İngilizce ve Türkçe metinler yapay zeka tarafından oluşturulur ve üslup hataları olabilir.
 - ❖ Tarafımdan çekilen fotoğraflar, kendi fotoğraflarımı çekme imkânı olmadığına farklı görsellerle tamamlanmıştır.
 - ❖ Bu kitapta anlatılan tüm yerleri, tarihi ve kültürel yapıları şahsen ziyaret ettim.
 - ❖ Bu kitabın üçüncü şahıslara verilmesi yasaktır. Artık ihtiyacın kalmadıysa lütfen bana geri gönder ya da imha et.
 - ❖ Kesin konumlar, çalışma saatleri ve diğer bilgilerin internetten kolayca bulunabilmesi nedeniyle, bu tür detayları kitaba dahil etmedim.
- Seyahat, konaklama ve yeme-içme ile ilgili soruları şahsen ve bireysel

Kleine Geschichte Istanbuls
A Short History of Istanbul
İstanbul'un Kısa Tarihi

Die lange, spannende und bunte Geschichte von Istanbul

Stell dir vor: Vor mehr als 8500 Jahren, also vor sehr, sehr langer Zeit, lebten Menschen dort, wo heute die riesige Stadt Istanbul steht. Diese Menschen lebten in einer Zeit, die man Jungsteinzeit nennt. Sie wohnten in kleinen Häusern, die sie oft auf Holzpfählen bauten, damit sie nicht im Wasser oder Schlamm standen. Sie fingen Fische im Wasser, jagten wilde Tiere und sammelten essbare Pflanzen in den Wäldern. Diese Menschen hatten noch keine Städte oder Strassen, sondern lebten in kleinen Gemeinschaften und machten sich Werkzeuge aus Stein, Knochen und Holz.

Die Gründung von Byzantion – die erste Stadt

Viele tausend Jahre später, ungefähr 660 Jahre vor Christus, kamen griechische Menschen aus einer Stadt namens Megara. Sie suchten einen neuen Platz, um eine Stadt zu bauen. Sie fanden eine ganz besondere Stelle am Wasser, wo sich zwei grosse Meere treffen: Das Schwarze Meer und das Mittelmeer. Dort trennt eine schmale Wasserstrasse namens Bosporus zwei Kontinente – Europa und Asien. Die Griechen gründeten ihre neue Stadt und nannten sie Byzantion. Byzantion wurde schnell zu einem wichtigen Ort, weil dort viele Schiffe vorbeifuhren, die Handel trieben. Die Menschen in Byzantion verkauften Dinge wie Getreide, Olivenöl, Wein und Stoffe. Sie tauschten Waren mit anderen Ländern und lernten dabei viel über fremde Kulturen. Byzantion war wie eine Brücke zwischen Europa und Asien.

Konstantinopel – die Hauptstadt eines grossen Reiches

Im Jahr 330 nach Christus wurde Byzantion von einem römischen Kaiser namens Konstantin zu seiner neuen Hauptstadt gemacht. Er gab der Stadt einen neuen Namen: Konstantinopel, was so viel heisst wie „Stadt des Kaisers Konstantin“. Konstantinopel wurde eine sehr grosse und reiche Stadt. Dort wurden prächtige Kirchen gebaut, riesige Paläste errichtet und grosse Märkte voller bunter Waren eröffnet.

Die Stadt war berühmt für ihre starken Mauern, die sie vor Feinden schützten. Konstantinopel wurde das Zentrum des Byzantinischen Reiches, das viele Jahrhunderte lang herrschte. Die Menschen dort sprachen Griechisch und lebten nach eigenen Gesetzen und Traditionen.

Die Eroberung durch die Osmanen

Im Jahr 1453 veränderte sich alles. Ein mächtiger Herrscher aus dem Osmanischen Reich, Sultan Mehmed II., wollte Konstantinopel erobern. Er hatte eine grosse Armee und viele Kanonen. Nach einer langen Belagerung gelang es ihm, die Stadt einzunehmen.

Von da an wurde Konstantinopel die Hauptstadt des Osmanischen Reiches, das über viele Länder herrschte. Sultan Mehmed II. gab der Stadt einen neuen Namen: Istanbul. Unter den Osmanen wurde Istanbul eine noch grössere und lebendigere Stadt. Hier lebten Menschen aus vielen verschiedenen Kulturen und Religionen zusammen – Türken, Griechen, Armenier, Juden und viele andere.

Das bunte Leben in Istanbul

In Istanbul entstanden wunderschöne Moscheen mit hohen Minaretten, bunte Basare, wo man viele verschiedene Dinge kaufen konnte, und grosse Paläste, in denen die Sultane lebten. Istanbul war ein wichtiges Zentrum für Handel, Kunst und Wissenschaft. Die Stadt war immer lebendig: Händler kamen aus allen Teilen der Welt, Musiker spielten auf den Strassen, und auf den Märkten rochen die Gewürze herrlich. Menschen erzählten sich Geschichten und feierten viele Feste, die die verschiedenen Kulturen und Religionen zusammenbrachten.

Istanbul heute – die Stadt zwischen zwei Kontinenten

Heute ist Istanbul eine riesige Stadt mit mehr als 15 Millionen Menschen. Sie ist die einzige Stadt auf der Welt, die auf zwei Kontinenten liegt: auf Europa und auf Asien. Es gibt dort moderne Gebäude, aber auch viele alte Bauwerke aus der Zeit der Griechen, Römer und Osmanen. Menschen aus aller Welt besuchen Istanbul, um die beeindruckenden Paläste, Moscheen und historischen Stätten zu sehen. Sie fahren mit Fähren über den Bosphorus, spazieren durch die bunten Basare und essen leckeres türkisches Essen.

Das Leben in der Stadt – bunt und lebendig

Die Strassen von Istanbul waren voller Leben. Auf den Basaren roch es nach Gewürzen und frischem Brot. Händler riefen ihre Waren aus, Musiker spielten schöne Musik und Kinder spielten auf den Plätzen. Viele Menschen kamen von weit her, um in Istanbul zu leben oder die Stadt zu besuchen. Sie brachten neue Ideen, Sprachen und Essen mit. Dadurch wurde Istanbul zu einem Ort, an dem sich viele Kulturen trafen und miteinander lebten.

Menschen heute – eine grosse Familie

Heute leben in Istanbul mehr als 15 Millionen Menschen. Sie sprechen viele Sprachen und gehören verschiedenen Religionen an. Sie arbeiten in Büros, Fabriken, Restaurants oder auf dem Markt. Die Menschen in Istanbul lieben ihre Stadt und feiern viele Feste, bei denen sie tanzen, singen und leckeres Essen geniessen. Istanbul ist wie eine grosse Familie, in der Menschen aus aller Welt zusammenleben. Sie erzählen sich Geschichten aus der Vergangenheit und träumen von der Zukunft.

Drei grosse Herrscher von Istanbul

Konstantin der Grosse

Vor fast 1700 Jahren lebte ein Kaiser namens Konstantin der Grosse. Er war ein sehr mächtiger Herrscher im Römischen Reich. Konstantin wollte eine neue Hauptstadt bauen, die stark und schön sein sollte. Er suchte sich die alte Stadt Byzantion aus, weil sie an einer wichtigen Stelle lag, zwischen Europa und Asien, und weil viele Schiffe dort vorbeifuhren.

Im Jahr 330 nach Christus machte er Byzantion zur neuen Hauptstadt und nannte sie Konstantinopel – nach sich selbst. Er baute grosse Strassen, Paläste und Kirchen. Eine der berühmtesten Kirchen, die später dort gebaut wurde, war die Hagia Sophia. Konstantin war auch der erste römische Kaiser, der das Christentum erlaubte und förderte, sodass viele Menschen begannen, Christen zu werden.

Mehmed II. – der Eroberer

Über tausend Jahre später, im Jahr 1453, kam ein junger Sultan namens Mehmed II., der auch „Mehmed der Eroberer“ genannt wird. Er wollte Konstantinopel erobern, weil die Stadt sehr wichtig war und viele Reiche sie haben wollten. Mehmed hatte eine starke Armee und viele Kanonen, mit denen er die mächtigen Mauern von Konstantinopel überwinden konnte. Nach einem langen Kampf wurde die Stadt eingenommen. Sultan Mehmed machte Konstantinopel zur Hauptstadt des Osmanischen Reiches und gab der Stadt den Namen Istanbul. Er liess viele neue Gebäude bauen, wie Moscheen und Paläste, und sorgte dafür, dass die Stadt wieder lebendig und voller Menschen wurde.

Süleyman der Prchtige

Ein weiterer berühmter Herrscher war Süleyman der Prchtige. Er regierte im 16. Jahrhundert und machte das Osmanische Reich sehr mächtig und reich. Süleyman war nicht nur ein mutiger Kämpfer, sondern auch ein kluger Gesetzgeber. Er sorgte dafür, dass in seinem Reich gerecht regiert wurde. Unter seiner Herrschaft blühte Istanbul auf. Es entstanden wunderschöne Gebäude, Moscheen und Schulen. Die Stadt wurde ein wichtiges Zentrum für Kunst, Wissenschaft und Handel.

Die vielen Kulturen in Istanbul

Istanbul war und ist eine Stadt, in der viele Menschen aus unterschiedlichen Ländern und Kulturen zusammenleben. Im Laufe der Jahrhunderte kamen Griechen, Römer, Türken, Juden, Armenier, Araber und viele andere nach Istanbul. Jede Gruppe brachte ihre eigene Sprache, Religion, Essen, Kleidung und Traditionen mit. Zum Beispiel:

- Die Griechen bauten wunderschöne Kirchen und sprachen Griechisch.
- Die Osmanen bauten Moscheen und lebten nach dem Islam.
- Juden und Christen hatten ihre eigenen Kirchen und Synagogen.

Händler aus Europa, Asien und Afrika brachten Gewürze, Stoffe, Schmuck und exotische Tiere mit.

Alle diese Menschen lebten oft nebeneinander und lernten voneinander. So wurde Istanbul zu einer Stadt voller Vielfalt und Leben.

Der Handel – die Stadt als wichtiger Marktplatz

Weil Istanbul an der Grenze zwischen zwei Kontinenten liegt, war die Stadt schon immer ein wichtiger Ort für Handel. Händler aus aller Welt kamen hierher, um ihre Waren zu verkaufen oder neue Dinge zu kaufen.

Es gab grosse Märkte, die Basare genannt werden. Dort konnte man fast alles finden: Gewürze, Teppiche, Schmuck, Seide, Gewänder, Früchte und Süßigkeiten. Der Handel brachte Reichtum in die Stadt und half, dass viele Menschen hier lebten und arbeiteten. Schiffe aus Europa, Afrika, Asien und dem Nahen Osten legten in den Häfen von Istanbul an.

Der Bosphorus, die Wasserstrasse, die Europa und Asien trennt, war eine wichtige Verkehrs- und Handelsroute. Viele Schiffe fuhren dort entlang, brachten Waren und Informationen und verbanden verschiedene Kulturen miteinander.

The Long, Exciting and Colorful History of Istanbul

Imagine this: More than 8,500 years ago—so, a very, very long time ago—people lived where the huge city of Istanbul stands today. These people lived in what we call the Neolithic period. They lived in small houses, often built on wooden stilts to keep them above water and mud. They caught fish, hunted wild animals, and gathered edible plants from the forests. They didn't have cities or roads yet but lived in small communities and made tools from stone, bone, and wood.

The Founding of Byzantium – The First City

Thousands of years later, around 660 B.C., Greek people from a city called Megara came looking for a new place to build a city. They found a very special place by the water, where two large seas meet: the Black Sea and the Mediterranean Sea.

There, a narrow waterway called the Bosphorus separates two continents—Europe and Asia. The Greeks founded their new city and named it Byzantium.

Byzantium quickly became an important place because many ships passed through, trading goods. People in Byzantium sold things like grain, olive oil, wine, and fabric. They exchanged goods with other lands and learned about different cultures.

Byzantium became like a bridge between Europe and Asia.

Constantinople – The Capital of a Great Empire

In 330 A.D., a Roman emperor named Constantine made Byzantium his new capital. He gave the city a new name: Constantinople, which means "City of Emperor Constantine." Constantinople became a very large and wealthy city. Beautiful churches were built, huge palaces rose, and colorful markets were opened full of goods.

The city was famous for its strong walls that protected it from enemies.

Constantinople became the center of the Byzantine Empire, which ruled for many centuries. People there spoke Greek and lived under their own laws and traditions.

The Ottoman Conquest

In 1453, everything changed. A powerful ruler of the Ottoman Empire, Sultan Mehmed II, wanted to conquer Constantinople. He had a large army and many cannons. After a long siege, he succeeded in taking the city.

From then on, Constantinople became the capital of the Ottoman Empire, which ruled over many lands. Sultan Mehmed II gave the city a new name: Istanbul.

Under the Ottomans, Istanbul became even bigger and livelier. People from many different cultures and religions lived together—Turks, Greeks, Armenians, Jews, and many others.

Colorful Life in Istanbul

In Istanbul, beautiful mosques with tall minarets were built, colorful bazaars appeared where people could buy all sorts of things, and large palaces were built where the sultans lived. Istanbul became an important center for trade, art, and science.

The city was always lively: merchants came from all parts of the world, musicians played on the streets, and spices gave the markets a wonderful scent. People shared stories and celebrated festivals that brought different cultures and religions together.

Istanbul Today – The City Between Two Continents

Today, Istanbul is a huge city with more than 15 million people. It's the only city in the world located on two continents: Europe and Asia. There are modern buildings, but also many old structures from the time of the Greeks, Romans, and Ottomans. People from all over the world visit Istanbul to see its impressive palaces, mosques, and historical sites. They ride ferries across the Bosphorus, walk through colorful bazaars, and enjoy delicious Turkish food.

Life in the City – Colorful and Lively

The streets of Istanbul were full of life. The markets smelled of spices and fresh bread. Vendors shouted out their goods, musicians played beautiful music, and children played in the squares.

Many people came from far away to live in or visit Istanbul. They brought new ideas, languages, and food. That made Istanbul a place where many cultures met and lived together.

People Today – One Big Family

Today, over 15 million people live in Istanbul. They speak many languages and belong to different religions. They work in offices, factories, restaurants, or at the market. The people of Istanbul love their city and celebrate many festivals where they dance, sing, and enjoy delicious food.

Istanbul is like one big family, where people from all over the world live together. They share stories from the past and dream about the future.

Three Great Rulers of Istanbul

Constantine the Great

Almost 1,700 years ago, there was an emperor named Constantine the Great. He was a very powerful ruler of the Roman Empire. Constantine wanted to build a new capital that would be strong and beautiful. He chose the ancient city of Byzantium because it lay in a key location between Europe and Asia, and many ships passed by.

In 330 A.D., he made Byzantium his new capital and renamed it Constantinople—after himself. He built wide roads, palaces, and churches. One of the most famous churches later built there was the Hagia Sophia. Constantine was also the first Roman emperor to allow and support Christianity, so many people began to convert to Christianity.

Mehmed II – The Conqueror

Over a thousand years later, in 1453, a young sultan named Mehmed II—called "Mehmed the Conqueror"—came to take Constantinople. The city was very important, and many empires wanted it.

Mehmed had a strong army and many cannons that helped him breach the city's mighty walls. After a long battle, the city was taken. Sultan Mehmed made Constantinople the capital of the Ottoman Empire and renamed it Istanbul. He built many new buildings like mosques and palaces and made sure the city became lively and full of people again.

Suleiman the Magnificent

Another famous ruler was Suleiman the Magnificent. He ruled in the 16th century and made the Ottoman Empire very powerful and rich. Suleiman was not only a brave warrior but also a wise lawmaker. He ensured justice throughout his empire. Under his rule, Istanbul flourished. Beautiful buildings, mosques, and schools were built. The city became a major center for art, science, and trade.

The Many Cultures of Istanbul

Istanbul has always been a city where people from many different countries and cultures lived together. Over the centuries, Greeks, Romans, Turks, Jews, Armenians, Arabs, and many others came to Istanbul.

Each group brought their own language, religion, food, clothing, and traditions. For example:

- The Greeks built beautiful churches and spoke Greek.
- The Ottomans built mosques and followed Islam.
- Jews and Christians had their own churches and synagogues.

Traders from Europe, Asia, and Africa brought spices, fabrics, jewelry, and exotic animals.

All these people often lived side by side and learned from one another. This made Istanbul a city full of diversity and life.

Trade – The City as an Important Marketplace

Because Istanbul lies on the border between two continents, it has always been a key place for trade. Merchants from all over the world came to sell their goods or buy new ones.

There were large markets, called bazaars. You could find almost anything there: spices, carpets, jewelry, silk, robes, fruit, and sweets.

Trade brought wealth to the city and supported a large population. Ships from Europe, Africa, Asia, and the Middle East docked in Istanbul's ports.

The Bosphorus, the waterway dividing Europe and Asia, was a major trade and transportation route. Many ships sailed along it, bringing goods and knowledge and connecting different cultures.

İstanbul'un Uzun, Heyecanlı ve Renkli Tarihi

Hayal Et:

Bugün İstanbul'un bulunduğu yerde, 8500 yıldan daha uzun bir süre önce insanlar yaşıyordu. Bu insanlar, tarihçiler tarafından "Neolitik Çağ" olarak adlandırılan dönemde yaşıyorlardı. Evlerini genellikle ahşap kazıklar üzerine inşa ediyorlardı ki su ve çamurdan uzak dursunlar. Balık tutuyor, vahşi hayvanları avlıyor ve ormanlardan yenilebilir bitkiler topluyorlardı. O zamanlar şehirler veya yollar yoktu; insanlar küçük topluluklar halinde yaşıyor ve taş, kemik, ahşap gibi malzemelerden aletler yapıyorlardı.

Byzantion'un Kuruluşu – İlk Şehir

Binlerce yıl sonra, M.Ö. yaklaşık 660 yılında, Megara adlı bir Yunan kentinden insanlar yeni bir şehir kurmak üzere yola çıktılar. Karadeniz ile Akdeniz'in buluştuğu, Boğaziçi adı verilen dar bir su yolunun kenarında çok özel bir yer buldular. Bu su yolu, Avrupa ile Asya'yı ayırıyordu. Bu noktada yeni şehirlerini kurdular ve adına Byzantion dediler.

Byzantion, kısa sürede önemli bir merkez haline geldi. Çünkü oradan geçen birçok gemi, tahıl, zeytinyağı, şarap ve kumaş gibi mallarla ticaret yapıyordu. İnsanlar farklı ülkelerden gelenlerle alışveriş yapıyor, yeni kültürleri tanıyorlardı. Byzantion, Avrupa ile Asya arasında bir köprü gibiydi.

Konstantinopolis – Büyük Bir İmparatorluğun Başkenti

M.S. 330 yılında, Roma İmparatoru Konstantin, Byzantion'u yeni başkenti yaptı ve adını değiştirdi: Konstantinopolis, yani "Konstantin'in Şehri". Bu şehir çok büyük ve zengin bir şehir haline geldi. Görkemli kiliseler, dev saraylar ve renkli pazarlar inşa edildi.

Şehir, düşmanlara karşı koruma sağlayan güçlü surlarıyla ünlüydü.

Konstantinopolis, Bizans İmparatorluğu'nun merkezi oldu. İnsanlar burada Yunanca konuşuyor ve kendi gelenek ve yasalarına göre yaşıyorlardı.

Osmanlıların Fethi

1453 yılında her şey değişti. Osmanlı Padişahı Fatih Sultan Mehmed, Konstantinopolis'i fethetmek istedi. Büyük bir orduya ve güçlü toplara sahipti. Uzun süren bir kuşatmadan sonra şehri ele geçirdi.

O andan itibaren Konstantinopolis, Osmanlı İmparatorluğu'nun başkenti oldu. Padişah şehrin adını İstanbul olarak değiştirdi. Osmanlı döneminde İstanbul daha da büyüdü ve canlandı. Türkler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler ve daha pek çok topluluk, farklı inanç ve kültürleriyle birlikte burada yaşamaya başladı.

İstanbul'da Renkli Hayat

İstanbul'da yüksek minareli muhteşem camiler, rengârenk çarşılar ve ihtişamlı saraylar inşa edildi. Şehir, ticaretin, sanatın ve bilimin merkezi haline geldi. Şehir her zaman canlıydı: Dünyanın dört bir yanından tüccarlar gelirdi, sokaklarda müzisyenler çalardı, pazar yerlerinde baharat kokuları yayılırdı. İnsanlar birbirlerine hikâyeler anlatır, farklı kültür ve dinlerden insanlar birlikte bayramlar kutlardı.

Günümüzde İstanbul – İki Kıta Arasında Bir Şehir

Bugün İstanbul, 15 milyondan fazla insanın yaşadığı devasa bir şehir. Dünyada iki kıtada birden yer alan tek şehir: Avrupa ve Asya. Modern binaların yanında, Yunan, Roma ve Osmanlı dönemlerinden kalma çok sayıda tarihi yapı da bulunuyor. Dünyanın dört bir yanından insanlar, sarayları, camileri ve tarihi yerleri görmek için İstanbul'a geliyor. Boğaz'da vapura biniyor, renkli çarşılarında geziyor ve lezzetli Türk yemeklerini tadıyorlar.

Şehir Hayatı – Renkli ve Canlı

İstanbul'un sokakları hep hareketliydi. Çarşılarında baharat ve taze ekmek kokusu vardı. Esnaf mallarını bağırarak satıyor, müzisyenler sokaklarda çalıyor, çocuklar meydanlarda oynuyordu.

Uzak diyarlardan insanlar İstanbul'a gelip burada yaşıyor ya da ziyaret ediyordu. Yeni fikirler, diller ve yemekler getiriyorlardı. Böylece İstanbul, farklı kültürlerin buluştuğu bir yer haline geliyordu.

Bugünün İnsanları – Büyük Bir Aile

Bugün İstanbul'da 15 milyondan fazla insan yaşıyor. Farklı diller konuşuyorlar ve farklı dinlere mensuplar. Ofislerde, fabrikalarda, restoranlarda ya da pazarlarda çalışıyorlar. İstanbul halkı şehirlerini seviyor ve dans, müzik ve yemekle dolu birçok bayramı birlikte kutluyor.

İstanbul, dünyanın dört bir yanından insanların birlikte yaşadığı büyük bir aile gibidir. İnsanlar geçmişten hikâyeler anlatır ve gelecek için hayaller kurarlar.

İstanbul'un Üç Büyük Hükümdarı

Konstantin – Büyük İmparator

Yaklaşık 1700 yıl önce, Büyük Konstantin adlı bir imparator Roma İmparatorluğu'nu yönetiyordu. Yeni ve güçlü bir başkent kurmak istedi. Avrupa ile Asya arasında önemli bir noktada yer alan Byzantion'u seçti.

M.S. 330 yılında, Byzantion'u başkent yaptı ve adını Konstantinopolis koydu. Geniş yollar, saraylar ve kiliseler yaptırdı. Sonradan burada inşa edilen en ünlü kiliselerden biri de Ayasofya oldu. Konstantin, Hristiyanlığı resmen tanıyan ve destekleyen ilk Roma İmparatoruydu.

II. Mehmed – Fatih Sultan Mehmed

1000 yıldan fazla bir zaman sonra, 1453 yılında, genç bir Osmanlı sultanı olan II. Mehmed, yani Fatih Sultan Mehmed, Konstantinopolis'i fethetmek istedi. Şehir çok önemliydi ve pek çok imparatorluk onu istiyordu.

Fatih, büyük bir orduya ve güçlü toplara sahipti. Uzun bir kuşatmanın ardından şehri aldı. Şehri İstanbul olarak adlandırdı ve Osmanlı'nın başkenti yaptı.

Yeni camiler, saraylar yaptırdı ve şehrin canlı, kalabalık ve güçlü olmasını sağladı.

Kanuni Sultan Süleyman – Süleyman the Magnificent

Bir diğer ünlü hükümdar da Kanuni Sultan Süleyman'dır. 16. yüzyılda hüküm sürdü ve Osmanlı İmparatorluğu'nu çok güçlü ve zengin bir hale getirdi. Kanuni, sadece savaşçı değil, aynı zamanda adil bir yasa koyucuydu.

Onun döneminde İstanbul gelişti. Güzel camiler, okullar ve binalar yapıldı. Şehir, sanat, bilim ve ticaretin merkezi haline geldi.

İstanbul'da Kùltürlerin Buluşması

İstanbul her zaman, farklı ùlkelerden ve kùltürlerden insanların birlikte yaşadığı bir şehir olmuştur. Yüzyıllar boyunca Yunanlar, Romalılar, Türkler, Yahudiler, Ermeniler, Araplar ve daha niceleri buraya gelmiştir.

Her topluluk kendi dilini, dinini, yemeklerini, kıyafetlerini ve geleneklerini getirdi.

Örneğin:

- Yunanlar güzel kiliseler yaptılar ve Yunanca konuştular.
- Osmanlılar camiler inşa etti ve İslam'a göre yaşadılar.
- Yahudiler ve Hristiyanlar, kendi kilise ve sinagoglarına sahipti.

Avrupa, Asya ve Afrika'dan gelen tüccarlar baharat, kumaş, mücevher ve egzotik hayvanlar getirdi.

Bu insanlar birlikte yaşamayı öğrendiler. Böylece İstanbul, çeşitlilik ve canlılıkla dolu bir şehir oldu.

Ticaret – İstanbul Bir Ticaret Merkezi

İstanbul, iki kıtanın kesiştiği yerde olduğu için tarih boyunca önemli bir ticaret merkezi oldu. Dünyanın dört bir yanından tüccarlar buraya mal satmak ya da almak için geldi.

Büyük pazar yerleri vardı. Bunlara çarşı ya da kapalı çarşı deniyordu. Orada baharat, halı, mücevher, ipek, meyve, tatlı ve daha pek çok şey bulunabiliyordu.

Ticaret şehre zenginlik getirdi. İnsanlar burada yaşadı ve çalıştı. Avrupa, Asya, Afrika ve Orta Doğu'dan gelen gemiler İstanbul limanlarına yanaşırdı.

Boğaziçi, yani Avrupa ile Asya'yı ayıran su yolu, önemli bir ulaşım ve ticaret rotasıydı. Gemiler burada geçer, mallar ve bilgiler taşır, kùltürleri birbirine bağlardı.

Hagia Irene – Aya İrini

Die Irenenkirche wurde unter dem römischen Kaiser Konstantin I. im 4. Jahrhundert als erste Kirche Konstantinopels erbaut. In der Hagia Irene tagte 381 das Zweite Ökumenische Konzil. Sie war die Kirche des Patriarchats, bevor die Hagia Sophia errichtet wurde. Nach ihrer erneuten Zerstörung durch ein Erdbeben im Jahr 740 wurde die Hagia Irene unter Konstantin V. weitgehend neu erbaut. Nach der Eroberung Konstantinopels durch die Osmanen im Jahr 1453 nutzte die Palastwache der Janitscharen die Kirche als Waffenarsenal. Seit 1973 wird das restaurierte Baudenkmal aufgrund seiner eindrucksvollen Akustik für klassische Konzerte genutzt. Eine Besonderheit der Aya Irene sieht man hinter der grossen Glasscheibe, unter der sich der ursprüngliche Haupteingang befand. Hinten links steht ein unscheinbarer Sarkophag aus Porphyrmarmor. Neueste Forschungen gehen davon aus, dass es sich um den Sarg Kaiser Konstantins handelt, der von der Apostelkirche hierhergebracht wurde, nachdem diese zur Grabstätte von Sultan Mehmet II., dem Eroberer Konstantinopels, gemacht worden war. Porphyry war zur konstantinischen Zeit sehr begehrt. Aufgrund seiner purpurnen Farbe war es ausschliesslich den Kaisern und ihren Bildnissen vorbehalten.

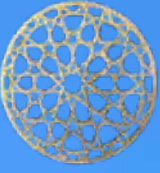
The Church of St. Irene was built under the Roman Emperor Constantine I in the 4th century as the first church in Constantinople. The Second Ecumenical Council convened in Hagia Irene in 381. It served as the church of the Patriarchate before Hagia Sophia was built. After being destroyed again by an earthquake in 740, Hagia Irene was largely rebuilt under Constantine V. After the Ottomans conquered Constantinople in 1453, the Janissary palace guard used the church as an arsenal. Since 1973, the restored monument has been used for classical concerts due to its impressive acoustics. Today, it functions as a museum under the management of the Hagia Sophia Museum. A notable feature of Aya Irene can be seen behind the large glass pane that marks the location of the original main entrance. At the back left stands an inconspicuous sarcophagus made of porphyry marble. Recent research suggests that it is the coffin of Emperor Constantine, which was brought here from the Church of the Holy Apostles after that church was repurposed as the burial place of Sultan Mehmet II, the conqueror of Constantinople. Porphyry was highly valued in Constantinian times. Due to its deep purple color, it was reserved exclusively for emperors and their portraits.

Aya İrini, 4. yüzyılda Roma İmparatoru I. Konstantin tarafından Konstantinopolis'in ilk kilisesi olarak inşa edilmiştir. 381 yılında İkinci Ekümenik Konsil Aya İrini'de toplanmıştır. Ayasofya inşa edilmeden önce Patrikhane kilisesi olarak hizmet vermiştir. 740 yılında bir depremle yeniden yıkılan Aya İrini, V. Konstantinos döneminde büyük ölçüde yeniden inşa edilmiştir. 1453'te Osmanlıların İstanbul'u fethetmesinin ardından Yeniçeri saray muhafızları kiliseyi cephanelik olarak kullanmıştır. 1973 yılından bu yana restore edilen anıt, etkileyici akustığı nedeniyle klasik konserler için kullanılmakta olup günümüzde Ayasofya Müzesi Müdürlüğü'ne bağlı bir müze olarak hizmet vermektedir. Aya İrini'de, orijinal ana girişin bulunduğu büyük cam panelin arkasında dikkat çekici bir özellik görülebilir. Sol arka tarafta, porfir mermerden yapılmış sade bir lahit bulunmaktadır. Son araştırmalar, bunun Havariler Kilisesi'nden buraya getirilen İmparator Konstantin'in tabutu olduğunu öne sürmektedir. Havariler Kilisesi, İstanbul'un fatihi Sultan II. Mehmet'in türbesine dönüştürüldükten sonra tabut buraya nakledilmiştir. Porfir, Konstantin döneminde oldukça değerliydi. Mor rengi nedeniyle yalnızca imparatorlara ve onların tasvirlerine ayrılmıştı.

Ökumenische Konzile Ecumenical Councils Ekümenik Konseyler

Ökumenische Konzile sind Versammlungen führender Kirchenvertreter, die über Glaubensfragen und Kirchenrecht entscheiden. Sie behandeln Häresien und regeln die Kirchenordnung. Die ersten sieben Konzile (1.–8. Jh.), von katholischer und orthodoxer Kirche anerkannt, sind:

- Nicäa I (325): Verurteilung des Arianismus, Nicäisches Glaubensbekenntnis
- Konstantinopel I (381): Göttlichkeit des Heiligen Geistes bestätigt,
- Ephesos (431): Nestorianismus verurteilt, Maria als „Gottesgebälerin“ bestätigt.
- Chalcedon (451): Zwei Naturen Christi (Gott und Mensch), eine Person.
- Konstantinopel II (553): Frühere Konzile bestätigt, häretische Schriften verworfen.
- Konstantinopel III (680–681): Monothelismus abgelehnt, zwei Willen Christi anerkannt.
- Nicäa II (787): Rückkehr zur Ikonenverehrung, Unterschied Verehrung und Anbetung.

Ecumenical councils are gatherings of top church leaders to resolve doctrinal and legal matters, especially heresies and church governance. The first seven, accepted by both Catholic and Orthodox Churches, are:

- Nicaea I (325): Condemned Arianism, drafted Nicene Creed, established church law.
- Constantinople I (381): Confirmed divinity of the Holy Spirit, completed the Creed.
- Ephesus (431): Condemned Nestorianism, affirmed Mary as “Theotokos.”
- Chalcedon (451): Affirmed Christ’s two natures in one person.
- Constantinople II (553): Reaffirmed earlier councils, rejected heretical texts.
- Constantinople III (680–681): Rejected Monothelitism, affirmed Christ’s two wills.
- Nicaea II (787): Restored icon veneration, distinguished worship from veneration.

Ekümenik konseyler, Hristiyan liderlerin sapkınlıkları, inanç konularını ve kilise hukukunu tartıştığı toplantılardır. Katolik ve Ortodoks kiliseleri tarafından kabul edilen ilk yedi konsey şunlardır:

- Nikaia I (325): Ariusçuluk kınandı, iman bildirisi yazıldı, kilise hukuku belirlendi.
- Konstantinopolis I (381): Kutsal Ruh’un Tanrılığı onaylandı, iman bildirisi tamamlandı.
- Efesos (431): Nestoriusçuluk reddedildi, Meryem’e “Theotokos” unvanı verildi.
- Chalcedon (451): İsa’nın Tanrı ve insan doğası bir kişide birleşti.
- Konstantinopolis II (553): Önceki kararlar onaylandı, sapkın yazılar reddedildi.
- Konstantinopolis III (680–681): Monotelizm reddedildi, Mesih’in iki iradesi onaylandı.
- Nikaia II (787): İkona saygısı geri getirildi, tapınma ile saygı ayrımı yapıldı.

Chalkedon – Chalcedon – Kalkedon Ayia Efima – Greek Orthodox

Chalkedon lag gegenüber Byzantion und wurde wegen ungünstiger Lage die „Stadt der Blinden“ genannt.

Gegründet 685 v. Chr. als megarische Kolonie, wurde sie von Persern erobert, ihre Bewohner flohen 493 v. Chr. nach Mesembria. Die Stadt wechselte mehrfach die Herrschaft, unterstützte Rom und wurde von Mithridates VI. teilweise zerstört.

324 n. Chr. besiegte Konstantin hier Licinius. 365 liess Valens die Stadt zerstören, die Trümmer dienten dem Valens-Aquädukt.

451 führte das Konzil von Chalkedon in der Kirche Aya Efimia zur Kirchenspaltung. Später wurde die Stadt geplündert, die Osmanen nutzten ihre Steine für Istanbul.

Chalcedon lay opposite Byzantium and was called the "City of the Blind" due to its poor location.

Founded in 685 BC as a Megarian colony, it was conquered by the Persians, and its inhabitants fled to Mesembria in 493 BC. The city changed rulers frequently, supported Rome, and was partly destroyed by Mithridates VI.

In 324 AD, Constantine defeated Licinius here. In 365, Valens had it destroyed; its ruins were used for the Valens Aqueduct.

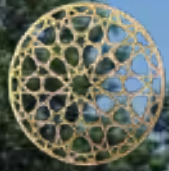
In 451, the Council of Chalcedon caused a church schism. Later, the city was plundered, and the Ottomans used its stones for Istanbul.

Kalkedon, Byzantion'un karşısında yer alıyordu ve kötü konumu nedeniyle "Körler Şehri" olarak adlandırıldı.

MÖ 685'te Megaralılar tarafından kurulan şehir, Persler tarafından ele geçirildi, halkı MÖ 493'te Mesembria'ya kaçtı. Sık sık el değiştirdi, Roma'yı destekledi ve VI. Mithridates tarafından kısmen yıkıldı.

MS 324'te Konstantin, Licinius'u yendi. MS 365'te Valens şehri yıktırdı, kalıntıları Valens Su Kemerini için kullanıldı.

MS 451'deki Kalkedon Konsili, kilise ayrılığına yol açtı. Daha sonra şehir yağmalandı, Osmanlılar taşlarını İstanbul için kullandı.

Hagia Sophia – Ayasofya

Die Hagia Sophia

Die erste Kirche wurde im Jahr 325 von Kaiser Konstantin erbaut. Zwei Vorgängerkirchen wurden zerstört, bevor die heutige Version errichtet wurde. Zwischen 532 und 537 n. Chr. liess Kaiser Justinian die Kirche neu errichten. Seither war die Hagia Sophia die Krönungskirche der byzantinischen Kaiser. Im Inneren befindet sich das Omphalion, der „Nabel der Welt“, an dem die Kaiser gekrönt wurden. Konstantinopel war die Hauptstadt des Byzantinischen Reiches und ein bedeutendes Ziel für Pilger. Die im 6. Jahrhundert vollendete Hagia Sophia prägte mit ihrer markanten Kuppel das Stadtbild und war das grösste überdachte Gotteshaus ihrer Zeit.

Hagia Sophia

The first church was built in 325 by Emperor Constantine. Two previous churches were destroyed before the current version was constructed. Between 532 and 537 AD, Emperor Justinian had the church rebuilt. Since then, Hagia Sophia served as the coronation church for the Byzantine emperors. Inside lies the Omphalion, the "Navel of the World," where the emperors were crowned. Constantinople was the capital of the Byzantine Empire and an important destination for pilgrims. Completed in the 6th century, Hagia Sophia shaped the city's skyline with its distinctive dome and was the largest covered place of worship of its time.

Ayasofya

İlk kilise 325 yılında İmparator Konstantin tarafından inşa edilmiştir. Günümüzdeki yapının inşasına kadar iki önceki kilise yıkılmıştır. 532 ile 537 yılları arasında İmparator Jüstinyen kiliseyi yeniden yaptırmıştır. O tarihten itibaren Ayasofya, Bizans imparatorlarının taç giyme kilisesi olarak hizmet vermiştir. İçerisinde, imparatorların taç giydiği yer olan "Dünyanın Göbeği" anlamına gelen Omphalion bulunmaktadır. Konstantinopolis, Bizans İmparatorluğu'nun başkenti ve önemli bir hac merkeziydi. 6. yüzyılda tamamlanan Ayasofya, kendine özgü kubbesiyle şehrin silüetini belirlemiş ve döneminin en büyük kapalı ibadethanesi olmuştur.

Holy Wisdom

Beneath the vast dome
time rushes like the wind
the stones speak
of permanence

Holy wisdom
shaped by light and shadow
by voices that whisper
by feet that come and go

Place of power
yet not of possession
for it belongs to no one
and to all at once

Across many centuries
it calls out welcome
opens its gates
beneath its domed roof

Christian and Muslim
East and West
touched by stories
embraced by its constancy

Holy wisdom
house of prayer
breath of the centuries
soul in the present moment

Kutsal Bilgelik

Geniş kubbenin altında,
zaman rüzgar gibi akar.
Taşlar konuşur
kalıcılıktan.

Kutsal bilgelik,
ışık ve gölgelerle şekillenir,
fısıldayan seslerle,
gelen ve giden ayaklarla.

Güçlü bir yer,
ama sahip olunan değil;
çünkü kimseye ait değildir
ve aynı anda herkese aittir.

Yüzyıllar boyunca,
"Hoş geldin," diye seslenir,
kapılarını açar
kubbesinin altında.

Hristiyan ve Müslüman,
Doğu ve Batı,
hikâyelere dokunur,
sürekliliğiyle sarar herkesi.

Kutsal bilgelik,
dua evi,
yüzyılların nefesi,
bugünün ruhu.

Heilige Weisheit

Unter der weiten Kuppel
rauscht die Zeit wie der Wind,
die Steine erzählen
von Beständigkeit.

Heilige Weisheit,
geformt aus Licht und Schatten,
aus Stimmen, die flüstern,
aus Füßen, die kommen und gehen.

Ort der Macht,
doch keinem Besitz,
denn sie gehört niemandem,
und allen zugleich.

Über viele Jahrhunderte
ruft sie Willkommen,
öffnet ihre Tore
unter ihrem Kuppel-Dach.

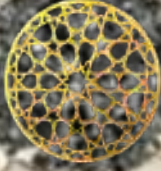
Christ und Muslim,
Orient und Okzident,
berührt durch Geschichten
umarmt von ihrer Beständigkeit

Heilige Weisheit,
Haus des Gebetes,
Atem der Jahrhunderte,
Seele in der Gegenwart.

Die Geheimnisse der Hagia Sophia
The Secrets of the Hagia Sophia
Ayasofya'nın sırları

Omphalion – Nabel der Welt Navel of the World - Dünyanın Göbeği

Das Omphalion war über weite Teile der byzantinischen Geschichte der Krönungsort der oströmischen Kaiser. Es galt als „Nabel der Welt“, ein symbolischer Mittelpunkt nach mythologischer Vorstellung, und könnte auch als Sitzplatz während der Liturgie gedient haben. Freigelegt wurde es, als Atatürk die Hagia Sophia in ein Museum umwandelte und die Teppiche entfernen liess. Das Omphalion ist ein herausragendes Beispiel für Opus-Sectile-Marmorkunst mit leuchtenden Farben und geometrischen Formen. Seine genaue Entstehungszeit ist unklar; es könnte aus Justinians Zeit stammen oder später hinzugefügt worden sein. Wahrscheinlich wurde es mehrfach verändert und neugestaltet. Möglicherweise diente es auch zur Krönung der lateinischen Kreuzfahrerkaiser während der Besetzung Konstantinopels (1204–1261). Auch in der Hagia Sophia von Iznik (Nicäa) gibt es ein Omphalion (siehe rechts unten).

The Omphalion was the coronation site of the Eastern Roman (Byzantine) emperors for much of Byzantine history. It was considered the "navel of the world," a symbolic center in mythological tradition, and may also have served as a seat during liturgical ceremonies. It was uncovered when Atatürk converted Hagia Sophia into a museum and had the carpets removed.

The Omphalion is an outstanding example of opus sectile marble art, with vivid colors and geometric shapes. Its exact date of origin is uncertain. It may date back to the time of Justinian or have been added later. It was probably modified and redesigned several times. It may also have been used for the coronation of Latin crusader emperors during the occupation of Constantinople from 1204 to 1261.

An Omphalion can also be found in the Hagia Sophia of Iznik (Nicaea) (see bottom right).

Omphalion, Bizans tarihinin büyük bir bölümünde Doğu Roma (Bizans) imparatorlarının taç giyme yeri olarak kullanılmıştır. Mitolojik geleneğe göre dünyanın göbeği olarak kabul edilen sembolik bir merkezdi ve litürji sırasında oturma yeri olarak da hizmet etmiş olabilir. Atatürk, Ayasofya'yı müzeye dönüştürüp halıları kaldırttığı anda ortaya çıkarılmıştır.

Omphalion, parlak renkleri ve geometrik desenleriyle opus sectile mermer sanatının olağanüstü bir örneğidir. Kesin yapım tarihi bilinmemektedir. I. Justinianus dönemine ait olabilir veya daha sonra eklenmiş olabilir. Muhtemelen zaman içinde birkaç kez değiştirilmiş ve yeniden düzenlenmiştir. 1204 ile 1261 yılları arasındaki Latin işgali sırasında Haçlı imparatorlarının taç giymesi için de kullanılmış olabilir.

Benzer bir Omphalion, İzni'kteki Ayasofya'da da bulunmaktadır (sağ altta bkz.).

Die Türen und Tore der Hagia Sophia
The doors and gates of the Hagia Sophia
Ayasofya'nın kapıları ve kapıları

Die Hagia Sophia birgt nicht nur 1500 Jahre Geschichte, sondern auch viele Legenden.

Die Geschlossene Tür: Am Tag der Eroberung Istanbuls soll ein Priester mit einem heiligen Gefäß durch eine Tür verschwunden sein, die sich hinter ihm schloss und nie wieder gefunden wurde.

Die Marmortür: Laut der Legende wartet dieser Priester hinter der Tür, wo er für den Tag genommen wurde, an dem Gott ihn erwecken würde, um das Ritual zu vollenden, das er dort begonnen hatte.

Das Kaiserliche Tor: Es war allein für den Kaiser bestimmt, ist sieben Meter hoch, mit Bronze verkleidet und soll Holz vom Schiff Noahs enthalten.

Die Legende „Von der verschlossenen Tür“ erzählt, dass der letzte Patriarch mit seiner Eskorte durch einen schmalen Gang auf der Südseite der Hagia Sophia verschwand, als Mohammed Fatih in Konstantinopel einzog und dass sich die Tür hinter ihnen schloss. Seither gilt sie als hermetisch versiegelt, und die Prophezeiung besagt, dass beim Öffnen wieder orthodoxe Gesänge in der Kirche erklingen würden.

Die Schöne Tür ist das älteste Element der Hagia Sophia, ursprünglich Teil eines hellenistischen Tempels aus dem 2. Jh. v. Chr. in Tarsus und wurde 838 von Kaiser Theophilos angebaut.

Insgesamt hat die Hagia Sophia 361 Türen, von denen viele als prächtig und verzaubert gelten – bei jedem Zählen soll eine zusätzliche erscheinen.

Hagia Sophia holds not only 1,500 years of history but also many legends.

The Closed Door: On the day of the conquest of Istanbul, a priest is said to have disappeared with a sacred vessel through a door that closed behind him and was never found again.

The Marble Door: According to legend, this priest waits behind the door until the day God will awaken him to complete the ritual he had begun.

The Imperial Gate: It was reserved solely for the emperor, stands seven meters high, is clad in bronze, and is said to contain wood from Noah's Ark.

The legend of the "Closed Door" tells that the last patriarch and his escort disappeared through a narrow passage in Hagia Sophia during the entry of Mehmed the Conqueror, and the door closed behind them. Since then, it has been considered sealed, and the prophecy says that upon its opening, Orthodox chants will once again be heard.

The Beautiful Door is the oldest element of Hagia Sophia, originally part of a 2nd-century BC Hellenistic temple in Tarsus, and was added in 838 by Emperor Theophilos.

In total, Hagia Sophia has 361 doors, many considered magnificent and enchanted – and each time they are counted, one more is said to appear.

Ayasofya sadece 1500 yıllık tarihi değil, aynı zamanda birçok efsaneyi de barındırır.

Kapalı Kapi: İstanbul'un fethi günü, bir rahibin kutsal bir kapla bir kapıdan geçip arkasından kapanarak bir daha bulunmadığı rivayet edilir.

Mermer Kapi: Efsaneye göre bu rahip, Tanrı'nın onu uyandırıp başladığı ayini tamamlayacağı güne kadar kapının arkasında beklemektedir.

İmparator Kapısı: Yalnızca İmparatora ayrılmıştır, yedi metre yüksekliğinde, bronzla kaplıdır ve Nuh'un Gemisi'nden alınmış ahşap içerdiği söylenir.

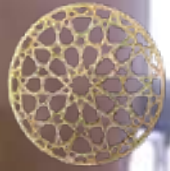
"Kapalı Kapi" efsanesi, son patrik ve maiyetinin Fatih Sultan Mehmet'in girişinde Ayasofya'daki dar bir geçitten kaybolduğunu ve kapının arkalarından kapandığını anlatır. O günden beri mühürlü kabul edilir ve efsaneye göre açıldığında yeniden Ortodoks ilahileri duyulacaktır.

Güzel Kapi, Ayasofya'nın en eski unsurudur; aslında MÖ 2. yüzyıldan kalma Tarsus'taki Hellenistik bir tapınağın parçasıdır ve 838 yılında İmparator Theophilos tarafından eklenmiştir.

Ayasofya'nın toplamda 361 kapısı vardır; bunların birçoğu görkemli ve büyüklüğü kabul edilir – her sayıldığında bir kapının fazladan ortaya çıktığına inanılır.

Die „schwitzende Säule“ The 'sweating pillar' Terleyen Sütun

Die „schwitzende Säule“ der Hagia Sophia bleibt das ganze Jahr über feucht und ist deshalb mit Kupferplatten verkleidet. Legenden führen dies auf Zamzam-Wasser oder den Propheten Khidr zurück, der die Kirche nach Mekka ausgerichtet haben soll. Wahrscheinlicher ist, dass ihr poröses Gestein Wasser aus dem Fundament zieht – warum nur diese Säule so beschaffen ist, bleibt ungeklärt.

The “Weeping Column” of Hagia Sophia remains damp throughout the year and is clad in copper plates. Legends link its moisture to Zamzam water or the Prophet Khidr, but a more likely cause is porous stone drawing water from the foundations — why only this column is affected remains a mystery.

Ayasofya'nın “Ağlayan Sütunu” yıl boyunca nemli kalır ve bu nedenle bakır plakalarla kaplanmıştır. Rivayetler bu nemî Zemzem suyuna veya Hızır Peygamber'e bağlar, ancak en olası neden temellerden su çeken gözenekli taştır — neden yalnızca bu sütunun böyle olduğu ise gizimini korur.

Die Entdeckung des unterirdischen Gänge
The discovery of the underground tunnels
Yer altı geçitlerinin keşfi

Auf die Existenz eines Netzwerkes von unterirdischen Gängen und Kammern unter der Hagia Sophia wurde man der Überlieferung nach durch die mächtigen Wurzeln eines Kastanienbaumes aufmerksam. Diese hatten sich tief ins Fundament gebohrt und dabei einen Hohlraum freigelegt, der zu den verborgenen Gängen führte. Archäologische Untersuchungen bestätigten später, dass sich dort ein weit verzweigtes System von Korridoren, Brunnen und Zisternen befindet. Besonders bemerkenswert sind mehrere alte Brunnen, die vermutlich der Wasserversorgung und rituellen Reinigungen dienten. Einige stehen in Verbindung mit byzantinischen Zisternen, andere wurden in osmanischer Zeit weiter genutzt.

According to tradition, the existence of a network of underground passages and chambers beneath Hagia Sophia was discovered through the powerful roots of a chestnut tree. They had penetrated deep into the foundation and revealed a cavity that led to the hidden passages. Archaeological research later confirmed that there is an extensive system of corridors, wells, and cisterns. Particularly remarkable are several ancient wells, which were most likely used for water supply and ritual purification. Some are connected to Byzantine cisterns, while others continued to be used during the Ottoman period.

Rivayete göre Ayasofya'nın altında bulunan yeraltı geçitleri ve odalardan oluşan bir ağıın varlığı, bir kestane ağacının güçlü kökleri sayesinde fark edilmiştir. Bu kökler temele kadar inmiş ve gizli geçitlere açılan bir boşluğu ortaya çıkarmıştır. Arkeolojik araştırmalar daha sonra burada koridorlar, kuyular ve sarnıçlardan oluşan geniş bir sistem bulunduğunu doğrulamıştır. Özellikle dikkat çekici olan, büyük olasılıkla su temini ve ritüel arınma için kullanılan birkaç eski kuyudur. Bunların bazıları Bizans sarnıçlarıyla bağlantılıdır, bazıları ise Osmanlı döneminde de kullanılmaya devam etmiştir.

**Die dereinst grösste Kuppel ist nicht mehr rund
The once largest dome is no longer round.
Bir zamanlar en büyük kubbe artık yuvarlak değil**

Die Hagia Sophia hat im Laufe der Jahrhunderte mehrere schwere Erdbeben überstanden. Zwar hielten die Mauern und Fundamente der Erschütterung stand, doch die mächtige Kuppel wurde dabei stark in Mitleidenschaft gezogen. Durch die Belastungen und Reparaturen verlor sie ihre ursprüngliche perfekte Rundung und wirkt heute leicht oval und hat Ausbuchtungen.

Hagia Sophia has withstood several severe earthquakes over the centuries. While the walls and foundations endured the tremors, the great dome was heavily affected. Due to the strain and subsequent repairs, it lost its original perfect round shape and today appears slightly oval with bulges.

Ayasofya, yüzyıllar boyunca birçok şiddetli depremi atlatmıştır. Duvarlar ve temeller sarsıntılara dayanmış olsa da, görkemli kubbe büyük zarar görmüştür. Zamanla oluşan baskılar ve yapılan onarımlar nedeniyle kubbe artık mükemmel yuvarlaklığını kaybetmiş, günümüzde hafif oval ve çıkıntılı bir görünüme sahip olmuştur.

GLI Die Katze der Hagia Sophia The cat of Hagia Sophia Ayasofya'nın kedisi

2004 wurde die Katze Gli in der Hagia Sophia geboren und verzauberte seither Menschen aus aller Welt mit ihren grünen Augen und fotogenen Posen. Gli wurde von allen geliebt, ob Christen, Muslimen oder Atheisten – bis hin zum US-Präsidenten Barack Obama, der sie bei einem Besuch in der Hagia Sophia 2009 streichelte. So geschätzt war die Katze, dass sie in der Inventur der Hagia Sophia erfasst war, als diese noch Museum war – eine Art lebende Ikone. 2020 ist sie ebenfalls in der Hagia Sophia gestorben.

In 2004, the cat Gli was born in the Hagia Sophia and has since charmed people from all over the world with her green eyes and photogenic poses. Gli was loved by everyone, whether Christians, Muslims, or atheists – even by US President Barack Obama, who stroked her during a visit to the Hagia Sophia in 2009. The cat was so revered that it was listed in the inventory of the Hagia Sophia when it was still a museum – a kind of living icon. In 2020, she also died in the Hagia Sophia.

2004 yılında Ayasofya'da doğan kedi Gli, o zamandan beri yeşil gözleri ve fotojenik pozlarıyla dünyanın her yerinden insanları büyüledi. Gli, ister Hristiyan, ister Müslüman ister ateist olsun, herkes tarafından sevildi – hatta 2009'da Ayasofya'ya yaptığı bir ziyaret sırasında onu okşayan ABD Başkanı Barack Obama bile. Kedi o kadar saygı görüyordu ki, hâlâ müzeyken Ayasofya'nın envanterine girdi – bir tür yaşayan simge. 2020 yılında o da Ayasofya'da hayatını kaybetti.

Blaue Moschee – Blue Mosque Sultan Ahmed Camii

Die Blaue Moschee

Die Sultan-Ahmed-Moschee, oft als Blaue Moschee bezeichnet, wurde 1609 von Sultan Ahmed I. in Auftrag gegeben und bis 1616 vom Sinan-Schüler Mehmet Ağa erbaut. Sie ist ein Hauptwerk der osmanischen Architektur und war nach der Säkularisation der nahegelegenen Hagia Sophia bis Juli 2020 die Hauptmoschee Istanbul.

Die Bezeichnung „Blaue Moschee“ stammt von den blauen und weißen Fliesen, die die Kuppel und den oberen Teil der Mauern schmücken. Die kunsthistorisch bedeutenderen Fliesen stammen aus der Blütezeit der İznik-Fayencen.

The Blue Mosque

The Mosque, often referred to as the Blue Mosque, was commissioned by Sultan Ahmed I in 1609 and built by Sinan's student Mehmet Ağa, reaching completion in 1616, a year before the Sultan's death. It is a major work of Ottoman architecture and served as Istanbul's main mosque until July 2020, following the secularization of the nearby Hagia Sophia. The name "Blue Mosque" comes from the blue and white tiles that decorate the dome and the upper part of the walls. The more historically significant tiles in the lower part of the walls and the galleries date from the heyday of İznik faience.

Sultan Ahmet Camii

1609'da Sultan I. Ahmed tarafından yaptırılmış ve 1616'da Sinan'ın öğrencisi Mehmet Ağa tarafından tamamlanmıştır. Osmanlı mimarisinin önemli eserlerinden biri olup, Ayasofya'nın laikleştirilmesinden sonra Temmuz 2020'ye kadar İstanbul'un ana camisi olmuştur. Adını, kubbeyi ve üst duvarları süsleyen mavi-beyaz çinilerden alır. Duvarların alt kısımlarındaki sanat tarihi açısından daha değerli çiniler, İznik çinilerinin altın çağına aittir.

Handwerk als Kulturerbe Crafts as cultural heritage Kültürel miras olarak el sanatları

Die blauen Keramikplatten kommen aus der traditionellen Keramikherstellung von Iznik (Nicaea). Tulpen sind dabei die bevorzugten Motive. Die osmanische Schreibweise für Tulpe ist „Lale“ und setzt sich aus denselben Buchstaben zusammen wie der Name Allahs. Deshalb wird sie als göttliches Zeichen angesehen.

The blue ceramic plates come from the traditional pottery production of Iznik (Nicaea). Tulips are the preferred motifs. The Ottoman spelling for tulip is "Lale" and is made up of the same letters as the name of Allah. That is why it is considered a divine sign.

Mavi seramik tabaklar, İznik'in (Iznik) geleneksel çömlek üretiminden gelmektedir. Laleler tercih edilen motiflerdir. Lale kelimesinin Osmanlıca yazılışı "Lale"dir ve Allah'ın ismiyle aynı harflerden oluşur. Bu yüzden ilahi bir işaret olarak kabul edilir.

Mehmet Gursay, hoch angesehen als der aussergewöhnlichste Meister, extrahiert Prinzipien und Formen aus der Cini-Keramik des 15. bis 17. Jahrhunderts, um einzigartige neue Stücke zum Leben zu erwecken, die in aussergewöhnlichen Designs die enorme Grösse und den Reichtum des Osmanischen Reiches widerspiegeln. Er wurde in das UNESCO-Programm „Lebendige menschliche Schätze“ als Kulturerbe aufgenommen.

Mehmet Gursay, highly regarded as the most extraordinary master, extracts principles and forms from Cini ceramics from the 15th to 17th centuries to bring unique new pieces to life, reflecting the immense size and wealth of the Ottoman Empire in extraordinary designs. It has been included in the UNESCO program "Living Human Treasures" as a cultural heritage.

Mehmet Gursay, en olağanüstü usta olarak yüksek takdir gören, 15. ile 17. yüzyıllar arasına ait Cini seramiklerinden ilkeler ve formlar çıkarak, Osmanlı İmparatorluğu'nun muazzam büyüklüğünü ve zenginliğini olağanüstü tasarımlarda yansıtan eşsiz yeni eserler hayata geçiriyor. UNESCO'nun "Yaşayan İnsan Hazineleeri" programına kültürel miras olarak dahil edilmiştir.

Blue Tiles

Fired in the kilns of İznik,
they speak of time and eternity.
Ceramics painted by hand,
with hyacinths and roses,
carnations and tulips,
adorn the house of prayer,
telling of God
and His beauty.

Tulip – Lale

Name of God, source of love,
carried by the Prophet,
spirituality and piety.

Rose – Gül

Truth blossoms,
scented with wisdom,
leading to perfection.

Hyacinth – Sümbül

Hidden, closed, and pure,
preserved in beauty,
the pearl of peace.

Carnation – Karanfil

Steadfast, strong, and yet tender,
a soul full of grace,
a heart full of passion.

Blue tiles
tell of God
and His beauty,
speak of infinity.

Mavi Çiniler

İznik'in fırınlarında pişmiş,
zamanı ve ebediyeti anlatırlar.
Ellerde boyanmış seramikler,
sümbüller ve güllerle,
karanfiller ve lalelerle
ibadet evini süsler,
Tanrı'yı
ve onun güzelliğini anlatırlar.

Lale – Tulip

Tanrı'nın adı, sevginin kaynağı,
Peygamberin taşıdığı,
maneviyat ve takva.

Gül – Rose

Hakikat açar,
bilgelik kokar,
kemale götürür.

Sümbül – Hyacinth

Gizli, kapalı ve arı,
güzelliğinde saklı,
barışın incisi.

Karanfil – Carnation

Sarsılmaz, güçlü ve yine de zarif,
zerafetle dolu bir ruh,
tutkuyla dolu bir kalp.

Mavi çiniler

Tanrı'yı
ve onun güzelliğini anlatır,
sonsuzluktan söz ederler.

Blaue Fliesen

Gebrannt in Izniks Ofen,
erzählen sie von Zeit und Ewigkeit.
Von Händen bemalte Keramik,
mit Hyazinthen und Rosen,
Nelken und Tulpen,
zieren das Bethaus,
erzählen von Gott
und seiner Schönheit.

Tulpe – Lale
Name Gottes, Quelle der Liebe,
getragen vom Propheten,
Spiritualität und Frömmigkeit.

Rose – Gül
Die Wahrheit blüht,
duftet nach Erkenntnis,
führt zur Vollkommenheit.

Hyazinthe – Sümbül
Verborgен, verschlossen und rein,
bewahrend in Schönheit,
Die Perle des Friedens.

Nelke – Karanfil
Standhaft, stark und doch zart,
Seele voll Anmut,
Herz voller Leidenschaft.

Blaue Fliesen
erzählen von Gott
und seiner Schönheit,
erzählen von der Unendlichkeit.

Kleine Hagia Sophia – Küçük Ayasofya

Kleine Hagia Sophia

Die Kleine Hagia Sophia ist die ehemalige orthodoxe Sergios-und-Bakchos-Kirche (Kirche der Heiligen Sergius und Bacchus) in Istanbul, die von Justinian I. (527–565) nach seiner Thronbesteigung erbaut wurde und seit 1504 eine Moschee ist. Der byzantinische Kuppelbau wurde im 6. Jahrhundert n. Chr. errichtet und ist architektonisch eng verwandt mit der „grossen“ Hagia Sophia. Das Gebäude gehört zu den wichtigsten frühbyzantinischen Bauwerken Istanbul. Als Kirche war sie ein Teil des Sergios-und-Bakchos-Klosters. Sie wurde innerhalb der Meeresmauern entlang des Marmarameeres erbaut und stand in unmittelbarer Nähe des Bukoleon-Palastes, Justinians Residenz vor seiner Inthronisierung. Historische Quellen zeigen, dass die Kirche an der Nordwand einer bestehenden Basilika errichtet wurde, die den Heiligen Petrus und Paulus geweiht war. Die beiden Kirchen teilten sich einen Hof im Westen und waren von Klostergebäuden umgeben.

Little Hagia Sophia

The Little Hagia Sophia is the former Orthodox Church of Saints Sergius and Bacchus in Istanbul, built by Justinian I (527–565) after his accession to the throne, and it has been a mosque since 1504. The Byzantine domed building was constructed in the 6th century AD and is architecturally closely related to the "Great" Hagia Sophia. The building is one of the most important early Byzantine structures in Istanbul. As a church, it was part of the Monastery of Saints Sergius and Bacchus. It was built within the sea walls along the Sea of Marmara and stood in close proximity to the Bukoleon Palace, Justinian's residence before his enthronement. Historical sources show that the church was built against the north wall of an existing basilica dedicated to Saints Peter and Paul. The two churches shared a courtyard to the west and were surrounded by monastic buildings.

Küçük Ayasofya

Küçük Ayasofya, İstanbul'daki Aziz Sergios ve Baküs Ortodoks Kilisesi olup, I. Justinianus (527-565) tarafından tahta çıktıktan sonra yaptırılmış ve 1504 yılından beri cami olarak kullanılmaktadır. MS 6. yüzyılda inşa edilen Bizans kubbeli yapı, mimari açıdan "Büyük" Ayasofya'ya çok benzemektedir. Yapı, İstanbul'daki en önemli erken Bizans eserlerinden biridir. Kilise olarak Sergios ve Baküs Manastırı'nın bir parçasıydı. Marmara Denizi kıyısındaki deniz surları içinde inşa edilmiş olup, Justinianus'un tahta çıkmadan önceki ikametgâhı olan Bukoleon Sarayı'nın hemen yakınında bulunuyordu. Tarihi kaynaklar, kilisenin Aziz Petrus ve Pavlus'a adanmış mevcut bir bazilikanın kuzey duvarına bitişik olarak inşa edildiğini göstermektedir. İki kilisenin batı tarafında ortak bir avlusu vardı ve çevresi manastır binalarıyla kuşatılmıştı.

Byzanz – Konstantinopel – Istanbul

Bizans – Konstantinopolis - Istanbul

Byzanz

Byzanz war das Oströmische Reich mit der Hauptstadt Konstantinopel. Es vereinte römische Tradition, griechische Kultur und christlichen Glauben. Über 1.000 Jahre prägte es Politik, Religion und Kunst.

Konstantinopel

Konstantinopel, als Hauptstadt des oströmischen Reiches, wurde parallel zu Rom auf 7 Hügeln erbaut. Hügel 1 – Sarayburnu: Standort der antiken Stadt Byzanz, heute mit Hagia Sophia, Blauer Moschee und Topkapi-Palast. Hügel 2 – Çemberlitaş: Beherbergt die Nuruosmaniye-Moschee, den Grossen Basar und die Konstantinssäule. Hügel 3 – Süleymaniye-Moschee: Heimat der berühmten Moschee von Mimar Sinan. Hügel 4 – Fatih-Moschee: Früher Standort der Kirche der Heiligen Apostel. Hügel 5 – Yavuz-Sultan-Selim-Moschee: Überragt Balat und das Ökumenisch Patriarchat. Hügel 6 – Mihrimah-Sultan-Moschee: Höchster Punkt der Halbinsel in Edirnekapi. Hügel 7 – Kocamustafapaşa-Hügel: Reicht von Aksaray bis zu den Theodosianischen Mauern.

Istanbul

Nach der osmanischen Eroberung 1453 wurde Konstantinopel zu Istanbul.

Byzantium

Byzantium was the Eastern Roman Empire with Constantinople as its capital. It combined Roman tradition, Greek culture, and Christian faith. For over 1,000 years, it shaped politics, religion, and art.

Constantinople

Constantinople, the capital of the Eastern Roman Empire, was built on seven hills, parallel to Rome.

Hill 1 – Sarayburnu: Site of ancient Byzantium, now home to the Hagia Sophia, Blue Mosque, and Topkapi Palace.

Hill 2 – Çemberlitaş:

Houses the Nuruosmaniye Mosque, the Grand Bazaar, and the Column of Constantine.

Hill 3 – Süleymaniye Mosque: Home to the famous mosque designed by Mimar Sinan.

Hill 4 – Fatih Mosque: Former site of the Church of the Holy Apostles.

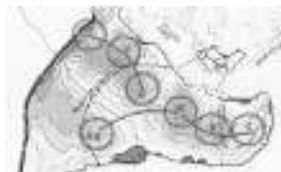
Hill 5 – Yavuz Sultan Selim Mosque: Overlooks Balat and the Ecumenical Patriarchate.

Hill 6 – Mihrimah Sultan Mosque: Highest point of the peninsula in the peninsula in Edirnekapi.

Hill 7 – Kocamustafapaşa Hill: Extends from Aksaray to the Theodosian Walls.

Istanbul

After the Ottoman conquest in 1453, Constantinople became Istanbul.

Bizans

Bizans, başkenti Konstantinopolis olan Doğu Roma İmparatorluğu'ydu. Roma geleneğini, Yunan kültürünü ve Hristiyan inancını birleştirdi. 1000 yıldan fazla bir süre siyaset, din ve sanatı etkiledi.

Konstantinopolis

Doğu Roma İmparatorluğu'nun başkenti Konstantinopolis, Roma'ya paralel olarak yedi tepe üzerine kurulmuştur. 1.

Tepe – Sarayburnu: Antik Byzantium'un bulunduğu yer olup günümüzde Ayasofya, Sultanahmet Camii ve Topkapı Sarayı'na ev sahipliği yapmaktadır.

2. Tepe – Çemberlitaş: Nuruosmaniye Camii, Kapalıçarşı ve Konstantin Sütunu'nu barındırır.

3. Tepe – Süleymaniye Camii: Mimar Sinan'ın ünlü camisine ev sahipliği yapar.

4. Tepe – Fatih Camii: Daha önce Havariyyun Kilisesi'nin bulunduğu yerdir.

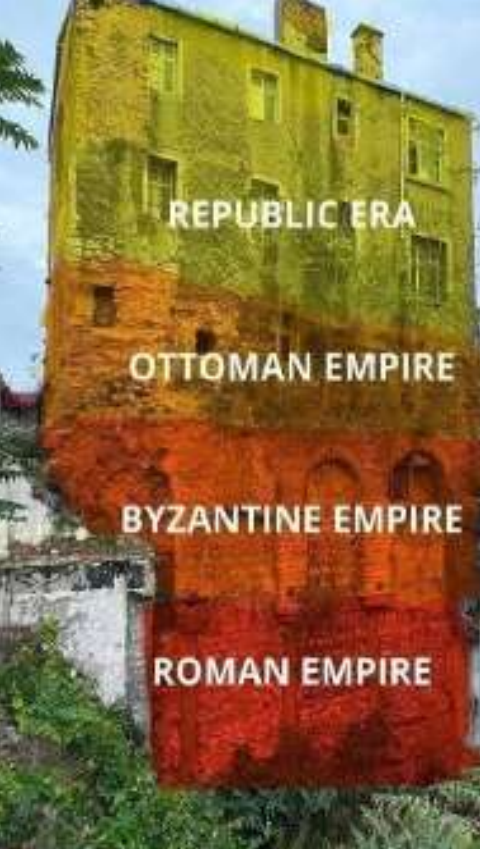
5. Tepe – Yavuz Sultan Selim Camii: Balat ve Fener Rum Patrikhanesi'ne hakimdir.

6. Tepe – Mihrimah Sultan Camii: Edirnekapi'daki yarımadanın en yüksek noktasıdır.

7. Tepe - Kocamustafapaşa Tepesi: Aksaray'dan Theodosius Surları'na kadar uzanır.

İstanbul

Osmanlıların 1453'teki fethinden sonra Konstantinopolis, İstanbul adını aldı.

* Tribüne des Hippodrom
Tribune of the Hippodrome
Hippodrom Tribünü

Der Kaiserpalast Imperial Palace - İmparatorluk Sarayı

Der Kaiserpalast

Der Grosse Palast war seit Theodosius II. (408–450) der Sitz der byzantinischen Kaiser. Er lag auf einem Hügel neben dem Hippodrom und der Hagia Sophia und erstreckte sich über etwa 100.000 m² auf sechs Terrassen bis zum Marmarameer. Nach der osmanischen Eroberung 1453 verfiel er. Heute sind nur noch Reste der Magnaura und die Zisternen (Yerebatan Sarnıcı) erhalten.

Die Magnaura („Grosse Halle“) war ein prächtiges Gebäude neben dem Grossen Palast. Sie wurde 682 restauriert und diente später als Thronsaal für Empfänge ausländischer Gesandter. Derzeit läuft ein Restaurierungsprojekt.

Der Bukoleon-Palast wurde vermutlich im 5. Jahrhundert von Theodosius II. erbaut. Er lag direkt an der Stadtmauer am Marmarameer. Einige Teile wurden später unter Kaiser Theophilos hinzugefügt.

Das Hippodrom entstand unter Septimius Severus (195 n. Chr.). Kaiser Konstantin I. liess es ausbauen, als er Byzantium in „Konstantinopel“ umbenannte. Mit einer Länge von 429 m bot es Platz für rund 100.000 Zuschauer und lag nahe dem Kaiserpalast.

The Imperial Palace

The Great Palace served as the residence of the Byzantine emperors from the reign of Theodosius II (408–450). It was situated on a hill next to the Hippodrome and Hagia Sophia, covering approximately 100,000 m² across six terraces extending to the Sea of Marmara. After the Ottoman conquest in 1453, it fell into ruin. Today, only remnants of the Magnaura and the cisterns (Yerebatan Sarnıcı) remain.

The **Magnaura** ("Great Hall") was a magnificent building adjacent to the Great Palace. Restored in 682, it later served as a throne room for receptions of foreign envoys. A restoration project is currently underway.

The **Boukoleon Palace** was likely built in the 5th century by Theodosius II. Located along the city walls by the Sea of Marmara, some parts were later added during the reign of Emperor Theophilos.

The **Hippodrome** was originally built under Septimius Severus (195 AD). Emperor Constantine I expanded it when he renamed Byzantium to "Constantinople." Measuring 429 meters in length, it could hold around 100,000 spectators and was located near the imperial palace.

İmparatorluk Sarayı

Büyük Saray, Theodosius II (408–450) döneminden itibaren Bizans imparatorlarının ikametgahıydı. Hipodrom ve Ayasofya'nın yanında, Marmara Denizi'ne kadar uzanan altı teras üzerinde yaklaşık 100.000 m² alanı kaplıyordu. 1453'te Osmanlıların fethiyle harabeye döndü. Günümüzde sadece Magnaura'nın kalıntıları ve Yerebatan Sarnıcı ayakta durmaktadır.

Magnaura ("Büyük Salon"), Büyük Saray'a bitişik görkemli bir yapıydı. 682 yılında restore edildi ve daha sonra yabancı elçilerin kabulü için taht salonu olarak kullanıldı. Şu anda bir restorasyon projesi yürütülmektedir.

Bukoleon Sarayı, muhtemelen 5. yüzyılda II. Theodosius tarafından inşa edildi. Marmara Denizi kıyısındaki surlara bitişik olup, bazı bölümleri İmparator Theophilos döneminde eklenmiştir.

Hipodrom, ilk olarak Septimius Severus döneminde (195) inşa edildi. İmparator I. Konstantin, Byzantium'u "Konstantinopolis" olarak yeniden adlandırırken Hipodrom'u genişletti. 429 metre uzunluğunda olup yaklaşık 100.000 seyirci kapasitesine sahipti ve İmparatorluk Sarayı'na yakın bir konumdaydı.

* Rechts vom Eingang zur Blauen Moschee vom Hippodrom aus
To the right of the entrance to the Blue Mosque from the Hippodrome.
Sultanahmet Meydanı'ndan Mavi Camii'nin girişinin sağında.

5th - 7th c.

16th - 20th c.

20th c.

21th c.

Mangana

Mangana (Μάγαρα "Arsenal") lag an der Ostseite der Akropolis entlang der Propontis-Mauern und beherbergte bedeutende Bauten wie die Klöster St. Georg und Christ Philanthropos sowie den Palast von Mangana. Heute gehört das Gebiet zur militärischen Zone des Topkapı-Palasts und ist nicht öffentlich zugänglich.

Kaiser Konstantin IX. Monomachos (1042–1055) liess hier das **Kloster St. Georg**, ein Krankenhaus und eine Rechtsschule errichten. Es wurde eines der wichtigsten Klöster Konstantinopels, besass eine grosse Bibliothek und Reliquien der Passion Christi. Nach der osmanischen Eroberung 1453 wurde es von Dervischen genutzt.

Das Kloster Christ Philanthropos, gegründet von Eirene Choumnaina, war eines der grössten Doppelklöster Konstantinopels und blieb bis ins 19. Jahrhundert ein Pilgerziel, obwohl es im Topkapı-Palast lag.

Mit dem Bau des Topkapı-Palasts wurden die meisten byzantinischen Bauwerke abgerissen. 1871 zerstörte der Eisenbahnbau weitere Teile des Palasts von Mangana und des Klosters St. Georg.

Mangana (Μάγαρα "Arsenal") was located on the eastern side of the acropolis along the Propontis walls and housed significant structures, including the Monasteries of St. George and Christ Philanthropos, as well as the Palace of Mangana. Today, the area is part of the military zone of Topkapı Palace and is not open to the public.

Emperor Constantine IX Monomachos (1042–1055) established the **Monastery of St. George**, a hospital, and a law school here. It became one of Constantinople's most important monasteries, with a large library and relics of Christ's Passion. After the Ottoman conquest in 1453, it was used by dervishes.

The Monastery of Christ Philanthropos, founded by Eirene Choumnaina, was one of Constantinople's largest double monasteries and remained a pilgrimage site until the 19th century, despite being located within Topkapı Palace.

With the construction of Topkapı Palace, most Byzantine buildings were demolished. In 1871, railway construction further destroyed parts of the Palace of Mangana and the Monastery of St. George.

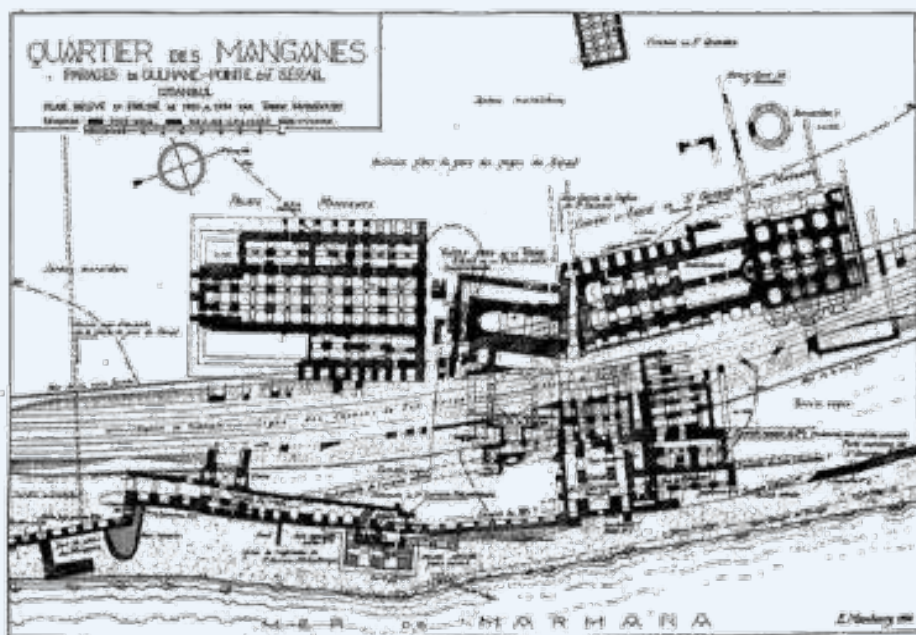
Mangana (Μάγαρα "Arsenal"), Akropolis'in doğu tarafında, Propontis surları boyunca yer alıyor ve St. Georg ve Christ Philanthropos Manastırları ile Mangana Sarayı gibi önemli yapılara ev sahipliği yapıyordu. Günümüzde bu bölge, Topkapı Sarayı'nın askeri bölgesinde yer almakta olup halka açık değildir.

İmparator IX. Konstantinos Monomachos (1042–1055) burada **St. Georg Manastırı**, bir hastane ve bir hukuk okulu kurmuştur. Manastır, büyük bir kütüphane ve Kutsal Haç emanetlerine sahip olup Konstantinopolis'in en önemli manastırlarından biri haline gelmiştir. 1453'te Osmanlı fethi sonrası dervişler tarafından kullanılmıştır.

Christ Philanthropos Manastırı, Eirene Choumnaina tarafından kurulmuş olup Konstantinopolis'in en büyük çift manastırlarından biriydi ve Topkapı Sarayı içinde yer almasına rağmen 19. yüzyıla kadar bir hac merkezi olarak kalmıştır.

Topkapı Sarayı'nın inşasıyla çoğu Bizans yapısı yıkılmıştır. 1871'de demiryolu inşaatı, Mangana Sarayı ve St. Georg Manastırı'nın bazı bölümlerini yok etmiştir.

Die Theodosianische Mauer The Theodosian Wall - Theodosios Surları

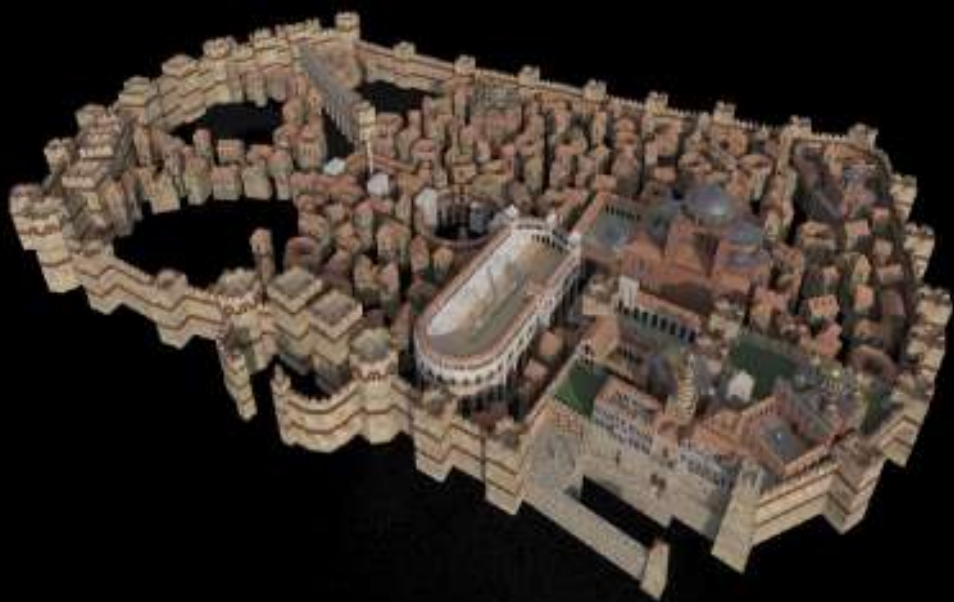
Die Theodosianische Mauer ist eine monumentale Befestigungsanlage, die Anfang des 5. Jahrhunderts unter Kaiser Theodosius II. und dem Präfekten Anthemius errichtet wurde. Diese etwa 19 bis 20 Kilometer lange Mauer diente dem Schutz Konstantinopels. Sie gilt als eine der erfolgreichsten und am besten durchdachten Befestigungsanlagen in der Geschichte der Kriegstechnik. Viele der bedeutendsten Ereignisse der Stadtgeschichte sind eng mit diesem aussergewöhnlichen Bauwerk verbunden.

The Theodosian Wall is a monumental fortification built in the early 5th century under Emperor Theodosius II and the prefect Anthemius. This wall, approximately 19 to 20 kilometers long, served to protect Constantinople. It is considered one of the most successful and well-designed fortifications in the history of military engineering. Many of the most significant events in the city's history are closely linked to this extraordinary structure.

Theodosios Surları, 5. yüzyılın başlarında İmparator II. Theodosius ve vali Anthemius tarafından inşa edilmiş anıtsal bir tahkimattır. Yaklaşık 19 ila 20 kilometre uzunluğundaki bu sur, Konstantinopolis'i koruma amacıyla yapılmıştır. Askeri mühendislik tarihinin en başarılı ve en iyi tasarlanmış tahkimatlarından biri olarak kabul edilir. Şehir tarihinin en önemli olaylarından birçoğu bu olağanüstü yapıyla yakından bağlantılıdır.

Archäologische Ausgrabungen in Yenikapı Archaeological Excavations in Yenikapı Yenikapı'daki Arkeolojik Kazılar

Funde beim Bau der Marmaray

Beim Bau des Marmaray-Tunnelprojekts in Istanbul, das Europa mit Asien unter dem Bosporus verbindet, stießen Arbeiter im Stadtteil Yenikapı auf eine der bedeutendsten archäologischen Entdeckungen der letzten Jahrzehnte. Ab 2004 legten Archäologen dort die Überreste des antiken Hafens von Theodosius frei – ein zentraler Umschlagplatz der byzantinischen Hauptstadt Konstantinopel. Dabei wurden über 35 gut erhaltene Schiffswracks aus dem 5. bis 11. Jahrhundert entdeckt, darunter auch Ruderboote und Handelsschiffe.

Neben den Schiffen förderten die Grabungen auch Alltagsgegenstände, Werkzeuge, Münzen und menschliche Skelette zutage. Besonders überraschend war der Fund von Spuren einer Siedlung aus der Jungsteinzeit, die auf etwa 6500 v. Chr. datiert wird – ein Hinweis darauf, dass das Gebiet viel früher besiedelt war als bisher angenommen.

Discoveries During the Construction of the Marmaray

During the construction of the Marmaray tunnel project in Istanbul, which connects Europe and Asia beneath the Bosphorus, workers in the Yenikapı district made one of the most significant archaeological discoveries in recent decades.

Starting in 2004, archaeologists uncovered the remains of the ancient Theodosius Harbor – a central trade hub of the Byzantine capital Constantinople. More than 35 well-preserved shipwrecks dating from the 5th to the 11th century were discovered, including rowboats and merchant ships. In addition to the ships, the excavations revealed everyday objects, tools, coins, and human skeletons. One of the most surprising finds was evidence of a Neolithic settlement dating back to around 6500 BC – suggesting that the area was inhabited much earlier than previously believed.

Marmaray İnşaatı Sırasındaki Bulgular

İstanbul'da Avrupa ile Asya'yı Boğaz altından birbirine bağlayan Marmaray tünel projesinin inşaatı sırasında, Yenikapı semtinde çalışan işçiler son on yılların en önemli arkeolojik keşiflerinden birine rastladı.

2004 yılından itibaren arkeologlar, Bizans başkenti Konstantinopolis'in merkezi limanlarından biri olan antik Theodosius Limanı'nın kalıntılarını gün yüzüne çıkardı. 5. yüzyıldan 11. yüzyıla kadar tarihlenen, çoğu iyi korunmuş 35'ten fazla batık gemi bulundu – bunların arasında kayıklar ve ticaret gemileri de vardı.

Gemilerin yanı sıra, kazılarda günlük eşyalar, aletler, sikkeler ve insan iskeletleri ortaya çıkarıldı. En şaşırtıcı bulgulardan biri ise, yaklaşık M.Ö. 6500 yılına tarihlenen bir Neolitik yerleşim izlerinin bulunmasıydı – bu da bölgenin sanılandan çok daha önce yerleşime açıldığını göstermektedir.

Die neuen Erkenntnisse durch die Ausgrabungen in Yenikapı

Frühe Siedlungen am Bosphorus

Die Region am Bosphorus war schon vor Tausenden von Jahren attraktiv – wegen der Nähe zum Wasser (Fischfang, Trinkwasser) und der strategischen Lage zwischen Europa und Asien.

Pfahlbauten und Siedlungskammern

In Yenikapı wurden Reste von Pfahlbauten entdeckt – Häuser auf Holzpfählen über feuchtem Boden. Das weist auf frühe Wohnformen in küstennaher, sumpfiger Umgebung hin.

Neolithische Kultur

Die Funde zeigen typische Merkmale der Jungsteinzeit: Keramikfragmente, Steinwerkzeuge, Knochenreste gejagter oder gehaltener Tiere (z. B. Schafe, Ziegen). Menschen betrieben hier bereits einfache Landwirtschaft oder Tierhaltung.

Jagd, Fischfang und Sammeln

Die Ernährung beruhte wohl auf Fischfang, Jagd und dem Sammeln von Wildpflanzen – typisch für neolithische Gesellschaften im Übergang zur Sesshaftigkeit.

Regionale Bedeutung

Die Lage an einer natürlichen Wasserstraße machte Yenikapı zu einem Knotenpunkt für Handel und kulturellen Austausch.

Übergang zur städtischen Besiedlung

Diese frühen Siedlungen bildeten die Grundlage für spätere Entwicklungen in der Bronze- und Eisenzeit – und schließlich für Städte wie Byzantion.

New Insights from the Excavations at Yenikapı

Early Settlements on the Bosphorus

The region around the Bosphorus was attractive to humans thousands of years ago due to its proximity to water (for fishing and drinking) and its strategic position between Europe and Asia.

Pile Dwellings and Settlement Chambers

Remains of pile dwellings were discovered in Yenikapı — houses built on wooden stilts above wet or marshy ground. This points to early forms of housing in a coastal, humid environment.

Neolithic Culture

The finds show typical features of the Neolithic period: pottery fragments, stone tools, and animal bones from both hunted and domesticated species (such as sheep and goats). This suggests early forms of agriculture or animal husbandry.

Hunting, Fishing, and Gathering

The inhabitants likely lived from a mix of fishing, hunting, and gathering wild plants — characteristic of Neolithic societies not yet fully reliant on farming.

Regional Importance

The natural waterway made the area a key intersection, likely encouraging trade and cultural exchange.

Transition to Urban Settlement

These Neolithic communities laid the foundation for later Bronze and Iron Age settlements, eventually leading to organized cities like Byzantion.

Yenikapı Kazılarından Yeni Bulgular

Boğaziçi'ndeki Erken Yerleşimler:

Boğaz çevresi, binlerce yıl önce insanlar için cazipti. Bunun nedeni suya yakınlığı (balıkçılık ve içme suyu) ve Avrupa ile Asya arasındaki stratejik konumuydu.

Kazık Evler ve Yerleşim Alanları

Yenikapı'da, nemli ya da bataklık zemine ahşap kazıklar üzerine inşa edilmiş ev kalıntıları bulundu. Bu durum, kıyıya yakın ve nemli ortamlarda erken konut formlarına işaret eder.

Neolitik Kültür

Buluntular, çanak çömlek parçaları, taş aletler ve avlanan ya da evcilleştirilen hayvanlara (örneğin koyun, keçi) ait kemiklerle, Neolitik dönemin tipik özelliklerini taşır. Bu da bölgede tarımın ya da hayvan yetiştiriciliğinin başladığını gösterir.

Avcılık, Balıkçılık ve Toplayıcılık

Yerleşimciler, balıkçılık, avcılık ve yabani bitki toplama gibi yöntemlerle besleniyorlardı. Bu durum, tarıma tam geçmemiş Neolitik toplumlara özgüdür.

Bölgesel Önemi

Doğal bir su yoluna sahip olması, bölgeyi bir ticaret ve kültürel etkileşim noktası haline getirmiştir.

Kentsel Yerleşime Geçiş

Bu erken yerleşimler, Tunç ve Demir Çağı'ndaki gelişmelere ve sonunda Byzantion gibi şehirlerin doğmasına zemin hazırlamıştır.

Die Haltestelle Yenikapı der Marmaray ist ein verübergehendes Archäologisches Museum.
The Yenikapı station of the Marmaray serves as a temporary archaeological museum.
Marmaray'ın Yenikapı durağı geçici bir arkeoloji müzesi işlevi görmektedir.

YENIKAPI ARCHÄOLOGIEPARK UND MUSEUMSPROJEKT

EINE NEUE HEIMAT FÜR İSTANBUL'S VERBORGENE GESCHICHTE

EIN SENSATIONELLER FUNDORT

Bei den Bauarbeiten zum Marmaray Tunnel sollte der Atrium-Hof auf den größten archäologischen Entdeckungen der letzten Jahrtausende ruhen:

- über 25 gut erhaltene Schiffswracks (5. - 11. Jh.)
- sowie zehntausendjährige Siedlung (ca. 8000 v. Chr.)
- sowie zehntausende Artefakte aus verschiedenen Epochen

EIN VISIONÄRES PROJEKT ENTSTEHT

Um diese einzigartigen Funde für die Öffentlichkeit zugänglich zu machen, wurde 2012 ein internationaler Architekturwettbewerb

- ein modernes Archäologiemuseum mit bis zu 32.000 m²
- ein Forschungszentrum
- ein offener Archäologiepark mit Gärten und
- bis zu 37 Schiffe, über 1.000 Objekte und ein zehntausendjähriges Museum sollen hier einen Platz finden

DER AKTUELLE STAND

Die Konservierung der Funde – insbesondere der Schiffe – ist weit fortgeschritten.

EIN ORT MIT ZUKUNFT

Der YeniKapi Archäologiepark soll nicht ein Museum, sondern ein Ort der Bildung, Forschung und Begegnung werden – im Herzen einer Stadt, die seit Jahrtausenden Brücke zur Zukunft ist.

YENIKAPI ARCHAEOLOGICAL PARK AND MUSEUM PROJECT

A NEW HOME FOR İSTANBUL'S HIDDEN HISTORY

A SENSATIONAL DISCOVERY

During the construction of the Marmaray tunnel, the harbor of Byzantium was discovered, one of the most important archaeological finds of recent decades

- over 30 well-preserved shipwrecks (5th - 11th Jh.)
- traces of a Neolithic settlement around 8000 BC
- tens of thousands of artefacts from various eras

A VISIONARY PROJECT EMERGES

To make these unique finds accessible to the public, an international architectural competition was open in 2012

- includes a modern archaeological museum
- approximately 32,000 m² space
- An open-air archaeological park, gardens, playgrounds
- this includes up to 37 ships, over 1,000 art objects, and an interactive children's museum

THE CURRENT STATUS

While conservation of the discoveries, especially the ships, is well advanced, construction of the museum has been postponed for years. Building commencing at mid-2022 is of high priority.

A PLACE WITH A FUTURE

A vision for the YeniKapi archaeological park as a meeting – holding, education, research, and cultural encounters at the heart

YENIKAPI ARKEOLOJİ PARKI VE MÜZE PROJESİ

İSTANBUL'UN GİZLİ TARİHİNE YENİ BİR YUVA

SENSASYONEL BİR KEŞİF

Marmaray tünelinin inşaatı sırasında, Theodosius Limanı'na keşfedildi ve son yılların en önemli arkeolojik buluntularından biri oldu:

- 35'in üzerinde iyi korunmuş gemi enkazı (5. - 11. yüzyıl)
- M.Ö. 8000 civarında bir Neolitik yerleşim izleri
- Farklı dönemlerden on binlerce eser

VİZYONER BİR PROJE ORTAYA ÇIKIYOR

Bu eşsiz buluntuları halkla buluşturmak amacıyla, 2012 yılında uluslararası bir yarışma yarışma açıldı:

- Modern bir arkeolojik müze ve
- Yaklaşık 32.000 m² alan
- Açık hava arkeolojik parkı, bahçeleri ve tematik bölgeler

Proje, 37 gemiyi içinde barındırarak, 1.000'den fazla eser ve etkileşimli bir çocuk müzesini içerecek şekilde tasarlanmıştır.

MEVCUT DURUM

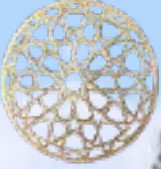
Özellikle gemilerin korunması büyük ölçüde ilerletildi olsa da, müze inşaatı yıllarca ertelendi. İşin sürmesi 2024 ortasında başlamıştır.

GELECEĞİ OLAN BİR MEKAN

YeniKapi arkeolojik alanı için bir eğitim, araştırma ve kültürel buluşmaları merkez olacak bir mekân

Der Gänsebrunnen von Kazlıcesme The Goose Fountain of Kazlıcesme Kazlıçeşme'deki Kaz Gölü

Der Gänsebrunnen von Kazlıçeşme ist ein historischer Brunnen im gleichnamigen Istanbul Viertel, das seinen Namen („Ort mit Gänsebrunnen“) diesem Bauwerk verdankt. Er stammt vermutlich aus dem 16. oder 17. Jahrhundert und gilt als Beispiel osmanischer Brunnenarchitektur. Sein Name geht auf eine Legende aus der osmanischen Belagerung Konstantinopels 1453 zurück: Gänse versammelten sich stets an einer Stelle, an der man schließlich eine verborgene Wasserquelle entdeckte – der Ursprung des Brunnens. Die Quelle half den Truppen, die Belagerung durchzustehen.

The Goose Fountain of Kazlıçeşme is a historic fountain in the Istanbul district of the same name, which takes its name (“place of the goose fountain”) from this very structure. Likely dating from the 16th or 17th century, it is a fine example of Ottoman fountain architecture.

Its name stems from a legend during the Ottoman siege of Constantinople in 1453: geese were seen gathering at a certain spot, where a hidden water source was discovered—later the site of the fountain. This water helped sustain the troops during the siege.

Kazlıçeşme later became an important center for tanning and leatherwork, located outside the old city walls.

TR Türkçe Çeviri

Kazlıçeşme Çeşmesi, adını verdiği İstanbul'daki Kazlıçeşme semtinde yer alan tarihi bir çeşmedir. 16. veya 17. yüzyıldan kaldığı tahmin edilen bu yapı, Osmanlı çeşme mimarisinin güzel bir örneğidir.

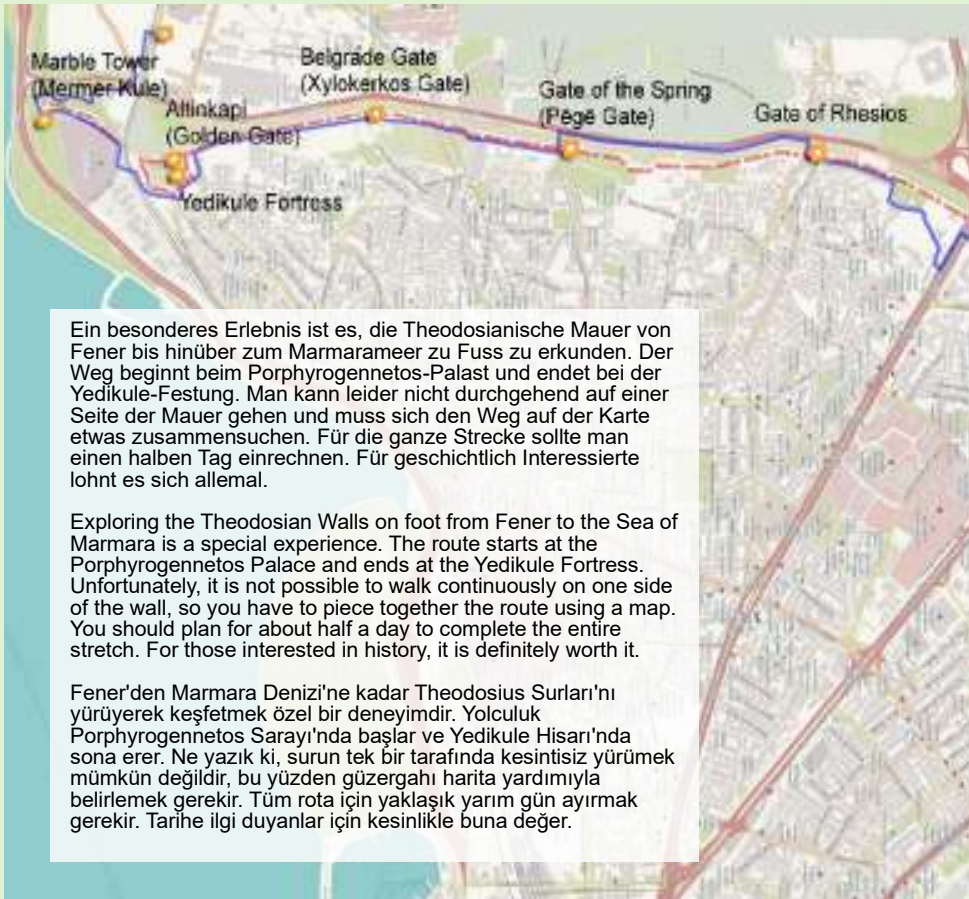
Adı, 1453'teki Osmanlı'nın İstanbul kuşatması sırasında geçen bir efsaneye dayanır: Kazlar sürekli aynı noktada toplanıyordu. Orada yapılan kazılarda gizli bir su kaynağı bulundu ve çeşme bu noktaya inşa edildi. Bu su, kuşatma sırasında Osmanlı askerlerini güçlendirdi. Kazlıçeşme, daha sonra surların dışında kalan önemli bir deri işleme ve tabaklama merkezi olmuştur.

رجعنا من الممالك إلى حبي

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل
الدين الإسلامي
أجمل دین

Ein besonderes Erlebnis ist es, die Theodosianische Mauer von Fener bis hinüber zum Marmarameer zu Fuss zu erkunden. Der Weg beginnt beim Porphyrogennetos-Palast und endet bei der Yedikule-Festung. Man kann leider nicht durchgehend auf einer Seite der Mauer gehen und muss sich den Weg auf der Karte etwas zusammensuchen. Für die ganze Strecke sollte man einen halben Tag einrechnen. Für geschichtlich Interessierte lohnt es sich allemal.

Exploring the Theodosian Walls on foot from Fener to the Sea of Marmara is a special experience. The route starts at the Porphyrogennetos Palace and ends at the Yedikule Fortress. Unfortunately, it is not possible to walk continuously on one side of the wall, so you have to piece together the route using a map. You should plan for about half a day to complete the entire stretch. For those interested in history, it is definitely worth it.

Fener'den Marmara Denizi'ne kadar Theodosius Surları'nı yürüyerek keşfetmek özel bir deneyimdir. Yolculuk Porphyrogennetos Sarayı'nda başlar ve Yedikule Hisarı'nda sona erer. Ne yazık ki, surun tek bir tarafında kesintisiz yürümek mümkün değildir, bu yüzden güzergahı harita yardımıyla belirlemek gerekir. Tüm rota için yaklaşık yarım gün ayırmak gerekir. Tarihe ilgi duyanlar için kesinlikle buna değer.

Milion - Stein/Stone/Taş

Der historische Millennium-Stein, auch Milion genannt, war der Mittelpunkt des damaligen Zentrums von Nova Roma (Neues Rom). Der Stein, der heute als Denkmal anzusehen ist, war zum einen der Nullpunkt aller Strassen – alle Entfernungen wurden von hier aus gemessen – und gleichzeitig der Ausgangspunkt zur Messung von byzantinischem Konstantinopel in die europäischen Städte des Oströmischen Reiches. Er hatte dieselbe Funktion wie das Milliarium Aureum von Rom.

The historical Millennium Stone, also called the Milion, was the center of the former capital Nova Roma (New Rome). The stone, which is now considered a monument, was both the zero point of all roads – all distances were measured from here – and at the same time the starting point for measuring distances from Byzantine Constantinople to the European cities of the Eastern Roman Empire. It had the same function as the Milliarium Aureum in Rome.

Tarihi Millennium Taşı, Milion olarak da adlandırılır, eski başkent Nova Roma'nın (Yeni Roma) merkeziydi. Günümüzde anıt olarak kabul edilen bu taş, bir yandan tüm yolların sıfır noktasıydı – tüm mesafeler buradan ölçülüyordu – ve aynı zamanda Bizans Konstantinopolis'inden Doğu Roma İmparatorluğu'nun Avrupa'daki şehirlerine olan mesafelerin ölçüm noktasıydı. Roma'daki Milliarium Aureum ile aynı işleve sahipti.

Die Mese – The Mese – Mese Hauptstrasse Konstantinopels Main Street of Constantinople Konstantinopolis'in Ana

Die Mese war Konstantinopels Hauptstrasse und kaiserlicher Prozessionsweg. Unter Konstantin dem Grossen angelegt, begann sie am Milion und führte westwärts über das Hippodrom, das Konstantins- und Theodosiusforum. Am Philadelphion teilte sie sich: nordwestlich zur Apostelkirche, südwestlich zum Goldenen Tor. Strassen wie Divan Yolu folgen ihrem Verlauf bis heute. Die Mese war auch eine bedeutende Geschäftsstrasse mit vielen Handwerkern und Händlern. Sie verband politische Macht mit öffentlichem Leben und spiegelte den Glanz der Hauptstadt wider. Viele Feste, Aufmärsche und Ankündigungen fanden entlang dieser Strasse statt.

The Mese was Constantinople's main street and the imperial procession route. Built under Constantine the Great, it started at the Milion and ran west past the Hippodrome, the Forum of Constantine, and the Forum of Theodosius. At the Philadelphion, it split: northwest to the Church of the Apostles, southwest to the Golden Gate. Streets like Divan Yolu still follow its path today. The Mese was also a busy commercial street with many craftsmen and merchants. It connected imperial power with everyday urban life and reflected the city's grandeur. Many celebrations, parades, and public proclamations took place along this road.

Mese, Konstantinopolis'in ana caddesi ve imparatorluk alay yoluydu. İmparator Konstantin döneminde inşa edilip Milion'dan başlayarak Hipodrom, Konstantin ve Theodosius forumlarını geçerek ilerliyordu. Philadelphion'da ikiye ayrılırdı: kuzeybatıda Havariler Kilisesi'ne, güneybatıda Altın Kapı'ya ulaşırdı. Günümüzde Divan Yolu gibi caddeler bu eski güzergâhı takip eder. Mese aynı zamanda birçok zanaatkar ve tüccarın bulunduğu hareketli bir ticaret yoluydu. İmparatorluk gücünü halkla buluşturan bir eksen görevi görüyordu. Kutlamalar, geçit törenleri ve duyurular bu cadde üzerinde yapılırdı.

Rotunde-Zisterne des Myrelaion Rotunda Cistern of Myrelaion Myrelaion Rotunda Sarnıcı

Die Rotunde aus dem 5. Jahrhundert bei der Myrelaion-Kirche (heute Bodrum Camii) war Konstantinopels grösstes Rundgebäude (Ø über 40 m), nach dem Pantheon das zweitgrösste. Später wurde sie zur Zisterne unter einem Palast, vermutlich von Romanos I. Lakapenos.

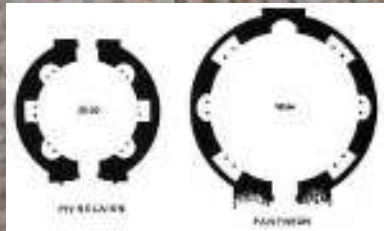
Nahe der Mese hatte sie ein Nordportal zu einem sigmaförmigen Portikus und eine Südtreppe zum Marmarameer. Funde aus dem 20. Jahrhundert umfassen Mosaiken und ein Fragment der Tetrarchen-Porträts. Die Myrelaion-Kirche, von Romanos erbaut, steht noch heute.

The 5th-century rotunda near Myrelaion Church (now Bodrum Camii) was Constantinople's largest circular building (Ø 40+ m), second only to the Pantheon. It was later converted into a cistern beneath a palace, likely by Romanos I Lakapenos.

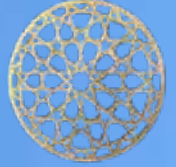
Near the Mese, it had a northern portal to a sigma-shaped portico and stairs to the Marmara in the south. 20th-century excavations revealed mosaics and a fragment of the Tetrarchs. The church of Myrelaion still stands today.

5. yüzyılda Myrelaion Kilisesi (bugünkü Bodrum Camii) yakınında inşa edilen rotunda, Konstantinopolis'in en büyük dairesel yapısıydı (Ø 40+ m) ve daha sonra sarnıcı çevrildi. Üzerine muhtemelen Romanos I tarafından bir saray yapıldı.

Mese'ye yakın olan yapının sigma biçimli bir revaka açılan kuzey kapısı ve Marmara'ya inen güney merdiveni vardı. 20. yüzyılda mozaikler ve Tetrark Portresinden bir parça bulundu. Myrelaion Kilisesi bugün hâlâ ayakta.

Konstantin-Forum Forum of Constantine Konstantin Forumu

Das Forum of Constantine war ein zentraler Ort in Konstantinopel, erbaut auf dem zweithöchsten Hügel der Halbinsel. Es war Teil von Konstantins Bauprojekten zur Erweiterung Byzanz' zur römischen Hauptstadt. Im Zentrum stand die Säule des Konstantin, umgeben von der Senatshalle (nördlich) und einem Nymphäum (südlich). Das Forum spielte eine zentrale Rolle bei Feierlichkeiten und Triumphzügen. Die Porphyrsäule trug einst eine Statue Konstantins, die 1106 zerstört wurde. Anders als römische Foren war es kreisförmig, mit einem Durchmesser von ca. 140 Metern.

Zu den wichtigsten Bauwerken zählten die Senatshalle mit bronzenen Türen und das Nymphäum, beide um 464 durch Feuer beschädigt. Das Forum war reich mit Statuen geschmückt, darunter eine kolossale Bronze-Athena und das sagenumwobene Palladium, das Konstantin angeblich unter seiner Säule begraben liess.

The Forum of Constantine was a central site in Constantinople, built on the city's second-highest hill. It was part of Constantine's expansion of Byzantium into the Roman capital. At its center stood the Column of Constantine, surrounded by the Senate House (north) and a nymphaeum (south).

The forum played a key role in imperial celebrations and triumphal processions. The porphyry column once held a statue of Constantine, which was destroyed in 1106. Unlike Roman forums, it was circular, with a diameter of about 140 meters.

Major structures included the Senate House with bronze doors and the nymphaeum, both damaged by fire in 464. The forum was richly decorated with statues, including a colossal bronze Athena and the legendary Palladium, which Constantine allegedly buried beneath his column.

Konstantin Forumu, Konstantinopolis'in merkezi bir yapıydı ve şehrin ikinci en yüksek tepesine inşa edilmişti. Konstantin'in, Bizans'ı Roma başkentine dönüştürme projelerinin bir parçasıydı. Ortasında Konstantin Sütunu, kuzeyde Senato Binası ve güneyde bir nymphaeum bulunuyordu.

Forum, imparatorluk kutlamaları ve zafer alayları için önemli bir yerdi. Porfir sütun, bir zamanlar Konstantin'in heykelini taşıyordu, ancak 1106'da yıkıldı. Roma forumlarından farklı olarak daireseldi ve yaklaşık 140 metre çapındaydı.

Önemli yapılar arasında bronz kapılı Senato Binası ve nymphaeum vardı; ikisi de 464 yılında yangında hasar gördü. Forum, heykellerle süslenmişti; bunlar arasında dev bir bronz Athena ve Konstantin'in sütununun altına gömüldüğü söylenen efsanevi Palladium da bulunuyordu.

Cisterna Basilica

Die Yerebatan-Zisterne, auch als Cisterna Basilica oder Versunkener Palast bekannt, liegt westlich der Hagia Sophia im historischen Sultanahmet-Viertel. Diese byzantinische Anlage diente als Wasserspeicher für den kaiserlichen Palast. Ein unscheinbarer Eingang führt zu einem beeindruckenden unterirdischen Gewölbe mit 336 Säulen, das in mystisches Licht getaucht ist. Die Zisterne ist 135 Meter lang, 65 Meter breit und fasst 80.000 Kubikmeter Wasser. Das Wasser wurde über Aquädukte aus dem etwa 19 Kilometer entfernten Belgrader Wald zum Palast transportiert.

Die Theodosius-Zisterne wurde zwischen 428 und 443 von Kaiser Theodosius II. erbaut, um Wasser aus dem Valens-Aquädukt zu speichern. Sie versorgte das Nymphäum, die Zeuxippus-Thermen und den Grossen Palast von Konstantinopel. Sie misst 20 x 40 Meter und wird von 32 Marmorsäulen getragen. Ihre Wände sind mit wasserdichtem Putz bedeckt und die Ecken abgerundet, um dem Wasserdruck standzuhalten. 2010 wiederentdeckt, wurde sie restauriert und bietet heute ein immersives Museumserlebnis mit 360-Grad-Projektionen.

The Yerebatan Cistern, also known as the Basilica Cistern or the Sunken Palace, is located west of the Hagia Sophia in the historic Sultanahmet district. This Byzantine structure served as a water reservoir for the imperial palace. An inconspicuous entrance leads to an impressive underground vault with 336 columns, bathed in mystical light. The cistern is 135 meters long, 65 meters wide, and holds 80,000 cubic meters of water. The water was transported to the palace via aqueducts from the Belgrad Forest, approximately 19 kilometers away.

Theodosius Cistern was built between 428 and 443 by Emperor Theodosius II to store water from the Valens Aqueduct. It supplied the Nymphaeum, Baths of Zeuxippus, and the Great Palace of Constantinople. Measuring 20 x 40 meters, it has a vaulted roof supported by 32 marble columns, each 11 meters high. Its walls are coated with waterproof plaster, and its corners are curved to withstand water pressure. Rediscovered in 2010, it was restored and is now open to visitors with a 360-degree projection mapping system for an immersive experience.

Yerebatan Sarnıcı, Bazilika Sarnıcı veya Batık Saray olarak da bilinir ve tarihi Sultanahmet semtinde, Ayasofya'nın batısında yer alır. Bu Bizans yapısı, imparatorluk sarayı için bir su deposu olarak hizmet vermiştir. Göze çarpmayan bir giriş, mistik bir ışığa bürünmüş 336 sütunlu etkileyici bir yeraltı tonozuna açılır. Sarnıç 135 metre uzunluğunda, 65 metre genişliğinde olup 80.000 metreküp su kapasitesine sahiptir. Su, yaklaşık 19 kilometre uzaklıktaki Belgrad Ormanı'ndan su kemerleri aracılığıyla saraya taşınmıştır.

Serefiye Sarnıcı İstanbul'da, 428-443 yılları arasında II. Theodosius tarafından Valens Su Kemer'i'nden gelen suyu depolamak amacıyla inşa edilmiştir. Nymphaeum, Zeuxippos Hamamları ve Büyük Saray'a su sağladı. 20 x 40 metre boyutlarındaki sarnıcın tonozlu tavanı, 32 mermer sütunla desteklenmektedir. Duvarları suya dayanıklı sıva ile kaplanmış, köşeleri su basıncına dayanacak şekilde yuvarlatılmıştır. 2010'da keşfedilip restore edilen sarnıç, ziyaretçilere 360 derece projeksiyon sistemiyle

Gülhane Cisterna

Im Gülhane-Parks liegt die Gülhane-Zisterne, ein stilles Zeugnis byzantinischer Ingenieurskunst. Einst Teil des komplexen Wasserversorgungssystems der Stadt, diente sie der Frischwasserspeicherung für nahegelegene Paläste und Bäder. Die Zisterne ist kleiner als ihre berühmte Schwester, die Yerebatan-Zisterne, doch ihre steinernen Säulen, das kühle Halbdunkel und das Echo der Tropfen erzählen ebenso eindrücklich von der verborgenen Infrastruktur des alten Konstantinopels.

Located within Gülhane Park, the Gülhane Cistern is a quiet testament to Byzantine engineering. Once part of the city's complex water supply system, it was used to store fresh water for nearby palaces and baths. Smaller than its famous sister, the Basilica Cistern, its stone columns, cool dimness, and the echo of dripping water speak just as powerfully of the hidden infrastructure of ancient Constantinople.

Gülhane Parkı'nın içinde yer alan Gülhane Sarnıcı, Bizans mühendisliğinin sessiz bir tanığıdır. Şehrin karmaşık su temin sistemi içinde yer alan bu yapı, yakınlardaki saraylar ve hamamlar için tatlı su depolamak amacıyla kullanılmıştır. Meşhur Yerebatan Sarnıcı'ndan daha küçük olsa da, taş sütunları, serin loşluğu ve damlayan suların yankısı, eski Konstantinopolis'in gizli altyapısını aynı derecede etkileyici biçimde yansıtır.

Valens-Aquädukt

Valens Aqueduct - Valens Su Kemerı

Das Valens-Aquädukt in Istanbul ist ein beeindruckendes römisches Bauwerk, das im späten 4. Jahrhundert unter Kaiser Valens erbaut wurde, um die Wasserversorgung von Konstantinopel zu sichern. Das Aquädukt erstreckt sich über 920 Meter und besteht aus einer Kombination von Bögen und Mauerwerken. Es war Teil eines grösseren Systems, das Wasser aus den umliegenden Quellen in die Stadt brachte. Heute ist das Valens-Aquädukt eines der bekanntesten antiken Bauwerke Istanbuls und ein markantes Wahrzeichen der Stadt, das sowohl historisch als auch architektonisch von grosser Bedeutung ist.

The Valens Aqueduct in Istanbul is an impressive Roman structure built in the late 4th century under Emperor Valens to secure the water supply of Constantinople. The aqueduct stretches over 920 meters and consists of a combination of arches and masonry. It was part of a larger system that brought water from surrounding springs into the city. Today, the Valens Aqueduct is one of the most famous ancient structures in Istanbul and a prominent landmark, holding both historical and architectural significance.

Istanbul'daki Valens Su Kemerı, Konstantinopolis'in su ihtiyacını karşılamak amacıyla 4. yüzyılın sonlarında İmparator Valens tarafından inşa edilen etkileyici bir Roma yapısıdır. Su kemerı, 920 metreye kadar uzanır ve kemerler ile taş işçiliğinin bir kombinasyonundan oluşur. Bu yapı, çevredeki kaynaklardan suyu şehre taşıyan daha büyük bir sistemin parçasıydı. Bugün Valens Su Kemerı, İstanbul'un en ünlü antik yapılarından biri olup, hem tarihsel hem de mimari açıdan büyük öneme sahiptir.

Fathi Moschee/Mosque/Camii

Die Fatih-Moschee ist nach Fatih Sultan Mehmed benannt, dessen Fatih-Sultan-Mehmed-Schrein sich auf dem Moscheegelände befindet. Die Moschee wurde auf einem der sieben Hügel der Stadt errichtet. Der im Jahr 1462 n. Chr. begonnene Baukomplex umfasste neben der Hauptmoschee auch ein Krankenhaus, ein Wohnheim (das heute als Studentenheim genutzt wird), Bibliotheken, Armenküchen und vieles mehr. Er wurde 1470 n. Chr. fertiggestellt. Architekt war Sinaüddin Yusuf bin Abdullah. Hinter der Moschee befindet sich das Grab von Sultan Mehmed II., der im 15. Jahrhundert Konstantinopel eroberte.

The Fatih Mosque is named after Fatih Sultan Mehmed, whose Fatih Sultan Mehmed shrine is located on the mosque grounds. The mosque was built on one of the seven hills of the city. The construction complex, which began in 1462 AD, included not only the main mosque but also a hospital, a dormitory (which is now used as a student residence), libraries, soup kitchens for the poor, and much more. It was completed in 1470 AD. The architect was Sinaüddin Yusuf bin Abdullah. Behind the mosque is the tomb of Sultan Mehmed II, who conquered Constantinople in the 15th century.

Fatih Camii, Fatih Sultan Mehmed'in adını taşımaktadır ve Fatih Sultan Mehmed Türbesi cami avlusunda bulunmaktadır. Cami, şehrin yedi tepesinden birine inşa edilmiştir. 1462 yılında inşasına başlanan yapı kompleksi, ana caminin yanı sıra bir hastane, bir yurt (günümüzde öğrenci yurdu olarak kullanılmaktadır), kütüphaneler, aşevleri ve daha birçok yapıyı içermektedir. 1470 yılında tamamlanmıştır. Mimarı Sinaüddin Yusuf bin Abdullah'tır. Caminin arkasında, 15. yüzyılda Konstantinopolis'i fetheden Sultan II. Mehmed'in türbesi bulunmaktadır.

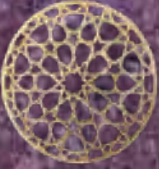
Mehmed II Fathi Der Eroberer - The conqueror

Mehmed II., genannt „Fatih“ (der Eroberer), war ein bedeutender osmanischer Sultan. 1453 eroberte er Konstantinopel und machte es als Istanbul zur Hauptstadt des Reiches, womit er das Byzantinische Reich beendete. Er dehnte das Osmanische Reich stark aus, eroberte u.a. Serbien, Griechenland und die Krim. Zudem stärkte er die Flotte und stellte sich Venedig entgegen. Innenpolitisch führte er eine zentralisierte Verwaltung ein, kodifizierte Gesetze und förderte Wissenschaft, Kultur und Architektur. Unter ihm entstanden bedeutende Bauwerke wie der Topkapi-Palast. Er starb 1481 in Gebze.

Mehmed II, known as "Fatih" (the Conqueror), was a significant Ottoman sultan. In 1453, he conquered Constantinople and made it the capital of the empire as Istanbul, ending the Byzantine Empire. He greatly expanded the Ottoman territories, capturing regions such as Serbia, Greece, and Crimea. He also strengthened the navy and challenged Venetian dominance at sea. Domestically, he established a centralized administration, codified laws, and promoted science, culture, and architecture. Major structures like the Topkapi Palace were built under his rule. He died in 1481 in Gebze.

"Fatih" (Fetheden) lakaplı II. Mehmed, Osmanlı'nın önemli padişahlarından biriydi. 1453'te Konstantinopolis'i fethederek İstanbul'u imparatorluğun başkenti yaptı ve Bizans İmparatorluğu'na son verdi. Osmanlı topraklarını genişleterek Sırbistan, Yunanistan ve Kırım gibi bölgeleri fethetti. Donanmayı güçlendirdi ve Venedik'in deniz üstünlüğüne meydan okudu. İç siyasette merkezi bir yönetim kurdu, yasaları düzenledi ve bilim, kültür ile mimariyi destekledi. Topkapı Sarayı gibi önemli yapılar onun döneminde inşa edildi. 1481 yılında Gebze'de hayatını kaybetti.

Apostelkirche Apostles Church Havariler Kilisesi

Die Fatih-Moschee wurde an der Stelle der ehemaligen Apostelkirche errichtet, der zweitgrößten Kirche Konstantinopels. Nach der osmanischen Eroberung diente die Kirche zunächst dem Patriarchat als Sitz, bis dieses auf Wunsch des Sultans in die Pammakaristos-Kirche verlegt wurde, um Platz für den Moscheebau zu schaffen. Es wird vermutet, dass einige byzantinische Herrscher auf diesem einst ausserhalb der Stadt gelegenen Hügel begraben sind, darunter Kaiser Konstantin, dessen Grab sich vermutlich in der Apostelkirche befand. Sein Porphyrsarkophag soll im Vorhof der Hagia Irene stehen.

The Fatih Mosque was built on the site of the former Church of the Holy Apostles, the second-largest church in Constantinople. After the Ottoman conquest, the church initially served as the seat of the Patriarchate until it was moved to the Pammakaristos Church at the Sultan's request to make way for the mosque's construction. It is believed that some Byzantine rulers were buried on this hill, which was once outside the city, including Emperor Constantine, whose tomb was likely in the Church of the Holy Apostles. His porphyry sarcophagus is said to stand in the courtyard of the Hagia Irene.

Fatih Camii, Konstantinopolis'in ikinci büyük kilisesi olan Havarıyyun Kilisesi'nin bulunduğu yere inşa edilmiştir. Osmanlı fethinden sonra kilise bir süre Patrikhane'nin merkezi olarak kullanılmış, ancak Sultan'ın isteği üzerine Pammakaristos Kilisesi'ne taşınarak cami inşaatına başlanmıştır. Bir zamanlar şehir dışında kalan bu tepede bazı Bizans hükümdarlarının gömülü olduğu düşünülmektedir. Özellikle İmparator Konstantin'in mezarının Havarıyyun Kilisesi'nde olduğu kabul edilir. Kendisine ait porfir lahitin ise Aya İrini'nin avlusunda bulunduğu söylenmektedir.

A large mosaic of Emperor Constantine the Great, wearing a crown and a purple robe, with a halo. The background is gold. In the top right corner, there is a small circular emblem with a geometric pattern.

Kaiser/Emperor/Imperator Konstantin

Konstantin der Grosse war ein römischer Kaiser, der das Christentum förderte und Byzanz zur neuen Hauptstadt machte – später Konstantinopel, heute Istanbul. Geboren um 280 n. Chr., stieg er in der Armee auf. Nach dem Tod seines Vaters erklärten ihn seine Soldaten zum Kaiser. Er besiegte die anderen Herrscher und vereinte das Reich. Vor einer Schlacht soll er das Christus-Zeichen (Chi-Rho) auf die Schilde malen lassen haben. Nach seinem Sieg 312 n. Chr. gewährte er Religionsfreiheit, womit die Christenverfolgung endete. Erst später wurde das Christentum Staatsreligion. Konstantin liess sich kurz vor seinem Tod 337 n. Chr. taufen. Diese religiöse Wende nennt man die „Konstantinische Wende“. Seine Mutter Helena pilgerte nach Jerusalem und soll dort das Grab und das Kreuz Jesu gefunden haben. In dieser Zeit entstand die Grabeskirche.

Constantine the Great was a Roman emperor who promoted Christianity and made Byzantium the new capital—later Constantinople, now Istanbul. Born around 280 AD, he rose through the army ranks. After his father's death, his soldiers declared him emperor. He defeated the other rulers and unified the empire. Before a battle, he supposedly ordered the Christ symbol (Chi-Rho) to be painted on the shields. After his victory in 312 AD, he granted religious freedom, ending the persecution of Christians. Christianity became the state religion later. Constantine was baptized shortly before his death in 337 AD. This shift is known as the "Constantinian Shift." His mother, Helena, went on a pilgrimage to Jerusalem, where she is said to have discovered Jesus' tomb and cross. The Church of the Holy Sepulchre was built during this time.

Büyük Konstantin, Hristiyanlığı destekleyen ve Bizans'ı yeni başkent yapan Roma imparatoruydu—daha sonra Konstantinopolis adını aldı, bugün İstanbul. Yaklaşık 280 yılında doğdu ve ordu içinde yükseldi. Babasının ölümünden sonra askerleri onu imparator ilan etti. Diğer hükümdarları yenerek imparatorluğu birleştirdi. Bir savaş öncesinde askerlerine İsa sembolü (Chi-Rho) çizmelerini emrettiği söylenir. 312 yılında zafer kazandıktan sonra din özgürlüğü ilan ederek Hristiyanlara yönelik zulmü sona erdirdi. Hristiyanlık daha sonra devletin resmi dini oldu. Konstantin, 337 yılında ölümünden kısa süre önce vaftiz edildi. Bu değişim "Konstantin Devrimi" olarak bilinir. Annesi Helena, Kudüs'e hac yolculuğu yaptı ve efsaneye göre İsa'nın mezarını ve haçını keşfetti. Bu dönemde Kutsal Kabir Kilisesi inşa edildi.

Topkapi Palast/Palace - Topkapı Sarayı

Auf Anordnung von Sultan Mehmed II. wurde der Topkapı-Palast kurz nach der Eroberung Konstantinopels im Jahr 1453 errichtet und diente fast 400 Jahre lang als Hauptresidenz der osmanischen Sultane. Der Name Topkapı Sarayı, was übersetzt „Kanonentor-Palast“ bedeutet, verweist auf ein nahegelegenes Tor, das heute nicht mehr existiert. Der Palast wurde strategisch auf der antiken Akropolis von Byzanz erbaut, was ihm eine hervorragende Aussicht und eine starke Verteidigungsposition verschaffte.

Im Laufe der Jahrhunderte wurde der Palastkomplex erheblich erweitert, mit bedeutenden Ergänzungen wie dem Harem im 16. Jahrhundert sowie verschiedenen Renovierungen nach dem Erdbeben von 1509 und einem Brand im Jahr 1665. Auf dem Höhepunkt seiner Nutzung beherbergte der Topkapı-Palast über 4.000 Menschen, darunter den Sultan, seinen Hof und zahlreiche Bedienstete, was ihn zu einem geschäftigen Zentrum imperialer Aktivitäten machte.

On the orders of Sultan Mehmed II, the Topkapı Palace was built shortly after the conquest of Constantinople in 1453 and served as the main residence of the Ottoman sultans for nearly 400 years. The name Topkapı Sarayı, which translates to "Cannon Gate Palace," refers to a nearby gate that no longer exists. The palace was strategically built on the ancient Acropolis of Byzantium, providing it with an excellent view and a strong defensive position.

Over the centuries, the palace complex was significantly expanded, with major additions such as the Harem in the 16th century, as well as various renovations following the 1509 earthquake and a fire in 1665. At the height of its use, the Topkapı Palace housed over 4,000 people, including the Sultan, his court, and numerous servants, making it a bustling center of imperial activity.

Sultan II. Mehmed'in emriyle Topkapı Sarayı, 1453'te İstanbul'un fethinden hemen sonra inşa edilmiş ve yaklaşık 400 yıl boyunca Osmanlı sultanlarının ana ikametgâhı olarak kullanılmıştır. Topkapı Sarayı adı, bugün artık var olmayan yakındaki bir kapıya atıfta bulunur ve "Kanon Kapısı Sarayı" anlamına gelir. Saray, Bizans'ın antik Akropolü üzerine stratejik bir konumda inşa edilmiş olup, ona mükemmel bir manzara ve güçlü bir savunma pozisyonu sağlamıştır.

Yüzyıllar boyunca saray kompleksi önemli ölçüde genişletilmiş; 16. yüzyılda Harem gibi büyük eklemeler yapılmış ve 1509'daki deprem ile 1665'teki yangından sonra çeşitli yenilemeler gerçekleştirilmiştir. Kullanımının zirvesinde, Topkapı Sarayı 4.000'den fazla kişiye ev sahipliği yapıyordu. Bunlar arasında Sultan, saray mensupları ve çok sayıda hizmetkâr bulunuyordu, bu da sarayı imparatorluk faaliyetlerinin hareketli bir merkezi haline getiriyordu.

Die Hand Johannes des Täufers
The hand of John the Baptist
Yahya'nın eli

Der Dolch des Sultans, der im Film „Topkapi“ mit Peter Ustinov eine Rolle spielt, ist berühmt.
The Sultan's dagger, which plays a role in the film Topkapi with Peter Ustinov, is famous.
Peter Ustinov'un oynadığı Topkapi filminde rol alan Sultan'ın hançeri ünlüdür.

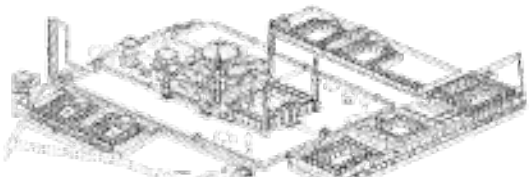
Süleymaniye Moschee/Mosque/Camii

Die Süleymaniye-Moschee ist eine der bedeutendsten Moscheen Istanbuls. Sie wurde im Auftrag von Sultan Süleyman dem Prächtigen zwischen 1550 und 1557 erbaut und gilt als eines der wichtigsten Werke des Architekten Sinan. Im Garten hinter der Hauptmoschee befinden sich zwei Mausoleen, in denen Sultan Süleyman I., seine Frau Roxelane (Haseki Hürrem), seine Tochter Mihrimah, seine Mutter Dilaşub Saliha, seine Schwester Asiye sowie die Sultane Süleyman II. und Ahmed II. sowie Safiye, die Tochter von Mustafa II., begraben sind. Das Grabmal des Architekten Sinan befindet sich ebenfalls am Rand des Komplexes. Der Baukomplex, Külliye genannt, besteht aus der Hauptmoschee mit dem Gebetsraum (cami) und dem Vorhof (avlu) samt Reinigungsbrunnen (şadırvan) sowie aus den folgenden umliegenden Bauten: den Mausoleen des Sultans, einem astronomischen Observatorium, vier öffentlichen Universitäten (Medrese), einem Krankenhaus, einer Koranschule, einer Grundschule, einer Armenküche, einer Karawanserei bzw. einem Hospiz, einer Wasserverteilstation, einem öffentlichen Bad (Hammâm), mehreren Brunnen sowie Latrinen.

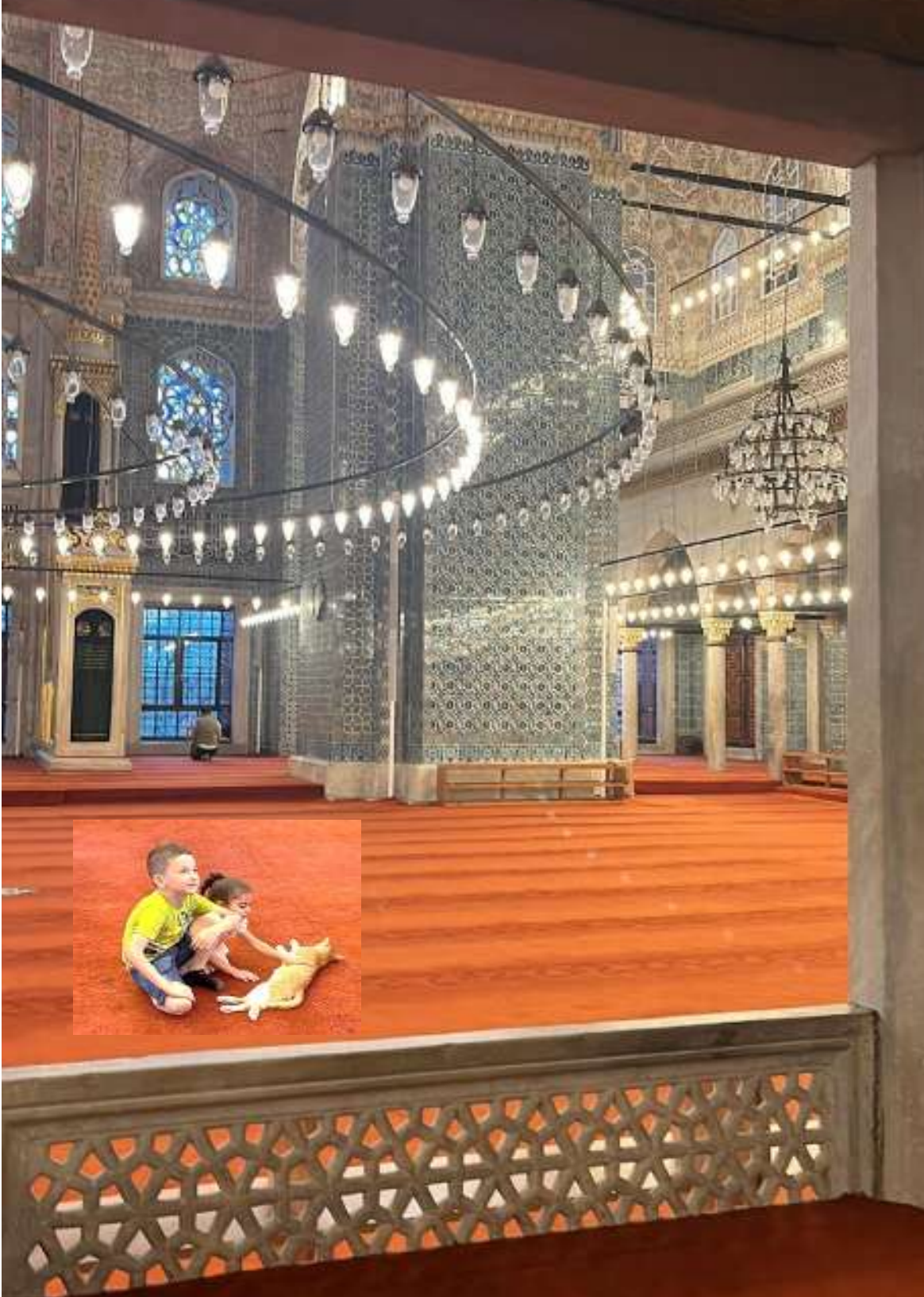
The Süleymaniye Mosque is one of the most significant mosques in Istanbul. It was commissioned by Sultan Suleiman the Magnificent and built between 1550 and 1557. It is considered one of the most important works of the architect Sinan. In the garden behind the main mosque, there are two mausoleums where Sultan Suleiman I, his wife Roxelana (Haseki Hürrem), his daughter Mihrimah, his mother Dilaşub Saliha, his sister Asiye, as well as the sultans Suleiman II and Ahmed II, and Safiye, the daughter of Mustafa II, are buried. The tomb of the architect Sinan is also located at the edge of the complex. The architectural complex, known as a Külliye, consists of the main mosque with the prayer hall (cami) and the courtyard (avlu) with its ablution fountain (şadırvan), as well as the following surrounding structures: the Sultan's mausoleums, an astronomical observatory, four public universities (Medrese), a hospital, a Quran school, a primary school, a public kitchen for the poor, a caravanserai/hospice, a water distribution station, a public bath (Hammam), several fountains, and latrines.

Süleymaniye Camii, İstanbul'un en önemli camilerinden biridir. Sultan Süleyman Kanuni'nin emriyle 1550-1557 yılları arasında inşa edilmiş olup, mimar Sinan'ın en önemli eserlerinden biri olarak kabul edilir. Ana caminin arkasındaki bahçede, Sultan I. Süleyman, eşi Hürrem Sultan (Roxelane), kızı Mihrimah, annesi Dilaşub Saliha, kız kardeşi Asiye, Sultan II. Süleyman ve Sultan II. Ahmed ile II. Mustafa'nın kızı Safiye'nin türbeleri bulunmaktadır. Mimar Sinan'ın türbesi de külliye'nin kenarında yer almaktadır. Külliye olarak bilinen bu yapı kompleksi, ana cami (cami), avlu (avlu) ve şadırvan (şadırvan) ile birlikte şu çevre yapıları içermektedir: Sultan'ın türbeleri, bir astronomi gözlemevi, dört medrese, bir hastane, bir Kur'an okulu, bir ilkökul, bir imarethane, bir kervansaray/misafirhane, bir su dağıtım merkezi, bir hamam, çeşitli çeşmeler ve tuvaletler.

Säule der Rekruten

(Acemi Oğlanlar Sütunu)

Süleymaniye-Moschee – Innenhof

Was ist die „Säule der Rekruten“?

Die „Säule der Rekruten“ war ein Prüfungsort für angehende Soldaten, insbesondere für Kandidaten des Janitscharenkorps - der Elitetruppe des Sultans. Trotz ihres unscheinbaren Aussehens war sie der Schauplatz einer körperlich anspruchsvollen Prüfung, die Kraft, Gleichgewicht und Disziplin erforderte.

Die Pritfung:

- Die Rekruten mussten sich mit dem Rücken zur Säule stellen.
- Mit der Ferse traten sie auf den schmalen Steinsims am Fuß der Säule.
- Ohne sich umzudrehen oder abzustützen, mussten sie die gesamte Säule umrunden stets rückwärts balancierend auf dem schmalen Vorsprung.
- Ein Abrutschen oder Festhalten galt als Nichtbestehen.

Diese Übung forderte besonders die Bauchmuskulatur, das Gleichgewicht und die Körperbeherrschung, Eigenschaften, die ein zukünftiger Soldat mitbringen musste.

Symbolik und Bedeutung:

Diese Prüfung war mehr als nur ein Test der Fitness - sie war ein symbolischer Übergangsritus: Wer die Säule meisterte, war bereit für den Dienst an Sultan, Staat und Religion.

Pillar of the Recruits

(Acemi Oğlanlar Sütunu)

Süleymaniye Camii – Avlumuhtar

What is the 'Pillar of the Recruits'?

The Pillar of the Recruits' is a proving site for aspiring soldiers, including soldiers, (candidates for the Ottoman sultan), elite troops of the Ottoman sultan, where physically demanding trials requiring strength, balance, and discipline would place.

The Test:

- Stand with your back to pillar
- Step with their heel onto the narrow stone ledge at foot of the pillar
- Navigate around the pillar "always balancing backward" without slipping or holding on.

This exercise especially challenged the abdominal muscles, balance, and body control, qualities necessary for future soldier.

Symbolism and Significance

This test was more than a fitness exam, it was a symbolic rite of passage.

Acemi Oğlanlar Sütunu nedir?

Acemi Oğlanlar Sütunu, özellikle Yeniçeri Ocağı adayları olmak üzere asker adayları için bir sınav yeri idi. Gösterişsiz görünümüne rağmen, bu sütun güç, denge ve disiplin gerektiren zorlu bir fiziksel sınavın yapıldığı yerdi.

Sınav:

Adaylar sırtlarını sütuna vererek durmak zorundaydı. Topuklarını sütunun tabanındaki dar taş çıkıntıya yerleştirirlerdi. Hiç dönmeden ya da destek almadan, bu dar çıkıntı üzerinde sürekli geri geri denge kurarak sütunun etrafını tamamen dönmeleri gerekirdi.

Bu egzersiz özellikle karın kaslarını, dengeyi ve beden kontrolünü zorlar - bir askerde olması gereken temel niteliklerdir.

Sembolizm ve Anlamı:

Bu sınav sadece fiziksel bir test değil, aynı zamanda sembolik bir geçiş ritüeliydi. Sütunu başarıyla dönebilen kişi, Sultan'a, devlete ve dine hizmet etmeye hazır sayılırdı.

Lüftung - Ventilation - Havalandırma

Straussenei - Strauss egg - Strauss yumurtası

Tunnel-system - Tünel sistemi

- Vor der Zeit des elektrischen Stroms wurde die Moschee mit unzähligen Öllämpchen beleuchtet. Warum ist sie dennoch nicht verrusst?
- Ein Abluftsystem, bestehend aus speziellen Kammern, sog die Luft ab. Der Russ wurde in diesen Kammern gesammelt – und später zur Herstellung von Schreibinte verwendet.
- Wer die grossen Leuchter genau betrachtet, entdeckt dazwischen einige Strausseneier. Sie wurden aufgehängt, um Spinnen und Mücken fernzuhalten.
- Im roten Teppich befinden sich kreisrunde Abdeckungen in der Grösse von Topfdeckeln. Diese lassen sich anheben – darunter verbirgt sich ein verzweigtes Tunnelsystem. Beim Bau diente es der Versorgung der Arbeiter mit Wasser. Heute beherbergt es ein modernes Kabelsystem.
- Nicht erst in der Elbphilharmonie nutzte man Vertiefungen in den Wänden zur Verbesserung der Akustik. Der Architekt Sinan hatte diese Idee bereits Jahrhunderte zuvor.
- Zum Komplex der Moschee gehört auch eine Armenküche. Die Speisen wurden durch eine niedrige Öffnung in der Mauer ausgegeben, um die Anonymität der Bittsteller zu wahren. Die Küche stand allen Bedürftigen offen – unabhängig von Herkunft oder Religionszugehörigkeit. Heute befindet sich dort ein Restaurant, das noch immer alte Artefakte aus vergangenen Zeiten zeigt.

Merkwürdiges im Süleymaniye-Moschee-Komplex Strangeness in the Süleymaniye Mosque Complex Süleymaniye Camii Kompleksi'nde İlginçlikler

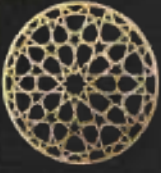
Akustik – Acoustics

Armenküche - Kitchen of the Poor
Fakirlerin Mutfağı

- Before the age of electricity, the mosque was illuminated by countless oil lamps. But why isn't the mosque covered in soot?
- A ventilation system consisting of special chambers extracted the air. The soot was collected in these chambers and later used to make ink for calligraphy.
- If you look closely at the large chandeliers, you'll notice a few ostrich eggs hanging between them. These were hung to deter spiders and mosquitoes.
- In the red carpet, there are round covers about the size of pot lids. These can be lifted to reveal an underground tunnel system. During construction, it was used to supply workers with water. Today, it houses a cable system.
- Using wall indentations for better acoustics didn't start with the Elbphilharmonie – the architect Sinan had this idea centuries earlier.
- The complex also includes a soup kitchen for the poor. Food was handed out through a low opening in the wall to preserve the anonymity of those in need. The kitchen was open to everyone, regardless of origin or religion. Today, it houses a restaurant that still displays historical artifacts from the past.
- Elektriğin henüz olmadığı zamanlarda cami, sayısız yağ lambasıyla aydınlatılıyordu. Peki neden cami isin içinde değil?
- Havanın dışarı atılmasını sağlayan özel bir havalandırma sistemi vardı. Bu sistem, isi özel odalarda topluyordu. Toplanan is daha sonra hat sanatı için mürekkep yapımında kullanılıyordu.
- Büyük avizelere dikkatli bakarsanız, aralarına asılmış birkaç devekuşu yumurtası görebilirsiniz. Bunlar, örümcekleri ve sivrisinekleri uzak tutmak için asılmıştır.
- Kırmızı halının üzerinde tencere kapağı büyüklüğünde yuvarlak kapaklar bulunur. Bu kapaklar kaldırıldığında, altında dallanmış bir tünel sistemi ortaya çıkar. İnşaat sırasında işçilere su sağlamak amacıyla kullanılmıştır. Günümüzde ise bu tünellerde kablo sistemleri bulunmaktadır.
- Duvarlardaki girintilerin akustığı iyileştirmek için kullanılması, Elbphilharmonie binasında başlamadı – Mimar Sinan bu fikri yüzyıllar önce uygulamıştı.
- Cami kompleksinde ayrıca bir imarethane, yani aşevi de bulunur. Yemekler, ihtiyaç sahiplerinin kimliğini gizli tutmak amacıyla alçak bir duvardan verilirdi. Bu mutfak, kökeni ya da dini ne olursa olsun herkese açıktı. Bugün bu alan, geçmişten kalma tarihi eserlerin sergilendiği bir restorana dönüştürülmüştür.

Sultan Süleyman I

Süleyman I. gilt als der bedeutendste Herrscher der osmanischen Geschichte – ein Schöngest und zugleich ein rücksichtsloser Machtmensch. Er liess seinen Sohn töten, während er in rund 3.000 Gedichten Liebe und Natur besang. Unter seiner Herrschaft erreichte das Osmanische Reich seine grösste Ausdehnung und kulturelle Blüte.

In Konstantinopel liess er durch Architekt Sinan prächtige Moscheen errichten, allen voran die Süleymaniye, wo er begraben liegt. Als bedeutender Gesetzgeber füllte er Lücken im islamischen Recht mit eigenen Vorschriften und erhielt den Ehrentitel „Kanuni“ (der Gesetzgeber). Seine Liebe zur polnischen Sklavin Roxelana, die er zur Frau machte, ist legendär.

Suleiman I is considered the greatest Ottoman ruler—a man of refined taste and ruthless power. He had his son executed while composing 3,000 poems about love and nature. Under his reign, the Ottoman Empire reached its greatest expansion and cultural peak.

In Constantinople, he commissioned architect Sinan to build magnificent mosques, most notably the Süleymaniye, where he is buried. As a major legislator, he filled gaps in Islamic law, earning the honorary title Kanuni (“the Lawgiver”). His legendary love for the Polish slave Roxelana, whom he made his wife, remains famous.

I. Süleyman, Osmanlı tarihinin en büyük hükümdarı olarak kabul edilir—hem sanatsever hem de acımasız bir güç adamıydı. Kendi oğlunu idam ettirirken, 3.000 şiirle aşkı ve doğayı anlattı. Onun döneminde Osmanlı en geniş sınırlarına ve kültürel zirvesine ulaştı.

Konstantinopolis’te mimarı Mimar Sinan’a muhteşem camiler yaptırdı; en ünlüsü, kendi türbesinin de bulunduğu Süleymaniye’dir. Büyük bir yasa koyucu olarak İslam hukukundaki boşlukları doldurduğu için Kanuni (“Yasakoyucu”) unvanını aldı. Polonyalı köle Roxelana’ya olan aşkı efsane olarak kaldı.

Sinan

Architekt/Architect/Mimar

Die Eulen des Sinan
Betrachtet man seine Moscheen aus einem bestimmten Winkel, erkennt man die Form einer Eule. Dieses Symbol findet sich in vielen seiner Meisterwerke, darunter die Selimiye- und Süleymaniye-Moschee. Warum Sinan diese Verbindung zu Eulen hatte, ist unklar – doch wer sein Werk aus neuer Perspektive betrachtet, wird fasziniert sein.

The Owls of Sinan
Viewed from a certain angle, his mosques reveal the shape of an owl. This symbol appears in many of his masterpieces, including the Selimiye and Süleymaniye Mosques. The reason for Sinan's connection to owls is unknown—but seeing his work from a new perspective is mesmerizing.

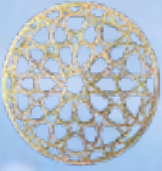
Sinan'ın Baykuşları
Onun camilerine belirli bir açıdan bakıldığında bir baykuş şekli fark edilebilir. Bu sembol, Selimiye ve Süleymaniye camileri dahil birçok eserinde bulunur. Sinan'ın baykuşlarla bağlantısı belirsizdir—ancak eserine farklı bir açıdan bakmak büyüleyicidir.

Mimar Sinan Agha, um 1490 in Anatolien geboren, trat in den osmanischen Militärdienst ein, konvertierte zum Islam und wurde 1539 Hofbaumeister. „Seine Baukunst prägt Istanbul's Silhouette.“ 1557 vollendete er die Süleymaniye-Moschee über dem Goldenen Horn, umgeben von Schulen, Krankenhaus und Badeanstalt.

Architect Sinan Agha, born around 1490 in Anatolia, joined the Ottoman military, converted to Islam, and became Chief Architect in 1539. "His designs define Istanbul's skyline." In 1557, he completed the Süleymaniye Mosque above the Golden Horn, surrounded by schools, a hospital, and a bathhouse.

Mimar Sinan Ağa, 1490 civarında Anadolu'da doğdu, Osmanlı ordusuna katıldı, İslam'a geçti ve 1539'da başmimar oldu. "İstanbul'un silüetini eserleri şekillendirir." 1557'de Süleymaniye Camii'ni Haliç üzerinde tamamladı; çevresinde okullar, hastane ve hamam vardı.

Sinan Süleymaniye Turkish Bath (1557)

Süleyman der Prächtige liess das Bad 1557 erbauen, entworfen von Mimar Sinan als Teil des Süleymaniye-Külliye. Es enthält eine private Loge von Süleyman. Das Bad war auch als Dökmeci-Türkisches Bad bekannt und befand sich nahe einer Giesserei. Der Legende nach heilte eine „Schale des Gelbsuchts“ diejenigen, die sich mit ihr wuschen, doch sie ging verloren. Mit seinen Kuppeln und Schornsteinen zählt das Bad zu den schönsten Istanbuls. Nach seiner Schliessung 1924 wurde es 2004 restauriert und wiedereröffnet.

Suleiman the Magnificent commissioned this bath in 1557, designed by Mimar Sinan as part of the Süleymaniye Külliye. It includes a private lodge for Suleiman. Known as Dökmeci Turkish Bath, it was located near a foundry. Legend says a "Bowl of Icterus" cured those who washed with it, but it was lost. With its domes and chimneys, it's one of Istanbul's finest baths. After closing in 1924, it was renovated and reopened in 2004.

Kanuni Sultan Süleyman, 1557'de Mimar Sinan tarafından tasarlanan bu hamamı Süleymaniye Külliyesi'nin bir parçası olarak inşa ettirdi. Hamam, Süleyman'a ait bir locaya sahiptir ve Dökmeci Hamamı olarak da bilinir. Osmanlı'da bir "Sarılık Kasesi" ile iyileştirici etkiler olduğuna inanılırdı, fakat kayboldu. Kubbeleri ve geometrik bacalarıyla Süleymaniye Hamamı, İstanbul'un en güzel hamamlarındandır. 1924'te kapanıp 2004'te tekrar açılmıştır.

SÜLEYMANIYE HAMAMI
MIMAR SINAN 1550-1557

Sinan Zeyrek Çinili Hamam

Der Zeyrek Çinili Hamam, ein 500 Jahre altes Juwel Istanbuls, wurde nach 13 Jahren Restaurierung im September 2023 wiedereröffnet. Er umfasst nun ein Museum, einen Kunstbereich und private Gärten. Zwischen 1530 und 1540 liess Barbaros Hayreddin Pasha das Bad von Mimar Sinan erbauen. Es ist nach den prachtvollen İznik-Fliesen aus dem 16. Jahrhundert benannt, die jedoch im 19. Jahrhundert entfernt wurden. Nach Jahrzehnten des Verfalls wurde der Hamam restauriert. Unter dem Gebäude befinden sich byzantinische Zisternen mit historischen Ritzzeichnungen von Galeeren.

The Zeyrek Çinili Hamam, a 500-year-old gem of Istanbul, reopened in September 2023 after a 13-year restoration. It now includes a museum, art space, and private gardens. Built between 1530 and 1540 by Barbaros Hayreddin Pasha and designed by Mimar Sinan, it is named after the 16th-century İznik tiles that once adorned it, but were removed in the 19th century. After decades of neglect, the hamam was restored. Beneath it lie Byzantine cisterns, including one under the women's section with historic engravings of galleys.

Zeyrek Çinili Hamam, 500 yıllık bir İstanbul hazinesi olup, 13 yıllık restorasyon sonrası Eylül 2023'te yeniden açıldı. Şimdi bir müze, sanat alanı ve özel bahçeler içeriyor. 1530-1540 yılları arasında Barbaros Hayreddin Paşa tarafından yaptırılan hamam, Mimar Sinan'ın eseridir ve 16. yüzyıl İznik çinileriyle ünlüdür. Bu çiniler 19. yüzyılda sökülüp dağılmıştır. Uzun yıllar ihmalin ardından restorasyonla yeniden hayat bulmuştur. Altında Bizans sarnıçları ve birinde tarihi gemi çizimleri bulunur.

Sinan II. Bayezid Hamam

Der II. Bayezid Hamam, Teil des Beyazıt Külliyesi, wurde 1507–1508 von Gülbahar Hatun erbaut und ist auch als „Hamam-ı Kebir“ bekannt. Eine Theorie besagt, dass Halil, der Anführer des Patrona-Halil-Aufstands, hier als Badegehilfe arbeitete. Der Hamam hat getrennte Bereiche für Männer und Frauen und eine zentrale Heizstruktur. Seit 2000 gehört er der Universität Istanbul und wurde 2013 zu einem Museum umgebaut. Er ist UNESCO-geschützt und ein wichtiger sozialer Treffpunkt seit dem 15. Jahrhundert.

The II. Bayezid Hamam, part of the Beyazıt Külliyesi, was built between 1507–1508 by Gülbahar Hatun and is also known as "Hamam-ı Kebir." One theory suggests that Halil, the leader of the Patrona Halil Rebellion, worked here as a bath attendant. The hamam has separate areas for men and women, with a central heating system. Since 2000, it belongs to Istanbul University and was restored into a museum in 2013. It is UNESCO-protected and has served as a social hub since the 15th century.

II. Bayezid Hamamı, 1507–1508 yıllarında Gülbahar Hatun tarafından Beyazıt Külliyesi'nin bir parçası olarak inşa edilmiştir ve "Hamam-ı Kebir" olarak bilinir. Bir teoriye göre, Patrona Halil İsyanı'nın lideri Halil burada tellak olarak çalışmıştır. Hamam, kadınlar ve erkekler için ayrı bölümlere sahiptir ve merkezi bir ısıtma sistemi vardır. 2000'den itibaren İstanbul Üniversitesi'ne ait olan hamam, 2013'te müzeye dönüştürülmüştür. UNESCO korumasındaki yapı, 15. yüzyıldan itibaren sosyal bir buluşma yeri olmuştur.

Die Moscheen des Architekten Sinan The mosques of the architect Sinan Mimar Sinan'ın camileri

Rüsem Pasha Moschee - The Rüstem Pasha Mosque - Rüstem Paşa Camii

Sie wurde 1561 vom Grosswesir Rüstem Pascha gestiftet und nach seinem Tod unter der Aufsicht des Stiftungsverwalters Mehmed Bey sowie Rüstem Paschas Ehefrau Mihrimah Sultan, der Tochter Sultan Süleymans des Prächtigen, in den folgenden Jahren nach den Plänen des Architekten Mimar Sinan erbaut. Das Jahr der Vollendung ist ungewiss.

Besonders sehenswert sind die zahlreichen Iznik-Fliesen.

It was founded in 1561 by Grand Vizier Rüstem Pasha and, after his death, was built in the following years under the supervision of the foundation administrator Mehmed Bey and Rüstem Pasha's wife, Mihrimah Sultan, the daughter of Sultan Suleiman the Magnificent, according to the plans of the architect Mimar Sinan. The exact year of completion is uncertain.

Particularly noteworthy are the numerous Iznik tiles.

1561 yılında Sadrazam Rüstem Paşa tarafından yaptırılmış olup, onun vefatından sonra vakıf yöneticisi Mehmed Bey ve Rüstem Paşa'nın eşi, Kanuni Sultan Süleyman'ın kızı Mihrimah Sultan'ın gözetiminde, mimar Mimar Sinan'ın planlarına göre inşa edilmiştir. Tamamlanma yılı kesin olarak bilinmemektedir.

Özellikle çok sayıda Iznik çinisi görülmeye değerdir.

Sokollu-Mehmed- Paşa Moschee/Mosque/Camii

Die Sokollu-Mehmet-Pascha-Moschee ist ein herausragendes Spätwerk des osmanischen Meisterarchitekten Mimar Sinan. Mit dem sechseckigen Kuppelbau erreichte er im 16. Jahrhundert eine bemerkenswerte Perfektion. Er setzte die Kuppel gemeinsam mit vier Halbkuppeln so auf das Quadrat, dass in Verbindung mit dem Fundament des rechteckigen Platzes eine weitläufige und harmonische Atmosphäre entstand.

Mimar Sinan entwarf diese Moschee im Jahr 1571 auf dem Höhepunkt seiner Architektenkarriere. Sie ist nach dem Grosswesir und Befehlshaber Sokollu Mehmet Pascha (1505–1579) benannt. Die eigentliche Stifterin war jedoch seine Frau Esmahan, die Tochter von Sultan Selim II.

Zudem birgt die Sokollu-Mehmet-Pascha-Moschee vier Fragmente des heiligen schwarzen Steins aus der Kaaba in Mekka. Eines ist in Gold gefasst und befindet sich über dem Eingang, zwei sind in der Minbar (Kanzel) und eines im Mihrab (Gebetsnische). Siehe Bilder links unten.

The Sokollu Mehmet Pasha Mosque is an outstanding late work of the Ottoman master architect Mimar Sinan. With its hexagonal domed structure, he achieved remarkable perfection in the 16th century. He placed the dome along with four semi-domes over the square in such a way that, together with the foundation of the rectangular courtyard, a spacious and harmonious atmosphere was created.

Mimar Sinan designed this mosque in 1571 at the height of his architectural career. It is named after the Grand Vizier and commander Sokollu Mehmet Pasha (1505–1579). However, the actual patron was his wife Esmahan, the daughter of Sultan Selim II.

Additionally, the Sokollu Mehmet Pasha Mosque houses four fragments of the sacred Black Stone from the Kaaba in Mecca. One is set in gold and placed above the entrance, two are embedded in the minbar (pulpit), and one in the mihrab (prayer niche). See pictures below left.

Sokollu Mehmet Paşa Camii, Osmanlı'nın usta mimarı Mimar Sinan'ın en seçkin geç dönem eserlerinden biridir. Altıgen kubbeli yapısıyla 16. yüzyılda olağanüstü bir mükemmeliyete ulaşmıştır. Kubbeyi dört yarım kubbe ile birlikte kare bir alanın üzerine öyle bir şekilde yerleştirmiştir ki, dikdörtgen avlunun temeliyle birleşerek geniş ve uyumlu bir atmosfer yaratmıştır.

Mimar Sinan, bu camii 1571 yılında, mimarlık kariyerinin zirvesindeyken tasarlamıştır. Cami, Sadrazam ve komutan Sokollu Mehmet Paşa (1505–1579) adına yapılmıştır. Ancak, asıl banisi Sultan II. Selim'in kızı ve Sokollu Mehmet Paşa'nın eşi Esmahan Sultan'dır.

Ayrıca, Sokollu Mehmet Paşa Camii, Mekke'deki Kâbe'den getirilen kutsal Hacerü'l-Esved taşından dört parçayı barındırmaktadır. Bunlardan biri altın çerçeve içinde girişin üzerinde, ikisi minberde (vaaz kürsüsü) ve biri mihrabın (namaz nişi) içinde yer almaktadır. Sol alttaki resimlere bakın.

Şemsi Ahmet Paşa Moschee/Mosque/Camii

Bauherr Şemsi Pascha war der Sohn einer osmanischen Prinzessin und des Sandschak-Bey von Bolu. Nach dem Tod seines Vaters wuchs Şemsi im Palast auf. Er diente als Falkner des Sultans, Leiter der Jagd und Agha der Kavallerietruppen. In dieser Zeit wurde er auch ein enger Vertrauter des Herrschers.

In den 1550er und 1560er Jahren war er Beylerbey der Provinzen Damaskus, Anatolien und Rumelien. In den 1570er Jahren zog sich Şemsi Pascha aus dem aktiven Dienst zurück und verbrachte seinen Ruhestand – wie viele andere Würdenträger – in Üsküdar, wo er bereits zuvor gelebt hatte. Dort bewohnte er einen kleinen Palast, der sich gegenüber dem Topkapı-Palast am anderen Ufer befand.

Die Moschee wurde vermutlich 1579 von dem osmanischen Hofarchitekten Sinan entworfen. Eine Inschrift an der Moschee nennt als Fertigstellungsdatum das islamische Jahr 988 (1580/81).

Şemsi Pasha, the patron of the mosque, was the son of an Ottoman princess and the Sanjak Bey of Bolu. After his father's death, he was raised in the palace. He served as the Sultan's falconer, head of the royal hunt, and Agha of the cavalry troops. During this time, he also became a close confidant of the ruler.

In the 1550s and 1560s, he served as Beylerbey of the provinces of Damascus, Anatolia, and Rumelia. In the 1570s, Şemsi Pasha retired from active service and, like many other dignitaries, spent his retirement in Üsküdar, where he had already lived before. There, he resided in a small palace located across the water from the Topkapı Palace.

The mosque was likely designed in 1579 by the Ottoman court architect Sinan. An inscription on the mosque gives the Islamic year 988 (1580/81) as the completion date.

Şemsi Paşa Camii'nin banisi Şemsi Paşa, Osmanlı prenseslerinden birinin ve Bolu Sancak Beyi'nin oğluydu. Babasının ölümünden sonra sarayda büyüdü. Sultan'ın doğancısı, av başkanı ve süvari birliklerinin ağası olarak görev yaptı. Bu dönemde padişahın yakın bir sırdaşı haline geldi.

1550'li ve 1560'lı yıllarda Şam, Anadolu ve Rumeli eyaletlerinde beylerbeyi olarak görev yaptı. 1570'li yıllarda Şemsi Paşa aktif görevden çekildi ve birçok devlet adamı gibi emekliliğini daha önce de yaşadığı Üsküdar'da geçirdi. Burada, Topkapı Sarayı'nın karşı kıyısında bulunan küçük bir sarayda ikamet etti.

Cami muhtemelen 1579 yılında Osmanlı saray mimarı Sinan tarafından tasarlanmıştır. Caminin üzerindeki bir kitabe, tamamlanma tarihi olarak Hicri 988 (1580/81) yılını vermektedir.

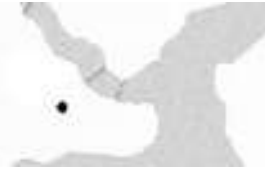
Şehzade Mosque/Mosque/Cami

Der Bau der Moschee und des Külliye wurde von dem osmanischen Sultan Süleyman I. in Erinnerung an seinen Lieblingssohn Mehmed (*1522) in Auftrag gegeben, der 1543 auf dem Rückweg nach Istanbul nach einer Schlacht in Ungarn verstarb. Der Şehzade war der älteste Sohn von Süleyman I. und dessen Ehefrau Roxelane. Obwohl Mehmed nicht der insgesamt älteste Sohn des Sultans war, galt er als Thronanwärter. Süleyman soll am Grab seines Sohnes 40 Tage lang getrauert haben.

Der Sultan beauftragte den Hofarchitekten Sinan mit dem Bau eines Mausoleums und eines Moscheenkomplexes. Es war der erste grosse Auftrag des Architekten, der den Bau zwischen 1543 und 1548 plante und ausführte.

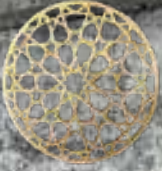
The construction of the mosque and the külliye was commissioned by the Ottoman Sultan Suleiman I in memory of his favorite son, Mehmed (*1522), who died in 1543 on his way back to Istanbul after a battle in Hungary. The Şehzade was the eldest son of Suleiman I and his wife, Roxelana. Although Mehmed was not the Sultan's eldest son overall, he was considered a candidate for the throne. Suleiman is said to have mourned at his son's grave for 40 days.

The Sultan entrusted the court architect Sinan with the construction of a mausoleum and a mosque complex. This was the architect's first major commission, which he planned and executed between 1543 and 1548.

Cami ve külliyesinin inşası, Osmanlı Padişahı I. Süleyman tarafından en sevdiği oğlu Mehmed'i (*1522) anmak için yaptırılmıştır. Mehmed, 1543 yılında Macaristan'daki bir savaştan dönerken İstanbul'a dönüş yolunda hayatını kaybetti. Şehzade, I. Süleyman ve eşi Hürrem Sultan'ın en büyük oğluydu. Mehmed, padişahın en büyük oğlu olmasa da tahtın en güçlü varislerinden biri olarak görülüyordu. Süleyman'ın oğlunun mezarı başında 40 gün yas tuttuğu rivayet edilir.

Padişah, saray mimarı Sinan'ı bir türbe ve cami kompleksinin inşasıyla görevlendirdi. Bu, mimarın ilk büyük projesiydi ve 1543 ile 1548 yılları arasında tasarlanıp inşa edildi.

Yeşil Sütun Şehzadebaşı

Der grüne Granitstein im südöstlichen Bereich des Şehzadebaşı-Komplexes gilt als das Zentrum Istanbul, ähnlich wie der Millionstein das Zentrum der antiken Welt markiert. Während der Herrschaft von Süleyman dem Prächtigen wurde dieser Punkt als Nullpunkt der historischen Halbinsel festgelegt. Sarāhane verband sich mit dem Goldenen Horn und dem Aksaray-Hafen und war der Schnittpunkt der Strassen von Edirnekapi nach Sultanahmet. Dieser Punkt wurde im osmanischen Städtebau als Nullpunkt anerkannt.

The green granite stone in the southeastern corner of the Şehzadebaşı Complex is considered the center of Istanbul, similar to how the Million Stone is regarded as the center of the ancient world. During Suleiman the Magnificent's reign, it was designated as the zero point of the historical peninsula. Sarāhane connected to the Golden Horn and Aksaray Harbor, and was the crossing point of the road from Edirnekapi to Sultanahmet. This point was recognized as the zero point in Ottoman urban planning.

Şehzadebaşı Külliyesi'nin güneydoğusundaki yeşil granit taş, İstanbul'un merkezi olarak kabul edilir, tıpkı Milyon Taşı'nın antik dünyanın merkezi sayılması gibi. Kanuni Sultan Süleyman döneminde burası tarihi yarımada'nın sıfır noktası olarak belirlenmiştir. Sarāhane, Haliç ve Aksaray Limanı'na bağlanırken, Edirnekapi'dan Sultanahmet'e uzanan yolun kesişim noktasını oluşturuyordu. Osmanlı şehir planlamasında bu nokta sıfır noktası olarak kabul edilmiştir.

Die Säulen als Seismograf The columns as a seismograph Sütunlar seismograf olarak Kılıç Ali Paşa Moschee/Mosque/Camii

An der Eingangstür der Kılıç-Ali-Paşa-Moschee ließ Architekt Sinan zwei drehbare Säulen anbringen, die sich bei Erdbeben oder Erdrutsch bewegen – ein cleveres Frühwarnsystem für die Gläubigen. Die Moschee wurde 1580 für Admiral Kılıç Ali Paşa erbaut, der sich wie viele Würdenträger ein Gotteshaus zum Gedenken errichten ließ. Da er nur auf dem Meer bauen durfte, wurde die Bucht aufgeschüttet – das instabile Gelände machte die drehbaren Säulen notwendig.

At the entrance of the Kılıç Ali Pasha Mosque, architect Sinan placed two narrow columns that rotate during earthquakes or landslides. This clever construction serves as an early warning system for worshippers. The mosque was built in 1580 for Admiral Kılıç Ali Pasha, who, like many high-ranking officials, commissioned a mosque in his memory. Since he was only permitted to build on the sea, the bay was filled in. The unstable ground made the rotating columns a necessary feature.

Kılıç Ali Paşa Camii'nin girişine Mimar Sinan, deprem ya da toprak kayması sırasında dönebilen iki ince sütun yerleştirdi. Bu akıllıca yapı, ibadet edenler için bir erken uyarı sistemi görevi görür. Cami, 1580 yılında Kaptan-ı Derya Kılıç Ali Paşa adına inşa edildi. O dönemde birçok devlet büyüğü gibi o da kendisi için bir cami yaptırmak istemişti. Yalnızca deniz üzerine inşa izni olduğundan körfez dolduruldu. Zeminin dengesiz olması, dönebilen sütunları gerekli kıldı.

Weitere seismographische Säulen befinden sich in der Şemsi Paşa Camii in Üsküdar.
Other seismographic pillars are located in the Şemsi Paşa Mosque in Üsküdar.
Diğer sismoğrafik sütunlar Üsküdar'daki Şemsi Paşa Camii'nde bulunmaktadır.

Die Kılıç Ali Pasha Moschee

The Kılıç Ali Pasha Mosque - Kılıç Ali Paşa Camii

Die Kılıç Ali Pasha Moschee ist das zentrale Gebäude eines architektonischen Komplexes, der zwischen 1580 und 1587 von Mimar Sinan entworfen und erbaut wurde – in einer Zeit, als Sinan bereits in seinen 90ern war. Die Moschee selbst wurde zwischen 1578 und 1580 errichtet. Der Komplex umfasst: eine Moschee, eine Medrese (islamische Schule), ein Hamam, eine Türbe (Grabstätte), sowie einen Brunnen. Ursprünglich lag die Kılıç Ali Pasha Moschee direkt am Bosphorus. Doch durch Landaufschüttungen wurde das Wasser in diesem Bereich zurückgedrängt. Zwei Chronogramme in der Moschee datieren beide das Baujahr auf das Jahr 988 nach dem islamischen Kalender (1580 nach dem julianischen Kalender). Der Innenhof enthält einen achteckigen Marmorbassin für die rituelle Waschung. Es wird von acht Säulen und einer Kuppel überdacht. Die Medrese, gegenüber der südöstlichen Ecke der Moschee, hat eine nahezu quadratische Form. Es ist möglich, dass sie nicht von Mimar Sinan entworfen wurde. Rechts von der Moschee befindet sich das Hamam, das 1583 fertiggestellt wurde.

The Kılıç Ali Pasha Mosque is the central building of an architectural complex designed and built by Mimar Sinan between 1580 and 1587 at a time when Sinan was already in his 90s. The mosque itself was constructed between 1578 and 1580. The complex includes a mosque, a medrese (Islamic school), a hamam (Turkish bath), a türbe (mausoleum) and a fountain. Originally, the Kılıç Ali Pasha Mosque stood right by the Bosphorus, however, due to land reclamation, the water in this area has been pushed back. Two chronograms in the mosque both date the construction year to 988 in the Islamic calendar (1580 in the Julian calendar). The courtyard contains an octagonal marble basin for ritual ablution, covered by a dome supported by eight columns. The medrese, located opposite the southeastern corner of the mosque, has an almost square shape, and it is possible that it was not designed by Mimar Sinan. To the right of the mosque is the hamam, which was completed in 1583.

Kılıç Ali Paşa Camii, Mimar Sinan tarafından 1580 ile 1587 yılları arasında tasarlanıp inşa edilen bir mimari kompleksin merkezî yapısıdır, Sinan'ın 90'lı yaşlarında olduğu bir dönemde. Caminin kendisi 1578-1580 yılları arasında inşa edilmiştir. Kompleks bir cami, bir medrese (İslami okul), bir hamam, bir türbe (mezar yapısı) ve bir çeşmeden oluşmaktadır. Başlangıçta, Kılıç Ali Paşa Camii doğrudan Boğaz'ın kıyısında bulunuyordu, ancak arazi doldurma çalışmaları nedeniyle bu bölgedeki su geriye çekilmiştir. Cami içerisindeki iki kronogram, inşa yılını Hicri 988 (Miladi 1580, Jülyen takvimi) olarak vermektedir. Avluda abdest almak için sekizgen bir mermer şadırvan bulunmaktadır, sekiz sütun ve bir kubbe ile örtülmüştür. Caminin güneydoğu köşesinin karşısında bulunan medrese neredeyse kare şeklindedir ve Mimar Sinan tarafından tasarlanmadığı ihtimali bulunmaktadır. Caminin sağ tarafında ise 1583 yılında tamamlanan hamam yer almaktadır.

Islam – 5 Säulen und 6 Glaubenssätze

Die 6 Glaubensgrundsätze des Islam

Glaube an Allah
Glaube an die Engel
Glaube an die Offenbarungsbücher (Koran, Evangelium, Thora, Psalter)
Glaube an die Propheten (z.B.: Muhammed, Jesus, Moses, Abraham, Noah, Johannes der Täufer, Salamon, Jonas, uvm)
Der Glaube an das Jenseits
Der Glaube an die Vorhersehung Gottes

Die 5 Säulen des Islam

Shahadah oder Glaubensbekenntnis
"Nichts ist der Anbetung würdig ausser Gott, und Muhammad ist Gottes Gesandter."

Salah oder Gebet

Salah ist die Bezeichnung für das Gebet, das zu fünf Tageszeiten verrichtet wird und eine unmittelbare Verbindung zwischen dem Betenden und Gott bedeutet.

Zakah oder Spenden geben

Ein wichtiger Grundsatz des Islam ist, dass alles Gott gehört, und dass folglich Reichtum dem Menschen nur anvertraut ist. Das Wort Zakah bedeutet sowohl "Reinigung" als auch "Wachstum".

Saum oder Fasten

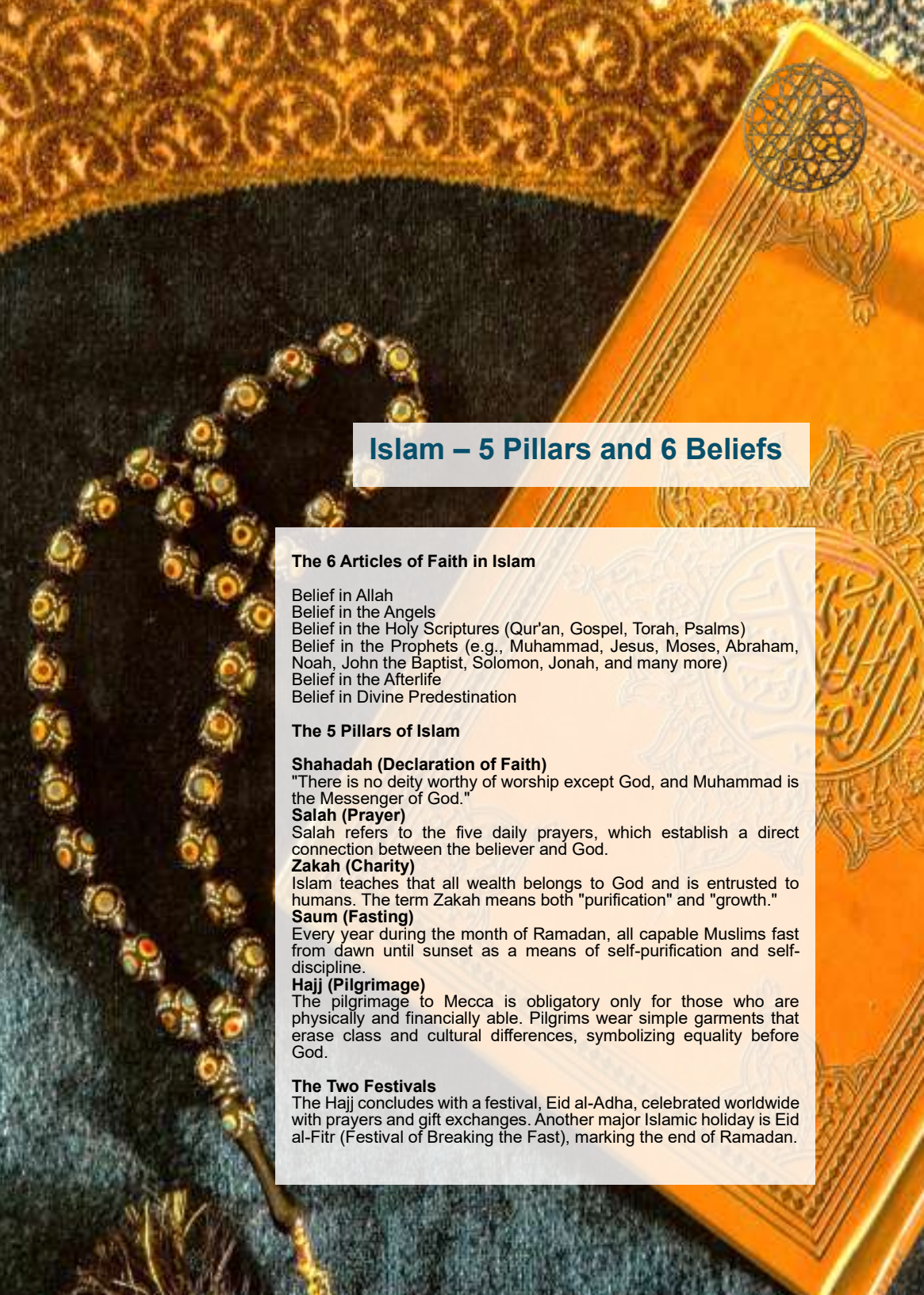
Jedes Jahr im Monat Ramadan fasten alle Muslime, die dazu imstande sind, von Beginn der Morgendämmerung bis zum Sonnenuntergang, ein Weg der Selbstreinigung und der Selbstbeherrschung.

Hadsch oder Wallfahrt

Die Wallfahrt nach Mekka, Hadsch, ist nur für diejenigen Pflicht, die dazu körperlich und finanziell imstande sind. Die Wallfahrer tragen besondere Kleidung: einfache Gewänder, die alle Unterschiede der Klasse und Kultur aufheben, so dass alle gleich vor Gott dastehen.

Die beiden Fester

Den Abschluss der Hadsch bildet ein Fest, der Tag des "Idu-l-adha", das überall in muslimischen Gemeinden mit Gebet und Austausch von Geschenken begangen wird. Dieser Tag und "Eid al-Fitr" (Zuckerfest), der Festtag am Ende des Ramadan, sind die beiden Feiertage des islamischen Kalenders.

Islam – 5 Pillars and 6 Beliefs

The 6 Articles of Faith in Islam

Belief in Allah
Belief in the Angels
Belief in the Holy Scriptures (Qur'an, Gospel, Torah, Psalms)
Belief in the Prophets (e.g., Muhammad, Jesus, Moses, Abraham, Noah, John the Baptist, Solomon, Jonah, and many more)
Belief in the Afterlife
Belief in Divine Predestination

The 5 Pillars of Islam

Shahadah (Declaration of Faith)

"There is no deity worthy of worship except God, and Muhammad is the Messenger of God."

Salah (Prayer)

Salah refers to the five daily prayers, which establish a direct connection between the believer and God.

Zakah (Charity)

Islam teaches that all wealth belongs to God and is entrusted to humans. The term Zakah means both "purification" and "growth."

Saum (Fasting)

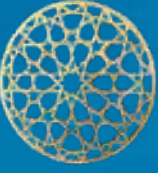
Every year during the month of Ramadan, all capable Muslims fast from dawn until sunset as a means of self-purification and self-discipline.

Hajj (Pilgrimage)

The pilgrimage to Mecca is obligatory only for those who are physically and financially able. Pilgrims wear simple garments that erase class and cultural differences, symbolizing equality before God.

The Two Festivals

The Hajj concludes with a festival, Eid al-Adha, celebrated worldwide with prayers and gift exchanges. Another major Islamic holiday is Eid al-Fitr (Festival of Breaking the Fast), marking the end of Ramadan.

İslam – 5 Sütun ve 6 İnanç

İslam'ın 6 İnanç Esası

Allah'a iman
Meleklerle iman
İlahi kitaplara iman (Kur'an, İncil, Tevrat, Zebur)
Peygamberlere iman (Örneğin: Muhammed, İsa, Musa, İbrahim, Nuh, Yahya, Süleyman, Yunus ve daha birçokları)
Ahirete iman
Kader ve Allah'ın takdirine iman

İslam'ın 5 Şartı

Şehadet (İman Kelimesi)

"Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed O'nun elçisidir."

Namaz (Salah)

Namaz, günde beş vakit kılınan ve müminin Allah ile doğrudan bağlantı kurmasını sağlayan ibadettir.

Zekat (Sadaka vermek)

İslam'a göre tüm servet Allah'a aittir ve insanlara emanet edilmiştir. Zekat kelimesi hem "arınma" hem de "büyüme" anlamına gelir.

Oruç (Saum)

Ramazan ayında, sağlıklı olan tüm Müslümanlar, imsak vaktinden gün batımına kadar oruç tutarak nefislerini terbiye eder ve arınırlar.

Hac (Kutsal Yolculuk)

Mekke'ye yapılan hac yolculuğu, maddi ve fiziksel olarak gücü yeten Müslümanlar için farzdır. Hacılar, sosyal sınıf ve kültürel farkları ortadan kaldıran sade kıyafetler giyerek Allah'ın huzurunda eşit olduklarını simgelerler.

İki Büyük Bayram

Haccin sonunda Kurban Bayramı (İdu-l-Adha) kutlanır, bu gün Müslüman topluluklarında namaz ve hediyeleşme ile geçirilir. Bir diğer büyük bayram ise, Ramazan'ın bitişini simgeleyen Ramazan Bayramı (Eid al-Fitr), yani Şeker Bayramı'dır.

Die 99 Namen Allahs The 99 Names of Allah Allah'ın 99 İsmi

[illegible]

Die 99 Namen Allahs beschreiben die schönsten Eigenschaften und Vollkommenheiten Gottes im Islam. Jeder Name hebt eine bestimmte Eigenschaft hervor, wie Barmherzigkeit, Allwissenheit oder Allmacht. Gläubige rezitieren und meditieren über diese Namen, um Allah näherzukommen und sein Wesen besser zu verstehen. Es sind 99 Namen, weil der 100. Name allein Allah bekannt ist und niemand außer Ihm diesen kennt (nach einer Legende kennen die Kamele den 100. Namen Allahs).

The 99 names of Allah describe the most beautiful attributes and perfections of God in Islam. Each name emphasizes a specific quality, such as mercy, omniscience, or omnipotence. Believers recite and meditate on these names to come closer to Allah and to better understand His essence. There are 99 names because the 100th name is known only to Allah and to no one else (according to a legend, the camels know the 100th name of Allah).

Allah'ın 99 ismi, İslam'da Allah'ın en güzel sıfatlarını ve mükemmelliklerini ifade eder. Her bir isim, merhamet, her şeyi bilme veya kudret gibi belirli bir özelliği vurgular. Müminler bu isimleri zikrederek ve tefekkür ederek Allah'a yaklaşıp ve O'nun zatını daha iyi anlamaya çalışırlar. 99 isim vardır, çünkü 100. ismi yalnızca Allah bilir ve O'ndan başkası bilmeyiz (bir rivayete göre develer Allah'ın 100. ismini bilir).

Bedeutung von Zahlen im Islam

Meaning of Numbers in Islam

İslam'da Sayıların Anlamı

Zahl	Bedeutung	Erläuterung
1	Einheit Gottes (Tawhid)	Allah ist einzig. Zentrale Botschaft des Islam.
3	Rituelle Reinheit	Viele Handlungen (z. B. beim Wudu) werden dreimal wiederholt.
6	Waw	Symbolisiert die Verbindung und Einheit zwischen der Welt und dem Himmel.
7	Heilige Zahl	Sieben Himmel, sieben Erdschichten, sieben Umrundungen der Kaaba, sieben Verse in Al-Fatiha.
8	Engel des Jüngsten Tages	Acht Engel tragen den Thron Gottes am Tag des Gerichts (Sure 69:17).
12	Zwölf Imame	Besonders wichtig im schiitischen Islam (Zwölfer-Schia).
19	Göttliches System	Im Koran erwähnt (Sure 74:30), teils mystisch als göttlicher Code interpretiert.
40	Reife und Prüfung	Prophet Muhammad erhielt die Offenbarung mit 40; auch viele spirituelle Reifungen sind mit dieser Zahl verbunden.
63	Lebensjahre des Propheten	Der Prophet Muhammad starb im Alter von 63 Jahren.
72	Vielfalt & Martyrium	72 Gefährten von Imam Husain in Karbala; symbolisch für Abspaltungen in der Ummah.
99	Namen Gottes	Die 99 schönen Namen Allahs (Asma ul-Husna).
1000	Sinnbild für Unendlichkeit	"Eine Nacht ist wie 1000 Monate" (Laylat al-Qadr, Sure 97:3).

Number	Meaning	Explanation
1	Oneness of God (Tawhid)	Allah is unique. Central message of Islam.
3	Ritual Purity	Many actions (e.g., during Wudu) are repeated three times.
6	Waw	Represents the connection and unity of the world and the heavens.
7	Sacred Number	Seven heavens, seven layers of the earth, seven circumambulations of the Kaaba, seven verses in Al-Fatiha.
8	Angels of the Day of Judgment	Eight angels carry the throne of God on the Day of Judgment (Surah 69:17).
12	Twelve Imams	Especially important in Shia Islam (Twelver Shia).
19	Divine System	Mentioned in the Quran (Surah 74:30), often mystically interpreted as a divine code.
40	Maturity and Trial	Prophet Muhammad received revelation at 40; also linked to many spiritual maturations associated with this number.
63	Prophet's Age	Prophet Muhammad died at the age of 63.
72	Diversity & Martyrdom	72 companions of Imam Husayn in Karbala; symbolizing divisions in the Ummah.
99	Names of God	The 99 beautiful names of Allah (Asma ul-Husna).
1000	Symbol of Infinity	"A night is like 1000 months" (Laylat al-Qadr, Surah 97:3).

Sayı	Anlam	Açıklama
1	Tanrı'nın Birliği (Tawhid)	Allah tektir. İslam'ın merkezi mesajı.
3	Ritüel Temizlik	Birçok eylem (örneğin, Wudu sırasında) üç kez tekrarlanır.
6	Vav	Dünyanın ve göklerin bağlantısını ve birliğini simgeler.
7	Kutsal Sayı	Yedi gök, yedi yer katmanı, Kaabe'nin yedi kez tavafı, El-Fatiha'daki yedi ayet.
8	Kıyamet Günü Melekleri	Kıyamet Günü'nde sekiz melek Allah'ın tahtını taşır (Sure 69:17).
12	On İki İmam	Şii İslam'ında (İmamiyye Şiası) özellikle önemlidir.
19	İlahi Sistem	Kuran'da belirtilmiştir (Sure 74:30), bazen mistik olarak ilahi bir kod olarak yorumlanır.
40	Olgunluk ve Sınav	Peygamber Muhammed, 40 yaşında vahiy almıştır; bu sayıyla birçok manevi olgunlaşma bağlantılıdır.
63	Peygamberin Yaşı	Peygamber Muhammed, 63 yaşında vefat etmiştir.
72	Çeşitlilik ve Şehadet	Kerbela'daki İmam Hüseyin'in 72 arkadaşı; ümmetteki bölünmeleri simgeler.
99	Allah'ın İsimleri	Allah'ın 99 güzel ismi (Asma ul-Husna).
1000	Sonsuzluğun Sembolü	"Bir gece, 1000 aydan hayırlıdır" (Kadir Gecesi, Sure 97:3).

Weitere eindruckliche Moscheen
More impressive mosques
Diğer etkileyici camiler

Neue Moschee The New Mosque Yeni Cami

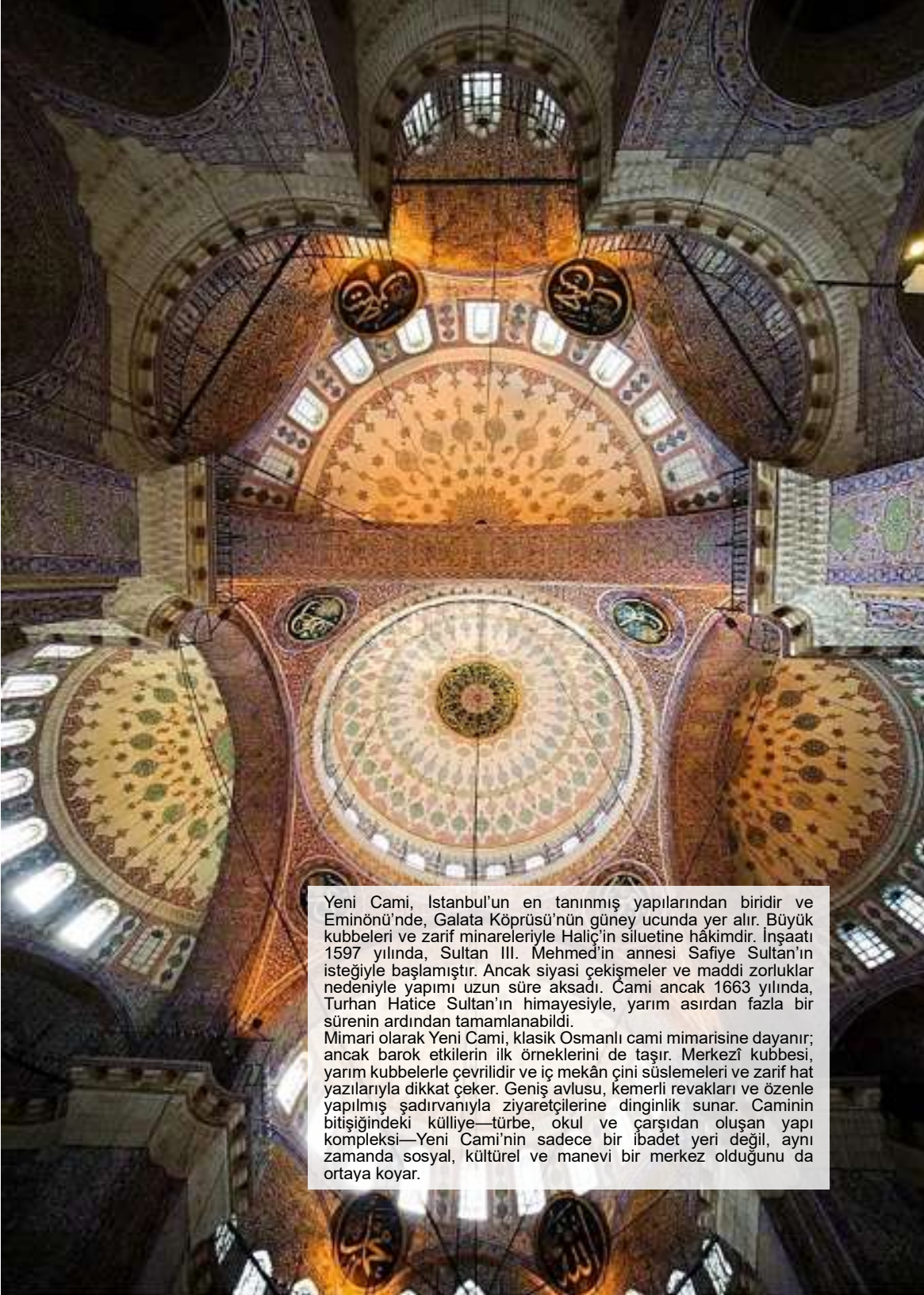
Die Yeni Cami, auf Deutsch „Neue Moschee“, ist eines der bekanntesten Wahrzeichen Istanbuls und befindet sich in Eminönü, direkt an der Südspitze der Galatabrücke. Sie prägt mit ihren mächtigen Kuppeln und eleganten Minaretten das Stadtbild am Goldenen Horn. Der Bau wurde 1597 auf Initiative von Safiye Sultan, der Mutter von Sultan Mehmed III., begonnen. Politische Spannungen und finanzielle Schwierigkeiten führten jedoch zu jahrelangen Unterbrechungen. Erst 1663, unter der Schirmherrschaft von Turhan Hatice Sultan, konnte die Moschee vollendet werden – nach mehr als einem halben Jahrhundert.

Architektonisch gehört die Yeni Cami zur klassischen osmanischen Moscheenarchitektur, zeigt aber auch bereits barocke Einflüsse. Besonders eindrucksvoll ist die zentrale Kuppel, die von mehreren Halbkuppeln umgeben ist und von innen mit kunstvollen Iznik-Fliesen und kalligrafischen Elementen verziert wurde. Der große Innenhof mit Arkadengängen und einem reich gestalteten Şadırvan (Brunnen für rituelle Waschungen) lädt zum Verweilen ein. Auch das angrenzende Külliye – ein Gebäudekomplex mit Mausoleum, Schule und Basar – macht deutlich, dass die Yeni Cami mehr als nur ein Gotteshaus war: ein soziales, kulturelles und spirituelles Zentrum mitten in der Stadt.

The Yeni Cami, meaning “New Mosque,” is one of Istanbul’s most iconic landmarks, located in Eminönü at the southern end of the Galata Bridge. With its grand domes and elegant minarets, it dominates the skyline of the Golden Horn. Construction began in 1597 at the request of Safiye Sultan, mother of Sultan Mehmed III. Political tensions and financial difficulties caused long delays, and the mosque was not completed until 1663 under the patronage of Turhan Hatice Sultan—more than half a century later.

Architecturally, the Yeni Cami follows the traditions of classical Ottoman mosque design but also shows early signs of Baroque influence. Its central dome, surrounded by semi-domes, is richly decorated inside with Iznik tiles and elegant calligraphy. The spacious courtyard, with arcades and a beautifully crafted şadırvan (ablution fountain), invites visitors to pause and reflect. The adjacent külliye complex—including a mausoleum, school, and bazaar—shows that the Yeni Cami was more than a house of prayer. It was a social, cultural, and spiritual center at the heart of the city.

Yeni Cami, İstanbul'un en tanınmış yapılarından biridir ve Eminönü'nde, Galata Köprüsü'nün güney ucunda yer alır. Büyük kubbeleri ve zarif minareleriyle Haliç'in silüetine hâkimdir. İnşaata 1597 yılında, Sultan III. Mehmed'in annesi Safiye Sultan'ın isteğiyle başlamıştır. Ancak siyasi çekişmeler ve maddi zorluklar nedeniyle yapımı uzun süre aksadı. Cami ancak 1663 yılında, Turhan Hatice Sultan'ın himayesiyle, yarım asırdan fazla bir sürenin ardından tamamlanabildi.

Mimari olarak Yeni Cami, klasik Osmanlı cami mimarisine dayanır; ancak barok etkilerin ilk örneklerini de taşır. Merkezî kubbesi, yarım kubbelerle çevrilidir ve iç mekân çini süslemeleri ve zarif hat yazılarıyla dikkat çeker. Geniş avlusu, kemerli revakları ve özenle yapılmış şadırvanıyla ziyaretçilerine dinginlik sunar. Caminin bitişiğindeki külliye—türbe, okul ve çarşıdan oluşan yapı kompleksi—Yeni Cami'nin sadece bir ibadet yeri değil, aynı zamanda sosyal, kültürel ve manevi bir merkez olduğunu da ortaya koyar.

Hünkâr-Pavillon - Hünkâr Kasrı,

Der Hünkâr-Pavillon, Teil des Yeni Cami-Komplexes (Neue Moschee) in Istanbul, wurde im 17. Jahrhundert als Rückzugsort für den Sultan erbaut.

Seine Architektur beeindruckt mit Iznik-Fliesen, kunstvollen Holzschnitzereien, farbigen Glasfenstern und verzierten Kachelöfen. Das Eingangstor gilt als seltenes Beispiel osmanischer Handwerkskunst.

Heute beherbergt der Pavillon Kunstläden und bietet Künstlern Raum zur Entfaltung. Mit regelmässigen Ausstellungen klassischer türkischer Kunst entwickelt er sich zu einem wichtigen Zentrum der türkisch-islamischen Kunst.

The Hünkâr Pavilion, part of the Yeni Cami (New Mosque) complex in Istanbul, was built in the 17th century as a retreat for the Sultan.

Its architecture features Iznik tiles, intricate wood carvings, colorful stained glass windows, and decorated tile stoves. The entrance gate is considered a rare example of Ottoman craftsmanship.

Today, the pavilion houses art studios, providing space for artists. With regular exhibitions of classical Turkish art, it is becoming an important center for Turkish-Islamic art.

Hünkâr Kasrı, İstanbul'daki Yeni Cami (Yeni Valide Camii) kompleksinin bir parçası olup, 17. yüzyılda padişahın dinlenme yeri olarak inşa edilmiştir.

Mimarisi, Iznik çinileri, zarif ahşap oymalar, renkli vitray pencereler ve süslemeli çini sobalar ile dikkat çeker. Giriş kapısı, Osmanlı el işçiliğinin nadir örneklerinden biridir.

Günümüzde kasır, sanatçılara alan sağlayan sanat atölyelerine ev sahipliği yapmaktadır. Klasik Türk sanatının sergilendiği bu mekân, Türk-Islam sanatının önemli merkezlerinden biri haline gelmektedir.

Die grösste Moschee der Türkei
The largest mosque in Türkiye
Türkiye'nin en büyük camisi

Die Çamlıca-Moschee The Çamlıca Mosque - Çamlıca Camii

Die Çamlıca-Moschee (Çamlıca Camii) in Istanbul ist die grösste Moschee der Türkei und ein beeindruckendes Beispiel moderner islamischer Architektur. Sie wurde auf dem Çamlıca-Hügel an der asiatischen Seite der Stadt erbaut und 2019 eröffnet. Mit Platz für bis zu 63.000 Gläubige kombiniert sie klassische osmanische Designelemente mit zeitgenössischer Bauweise. Die Moschee umfasst nicht nur einen Gebetsbereich, sondern auch ein Museum, eine Kunstgalerie, eine Bibliothek und ein Konferenzzentrum. Durch ihre Lage bietet sie einen atemberaubenden Blick über den Bosphorus und die Skyline von Istanbul.

The Çamlıca Mosque in Istanbul is the largest mosque in Turkey and a striking example of modern Islamic architecture. It was built on Çamlıca Hill on the Asian side of the city and opened in 2019. With space for up to 63,000 worshippers, it combines classical Ottoman design elements with contemporary construction. The mosque includes not only a prayer area but also a museum, an art gallery, a library, and a conference center. Thanks to its location, it offers a breathtaking view over the Bosphorus and the Istanbul skyline.

Istanbul'daki Çamlıca Camii, Türkiye'nin en büyük camisi olup modern İslam mimarisinin etkileyici bir örneğidir. Şehrin Asya yakasında, Çamlıca Tepesi'ne inşa edilmiş ve 2019 yılında açılmıştır. 63.000 kişiye kadar ibadet alanı sunan cami, klasik Osmanlı mimarisi öğelerini çağdaş yapım teknikleriyle birleştirir. Camide sadece bir ibadet alanı değil; aynı zamanda bir müze, sanat galerisi, kütüphane ve konferans salonu da bulunmaktadır. Konumu sayesinde Boğaz ve İstanbul silüeti manzarası eşsizdir.

Die Çamlıca Camii beeindruckt nicht nur durch ihre Größe, sondern auch durch ihre symbolträchtigen Details. Sie verfügt über sechs Minarette – eine Anspielung auf klassische osmanische Moscheen – von denen vier 107,1 Meter hoch sind, was an die Schlacht von Manzikert im Jahr 1071 erinnern soll. Die Hauptkuppel ist 72 Meter hoch und symbolisiert die 72 ethnischen Gruppen, die in Istanbul leben. Im Inneren der Moschee findet man feinste Kalligraphien und aufwändige Verzierungen. Besonders ist auch, dass die Moschee ein kulturelles Zentrum ist – mit Museum, Bibliothek, Kunstgalerie und Veranstaltungsräumen – und somit weit mehr als nur ein Ort des Gebets darstellt.

Istanbul gilt seit Jahrhunderten als Schmelztiegel der Kulturen und beherbergt eine beeindruckende Vielfalt an ethnischen Gruppen. Die Zahl „72 ethnische Gruppen“ wird oft symbolisch verwendet, um die kulturelle und ethnische Vielfalt der Stadt zu beschreiben. In Wirklichkeit leben in Istanbul Menschen unterschiedlichster Herkunft, darunter Türken, Kurden, Araber, Griechen, Armenier, Juden, Bosniaken, Albaner, Tscherkessen, Laz, Georgier, Perser und viele mehr. Diese Vielfalt spiegelt sich nicht nur in den Sprachen und Religionen, sondern auch in der Küche, der Musik, den Festen und der Alltagskultur wider. Die 72 Gruppen symbolisieren also den Geist des friedlichen Zusammenlebens und den multikulturellen Charakter Istanbuls.

Die Zahl 72 steht im islamischen Kontext also für Vielfalt, Trennung, Prüfung, aber auch für Treue und Opferbereitschaft.

The Çamlıca Mosque stands out not only for its size but also for its symbolic details. It has six minarets, reminiscent of classical Ottoman mosques, with four of them standing 107.1 meters tall – a reference to the Battle of Manzikert in 1071. The main dome is 72 meters high, symbolizing the 72 ethnic groups living in Istanbul. Inside, visitors can admire intricate calligraphy and detailed ornamentation. Uniquely, the mosque also functions as a cultural center, featuring a museum, library, art gallery, and event spaces, making it much more than just a place of worship.

Istanbul has been a cultural crossroads for centuries and is home to an impressive variety of ethnic groups. The phrase “72 ethnic groups” is often used symbolically to describe the city’s rich cultural and ethnic diversity. In reality, people from many different backgrounds live in Istanbul, including Turks, Kurds, Arabs, Greeks, Armenians, Jews, Bosniaks, Albanians, Circassians, Laz, Georgians, Persians, and many others. This diversity is reflected not only in language and religion, but also in food, music, celebrations, and everyday life. The 72 groups represent the spirit of peaceful coexistence and the multicultural identity of Istanbul.

Thus, in the Islamic context, the number 72 can represent division, testing, loyalty, and devotion.

Çamlıca Camii, yalnızca büyüklüğüyle değil, sembolik detaylarıyla da dikkat çeker. Altı minareye sahiptir; bu, klasik Osmanlı camilerini çağırıştır. Dört minaresi 107,1 metre yüksekliğindedir ve bu, 1071 Malazgirt Meydan Muharebesi’ne atıfta bulunur. Ana kubbesi 72 metre yüksekliğindedir ve İstanbul’da yaşayan 72 etnik grubu temsil eder. Caminin iç kısmında zarif hat sanatı ve ince süslemeler göze çarpar. Çamlıca Camii’nin bir diğer özelliği de sadece ibadet yeri değil, aynı zamanda bir kültür merkezi olmasıdır. İçinde müze, kütüphane, sanat galerisi ve etkinlik alanları yer alır. İstanbul, yüzyıllardır kültürlerin kesişim noktası olmuş ve birçok etnik grubu içinde barındırmıştır. “72 millet” ifadesi, şehrin sahip olduğu kültürel ve etnik çeşitliliği simgesel olarak tanımlar. Gerçekte İstanbul’da; Türkler, Kürtler, Araplar, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, Boşnaklar, Arnavutlar, Çerkesler, Lazlar, Gürcüler, Farslar ve daha birçok farklı kökenden insan yaşamaktadır. Bu çeşitlilik; dilde, dinde, mutfakta, müzikte, bayramlarda ve günlük yaşamda açıkça görülür. 72 millet, İstanbul’un çokkültürlü yapısını ve barış içinde bir arada yaşama ruhunu temsil eder.

Bu nedenle 72 sayısı, İslamî anlamda ayrılık, sınanma, sadakat ve fedakarlıkgibi kavramları simgeler.

Hazrat Jaber Moschee

Hazrat Jaber Mosque

Hazret Cabir Camii

Versteckt im alten Ayvansaray, nahe den byzantinischen Mauern, liegt die Hazrat Jaber Camii – ein Ort, an dem Glaube und Geschichte leise verschmelzen. Ursprünglich eine byzantinische Kirche, wurde sie im frühen 16. Jahrhundert zur Moschee umgewandelt. Heute ruht hier der Gefährte Jābir ibn 'Abdallāh – ihr spirituelles Herz. Im Jahr 2024 erstrahlt die Moschee nach einer aufwändigen Restaurierung in neuem Glanz. Archäologen legten Teile des byzantinischen Bodenmosaiks frei und installierten transparente Glasböden, um diese Schätze sichtbar zu machen.

Hidden in old Ayvansaray, near the Byzantine city walls, lies the Hazrat Jaber Mosque – a place where faith and history quietly merge. Originally a Byzantine church, it was converted into a mosque in the early 16th century. Today, it is the resting place of Jābir ibn 'Abdallāh, a companion of the Prophet and the spiritual heart of this sacred site.

In 2024 the mosque was restored with great care and now shines in renewed splendor. Archaeologists uncovered parts of the Byzantine floor mosaics and installed transparent glass panels to make these hidden treasures visible once again.

Eski Ayvansaray'ın içinde, Bizans surlarına yakın bir noktada yer alan Hazret Cabir Camii, inanç ile tarihin sessizce birleştiği bir yerdir. İlk olarak Bizans dönemine ait bir kilise olarak inşa edilmiş, 16. yüzyılın başlarında camiye dönüştürülmüştür. Bugün, Peygamber'in sahabelerinden Cābir bin Abdullah burada yatmakta ve bu kutsal yapının manevi merkezini oluşturmaktadır.

2024 yılında cami titiz bir restorasyondan geçirilmiş ve yeniden ihtişamına kavuşmuştur. Arkeologlar Bizans dönemine ait zemin mozaiklerinin bir kısmını gün yüzüne çıkarmış ve bu saklı hazineleri görünür kılmak için şeffaf cam paneller yerleştirmiştir.

Ertuğrul Tekke Moschee Ertuğrul Tekke Mosque Ertuğrul Tekkesi Camii

Versteckt im grünen Herzen von Beşiktaş liegt die Ertuğrul Tekke Moschee – ein stilles Juwel aus der Spätzeit des Osmanischen Reichs. Erbaut 1887 unter Sultan Abdülhamid II., verbindet sie Gebetsraum, Sufi-Lodge und das kunstvoll verzierte Mausoleum des Sheikh Zafir zu einem harmonischen Ensemble.

Die Architektur vereint klassische osmanische Elemente mit feinen Jugendstilformen und strahlt eine besondere Ruhe aus. Im Inneren empfängt warmes Holzlicht die Besucher, während draußen ein stiller Garten zum Verweilen einlädt.

Tucked away in the green heart of Beşiktaş, the Ertuğrul Tekke Mosque is a quiet gem from the late Ottoman era. Built in 1887 under Sultan Abdülhamid II, it combines a prayer hall, a Sufi lodge, and the beautifully decorated mausoleum of Sheikh Zafir into a harmonious ensemble.

Its architecture blends classical Ottoman elements with delicate touches of Art Nouveau, radiating a sense of calm. Inside, warm wooden light welcomes visitors, while outside a peaceful garden invites quiet reflection.

Beşiktaş'ın yeşillikler içindeki kalbinde saklı duran Ertuğrul Tekkesi Camii, Osmanlı'nın son dönemlerinden kalma sessiz bir mücevherdir. 1887 yılında Sultan II. Abdülhamid tarafından inşa ettirilen yapı; bir namazgâhı, bir sufi tekkesini ve Şeyh Zafir'in zarif türbesini bir araya getirir.

Mimarisi klasik Osmanlı çizgilerini zarif Art Nouveau dokunuşlarıyla harmanlar ve huzurlu bir atmosfer sunar. İçeride sıcak ahşap ışığı ziyaretçileri karşılarken, dışarıda sakin bir bahçe dinginliğe davet eder.

Die Brunnen Istanbul sind ein wichtiger Teil der Stadtkultur. Einst prägten sie das Stadtbild, doch viele sind heute stillgelegt oder verfallen. Von rund 200 osmanischen Brunnen sind nur wenige in Betrieb. Jeder Brunnen erzählt eine Geschichte: Der Ahmediye-Brunnen erinnert an Sultan Osman II., der Saliha-Sultan-Brunnen symbolisiert Freude. Der Kazlıçeşme-Brunnen verdankt seinen Namen einer Legende, in der eine Gans eine Wasserquelle entdeckte. Viele Brunnen verschwanden durch Modernisierung, während sie in Kairo gepflegt werden. Die Osmanen, oft als „Zivilisation des Wassers und Marmors“ bezeichnet, integrierten Wasserarchitektur in Moscheen, Plätze und Krankenhäuser. Brunnen hatten auch eine wohltätige Funktion: Reiche Stifter bauten sie, um Trinkwasser bereitzustellen. Ein Beispiel ist der Saliha-Sultan-Brunnen, gestiftet von einer einst armen Frau, die zur Sultansmutter aufstieg. Viele prächtige Brunnen entstanden in der Tulpenzeit (1718–1730). Der deutsche Brunnen (Alman Çeşmesi) am Sultan-Ahmed-Platz erinnert an den Besuch Kaiser Wilhelms II. im Jahr 1898.

The fountains of Istanbul are an important part of the city's culture. Once, they shaped the cityscape, but many are now abandoned or in decay. Of the approximately 200 Ottoman fountains, only a few remain in operation. Each fountain tells a story: The Ahmediye Fountain commemorates Sultan Osman II, while the Saliha Sultan Fountain symbolizes joy. The Kazlıçeşme Fountain gets its name from a legend in which a goose discovered a water source. Many fountains disappeared due to modernization, while in Cairo, they are still well preserved. The Ottomans, often called the "civilization of water and marble," integrated water architecture into mosques, squares, and hospitals. Fountains also had a charitable function: Wealthy patrons built them to provide drinking water. One example is the Saliha Sultan Fountain, donated by a once-poor woman who later became the Sultan's mother. Many magnificent fountains were built during the Tulip Era (1718–1730). The German Fountain (Alman Çeşmesi) at Sultanahmet Square commemorates the visit of Kaiser Wilhelm II in 1898.

Istanbul'un çeşmeleri şehir kültürünün önemli bir parçasıdır. Bir zamanlar şehrin silüetini şekillendirirken, bugün birçokları terk edilmiş veya harap durumdadır. Yaklaşık 200 Osmanlı çeşmesinden sadece birkaçı hâlâ faal durumdadır. Her çeşmenin bir hikayesi vardır: Ahmediye Çeşmesi Sultan II. Osman'ı anımsatırken, Saliha Sultan Çeşmesi neşeyi simgeler. Kazlıçeşme Çeşmesi, bir kazın su kaynağı keşfettiği efsanesinden adını alır. Pek çok çeşme modernleşme nedeniyle kaybolurken, Kahire'de özenle korunmaktadır. Sıkça "su ve mermer medeniyeti" olarak anılan Osmanlılar, su mimarisini camilere, meydanlara ve hastanelere entegre etmişlerdir. Çeşmelerin hayır işlevi de vardı: Varlıklı bağışçılar, içme suyu sağlamak amacıyla inşa ettirdi. Bunun bir örneği, fakirken Osmanlı sarayına girip Sultanın annesi olan Saliha Sultan'ın yaptırdığı çeşmedir. Lale Devri (1718–1730) boyunca birçok görkemli çeşme inşa edilmiştir. Sultanahmet Meydanı'ndaki Alman Çeşmesi, 1898'de Osmanlı topraklarını ziyaret eden Alman İmparatoru II. Wilhelm'in anısına yapılmıştır.

Das Blechdach des Tophane-Brunnen besteht aus Metallplatten, die angeblich von der USS Solace, einem US-Hospital-Schiff im Zweiten Weltkrieg, stammen. Diese Platten kommen ursprünglich aus Pearl Harbor.

The metal roof of the Tophane Fountain is made of metal plates that allegedly come from the USS Solace, an US hospital ship during World War II. These plates originally came from Pearl Harbor.

Tophane Çeşmesi'nin metal levhalardan oluşan metal çatısı, II. Dünya Savaşı'ndaki bir Amerikan hastane gemisi olan USS Solace'den geldiği iddia ediliyor. Bu levhalar aslında Pearl Harbor'dan geliyor.

Çeşme

The fountains of Istanbul,
their names carry memories
of eras and people.
They give them
emotional depth,
far beyond architectural beauty.
Water for washing,
water for drinking,
water for cooling
in the blazing summer heat.
Fountains as places
where people and stories
come together.

Şadırvan

Let us drink the clear water,
as it flows from the spouts.
Let us taste
the pleasure of life,
drink from the fountains
as if it were a sip
from paradise.

Çeşme

İstanbul'un çeşmeleri,
isimleri çağrışımlar taşır
dönemlerden ve insanlardan.
Onlara verirler
duygusal bir derinlik,
sadece mimari güzelliğin ötesinde.
Yıkanmak için su,
içmek için su,
kavurucu yaz sıcaklığında
serinlemek için su.
Çeşmeler birer mekandır
insanların ve hikâyelerin
buluştuğu yer.

Şadırvan

Gelin içelim berrak suyu,
ağızlıklardan aktığı gibi.
Gelin tadına varalım
hayatın zevkini,
içelim fıskiyelelerden
sanki bir yudum
cennetten gelmiş gibi.

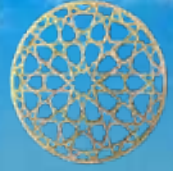
Ceşme

Die Brunnen in Istanbul,
ihre Namen tragen Erinnerungen
von Epochen und Menschen.
Sie verleihen ihnen
emotionale Tiefe,
weit mehr als architektonische Schönheit.
Wasser zum Waschen,
Wasser zum Trinken,
Wasser zur Kühlung
in sengender Sommerhitze.
Brunner als Ort,
wo Menschen und Geschichten
zusammenfinden.

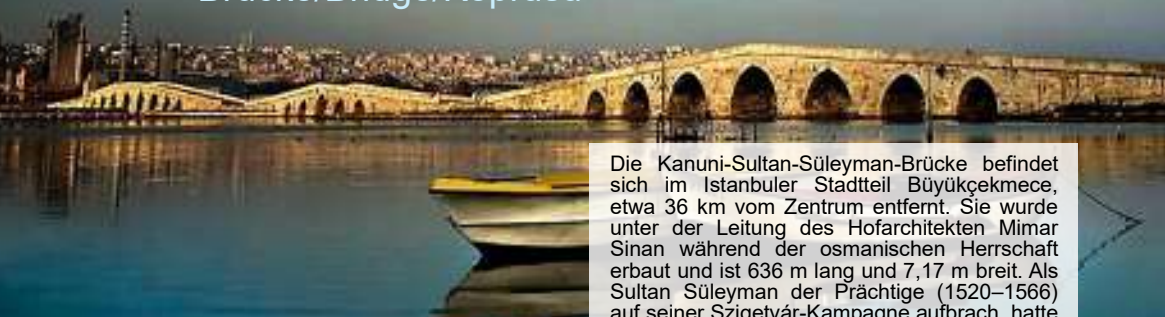
Şadırvan

Lasst uns das klare Wasser trinken,
wie es aus den Wasserspeiern fließt.
Lasst uns den Genuss
des Lebens kosten,
aus den Fontänen trinken,
als wäre es ein Schluck
aus dem Paradies,

Kanuni Sultan Süleyman Brücke/Bridge/Köprüsü

Die Kanuni-Sultan-Süleyman-Brücke befindet sich im Istanbuler Stadtteil Büyükçekmece, etwa 36 km vom Zentrum entfernt. Sie wurde unter der Leitung des Hofarchitekten Mimar Sinan während der osmanischen Herrschaft erbaut und ist 636 m lang und 7,17 m breit. Als Sultan Süleyman der Prächtige (1520–1566) auf seiner Szigetvár-Kampagne aufbrach, hatte sein Heer Schwierigkeiten, den See zu überqueren. Daraufhin befahl er den Bau einer Brücke. Während der Bauarbeiten wurden 40.000 m³ Stein verbaut und das Wasser des Büyükçekmece-Sees abgepumpt.

The Kanuni Sultan Suleiman Bridge is located in the Büyükçekmece district of Istanbul, about 36 km from the city center. Built under the supervision of the imperial architect Mimar Sinan during the Ottoman era, the bridge is 636 meters long and 7.17 meters wide. When Sultan Suleiman the Magnificent (1520–1566) set out on his Szigetvár campaign, his army faced difficulties crossing the lake. He then ordered the construction of a bridge. During construction, 40,000 m³ of stone were used, and the water of Lake Büyükçekmece was drained.

Kanuni Sultan Süleyman Köprüsü, İstanbul'un Büyükçekmece ilçesinde, şehir merkezine yaklaşık 36 km uzaklıkta yer alır. Osmanlı döneminde, saray mimarı Mimar Sinan'ın gözetiminde inşa edilmiştir. Köprü 636 metre uzunluğunda ve 7,17 metre genişliğindedir. Kanuni Sultan Süleyman (1520–1566) Zigetvar seferine çıktığında, ordusu gölü geçmekte zorlandı ve bunun üzerine bir köprü inşa edilmesini emretti. İnşaat sırasında Büyükçekmece Gölü'nün suyu boşaltıldı ve 40.000 m³ taş kullanıldı.

Sultan Süleyman Kervansarayı

Die Sultan-Süleyman-Karawanserei ist auch als Kurşunlu Han bekannt, da ihr Dach ursprünglich mit Blei gedeckt war. Sie wurde 1566 von Mimar Sinan im Auftrag von Sultan Süleyman dem Prächtigen erbaut.

Die 48 Meter lange Karawanserei aus behauenen Stein lag an der Handelsroute zwischen Asien und Europa und war zur Zeit ihrer Errichtung ein bedeutender Rast- und Unterkunftsort für Händler und Reisende. Heute wird die Karawanserei, die dank sorgfältiger Restaurierungen in ihrer ursprünglichen Schönheit erhalten geblieben ist, als Veranstaltungsort für kulturelle und künstlerische Events genutzt.

The Sultan Suleiman Caravanserai, also known as Kurşunlu Han, got its name because its roof was originally covered with lead. It was built in 1566 by Mimar Sinan on the orders of Sultan Suleiman the Magnificent.

The 48-meter-long caravanserai, made of hewn stone, was an important resting and lodging place for merchants and travelers along the trade route between Asia and Europe at the time of its construction. Today, the caravanserai, which has been preserved in its original beauty thanks to careful restorations, is used as a venue for cultural and artistic events.

Sultan Süleyman Kervansarayı, çatısının ilk inşa edildiğinde kurşunla kaplanmış olması nedeniyle Kurşunlu Han olarak da bilinir. 1566 yılında Mimar Sinan tarafından, Kanuni Sultan Süleyman'ın emriyle inşa edilmiştir.

48 metre uzunluğundaki kesme taşlardan yapılmış kervansaray, Asya ve Avrupa arasındaki ticaret yolu üzerinde bulunuyor ve inşa edildiği dönemde tüccarlar ve yolcular için önemli bir konaklama noktasıydı. Günümüzde, özenli restorasyonlar sayesinde doğal güzelliğini koruyan kervansaray, kültürel ve sanatsal etkinlikler için bir mekân olarak kullanılmaktadır.

Köprübaşı Moschee/Mosque/Cami

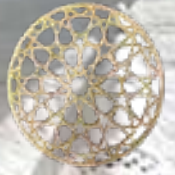
Die Sokollu-Mehmed-Pascha-Moschee (Köprübaşı-Moschee) ist die Ruine einer osmanischen Moschee aus dem 16. Jahrhundert in Büyükçekmece, damals noch ländlich. Sie wurde 1567 von Mimar Sinan für Grosswesir Sokollu Mehmed Pascha erbaut und ist eine von drei Moscheen dieses Namens in Istanbul. Heute sind nur das Minarett, ein Tor und eine niedrige Mauer erhalten. Das Minarett ist monolithisch, aus einem einzigen Stück Stein gehauen, und einzigartig in der Türkei, mit einem ähnlichen in Ägypten.

The Sokollu Mehmed Pasha Mosque (Köprübaşı Mosque) is the ruin of a 16th-century Ottoman mosque located in Büyükçekmece, which was rural at the time. Built in 1567 by Mimar Sinan for Grand Vizier Sokollu Mehmet Pasha, it is one of three mosques with the same name in Istanbul. Today, only the minaret, a gate, and a low wall remain. The minaret is monolithic, carved from a single piece of stone, and unique in Turkey, with a similar one in Egypt.

Sokollu Mehmet Paşa Camii (Köprübaşı Camii), 16. yüzyıldan kalma bir Osmanlı camisi kalıntısıdır ve Büyükçekmece'de yer alır. 1567'de Mimar Sinan tarafından Sadrazam Sokollu Mehmet Paşa için inşa edilmiştir ve Sinan'ın İstanbul'daki üç aynı isimli camilerinden biridir. Bugün sadece minare, bir kapı ve alçak bir duvar kalmıştır. Minare, tek taş bloktan oyulmuş olup monolitik ve Türkiye'de benzersizdir, benzeri Mısır'da bulunmaktadır.

Osmanische Vogelhäuschen Ottoman birdhouses - Osmanlı kuş evleri

In der Türkei haben Vogelhäuschen eine lange Tradition. Architekten bauten sie an Moscheen, Madrasas und Palästen, um Vögeln Schutz zu bieten. Hoch an Fassaden angebracht, boten sie sichere Nistplätze.

Sie symbolisieren Mitgefühl für Tiere und sind Ausdruck der türkischen Kultur. In Moscheen galten sie als gute Tat, da Vögel als heilig und als Symbol für Frieden, Treue und Wohlstand galten.

Die Tradition reicht bis ins 14. Jahrhundert zurück. Diese kleinen Gebäude, auch „kuş köşkü“ (Vogelpavillons), „güvercinlik“ (Taubenschläge) und „serçe saray“ (Spatzenpaläste) genannt, sind oft kunstvoll verziert.

In Turkey, birdhouses have a long tradition. Built on mosques, madrasas, and palaces, they protected birds. Placed high on facades, they provided safe nesting spots.

They symbolize compassion for animals and reflect Turkish culture. In mosques, they were considered good deeds, as birds were sacred, symbolizing peace, loyalty, and prosperity.

Dating back to the 14th century, these small structures, also called „kuş köşkü“ (bird pavilions), „güvercinlik“ (dovecotes), and „serçe saray“ (sparrow palaces), are often intricately decorated.

Türkiye’de kuş evleri köklü bir geleneğe sahiptir. Camiler, medreseler ve saraylarda kuşları korumak için inşa edilmiştir. Yüksek yerlere konumlandırılıp güvenli yuva imkânı sunar.

Hayvanlara şefkati simgeleyen kuş evleri, Türk kültürünü yansıtır. Camilerde hayırlı bir iş sayılır, çünkü kuşlar kutsal olup barış, sadakat ve refahı temsil eder.

14. yüzyıla uzanan bu geleneğe, „kuş köşkü“, „güvercinlik“ ve „serçe sarayı“ adı verilen küçük yapılar genellikle sanatsal detaylarla süslenir.

The Cities of Birds

(Ottoman Birdhouses in Istanbul)

High above Istanbul's noisy streets,
where people hurry and ships call,
between mosques and markets,
small palaces of stone float in silence.
Not built for kings,
nor for merchants or scholars,
but for those who travel with the wind,
who have no home,
yet find a home everywhere.
Compassion is not only for humans.
Whoever gives, gives to the smallest,
to the wings that glide above the rooftops,
to the voices that sing the morning awake.
Each tiny palace is a sign,
a silent prayer in stone,
a home for those unseen,
yet woven into the soul of the city.

Kuşların Şehirleri

(Osmanlı Kuş Evleri, İstanbul)

İstanbul'un gürültülü
sokaklarının üzerinde,
insanların koşuşturduğu, gemilerin
seslendiği yerlerde,
cami ve çarşıların arasında,
taştan küçük saraylar asılı durur.
Ne krallar ne de tüccarlar
ve âlimler için inşa edildiler,
rüzgârla seyahat edenler için
yapıldılar,
bir yuvaları yok,
ama her yerde yuvalarını bulurlar.
Merhamet yalnızca insanlara ait
değildir.
Veren, en küçük olana da verir,
çatılar üzerinde süzülen kanatlara,
sabahı şarkılarla karşılayan seslere.
Her küçük saray bir işarettir,
taşa işlenmiş sessiz bir dua,
görünmeyenlerin evi,
ama şehrin ruhuna dokunanlar.

Die Städte der Vögel
(Osmanische Vogelhäuser in Istanbul)

Hoch über Istanbuls lärmigen Strassen,
wo Menschen eilen und Schiffe rufen,
zwischen Moscheen und Märkten,
schweben kleine Paläste aus Stein.

Nicht für Könige, nicht für Händler oder Gelehrte gebaut
sondern für jene, die mit dem Wind reisen,
die kein Zuhause kennen
und doch überall zu Hause sind.

Barmherzigkeit gehört nicht nur den Menschen.
Wer gibt, gibt auch den Kleinsten,
den Flügeln, die über die Dächer gleiten,
den Stimmen, die in den Morgen singen.

Jeder kleine Palast ist ein Zeichen,
ein stilles Gebet in Stein,
ein Heim für jene, die unsichtbar bleiben
und doch Teil dieser Stadt sind.

Dolmabahçe-Palast/Palace/ Sarayı

Der Dolmabahçe-Palast wurde 1843 von Sultan Abdülmecid, dem 31. Sultan des Osmanischen Reiches, in Auftrag gegeben. Die Bauzeit betrug über 13 Jahre. Ziel war die Modernisierung des osmanischen Staates durch westliche Architektureinflüsse.

Der Name Dolmabahçe bedeutet „gefüllter Garten“, da das Gelände einst eine Bucht war, die später aufgeschüttet wurde. Der Palast wurde von den armenischen Architekten Garabet Balyan und Nigoğayos Balyan entworfen und erbaut.

Während der osmanischen Herrschaft diente er als Regierungszentrum. Atatürk, der Gründer der modernen Türkei, verbrachte hier seine letzten Lebensjahre und verstarb in einem der Räume.

The Dolmabahçe Palace was commissioned in 1843 by Sultan Abdülmecid, the 31st Sultan of the Ottoman Empire. Construction took over 13 years, aiming to modernize the state by incorporating Western architectural styles.

The name Dolmabahçe, meaning "filled garden," refers to the site's history as a bay that was later filled in. The palace was designed and built by Armenian architects Garabet Balyan and Nigoğayos Balyan.

During the Ottoman era, it served as the government center. Atatürk, the founder of modern Turkey, spent his final years here and passed away in one of its rooms.

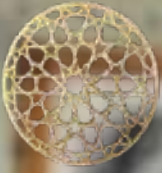
Dolmabahçe Sarayı, 1843 yılında Osmanlı İmparatorluğu'nun 31. padişahı Sultan Abdülmecid tarafından yaptırılmıştır. İnşaatı 13 yıldan fazla sürmüş ve Osmanlı devletini Batı mimarisıyla modernleştirmek amaçlanmıştır.

Dolmabahçe ismi, "doldurulmuş bahçe" anlamına gelir; çünkü sarayın bulunduğu alan önceden bir koy olup, sonradan doldurulmuştur. Saray, Ermeni mimarlar Garabet Balyan ve Nigoğayos Balyan tarafından tasarlanmış ve inşa edilmiştir.

Osmanlı döneminde yönetim merkezi olarak kullanılan sarayda, modern Türkiye'nin kurucusu Atatürk, yaşamının son yıllarını geçirmiş ve burada vefat etmiştir.

Mustafa Kemal Atatürk

Nach Absetzung des Sultans diente der Dolmabahçe-Palast Mustafa Kemal bis zum Umzug der Hauptstadt nach Ankara als Präsidentenpalast und später noch als Istanbuler Residenz. Dazu wurden keine wesentlichen Umbauten vorgenommen. Mustafa Kemal Atatürk starb dort am 10. November 1938 um 9:05 Uhr. Danach wurden alle Uhren im Palast auf 9:05 gestellt und angehalten; dies wurde jahrzehntelang beibehalten, die Uhr in seinem Sterbezimmer zeigt diese Zeit noch heute. Die übrigen Uhren stehen zwar weiterhin still, um sie zu schonen, werden sie aber hin und wieder verstellt und zeigen heute verschiedene Zeiten an.

After the deposition of the Sultan, the Dolmabahçe Palace served as the presidential palace for Mustafa Kemal until the capital was moved to Ankara and later as his residence in Istanbul. No significant renovations were made for this purpose. Mustafa Kemal Atatürk passed away there on November 10, 1938, at 9:05 AM. Afterward, all the clocks in the palace were set to 9:05 and stopped; this was maintained for decades, and the clock in his bedroom still shows this time today. While the other clocks remain still, they are occasionally adjusted, and they now display different times.

Sultan'ın tahttan indirilmesinin ardından Dolmabahçe Sarayı, başkentin Ankara'ya taşınmasına kadar Mustafa Kemal için Cumhurbaşkanlığı Köşkü olarak kullanıldı ve sonrasında İstanbul'daki ikametgahı olarak da işlev gördü. Bu amaçla önemli bir tadilat yapılmadı. Mustafa Kemal Atatürk, 10 Kasım 1938'de saat 9:05'te burada hayatını kaybetti. Ardından, saraydaki tüm saatler 9:05'e ayarlandı ve durduruldu; bu uygulama onlarca yıl boyunca sürdürüldü ve odasında bulunan saat bugün hâlâ bu zamanı göstermektedir. Diğer saatler de durmaya devam etmekle birlikte, zaman zaman ayarlanarak farklı saatler göstermektedir.

Osmanisches Reich - Ottoman Empire - Osmanlı İmparatorluğu

Das Osmanische Reich bestand vom 13. Jahrhundert bis 1923 und umfasste die heutige Türkei, Arabien, Nordafrika und Südosteuropa. Es wurde nach dem türkischen Fürsten Osman benannt, der um 1300 in Anatolien herrschte. Die Türken, ursprünglich aus Zentralasien, gründeten im 11. Jahrhundert ein grosses Reich in der heutigen Türkei. Unter Osman und seinen Nachfolgern eroberten die Osmanen viele Gebiete rund ums östliche Mittelmeer, darunter 1453 Konstantinopel, die einst Hauptstadt des Byzantinischen Reiches und Zentrum des orthodoxen Christentums war. Im 16. und 17. Jahrhundert expandierten sie weiter nach Südosteuropa und eroberten Griechenland, die Balkanländer, Rumänien und Ungarn. Wien wurde ebenfalls bedroht. Ab dem 19. Jahrhundert nahm ihr Einfluss ab. Nach dem Ersten Weltkrieg wurde das Reich aufgeteilt. 1923 wurde die Republik Türkei gegründet, und Mustafa Kemal Atatürk wurde erster Präsident.

The Ottoman Empire existed from the 13th century until 1923 and included present-day Turkey, Arabia, North Africa, and Southeastern Europe. It was named after the Turkish prince Osman, who ruled Anatolia around 1300. The Turks, originally from Central Asia, established a large empire in what is now Turkey in the 11th century. Under Osman and his successors, the Ottomans conquered many regions around the eastern Mediterranean, including Constantinople in 1453, which had been the Byzantine capital and center of Orthodox Christianity. In the 16th and 17th centuries, they expanded further into Southeastern Europe, conquering Greece, the Balkans, Romania, and Hungary, even threatening Vienna. In the 19th century, their influence declined. After World War I, the empire was divided. In 1923, the Republic of Turkey was founded, with Mustafa Kemal Atatürk as its first president.

Osmanlı İmparatorluğu, 13. yüzyıldan 1923'e kadar var oldu ve bugünkü Türkiye, Arabistan, Kuzey Afrika ve Güneydoğu Avrupa'yı kapsıyordu. İmparatorluk, 1300 civarında Anadolu'da hüküm süren Türk prensi Osman'dan adını almıştır. Türkler, aslen Orta Asya'dan gelerek 11. yüzyılda bugünkü Türkiye'de büyük bir imparatorluk kurdular. Osman ve halefleri yönetiminde Osmanlılar, doğu Akdeniz çevresinde birçok bölgeyi fethetti. 1453'te Bizans başkenti ve Ortodoks Hristiyanlığının merkezi olan Konstantinopolis'i aldılar. 16. ve 17. yüzyıllarda Yunanistan, Balkan ülkeleri, Romanya ve Macaristan'ı fethederek Viyana'ya kadar ilerlediler. 19. yüzyılda Osmanlı'nın Avrupa'daki gücü azalmaya başladı. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra imparatorluk parçalandı. 1923'te Türkiye Cumhuriyeti ilan edildi ve Mustafa Kemal Atatürk ilk Cumhurbaşkanı oldu.

Chorakirche

The Church of Chora - Chora Kilisesi

Die Chora-Kirche, auch Sankt Salvator in Chora genannt, ist ein bedeutender byzantinischer Sakralbau im Istanbuler Stadtteil Fatih. Erbaut im späten 11. Jahrhundert, diente sie bis ins frühe 16. Jahrhundert als orthodoxe Kirche. Nach der osmanischen Eroberung wurde sie von Atık Ali Paşa in eine Moschee umgewandelt und als Kariye Camii bekannt, wobei viele der berühmten Mosaiken und Fresken übertüncht wurden. 1948 wurde die Moschee in ein Museum umgewandelt, jedoch am 21. August 2020 per Dekret wieder zur Moschee erklärt. Nach weiteren Restaurierungsarbeiten fand am 6. Mai 2024 die Wiedereröffnung als muslimisches Gebetshaus statt. Der Name „Chora“ bedeutet „Land“ oder „Umland“ und bezieht sich auf die Lage der Kirche ausserhalb der alten Stadtmauern Konstantinopels. Im Laufe der Jahrhunderte wurde die Kirche mehrmals umgebaut, besonders durch Theodoros Metochites im frühen 14. Jahrhundert, und bleibt ein herausragendes Beispiel für byzantinische Kunst und Architektur.

The Church of Chora, also known as Saint Savior in Chora, is an important Byzantine religious building in the Fatih district of Istanbul. Built in the late 11th century, it served as an Orthodox church until the early 16th century. After the Ottoman conquest, it was converted into a mosque by Atık Ali Paşa and became known as the Kariye Camii, with many of the famous mosaics and frescoes being covered up. In 1948, the mosque was turned into a museum, but on August 21, 2020, it was officially declared a mosque again by decree. After further restoration work, it reopened as a Muslim place of worship on May 6, 2024. The name "Chora" means "land" or "countryside" and refers to the church's location outside the old city walls of Constantinople. Over the centuries, the church underwent several renovations, particularly by Theodoros Metochites in the early 14th century, and remains a prime example of Byzantine art and architecture.

Chora Kilisesi, diğer adıyla Sankt Salvator in Chora, İstanbul'un Fatih ilçesinde önemli bir Bizans dini yapısıdır. 11. yüzyılın sonlarında inşa edilen kilise, erken 16. yüzyıla kadar Ortodoks kilisesi olarak kullanılmıştır. Osmanlı fethinden sonra Atık Ali Paşa tarafından camiye dönüştürülmüş ve Kariye Camii olarak bilinmeye başlanmıştır; bu dönemde ünlü mozaikler ve fresklerin çoğu üzeri kapatılmıştır. 1948'de cami müzeye dönüştürülmüş, ancak 21 Ağustos 2020'de bir kararname ile tekrar cami olarak ilan edilmiştir. Daha fazla restorasyon çalışmasından sonra, 6 Mayıs 2024'te Müslüman ibadet yeri olarak yeniden açılmıştır. "Chora" adı, "kara" veya "kırsal" anlamına gelir ve kilisenin Konstantinopolis'in eski surlarının dışında bulunan konumunu ifade eder. Yüzyıllar boyunca kilise birkaç kez tadilat görmüş, özellikle 14. yüzyılın başlarında Theodoros Metochites tarafından önemli değişiklikler yapılmış ve Bizans sanatı ve mimarisinin önde gelen örneklerinden biri olarak kalmıştır.

Christliche Kirchen in Istanbul – Vielfalt und Präsenz Christian Churches in Istanbul – Diversity and Presence İstanbul'daki Hristiyan Kiliseleri – Çeşitlilik ve Varlık

Entgegen der weit verbreiteten Meinung, es gebe in Istanbul nur wenige christliche Kirchen und diese seien unterdrückt, ist die Stadt tatsächlich Heimat einer beeindruckenden Vielfalt an christlichen Gotteshäusern. Als einstiges Zentrum des Byzantinischen Reiches bewahrt Istanbul bis heute zahlreiche historische Kirchen verschiedener Konfessionen, darunter griechisch-orthodoxe, armenisch-apostolische, katholische und protestantische Gemeinden.

Neben weltbekannten Bauwerken wie der Hagia Triada oder der St.-Antonius-Kirche gibt es viele kleinere Kirchen, die aktiv genutzt werden und Teil des religiösen Lebens der Stadt sind. Gottesdienste, Hochzeiten und Feste werden regelmässig gefeiert. Trotz gelegentlicher Herausforderungen genießen christliche Gemeinden in Istanbul rechtliche Anerkennung und können ihre Glaubenspraxis ausüben.

Istanbul bleibt ein Mosaik der Kulturen und Religionen – und die christlichen Kirchen sind ein fester Bestandteil dieses reichen Erbes.

Contrary to the common belief that there are only a few Christian churches in Istanbul and that they are oppressed, the city is actually home to a remarkable variety of Christian places of worship. As the former center of the Byzantine Empire, Istanbul still preserves many historic churches of different denominations, including Greek Orthodox, Armenian Apostolic, Catholic, and Protestant communities.

In addition to famous landmarks like the Hagia Triada and St. Anthony's Church, there are many smaller churches that remain active and play a vital role in the city's religious life. Services, weddings, and celebrations take place regularly. Despite occasional challenges, Christian communities in Istanbul have legal recognition and can freely practice their faith.

Istanbul remains a mosaic of cultures and religions – and Christian churches are an essential part of this rich heritage.

İstanbul'da çok az Hristiyan kilisesi olduğu ve bunların baskı altında olduğu yönündeki yaygın kanının aksine, şehir aslında çok sayıda Hristiyan ibadethanesine ev sahipliği yapmaktadır. Bizans İmparatorluğu'nun eski merkezi olan İstanbul, günümüzde de Rum Ortodoks, Ermeni Apostolik, Katolik ve Protestan cemaatlerine ait birçok tarihi kiliseyi korumaktadır.

Hagia Triada ve Sent Antuan Kilisesi gibi ünlü yapılarının yanı sıra, şehirde aktif olarak kullanılan ve dini hayatın önemli bir parçası olan birçok küçük kilise de bulunmaktadır. Düzenli olarak ayinler, düşünler ve dini kutlamalar gerçekleştirilmektedir. Zaman zaman bazı zorluklarla karşılaşsalar da, İstanbul'daki Hristiyan toplulukları yasal olarak tanınmakta ve inançlarını özgürce yaşayabilmektedir.

İstanbul, kültürlerin ve dinlerin mozaïği olmaya devam ediyor – ve Hristiyan kiliseleri bu zengin mirasın ayrılmaz bir parçasıdır.

Konstantinopel und das byzantinische Erbe Constantinople and the Byzantine Legacy Konstantinopolis ve Bizans mirası

Istanbul, die einstige Hauptstadt des Byzantinischen Reiches, ist bis heute von zahlreichen Kirchen geprägt, die in der osmanischen Zeit in Moscheen umgewandelt wurden. Diese Bauwerke sind ein beeindruckendes Zeugnis der langen und wechselhaften Geschichte der Stadt, die einst als Konstantinopel das Zentrum der christlich-orthodoxen Welt war. Trotz der islamischen Nutzung blieben oft architektonische Details erhalten, die den byzantinischen Ursprung der Gebäude erkennbar machen. Diese umgewandelten Kirchen sind nicht nur ein Symbol für die religiöse Transformation der Stadt, sondern auch ein einzigartiges Erbe, das die byzantinische und osmanische Kultur miteinander verbindet. Heute zeugen sie von der reichen Geschichte Istanbul, das über Jahrhunderte hinweg ein Schmelztiegel der Kulturen und Religionen war.

- 1 Church of St. Polyeuktos
- 2 Yenikapi church
- 3 Martyrion of Karpos & Pappulos
- 4 Stoudios Monastery
- 5 Atik Mustafa Paşa Mosque
- 6 Vefa Church-Mosque

- 7 Theotokos Hagiasma
- 8 Church of St. Benoît
- 9 Eski Imaret Mosque
- 10 Seyh Süleyman Mosque
- 11 St. John Prodromos in Trullo
(Hirami Ahmet Pasha Mosque)
- 12 Myrelaion Monastery - Bodrum Mosque

1

2

3

4

5

6

Istanbul, the former capital of the Byzantine Empire, is still characterized by numerous churches that were converted into mosques during the Ottoman era. These structures are an impressive testament to the city's long and eventful history, which once, as Constantinople, was the center of the Christian Orthodox world. Despite their Islamic use, many architectural details have been preserved, revealing the Byzantine origins of the buildings. These converted churches are not only a symbol of the city's religious transformation but also a unique heritage that connects Byzantine and Ottoman culture. Today, they bear witness to Istanbul's rich history as a melting pot of cultures and religions over the centuries.

İstanbul, Bizans İmparatorluğu'nun eski başkenti olarak, Osmanlı döneminde camiye dönüştürülen çok sayıda kilise ile hala şekillenmektedir. Bu yapılar, bir zamanlar Hristiyan Ortodoks dünyasının merkezi olan Konstantinopolis'in uzun ve çalkantılı tarihine dair etkileyici birer tanıktır. İslami kullanıma rağmen, birçok mimari detay korunmuş ve binaların Bizans kökenini açıkça göstermektedir. Bu dönüştürülmüş kiliseler, yalnızca şehrin dini dönüşümünün bir sembolü değil, aynı zamanda Bizans ve Osmanlı kültürünü birbirine bağlayan eşsiz bir mirastır. Bugün, İstanbul'un yüzyıllar boyunca kültürler ve dinler için bir eritme potası olduğunu kanıtlamaktadırlar.

Kirche der heiligen Euphemia im Hippodrom St. Euphemia's Martyrion

Die Kirche der heiligen Euphemia am Hippodrom war ursprünglich der Palast des Antiochos und wurde im 7. Jahrhundert zur Kirche. Sie beherbergte die Reliquien der Heiligen Euphemia, die während des Ikonoklasmus ins Meer geworfen, später aber wiedergefunden wurden.

Die Kirche wurde beim Bau des Ibrahim-Pascha-Palastes zerstört. Die Reliquien wurden in die Patriarchenkirche St. Georg übertragen.

The Church of St. Euphemia at the Hippodrome was originally the Palace of Antiochus and became a church in the 7th century, housing St. Euphemia's relics. These were thrown into the sea during Iconoclasm, but later recovered.

The church was destroyed in 1522 during the construction of the Ibrahim Pasha Palace. The relics were moved to the Patriarchal Church of St. George.

Azize Euphemia Kilisesi, Hipodrom'daki Antiochos Sarayı'ydı ve 7. yüzyılda kiliseye dönüştü. Azize Euphemia'nın reliquileri burada saklanıyordu, ikonoklazmda denize atıldı, sonra geri bulundu.

Kilise, 1522'de Ibrahim Paşa Sarayı inşaatıyla yok oldu. Reliquiler Patriark Kilisesi St. George'a taşındı.

Studion Kloster Stoudios Monastery Stoudios Manastırı

Das Stoudios-Kloster, 463 in Konstantinopel von Konsul Studius gegründet und Johannes dem Täufer geweiht, war eines der bedeutendsten Klöster des Byzantinischen Reiches. Im 9. Jahrhundert erlangte es besondere Bekanntheit unter Abt Theodoros dem Studiten.

Die Mönche des Klosters, bekannt als Studiten, waren berühmt für ihre strenge Disziplin und literarischen Werke. Sie spielten eine entscheidende Rolle bei der Abschrift und Bewahrung wichtiger Manuskripte. Ihre klösterliche Regel (Typikon), die die Traditionen Palästinas mit denen von Konstantinopel vereinte, diente vielen byzantinischen Klöstern. Ein Typikon bezieht sich auf die schriftliche Festlegung liturgischer oder anderer Vorschriften, die für das Leben religiöser, insbesondere monastischer Gemeinschaften, erforderlich sind, vor allem des byzantinischen Ritus.

Während des Vierten Kreuzzugs im Jahr 1204 wurde das Kloster schwer beschädigt und anschliessend vernachlässigt. Erst im späten 13. Jahrhundert wurde es restauriert und erlebte im 14. Jahrhundert eine neue Blütezeit. Nach der osmanischen Eroberung Konstantinopels im Jahr 1453 wurde das Kloster in die Imrathor İlyas Bey Moschee umgewandelt. Trotz dieser Umwandlung blieb die architektonische Struktur weitgehend intakt. Im Laufe der Jahrhunderte wurde das Gebäude jedoch durch Brände und Erdbeben beschädigt, insbesondere das schwere Erdbeben von 1894, das erhebliche Zerstörungen verursachte.

Heute sind nur noch Ruinen des ursprünglichen Klosterkomplexes erhalten. Dennoch bleibt das Stoudios-Kloster ein bedeutendes Zeugnis byzantinischer Architektur und Geschichte und zieht weiterhin Historiker, Archäologen und Besucher an, die an dem reichen kulturellen Erbe Istanbuls interessiert sind.

The Stoudios Monastery, founded in 463 in Constantinople by Consul Studius and dedicated to John the Baptist, was one of the most significant monasteries of the Byzantine Empire. In the 9th century, it gained particular renown under Abbot Theodore the Studite.

The monks of the monastery, known as Studites, were famous for their strict discipline and literary works. They played a decisive role in the transcription and preservation of important manuscripts. Their monastic rule (Typikon), which combined the traditions of Palestine with those of Constantinople, served many Byzantine monasteries. A Typikon refers to the written establishment of liturgical or other regulations necessary for the life of religious, especially monastic communities, primarily of the Byzantine rite.

During the Fourth Crusade in 1204, the monastery was severely damaged and subsequently neglected. It was not until the late 13th century that it was restored and experienced a new period of prosperity in the 14th century. After the Ottoman conquest of Constantinople in 1453, the monastery was converted into the Imrahor Ilyas Bey Mosque. Despite this transformation, the architectural structure remained largely intact. Over the centuries, however, the building was damaged by fires and earthquakes, particularly the severe earthquake of 1894, which caused significant destruction.

Today, only ruins remain of the original monastery complex. Nevertheless, the Stoudios Monastery remains a significant testament to Byzantine architecture and history, continuing to attract historians, archaeologists, and visitors interested in Istanbul's rich cultural heritage.

Stoudios Manastırı, 463 yılında Konsül Studius tarafından Konstantinopolis'te kurulan ve Vaftizci Yahya'ya adanan, Bizans İmparatorluğu'nun en önemli manastırlarından biriydi. 9. yüzyılda, Başkeşiş Theodoros Studites döneminde özel bir ün kazandı.

Studites olarak bilinen manastırın keşişleri, sıkı disiplini ve edebi çalışmalarıyla ünlüydü. Önemli el yazmalarının kopyalanması ve korunmasında belirleyici bir rol oynadılar. Filistin'in geleneklerini Konstantinopolis'inkilerle birleştiren manastır kuralları (Typikon), birçok Bizans manastırına hizmet etti. Typikon, özellikle Bizans ritüelindeki dini, özellikle monastik toplulukların yaşamı için gerekli olan litürjik veya diğer düzenlemelerin yazılı olarak belirlenmesini ifade eder. 1204 yılındaki Dördüncü Haçlı Seferi sırasında manastır ağır hasar gördü ve sonrasında ihmal edildi. Ancak 13. yüzyılın sonlarında restore edildi ve 14. yüzyılda yeniden bir refah dönemi yaşadı. 1453'te Konstantinopolis'in Osmanlılar tarafından fethinden sonra, manastır Imrahor Ilyas Bey Camii'ne dönüştürüldü. Bu dönüşüme rağmen, mimari yapı büyük ölçüde korundu. Ancak yüzyıllar boyunca bina, özellikle 1894'teki büyük deprem olmak üzere, yangınlar ve depremler nedeniyle zarar gördü.

Bugün, orijinal manastır kompleksinden sadece harabeler kalmıştır. Yine de, Stoudios Manastırı, Bizans mimarisi ve tarihinin önemli bir tanığı olarak kalmakta ve İstanbul'un zengin kültürel mirasıyla ilgilenen tarihçiler, arkeologlar ve ziyaretçileri çekmeye devam etmektedir.

Metrologie-Kirche Metrology Church Metroloji Kilisesi

Hinter hohen Mauern in der Vodina-Strasse liegt die Metrologie-Kirche (Metochion des Heiligen Grabes / Aya Yorgi Metakhion Kilisesi). Sie gehört zum griechisch-orthodoxen Patriarchat von Jerusalem und öffnet nur einmal im Jahr am 23. April für Gottesdienste.

Die Kirche war einst Aufbewahrungsort des berühmten Archimedes-Palimpsests. Um 950 kopierte ein Schreiber in Konstantinopel Archimedes' Werke auf Pergament, das nach der Plünderung 1204 nach Jerusalem gelangte. 1229 wurde es von einem Priester überschrieben und später in Mar Saba aufbewahrt, bevor es vor 1840 nach Konstantinopel zurückkehrte.

1906 entdeckte der dänische Historiker Johan Heiberg die Pergamente in der Kirche wieder. In den 1920er Jahren wurden sie gestohlen und ins Ausland geschmuggelt. 1998 tauchten sie erneut auf und wurden für 2 Millionen Dollar versteigert. Heute befinden sie sich im Walters Art Museum in Baltimore.

Behind high walls on Vodina Street lies the Metrology Church (Metochion of the Holy Sepulchre / Aya Yorgi Metakhion Kilisesi). It belongs to the Greek Orthodox Patriarchate of Jerusalem and opens only once a year on April 23 for services.

The church once housed the famous Archimedes Palimpsest. Around 950, a scribe in Constantinople copied Archimedes' works onto parchment, which was later brought to Jerusalem after the 1204 sack. In 1229, a priest overwrote it, and it was stored in Mar Saba before returning to Constantinople sometime before 1840.

In 1906, Danish historian Johan Heiberg rediscovered the parchments in the church. They were stolen in the 1920s and smuggled abroad. In 1998, they resurfaced and were auctioned for \$2 million. Today, they are housed in the Walters Art Museum in Baltimore.

Vodina Caddesi'ndeki yüksek duvarların ardında Metroloji Kilisesi (Kutsal Kabir Metokhionu / Aya Yorgi Metakhion Kilisesi) bulunur. Kudüs Rum Ortodoks Patrikhanesi'ne aittir ve yılda sadece bir kez, 23 Nisan'da ibadet için açılır.

Kilise bir zamanlar ünlü Arşimet Palimpsesti'ne ev sahipliği yapıyordu. Yaklaşık 950 yılında, Konstantinopolis'te bir yazman Arşimet'in eserlerini parşömenine kopyaladı. 1204'teki yağmadan sonra bunlar Kudüs'e götürüldü. 1229'da bir rahip üzerine dua kitabı yazdı ve parşömenler Mar Saba'da saklandı, ardından 1840'tan önce tekrar Konstantinopolis'e döndü.

1906'da Danimarkalı tarihçi Johan Heiberg parşömenleri kilisede yeniden keşfetti. 1920'lerde çalınıp yurt dışına kaçırıldılar. 1998'de tekrar ortaya çıkıp 2 milyon dolara açık artırmada satıldılar. Bugün Baltimore'daki Walters Sanat Müzesi'nde bulunuyorlar.

Theotókos Pammakaristos Fethiye Mosque

Das Bauwerk folgt der „byzantinischen“ Form. Nach der Hagia Sophia und der Chora-Kirche enthält die Kirche eine beeindruckende Menge an Mosaiken. 1591 wurde sie in eine Moschee umgewandelt, nachdem es von 1456 bis 1587 Sitz des Erzbischofs von Konstantinopel war. Der Bau wird auf das 11. oder 12. Jahrhundert datiert.

The building follows the "Byzantine" form. After Hagia Sophia and the Church of Chora, the church contains an impressive number of mosaics. In 1591, it was converted into a mosque, after serving as the seat of the Archbishop of Constantinople from 1456 to 1587. The construction is dated to the 11th or 12th century.

Yapı, "Bizans" formunu takip eder. Hagia Sophia ve Chora Kilisesi'nden sonra, kilise etkileyici sayıda mozaik barındırmaktadır. 1591'de camiye dönüştürülmüş, 1456-1587 arasında Konstantinopolis Başpiskoposu'nun makamı olmuştur. İnşası 11. veya 12. yüzyıla tarihleniyor.

Pantokratzor Monastzeri Molla Zeyrek Moschee

Die Kirche wurde um 450 von Kaiserin Pulcheria in einem Spa-Bereich des Palastes erbaut und 850 von Michael III. erweitert. Die Theotokos Hodegetria Ikone war weit verbreitet. Im Kloster wurden Tropfen der Milch der Jungfrau und Christi Blut aufbewahrt. Der Heilige Brunnen war ebenso bedeutend wie das Bild. Ruinen des Brunnens wurden gefunden, und es scheint, dass Menschen darin baden konnten. Das Kloster lag zwischen dem Heiligen Georg von Mangana und dem Gulhane-Krankenhaus, nahe Hagia Sophia und dem Grossen Palast.

The church was built around 450 by Empress Pulcheria in a palace spa area and expanded by Michael III around 850. The icon of Theotokos Hodegetria was widely copied. The monastery housed drops of the Virgin's milk and Christ's blood. The Holy Well was as important as the icon. Ruins of the well have been found, and people may have bathed in it. The monastery was located between Saint George of Mangana and the Gulhane Hospital, near Hagia Sophia and the Great Palace.

İlk kilise, M.S. 450 civarında İmparatoriçe Pulcheria tarafından sarayın hamamında inşa edilmiştir, 850'de Michael III tarafından genişletilmiştir. Theotokos Hodegetria ikonu yaygın şekilde kopyalanmıştır. Manastırda Meryem'in sütü ve İsa'nın kanı saklanıyordu. Kutsal Çeşme, ikona kadar önemliydi. Çeşmenin kalıntıları bulunmuş, insanların burada yıkandığı anlaşılmıştır. Manastır, Mangana Aziz George ile Gulhane Hastanesi arasında, Ayasofya ve Büyük Saray'a yakındı.

Arap-Moschee in (St. Peter) Arap Mosque (St. Peter's - Arap Camii,

Die Arap-Moschee in Karaköy wurde 1325 als Dominikanerkirche erbaut und ist Istanbuls einziges erhaltenes gotisches Sakralbauwerk. Mehmed II. machte sie 1475–1478 zur Moschee. Bayezid II. überliess sie später muslimischen Flüchtlingen aus al-Andalus, wodurch sie den Namen „Arap Camii“ erhielt. Eine Legende besagt, dass hier bereits 717–718 eine Moschee existierte. Nach dem Vierten Kreuzzug (1204) wurde die byzantinische Kirche 1233 durch St. Paul und 1325 durch St. Dominikus ersetzt. Renovierungen erfolgten im 16.–19. Jahrhundert sowie 1913–1919 und 2010–2013.

The Arap Mosque in Karaköy, built in 1325 as a Dominican church, is Istanbul's only surviving Gothic religious building. Mehmed II converted it into a mosque (1475–1478), and Bayezid II later granted it to Muslim refugees from Al-Andalus, giving it the name "Arap Camii." A legend claims a mosque existed here as early as 717–718. After the Fourth Crusade (1204), a Byzantine church was replaced by St. Paul's Chapel (1233) and later St. Dominic's Church (1325). Renovations took place in the 16th–19th centuries, as well as in 1913–1919 and 2010–2013.

Arap Camii, Karaköy'de 1325'te Dominikan kilisesi olarak inşa edilmiş olup, İstanbul'daki tek gotik dini yapıdır. II. Mehmed, 1475-1478'de camiye çevirmiş, II. Bayezid ise Endülüslü Müslüman mültecilere tahsis ederek ona "Arap Camii" adını kazandırmıştır. Bir efsaneye göre, burada 717-718 yıllarında bir cami bulunuyordu. 1204'teki Dördüncü Haçlı Seferi'nden sonra Bizans kilisesi yerini 1233'te St. Paul Şapel'i'ne, 1325'te ise St. Dominikus Kilisesi'ne bırakmıştır. Yapı, 16.-19. yüzyıllar ile 1913-1919 ve 2010-2013 yıllarında restore edilmiştir.

**Patriarchalische Georgskathedrale
(Aya Yorgi Kilisesi)**

Die Georgskirche (Aya Georgios Kilisesi) ist die orthodoxe Kathedrale des Ökumenischen Patriarchats in Istanbul, Fener. Seit etwa 1600 ist sie der Sitz des Patriarchats. Die Kathedrale ist dem Märtyrer Georg geweiht. Am Gründonnerstag weiht Patriarch Bartholomäus I. hier das Salböl (Myron).

The Church of St. George (Aya Georgios Kilisesi) is the Orthodox cathedral of the Ecumenical Patriarchate in Istanbul's Fener district. It has been the seat of the Patriarchate since around 1600. The cathedral is dedicated to St. George. On Holy Thursday, Patriarch Bartholomew I consecrates the holy oil (Myron) here.

Georgios Kilisesi (Aya Georgios Kilisesi), İstanbul Fener'deki Ekümenik Patrikhanesi'nin Ortodoks katedralidir. Yaklaşık 1600'den beri Patrikhanenin merkezi olarak kullanılmaktadır. Kilise, Şehit Georgios'a adanmıştır. Kutsal Perşembe günü, Patriğin I. Bartolomeos burada Myron'u kutsar.

**Hagia Triada Greek Orthodox Church
Aya Triada Rum Ortodoks Kilisesi**

Die Hagia Triada in Istanbul ist eine bekannte orthodoxe Kirche aus dem 19. Jahrhundert und aktiv. Der Name bedeutet „Heilige Dreifaltigkeit“. Sie befindet sich im Beyoğlu-Viertel nahe Taksim und wurde im neobarocken Stil mit basilika- und neugotischen Elementen erbaut.

The Hagia Triada in Istanbul is a famous 19th-century Orthodox church and remains active. "Hagia Triada" means "Holy Trinity." Located in Beyoğlu, near Taksim Square, the church was built in Neobaroque style with basilica and Neo-Gothic elements.

İstanbul'daki Hagia Triada, 19. yüzyıldan kalma ünlü bir Ortodoks kilisesidir ve aktif bir ibadet yeridir. "Hagia Triada" "Kutsal Üçleme" anlamına gelir. Beyoğlu'nda, Taksim Meydanı yakınında yer alır ve neobarok tarzda, bazilika ve yeni gotik unsurlar içerir.

Die Verschlossene Pforte The Locked Gate Kapalı Kapi

Die verschlossene Pforte des Griechisch-Orthodoxen Patriarchats in Istanbul erinnert an ein tragisches Ereignis: 1821 wurde Patriarch Gregor V. während des griechischen Unabhängigkeitskampfes hingerichtet, woraufhin die Tür verschlossen blieb – als Mahnmal für das Leiden der orthodoxen Kirche und die politischen Spannungen jener Zeit. Das Patriarchat gilt bis heute als geistliches Zentrum der Orthodoxen Christenheit. Es bewahrt die byzantinische Tradition, verbindet orthodoxe Gemeinschaften weltweit und steht für Glaubensstärke, Kontinuität und kulturelle Identität.

The sealed gate of the Greek Orthodox Patriarchate in Istanbul commemorates a tragic event: In 1821, Patriarch Gregory V was executed during the Greek War of Independence, after which the gate was permanently closed—a memorial to the suffering of the Orthodox Church and the political tensions of that era. Today, the Patriarchate remains the spiritual center of Orthodox Christianity. It preserves Byzantine tradition, unites Orthodox communities worldwide, and symbolizes faith, continuity, and cultural identity.

Istanbul'daki Fener Rum Patrikhanesi'nin kapalı kapısı, trajik bir olayı hatırlatır: 1821 yılında, Yunan Bağımsızlık Savaşı sırasında Patrik V. Gregor idam edilmiş, ardından bu kapı sonsuza dek kapatılmıştır – Ortodoks Kilisesi'nin yaşadığı acıların ve dönemin siyasi gerilimlerinin bir simgesi olarak. Günümüzde Patrikhane, Ortodoks Hristiyanlığının ruhani merkezidir. Bizans geleneğini yaşatır, dünya genelindeki Ortodoks topluluklarını birleştirir ve inanç, süreklilik ile kültürel kimliğin sembolüdür.

Die schützende Hand des Propheten The protecting hand of the prophet Peygamberin koruyucu eli

Die Säule der Geißelung Jesu The Pillar of the Flagellation of İsa'nın Çarpmıha Gerilişinin Sütunu

Die Georgskathedrale in Fener, Istanbul, birgt ein besonderes religiöses Artefakt: die sogenannte Säule der Geißelung Jesu. Das dunkle Steinfragment, eingefasst in kunstvolle Holz- und Goldrahmen neben der Ikonostase, gilt als Relikt der Säule, an der Jesus vor seiner Kreuzigung geißelt wurde. Der Überlieferung nach stammt es aus Jerusalem und wurde von Helena, der Mutter Konstantins des Großen, nach Konstantinopel gebracht.

The Cathedral of Saint George in Fener, Istanbul, holds a special religious artifact: the so-called Column of the Flagellation of Jesus. This dark stone fragment, set in an ornate wooden and gold frame next to the iconostasis, is believed to be part of the column where Jesus was scourged before his crucifixion. According to tradition, it came from Jerusalem and was brought to Constantinople by Helena, the mother of Constantine the Great.

İstanbul Fener'deki Aziz Georgios Katedrali, özel bir dini esere ev sahipliği yapar: İsa'nın Kırbaçlandığı Sütun olarak bilinen parça. Bu koyu renkli taş parçası, ikonostasın yanında zarif ahşap ve altın bir çerçeve içinde sergilenir ve İsa'nın çarpmıha gerilmeden önce kırbaçlandığı sütunun bir parçası olarak kabul edilir. Rivayete göre Kudüs'ten gelmiş ve Büyük Konstantin'in annesi Helena tarafından Konstantinopolis'e getirilmiştir.

Im Garten des Griechisch-Orthodoxen Patriarchats in Istanbul befindet sich ein ungewöhnliches Relief: die Hand Mohammeds. Es verweist auf das Katharinenkloster auf dem Sinai, eines der ältesten christlichen Klöster, dem der Prophet Mohammed der Überlieferung nach Schutz gewährte.

In the garden of the Greek Orthodox Patriarchate in Istanbul, there is an unusual relief: the Hand of Muhammad. It refers to Saint Catherine's Monastery in the Sinai, one of the oldest Christian monasteries, which, according to tradition, was granted protection by the Prophet Muhammad.

İstanbul'daki Rum Ortodoks Patrikhanesi'nin bahçesinde sıra dışı bir kabartma bulunur: Muhammed'in Eli. Bu kabartma, geleneğe göre Peygamber Muhammed'in koruma sağladığı, Sina'daki en eski Hristiyan manastırlarından biri olan Azize Katerina Manastırı'na atıfta bulunur.

Sant Stefan Kirche Sveti Stefan Kilisesi (Demir Kilise)

Viele orthodoxe Gotteshäuser haben ein bescheidenes, aber schönes Äusseres, und die bulgarische Sankt-Stephan-Kirche von Istanbul. Diese Kirche befindet sich im Stadtteil Fener und gehört dem bulgarisch-orthodoxen Glauben an. Sie ist wahrscheinlich die einzige Kirche in der Region, die aus Gusseisen gebaut wurde und ist auch als Eisenkirche bekannt.

Many Orthodox places of worship have a modest yet beautiful exterior, and so does the Bulgarian St. Stephen Church in Istanbul. Located in the Fener district, it belongs to the Bulgarian Orthodox faith. It is probably the only church in the region built from cast iron and is also known as the Iron Church.

Birçok Ortodoks ibadet yeri sade ama güzel bir dış görünümüne sahiptir, İstanbul'daki Bulgar St. Stefan Kilisesi de bunlardan biridir. Fener semtinde yer alan bu kilise, Bulgar Ortodoks inancına aittir. Bölgedeki muhtemelen tek dökme demirden yapılmış kilise olup, aynı zamanda Demir Kilise olarak da bilinir.

Church of Santa Maria Draperis Santa Maria Draperis Kilisesi

Die Kirche gehört den Franziskanern, die im 13. Jahrhundert in Konstantinopel den ersten christlichen Orden ausserhalb der Orthodoxen Kirche gründeten. Die erste Santa Maria Draperis Kirche wurde 1584 im Tophane-Viertel am Bosphorus errichtet. Clara Bertola Draperis spendete sie den Franziskanern zusammen mit dem Bild der Mutter Gottes, das dort noch verehrt wird.

The church belongs to the Franciscans, who established the first Christian order outside the Orthodox Church in Constantinople in the 13th century. The original Santa Maria Draperis Church was built in 1584 in the Tophane district on the Bosphorus. Clara Bertola Draperis donated it to the Franciscans along with the image of the Virgin Mary, still venerated there today.

Kilise, 13. yüzyılda Konstantinopolis'e gelen ve Bosphorus'ta Ortodoks Kilisesi dışında ilk Hristiyan tarikatını kuran Fransiskanlere aittir. İlk Santa Maria Draperis Kilisesi, 1584'te Bosphorus'un Tophane semtinde inşa edilmiştir. Clara Bertola Draperis, bu kiliseyi ve Meryem Ana ikonunu Fransiskan kardeşlerine bağışlamıştır.

Basilika Sankt Antonius Basilica of St. Anthony - Aziz Antonio Bazilikası

Die Basilika Sankt Antonius wird täglich von vielen Muslimen besucht, die Kerzen anzünden. Die neugotische Fassade, die von der İstiklâl Caddesi aus zu sehen ist, macht die Kirche zu einem Zufluchtsort für Verliebte und Ruhesuchende. Der Innenhof mit Bänken bietet eine Oase der Ruhe im belebten Beyoğlu. Jeden Dienstag kommen viele muslimische Frauen, um ihre Wünsche in ein Heft zu schreiben. Eine besonders berührende Bitte lautet: „Mach, dass sich sein Herz mit Liebe für mich füllt.“ Betül, eine orthodoxe Christin, verkauft seit 22 Jahren Kerzen und kennt viele der Frauen. Eine davon ist Şebnem, ehemalige Miss Türkei, die regelmässig Kerzen für den heiligen Antonius anzündet. Die christliche Gemeinde in der Türkei ist mit etwa 15.000 Katholiken unter 75 Millionen Einwohnern eine Minderheit. Im Konvent leben sieben Brüder aus verschiedenen Nationen und berichten, dass muslimische Frauen sagen: „Kirchen und Moscheen sind das Haus Gottes.“

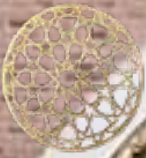
The Basilica of St. Anthony is visited daily by many Muslims who light candles. The Neo-Gothic façade, visible from İstiklâl Caddesi, makes the church a refuge for lovers and those seeking peace. The courtyard, with benches, offers an oasis of calm in the busy district of Beyoğlu. Every Tuesday, many Muslim women come to write their wishes in a notebook. One particularly moving request is: "Make his heart fill with love for me." Betül, an Orthodox Christian, has been selling candles for 22 years and knows many of the women. One of them is Şebnem, a former Miss Turkey, who regularly lights candles for Saint Anthony. The Christian community in Turkey is a minority, with about 15,000 Catholics among 75 million people. Seven brothers from different nations live in the convent and report that Muslim women say: "Churches and mosques are the house of God."

Aziz Antonio Bazilikası, her gün mum yakan birçok Müslüman tarafından ziyaret edilmektedir. İstiklâl Caddesi'nden görülebilen neo-gotik cephe, kiliseyi aşıklar ve huzur arayanlar için bir sığınak yapmaktadır. Bahçede bulunan banklarla donatılmış avlu, Beyoğlu'nun yoğun bölgesinde bir huzur oazisi sunuyor. Her Salı, birçok Müslüman kadın dileklerini bir deftere yazmak için gelir. Özellikle dokunaklı bir dilek şöyle der: "Onun kalbi benim için sevgiyle dolsun." Betül, bir Ortodoks Hristiyan, 22 yıldır mum satıyor ve kadınların çoğunu tanıyor. Bunlardan biri, düzenli olarak Aziz Antonio için mum yakan eski Türkiye Güzellik Kraliçesi Şebnem'dir. Türkiye'deki Hristiyan topluluğu, 75 milyon nüfus arasında yaklaşık 15.000 Katolik ile bir azınlıktır. Manastırda, farklı milletlerden yedi rahip yaşamaktadır ve Müslüman kadınların "Kilisesi ve camiler Tanrı'nın evidir" dediklerini bildiriyorlar.

Brot für die Armen Bread for the Poor Fakirler için Ekmek

Jeden Sonntag und besonders dienstags kommen viele Menschen in die Kirche, um Brot zu spenden, das an syrische und kurdische Flüchtlinge verteilt wird. Fehmi, der muslimische Pförtner der Kirche, nimmt die Spenden entgegen. Bruder Anton ist an diesen Tagen stets anwesend. Trotz politischer Spannungen bleibt die Kirche ein Ort des Dialogs und der Nächstenliebe.

Every Sunday, and especially on Tuesdays, many people come to the church to donate bread, which is then distributed to Syrian and Kurdish refugees. Fehmi, the Muslim doorman of the church, accepts the donations. Brother Anton is always present on these days. Despite political tensions, the church remains a place of dialogue and charity.

Her Pazar ve özellikle Salı günleri, birçok insan kiliseye gelir ve buradan Suriye ve Kürt mültecilerine dağıtılmak üzere ekmek bağışlar. Kilisenin Müslüman kapıcısı Fehmi bağışları kabul eder. Kardeş Anton bu günlerde her zaman hazır bulunur. Siyasi gerilimlere rağmen, kilise bir diyalog ve yardımseverlik yeri olarak kalmaya devam etmektedir.

Antonius' Bread

In the middle of the hustle and bustle of Istiklal Street
stands the Church of St. Anthony, a small oasis.
People light candles here,
bringing their fears and worries.
Christians, Muslims,
and those without religious affiliation
enter to pray.

Bread and other necessities of life
are brought in
and shared with those who have little.
Help is given without asking questions.
The community gives with heart and hand,
here, sharing is what matters.

From the hectic flow of Istiklal Street
you pass through the iron gate
into calm, far from the city's noise.
Even couples find quiet moments here.
The church becomes a place of encounter,
a bridge across the river of otherness.

Antonius Ekmeđi

İstiklal Caddesi'nin kalabalığı içinde
Antuan Kilisesi durur, küçük bir vaha gibi.
İnsanlar burada mum yakar,
kaygılarını ve korkularını getirirler.
Hristiyanlar, Müslümanlar ve inancı olmayanlar
dua etmek için içeri girerler.

Ekmeđek ve hayata dair başka şeyler
içeri getirilir,
ve azı olana ulaştırılır.
Burada sorulmadan yardım edilir.
Cemaat, kalpten ve elle paylaşır,
burada önemli olan paylaşmaktır.

İstiklal Caddesi'nin telaşından
geçersin demir kapıdan,
şehrin gürültüsünden uzak bir sükûnete doğru.
Aşıklar bile burada baş başa anılar bulur.
Kilise bir buluşma yeri olur,
yabancıliğının nehrine kurulan bir köprü gibi.

Anntoniusbrot

Mitten im Trubel der Istiklal-Strasse
steht die Antoniuskirche, eine kleine Oase.
Menschen entzünden hier Kerzen,
bringen ihre Ängst und Sorgen,
Christen, Muslime und Menschen ohne Bekenntnis
treten ein, um hier zu beten.

Brot und andere Dinge zum Leben
werden hereingebracht,
kommt denen zu teil, die wenig haben.
Hier wird geholfen, ohne Fragen zu stellen,
Die Gemeinde verteilt, mit Herz und Hand,
hier zählt das Teilen.

Von der Hektik der Istiklal-Strasse
trittst du durch das eiserne Tor,
hinein in die Ruhe, fernab vom städtischen Lärm.
Auch Liebespaare finden hier Momente zu zweit,
die Kirche wird Ort der Begegnung,
eine Brücke über den Fluss des Fremdenseins.

Von Kirchenglocken und dem christl. Buchladen
Of church bells and the Christian bookshops
Kilise çanları ve Hristiyan kitapları hakkında

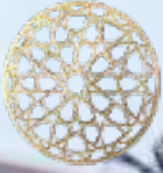
In Istanbul ist das Läuten von Kirchenglocken für christliche Gemeinden eingeschränkt. Vereinzelt mögen leise Glockentöne erklingen, doch im Stadtlärm gehen sie fast unter. Am unteren Ende der İstiklal Caddesi nahe Tünel befindet sich eine christliche Buchhandlung der Bible Society in Turkey, die religiöse Literatur anbietet und so die christliche Präsenz sichtbar macht. Direkt daneben liegt die traditionsreiche Deutsche Buchhandlung mit Café, seit Jahrzehnten ein kultureller Treffpunkt für Literaturliebhaber und Reisende.

In Istanbul, the ringing of church bells for Christian communities is restricted. Occasionally faint chimes may be heard, but they are easily lost in the city's noise. At the lower end of İstiklal Avenue near Tünel, there is a Christian bookshop run by the Bible Society in Turkey, offering religious literature and making the Christian presence visible. Right next to it stands the historic German Bookshop with Café, which has been a cultural meeting point for literature lovers and travelers for decades.

İstanbul'da Hristiyan cemaatler için çan çalmak kısıtlanmıştır. Bazen hafif çan sesleri duyulsa da, şehir gürültüsü içinde kolayca kaybolur. İstiklal Caddesi'nin Tünel yakınındaki alt kısmında, dini yayınlar sunan ve Hristiyan varlığını görünür kılan Türkiye Kutsal Kitap Şirketi'ne ait bir Hristiyan kitabevi bulunmaktadır. Hemen yanında ise onlarca yıldır edebiyatseverler ve gezginler için kültürel bir buluşma noktası olan tarihi Alman Kitabevi ve Kafe yer alır.

Müllsammler – ein täglicher Kampf Waste collectors – a daily struggle Çöp toplayıcıları – günlük bir mücadele

In den Strassen Istanbuls arbeiten unsichtbare Müllmänner, die „sokak toplayıcıları“, und sorgen für das Recycling. Sie schieben Karren durch enge Gassen und sind ein fester Teil der Stadt. Die Müllabfuhrtradition besteht seit Jahrzehnten und wird oft innerhalb von Familien weitergegeben. Viele Kinder arbeiten ebenfalls. Ein Müllsammler trägt täglich hunderte Kilogramm recycelbares Material und verdient zwischen 1.000 und 3.000 Lira – zu wenig für eine Familie bei steigenden Kosten. Müllsammler werden oft stigmatisiert und gelten als Ärgernis. Ihre Arbeit ist physisch hart: Sie heben schwere Lasten, atmen Staub ein und erleiden Verletzungen.

In Istanbul's streets, invisible workers, known as "sokak toplayıcıları," maintain the recycling system. Pushing large carts through narrow streets, they are part of the urban landscape. Garbage collection has existed for decades, often passed down through families. Many children also work in this field. A collector carries hundreds of kilograms of recyclables daily and earns 1,000 to 3,000 Lira a month—barely enough for a family. They are often stigmatized and seen as a nuisance. Their work is physically demanding: lifting heavy loads, inhaling dust, and suffering injuries.

İstanbul'un sokaklarında, "sokak toplayıcıları" şehrin geri dönüşüm sistemini sürdürüyor. Dar sokaklarda büyük arabalarla çalışan bu işçiler, kentsel manzaranın bir parçası haline gelmişlerdir. Çöp toplama geleneği yıllardır aileden aileye geçiyor. Birçok çocuk da bu işte yer alıyor. Bir toplayıcı, her gün yüzlerce kilogram geri dönüştürülebilir malzeme taşıyor ve 1.000 ile 3.000 Lira arasında kazanıyor—bu, aileyi geçindirmeye yetmiyor. Genellikle damgalanıp rahatsızlık olarak görülüyorlar. Fiziksel olarak zorlayıcı bir iş: Ağır yükler kaldırmak, toz solumak ve yaralarla başa çıkmak.

Life is like a piece of paper

Life is like a piece of paper,
sometimes crumpled, sometimes thrown away.
What we no longer need lies on the street,
collected by people who remain unnoticed.

In the streets of Istanbul, young men, even children,
pull large carts full of waste behind them.
A job with no end
starts anew every single day.

They know the city, every corner, every alley,
and carry the burdens others leave behind.
Every bag, every bottle, every cardboard box
is part of their story, which we often forget.

The noise of the street and the pace of the city
do not disturb them.
The streets are their home,
they are the heroes of the city.

Life is like a piece of paper,
unremarkable and overlooked.
Because we so often forget that someone ensures
our streets are clean.

Hayat bir parça kağıt gibidir

Hayat bir parça kağıt gibidir,
bazen buruşturulmuş, bazen atılmış.
İhtiyacımız olmayan şeyler sokaklarda yatar,
fark edilmeden kalan insanlar tarafından toplanır.

İstanbul sokaklarında, genç adamlar, hatta çocuklar
arkalarında çöp dolu büyük arabalar çeker.
Sonu olmayan bir iş
her gün yeniden başlar.

Şehri, her köşesini, her sokağını bilirler
ve başkalarının bıraktığı yükleri taşırlar.
Her poşet, her şişe, her karton kutu
sıklıkla unuttuğumuz hikâyelerinin bir parçasıdır.

Sokağın gürültüsü ve şehrin hızı
onları rahatsız etmez.
Sokaklar onların evidir,
onlar şehrin kahramanlarıdır.

Hayat bir parça kağıt gibidir,
önemsiz ve göz ardı edilen.
Çünkü çoğu zaman unuturuz ki
temiz sokaklara sahip olmamızı sağlayan birileri vardır.

Das Leben ist wie ein Stück Papier

Das Leben ist wie ein Stück Papier,
manchmal zerknüllt, manchmal weggeworfen.
Auf der Strasse liegt, was wir nicht mehr brauchen,
wird eingesammelt von Menschen, die unbemerkt bleibt.

In den Strassen von Istanbul, Junge Männer, gar Kinder,
ziehen grosse Wagen mit Müll hinter sich her.
Eine Arbeit ohne Ende
fängt jeden Tag von vorne an.

Sie kennen die Stadt, jeden Winkel, jede Ecke
und tragen die Lasten, die andere hinterlassen.
Jeder Beutel, jede Flasche, jeder Karton
ist ein Teil ihrer Geschichte, die wir oft vergessen.

Der Lärm der Strasse und das Tempo der Stadt
werden von ihnen nicht gestört.
Die Strassen sind ihr Zuhause,
sie sind die Helden der Stadt.

Das Leben ist wie ein Stück Papier,
unscheinbar und übersehen.
Weil wir zu oft vergessen, dass jemand dafür sorgt,
dass wir saubere Strassen haben.

Heilige Orte in Istanbul
Holy places in Istanbul
İstanbul'daki kutsal yerler

Ayios Dimitrios Bekinos

Die historische griechisch-orthodoxe Kirche Ayios Dimitrios in Beşiktaş, 1798 erbaut, hat eine Geschichte, die bis ins 17. Jahrhundert zurückreicht. Sie ist bekannt für einen geheimen Tunnel, der zu einer heiligen Quelle führt, deren Wasser heilende Kräfte besitzen soll. Der Bau der Kirche war von Unglück überschattet, als die Kuppel einst einstürzte und viele Arbeiter ums Leben kamen. Sultan III. Selim liess das Dach wieder aufbauen. Die Kirche hat einen schlichten Aussenstil und einen basilikanischen Grundriss mit ionischen Säulen im Inneren.

The historic Greek Orthodox Church of Ayios Dimitrios in Beşiktaş, built in 1798, has a history dating back to the 17th century. It is known for a secret tunnel leading to a holy spring believed to have healing powers. The church's construction was marked by tragedy when the dome collapsed, resulting in the deaths of many workers. Sultan III. Selim had the roof rebuilt. The church features a simple exterior and a basilica layout with Ionic columns inside.

1798'de inşa edilen Beşiktaş'taki tarihi Yunan Ortodoks Ayios Dimitrios Kilisesi, 17. yüzyıla kadar uzanan bir tarihe sahiptir. Kilise, iyileştirici güçlere sahip olduğuna inanılan kutsal bir kaynağa giden gizli bir tünelle ünlüdür. Kilise inşaatı, kubbenin çökmesiyle trajik bir şekilde tamamlandı ve birçok işçi hayatını kaybetti. Sultan III. Selim çatıyı yeniden yaptırmıştır. Kilise, sade bir dış yapıya ve içeride iyonik sütunlarla basilik bir plana sahiptir.

The Spring of Saint Dimitrios
(Ayios Dimitrios Ayazması, İstanbul)

Deeply hidden, the spring whispers,
carried by the voices of those
who once sought healing here.
Drops fall and draw circles
like a quiet prayer.

Here, water bubbles,
hope for life,
the air soaked in silence.
Whoever comes with an open heart
hears the echo from eternity.

Dimitrios, the Just, the Fighter,
watches over the spring,
where the water flows
like a gentle promise
that life will never run dry.

Aziz Dimitrios'un Kaynağı
(Ayios Dimitrios Ayazması, İstanbul)

Derinlerde gizli, kaynak fısıldar,
bir zamanlar burada şifa arayanların
sesleriyle taşınır.
Damlalar düşer ve halkalar çizer
sessiz bir dua gibi.

Burada su fışkırır,
hayata dair bir umut,
hava sessizlikle doludur.
Açık kalple gelen herkes
sonsuzluktan gelen yankıyı duyar.

Dimitrios, Adil olan, Savaşçı,
kaynağın başında nöbettedir,
suyun aktığı yerde
hayatın asla tükenmeyeceğine dair
nazik bir vaat gibi.

Die Quelle des Heiligen Dimitrios

(Ayios Dimitrios Ayazmasi, Istanbul)

Tief verborgen flüstert die Quelle,
getragen von den Stimmen derer,
die einst hier Heilung suchten.
Tropfen fallen und ziehen Kreise
wie ein leises Gebet.

Hier sprudelt Wasser,
Hoffnung auf Leben,
die Luft getränkt von Stille
wer mit offenem Herzen kommt,
hört das Echo aus der Ewigkeit.

Dimitrios, der Gerechte, der Kämpfer,
wacht über der Quelle,
wo das Wasser fließt
wie ein sanftes Versprechen,
dass Leben niemals versiegen.

Monastery of the Life-giving-spring

Die Kirche der Mutter Gottes an der Quelle (Balıklı Meryem Ana Rum Manastırı oder Zoödochos Pege) ist ein ostorthodoxes Heiligtum in Istanbul. Die heutige Kirche, 1835 erbaut, ersetzt ein ursprüngliches Gebäude aus dem 5. bis 6. Jahrhundert, das im 15. Jahrhundert von den Osmanen zerstört wurde. Der Name stammt von einer nahegelegenen Quelle, der heilende Kräfte zugeschrieben werden. Seit fast 1500 Jahren ist sie eine bedeutende Pilgerstätte der griechisch-orthodoxen Kirche.

The Church of St. Mary of the Spring (Balıklı Meryem Ana Rum Manastırı or Zoödochos Pege) is an Eastern Orthodox shrine in Istanbul. The current church, built in 1835, replaces an original structure from the 5th to 6th century, which was destroyed by the Ottomans in the 15th century. The name comes from a nearby spring believed to have healing powers. For almost 1500 years, it has been an important pilgrimage site for the Greek Orthodox Church.

Balıklı Meryem Ana Rum Manastırı (Zoödochos Pege) İstanbul'da bir Doğu Ortodoks kutsal alanıdır. 1835'te inşa edilen mevcut kilise, 5. ve 6. yüzyıldan kalma, 15. yüzyılda Osmanlılar tarafından yıkılan bir yapıyı yerine alır. Adını, şifa verdiği inanan yakınlarındaki bir kaynaktan alır. Neredeyse 1500 yıldır, Yunan Ortodoks Kilisesi için önemli bir hac yeridir.

The Life-Giving Spring

(Balıklı Meryem Ana Rum Monastery, Istanbul)

Away from the busyness,
a water flows,
from the depths of silence,
like a prayer.

The Mother of God keeps watch,
her hands open,
like the spring itself,
healing and blessing.

Pilgrims come with weary hearts,
with questions and hope.
A drop on the skin,
a whisper in the soul.

A sip of water,
drawn by hand,
a drop of grace,
in a broken time.

Touch of the divine
between heaven and earth,
between faith and doubt,
between yesterday and tomorrow.

Hayat Veren Pınar

(Balıklı Meryem Ana Rum Manastırı, İstanbul)

Telaşın uzağında
bir su akar,
sessizliğin derinliğinden,
bir dua gibi.

Tanrı'nın Annesi nöbet tutar,
elleri açık,
tıpkı kaynak gibi,
şifa veren ve kutsayan.

Yorgun kalplerle gelir hacılar,
sorularla ve umutla.
Tende bir damla,
ruhta bir fısıltı.

Bir yudum su,
elle alınmış,
kırık bir zamana
bir damla lütuf.

İlahi olanın teması
gökyüzü ile yeryüzü arasında,
inanç ile şüphe arasında,
dün ile yarın arasında.

Die Leben spendende Quelle
(Balıklı Meryem Ana Rum Manastırı, Istanbul)

Abseits der Geschäftigkeit,
fließt ein Wasser,
aus der Tiefe des Schweigens,
wie ein Gebet.

Die Gottesmutter wacht,
ihre Hände geöffnet,
wie die Quelle selbst,
heilend und segnend.

Pilger*innen kommen mit müden Herzen,
mit Fragen und Hoffnung.
Ein Tropfen auf der Haut,
ein Flüstern in der Seele.

Ein Schluck Wasser,
mit der Hand geschöpft,
ein Tropfen Gnade,
in unheile Zeit.

Berührung des Göttlichen
zwischen Himmel und Erde,
zwischen Glauben und Zweifel,
zwischen Gestern und Morgen.

KARAIM
MEZARLIĞI

Das geweihte Wasser des Hl. Therapon The holy water of St. Therapon Kutsal Therapon'un suyu

Die Kirche des Hl. Therapon befindet sich gut versteckt in der äußeren Mauer des Topkapı-Palastes im Istanbul'schen Stadtteil Fatih. Diese kleine, griechisch-orthodoxe Kirche ist vor allem durch ihr geweihtes Wasser (Ayazma) bekannt, dem heilende Kräfte zugeschrieben werden.

Trotz ihrer Lage mitten im historischen Zentrum bleibt sie ein weitgehend unbekannter Ort der Stille und Andacht. Gläubige – nicht nur orthodoxe Christen – besuchen die Kirche, um zu beten, eine Kerze zu entzünden und das Wasser zu schöpfen, in der Hoffnung auf körperliche oder seelische Heilung.

The Church of St. Therapon is discreetly tucked into the outer wall of the Topkapı Palace in Istanbul's Fatih district. This small Greek Orthodox church is especially known for its holy spring (Ayazma), which is believed to have healing powers.

Despite being located in the heart of the city's historic center, it remains a little-known place of peace and devotion. Visitors – not only Orthodox Christians – come to pray, light candles, and collect water, hoping for physical or emotional relief.

Aziz Therapon Kilisesi, İstanbul'un Fatih ilçesinde, Topkapı Sarayı'nın dış duvarına gizlenmiş küçük bir Rum Ortodoks kilisesidir. Özellikle şifalı olduğuna inanılan kutsal suyu (Ayazma) ile tanınır.

Tarihi yarımada'nın tam kalbinde yer almasına rağmen, burası hâlâ sessizlik ve dua için bilinmeyen bir durak olarak kalmıştır. Sadece Ortodokslar değil, farklı inançlardan insanlar da gelip dua eder, mum yakar ve şifa dileğiyle sudan alır.

Marienkirche von Vefa Marien Church of Vefa Ayin Biri Kilisesi

Die Ayin Biri Kilisesi in Istanbul – auf Deutsch „Kirche des Ersten Tages (des Monats)“ oder auch „Kirche einmal im Monat“ – ist eine kleine griechisch-orthodoxe Kirche im Stadtteil Kuzguncuk, die einen ganz besonderen Brauch beherbergt: den Wunschschlüssel.

An jedem ersten Tag des Monats (daher der Name „Ayin Biri“) strömen Menschen verschiedenster Glaubensrichtungen zur Kirche, um für ihre Sorgen und Wünsche zu beten. Viele bringen dabei einen kleinen Schlüssel mit – als symbolische Bitte darum, dass sich ihnen „verschlossene Türen“ im Leben öffnen mögen. Diese Wunschschlüssel werden in der Kirche oder auf dem Gelände niedergelegt, begleitet von stillen Gebeten oder persönlichen Anliegen.

The Ayin Biri Church in Istanbul – literally meaning “Church of the First Day (of the Month)” or commonly known as the “Once-a-Month Church” – is a small Greek Orthodox church located in the Kuzguncuk neighborhood. It is known for a unique tradition: the wish key ritual.

On the first day of every month, people of all faiths visit the church to pray for their problems and make personal wishes. Many bring a small key, symbolizing the hope that “closed doors” in their lives may be opened. These keys are left inside or around the church, accompanied by silent prayers or heartfelt hopes.

Istanbul'un Kuzguncuk semtinde yer alan Ayin Biri Kilisesi, adını her ayın ilk günü yapılan ziyaretlerden alır ve halk arasında “Ayda bir açılan kilise” olarak da bilinir. Burası küçük bir Rum Ortodoks kilisesidir ve özellikle dilek anahtarları geleneğiyle tanınır.

Her ayın birinci günü, farklı inançlardan insanlar dilek dilemek ve sorunlarına çare aramak için bu kiliseyi ziyaret eder. Pek çoğu yanında küçük bir anahtar getirir – bu, hayatlarında kapalı olan yolların açılması umudunu simgeler. Anahtarlar kilisenin içinde ya da avlusunda, sessiz dualar ve dileklerle bırakılır.

Taksiyarhis Griechisch-Orthodoxe Kirche Taksiyarhis Greek Orthodox Church Taksiyarhis Rum Ortodoks Kilisesi

In der Taksiyarhis Rum-Orthodoxen Kirche in Balat (Ayan Caddesi 25) befindet sich im Hof ein Ayazma – ein heiliger Brunnen, der dem Erzengel Michael geweiht ist. Ein durchbohrter Stein, der laut Legende von seiner Lanze durchstoßen wurde, soll geistig Schwachen Heilung bringen, wenn sie hindurchkriechen – ein bis heute praktiziertes volkstümliches Ritual. Die Kirche stammt ursprünglich aus dem 16. Jahrhundert und wurde 1833 wiederaufgebaut. Im Hof befinden sich zwei Ayazmata, dem heiligen Nikolaos und dem Erzengel Michael gewidmet. Besucher nutzen das Wasser zur Segnung, Reinigung und Stärkung.

In the Taksiyarhis Greek Orthodox Church in Balat (Ayan Caddesi 25), there is a holy spring (Ayazma) in the courtyard dedicated to the Archangel Michael. A pierced stone, said to have been struck by his lance, is believed to heal people with mental afflictions who crawl through it. This folk ritual is still practiced today. The church dates back to the sixteenth century and was rebuilt in 1833. Two Ayazmas in the courtyard are dedicated to Saint Nicholas and the Archangel Michael. Visitors use the water for blessing, purification, and spiritual strength.

Balat'taki (Ayan Caddesi 25) Taksiyarhis Rum Ortodoks Kilisesi'nin avlusunda, Başmelek Mikail'e adanmış kutsal bir su kaynağı (Ayazma) bulunmaktadır. Bir efsaneye göre Mikail'in mızrağıyla delinmiş bir taş, içinden geçen zihinsel rahatsızlığı olan kişilere şifa verir. Bu halk ritüeli günümüzde de uygulanmaktadır. Kilisenin kökeni on altıncı yüzyıla dayanır, 1833 yılında yeniden inşa edilmiştir. Avluda Aziz Nikolaos ve Başmelek Mikail'e adanmış iki Ayazma yer alır. Ziyaretçiler bu suyu kutsanmak, arınmak ve manevi güç kazanmak için kullanır.

Der durchbohrte Stein
The pierced stone
Delinmiş taş

Der Mantel des Propheten The Cloak of the Prophet Peygamberin pelerini

In der Hırka-i Şerif Moschee im Istanbul'schen Stadtteil Fatih wird eine bedeutende islamische Reliquie aufbewahrt: der Mantel des Propheten Mohammed, auch Hırka-i Şerif genannt. Er soll vom Propheten an Ka'b ibn Zuhayr überreicht worden sein und blieb über Generationen in dessen Familie, bevor er nach Istanbul gelangte. Die Moschee wurde im 19. Jahrhundert eigens zur Aufbewahrung des Mantels erbaut. Ein weiterer Prophetenmantel befindet sich im Topkapı-Palast.

In the Hırka-i Şerif Mosque in Istanbul's Fatih district, an important Islamic relic is preserved: the mantle of the Prophet Muhammad, known as Hırka-i Şerif. It is said to have been given by the Prophet to Ka'b ibn Zuhayr and remained in his family for generations before arriving in Istanbul. The mosque was built in the 19th century specifically to house this sacred cloak. Another mantle of the Prophet is kept in the Topkapı Palace.

Istanbul'un Fatih semtindeki Hırka-i Şerif Camii'nde önemli bir İslamî emanet olan Peygamber Muhammed'in hırkası, yani Hırka-i Şerif muhafaza edilmektedir. Bu hırkanın, Peygamber tarafından Ka'b bin Zühayr'e verildiği ve nesiller boyunca onun ailesinde kaldıktan sonra İstanbul'a getirildiği rivayet edilir. Cami, bu kutsal emaneti korumak amacıyla 19. yüzyılda inşa edilmiştir. Peygamber'e ait bir başka hırka ise Topkapı Sarayı'nda sergilenmektedir.

Das Grab des Apostels The grave of the apostle Havari'nin Mezarı

Die Rosenmoschee (türkisch: Gül Camii) im Istanbul Stadtteil Ayakapı nahe dem Goldenen Horn war ursprünglich eine byzantinische Kirche aus dem 12. Jahrhundert und wurde nach der Eroberung Konstantinopels 1453 in eine Moschee umgewandelt. Der Name „Rosenmoschee“ stammt der Legende nach von verstreuten Rosenblättern, die osmanische Truppen dort vorfanden. Die Rose gilt im Islam, besonders im Sufismus, als Symbol göttlicher Liebe. Im Inneren der Moschee befindet sich ein verehrtes Grab, das traditionell einem Heiligen oder Apostel zugeschrieben wird. Dabei handelt es sich wohl um das Grab eines byzantinischen Mönchs oder Heiligen namens Andronikos, nicht zu verwechseln mit dem Apostel Andreas. Historisch eindeutig ist die Zuordnung allerdings nicht, doch der Ort wird bis heute mit spiritueller Bedeutung aufgesucht. In der nahegelegenen Stadtmauer liegt die „Aya Kapi“, eine unscheinbare Pforte, der eine geheime Rolle bei der Eroberung zugeschrieben wird.

The Rose Mosque, known in Turkish as Gül Camii, is located in Istanbul's Ayakapı district near the Golden Horn. It was originally a Byzantine church from the twelfth century and was converted into a mosque after the conquest of Constantinople in 1453. According to legend, the name "Rose Mosque" comes from rose petals scattered inside, found by the Ottoman troops. In Islam, especially in Sufism, the rose is a symbol of divine love. Inside the mosque is a revered tomb traditionally attributed to a saint or apostle. It is likely the grave of a Byzantine monk or saint named Andronikos, not to be confused with the apostle Andrew. The historical identity is uncertain, but the site is still visited for its spiritual significance. In the nearby city wall lies the Aya Kapı, a modest gate believed to have played a secret role during the conquest.

İstanbul'un Ayakapı semtinde, Haliç'e yakın konumda bulunan Gül Camii, aslında on ikinci yüzyıldan kalma bir Bizans kilisesiydi ve 1453 yılında İstanbul'un fethinden sonra camiye çevrilmiştir. Rivayete göre "Gül Camii" ismi, Osmanlı askerlerinin içeride rastladığı gül yapraklarından gelmektedir. Gül, İslam'da özellikle tasavvufta ilahi aşkın sembolüdür. Caminin içinde, geleneksel olarak bir azize veya havariye atfedilen kutsal bir türbe bulunmaktadır. Muhtemelen bu mezar, Andronikos adlı bir Bizans keşişi veya azizine aittir ve havari Andreas ile karıştırılmamalıdır. Tarihsel olarak kesin bir bilgi olmamakla birlikte, bu mekân günümüzde de manevi değeri nedeniyle ziyaret edilmektedir. Yakındaki surlarda ise, fethin sırasında gizli bir rol oynadığına inanılan mütevazı bir kapı olan Aya Kapı yer almaktadır.

Das Heilige Salz – Tuzbaba Moschee The Holy Salt - Tuzbaba Mosque Kutsal Tuz – Tuzbaba Camii

Die Tuzbaba-Moschee in Istanbul ist nicht nur ein religiöser Ort, sondern auch ein Schauplatz eines einzigartigen volkstümlichen Rituals: dem sogenannten Salzritual. Die kleine Moschee, benannt nach einem als „Tuz Baba“ (wörtlich: „Salzvater“) bekannten Derwisch oder Heiligen, liegt im Stadtteil Zeytinburnu. Der Legende nach war Tuz Baba ein asketischer Mann, der mit wenig auskam und seinen Lebensunterhalt mit dem Verkauf oder der symbolischen Gabe von Salz bestritt – ein in der Sufi-Tradition tief symbolisches Element. Noch heute bringen Besucher – insbesondere Frauen mit unerfüllten Wünschen, etwa Kinderwunsch, Heilung oder familiären Sorgen – ein wenig Salz zur Moschee. Andere Besucher*innen berühren mit ihren Fingern das Salz, um Heilung zu erlangen.

The Tuzbaba Mosque in Istanbul is not only a religious site but also the setting for a unique folk ritual known as the "Salt Ritual." This small mosque, named after a dervish or saint known as Tuz Baba (literally "Salt Father"), is located in the Zeytinburnu district. According to legend, Tuz Baba was an ascetic man who lived with very little and earned his living by selling or symbolically offering salt, an element with deep symbolic meaning in Sufi tradition. Even today, visitors, especially women with unfulfilled wishes such as the desire for children, healing, or resolution of family troubles, bring a small amount of salt to the mosque. Other visitors touch the salt with their fingers in hopes of receiving healing.

Istanbul'daki Tuzbaba Camii yalnızca bir ibadet yeri değil, aynı zamanda eşsiz bir halk ritüelinin, "Tuz Ritüeli" olarak bilinen bir uygulamanın sahnesidir. "Tuz Baba" (kelime anlamıyla "Tuz Babası") olarak bilinen bir dervişin veya velinin adını taşıyan bu küçük cami Zeytinburnu semtinde yer almaktadır. Rivayete göre Tuz Baba, azla yetinen, sade bir yaşam süren ve geçimini tuz satarak veya sembolik olarak dağıtarak sağlayan zahit bir kişiydi. Tuz, Sufi geleneğinde derin sembolik anlam taşıyan bir unsurdur. Günümüzde hâlâ, özellikle çocuk sahibi olma arzusu, şifa ya da ailevi sorunlar gibi dilekleri olan kadınlar camiye bir miktar tuz getirir. Diğer ziyaretçiler ise şifa bulmak amacıyla tuza parmaklarıyla dokunurlar.

İmrâhor Moschee / Mosque / Camii Der Almosenstein / The Amonsens Stone Sakada Taşı

Der Almosenstein (Sadaka Taşı) bei der İmrâhor-Moschee in Kadıköy ist ein stiller Zeuge osmanischer Wohltätigkeitskultur. Wohlhabende legten dort anonym Münzen oder Brot ab, Bedürftige konnten sich nehmen, was sie brauchten – diskret und würdevoll.

Sadaka-Taşı waren im Osmanischen Reich weit verbreitet und standen meist bei Moscheen oder an öffentlichen Plätzen. Ihr Prinzip war einfach, aber tiefgründig: Hilfe leisten, ohne zu sehen oder gesehen zu werden – frei von Scham, Stolz oder Erwartung. Diese Form der Almsgabe spiegelte die tiefe soziale Verantwortung im Islam wider.

The alms stone (Sadaka Taşı) near the İmrâhor Mosque in Kadıköy stands as a quiet witness to the charitable spirit of the Ottoman era. Wealthy individuals would anonymously leave coins or bread there, and those in need could discreetly take what they required — with dignity and without shame.

Sadaka stones were widespread throughout the Ottoman Empire and typically placed near mosques or in public spaces. Their principle was simple yet profound: to give help without seeing or being seen — free from shame, pride, or expectation. This form of almsgiving reflected the deep sense of social responsibility in Islam.

Kadıköy'deki İmrâhor Camii'nin yanındaki Sadaka Taşı, Osmanlı yardım kültürünün sessiz bir tanığıdır. Varlıklı kişiler buraya anonim şekilde para ya da ekmek bırakır, ihtiyacı olanlar ise saygılı ve gizli bir şekilde ihtiyaçlarını alırlardı.

Sadaka taşları Osmanlı İmparatorluğu'nda yaygın olarak kullanılırdı ve genellikle cami yakınlarında ya da halkın yoğun olduğu alanlarda bulunurdu. Prensipleri basit ama derindi: Görmeden vermek, görülmeden almak — utanmadan, gurur duymadan ve karşılık beklemeden. Bu yardım biçimi, İslam'daki derin sosyal sorumluluk anlayışını yansıtır.

Vier modernen Moscheen
Four modern mosques - Dört modern

İlahiyat Camii (Theologische Moschee) İlahiyat Camii (Theological Mosque) İstanbul'un Üsküdar semtindeki Marmara Üniversitesi'ne bağlı İlahiyat Camii

Die wurde in ihrer heutigen Form im Jahr 2015 fertig gestellt. Die als Marmara İlahiyat Moschee bekannte Gebetsstätte ist eine architektonisch aussergewöhnliche Moschee im asiatischen Teil Istanbul und heisst mit vollständigem Namen "Marmara İlahiyat Vakfı Camii" (Die Moschee der Stiftung zur Marmara Theologischen Fakultät). Die Kuppel wird mit aufeinandergestapelten Büchern gebildet, die mit einer lichtdurchlässigen Doppelhelix durchzogen ist. Die Bücher symbolisieren die Wissenschaften, die Doppelhelix an die Genstruktur des Lebens. Beides führt zu einer Glaskuppel. Die den Blick in den Himmel eröffnet. Die Mitte der Glaskuppel bilden 6 WaW. Dem arabischen Buchstaben Waw [و] kommt in der Zahlenmystik des Islam eine besondere Bedeutung zu und ist mit der Zahl 6 belegt. Die Summe der Buchstaben im Begriff ALLAH ergeben im Abjad-System 12 (3 x 2 و). Im Untergeschoss der Moschee gibt es eine weitere kleinere Moschee mit besonderer Naturnähe durch Fenster, in der die umgebende Natur wie im Schaufenster in die Moschee hineinscheint.

It was completed in its current form in 2015. The place of worship known as the Marmara İlahiyat Mosque is an architecturally exceptional mosque in the Asian part of Istanbul and its full name is "Marmara İlahiyat Vakfı Camii" (The Mosque of the Marmara Theological Faculty Foundation). The dome is formed by stacking books on top of each other, which is crossed by a translucent double helix. The books symbolize the sciences, the double helix the genetic structure of life. Both lead to a glass dome. That opens up the view of heaven. Everything from and to God. The center of the glass dome is formed by 6 WaW. The Arabic letter Waw [و] has a special meaning in the number mysticism of Islam and is associated with the number 6. The sum of the letters in the word ALLAH in the Abjad system is 12 (3 x 2 و). In the basement of the mosque there is another smaller mosque with a special closeness to nature through windows in which the surrounding nature shines into the mosque like in a shop window.

2015 yılında bugünkü halini almıştır. Marmara İlahiyat Camii olarak bilinen ibadethane, İstanbul'un Asya yakasında mimari açıdan sıra dışı bir camidir ve tam adı "Marmara İlahiyat Vakfı Camii"dir (Marmara İlahiyat Fakültesi Vakfı Camii). Kubbe, üst üste kitapların istiflenmesiyle oluşur ve yarı saydam bir çift sarmalla çaprazlanır. Kitaplar bilimleri, çift sarmal ise yaşamın genetik yapısını sembolize eder. İkisi de cam bir kubbeye açılır. Bu da cennetin manzarasını açar. Her şey Tanrı'dan ve Tanrı'ya. Cam kubbenin merkezi 6 WaW'dan oluşur. Arapça Waw [و] harfi İslam'ın tasavvufunda özel bir anlama sahiptir ve 6 sayısı ile ilişkilendirilir. ALLAH kelimesindeki harflerin ebced sistemindeki toplamı 12'dir (3 x 2 و). Caminin bodrum katında, doğayla özel bir yakınlık sağlayan, pencerelerden çevredeki doğanın bir mağaza vitrini gibi caminin içine yansıdığı daha küçük bir cami daha yer almaktadır.

Marmara İlahiyat Camii **Where Knowledge and Faith Embrace**

A roof of knowledge,
books stacked like steps to heaven,
interwoven with light,
like wisdom itself.

Science flows into faith,
word and creation merge,
carried by the spiral
that rises – toward divinity.

High above the heads, the sky opens,
held by six "Waw" as keystone of the dome,
a pattern of number and meaning,
an echo of divine order.

And beneath it all, a silent space,
where the windows
let the world in,
trees, cats, and people.

Here, spirit and world are friends,
no above, no below,
no before, no after,
only the One, the Whole.

Marmara İlahiyat Camii **Bilgi ve İnancın Buluştuğu Yer**

Bilgiden bir çatı,
cennete uzanan basamaklar gibi dizilmiş kitaplar,
ışıkla iç içe,
tıpkı bilgelik gibi.

Bilim inanca akar,
söz ve yaratılış birleşir,
taşınır bir spiral ile
yükselerek – ilahi olana doğru.

Başların çok üzerinde gökyüzü açılır,
kubbenin kilit taşı olarak altı "Vav" ile tutulur,
sayı ve anlamdan oluşan bir desen,
ilahi düzenin yankısı.

Ve tüm bunların altında, sessiz bir alan,
pencerelerin
dünyayı içeri aldığı,
ağaçlar, kediler ve insanlar.

Burada ruh ve dünya dosttur,
ne yukarı ne aşağı,
ne önce ne sonra,
yalnızca Bir olan, Bütün olan.

Marmara İlahiyat Camii
Wo Wissen und Glaube sich küssen

Ein Dach aus Wissen,
Bücher, gestapelt wie Stufen zum Himmel,
durchzogen von Licht,
wie die Weisheit selbst.

Wissenschaft fließt in den Glauben,
Wort und Schöpfung verschmelzen,
getragen durch die Spirale,
die sich hebt – Richtung Göttlichkeit.

Hoch über den Köpfen öffnet sich der Himmel,
gehalten von sechs „Waw“ als Schlussstein der Kuppel,
ein Muster aus Zahl und Bedeutung,
ein Echo göttlichen Ordnung.

Und unter all dem, ein stiller Raum,
wo die Fenster,
die Welt hereinlassen,
Bäume, Katzen und Menschen.

Hier sind Freundin Geist und Welt,
kein Oben, kein Unten,
kein Davor, kein Danach,
Nur das Eine, das Ganze.

Die Şakirin-Moschee The Şakirin Mosque - Şakirin Camii

Die Şakirin-Moschee in Üsküdar, Istanbul, wurde von der Semiha Şakir Stiftung zu Ehren von Ibrahim und Semiha Şakir errichtet und am 7. Mai 2009 eröffnet. Sie gilt als die kohlenstoffneutralste Moschee der Türkei. Entworfen von Hüsrev Tayla, bekannt für die Kocatepe-Moschee. Die Ausstattung im Inneren stammt von der Innenarchitektin Zeynep Fadilloğlu, einer Grossnichte von Semiha Şakir. Sie ist die erste Frau, die eine Moschee einrichten durfte. Die Moschee erstreckt sich über 10.000 Quadratmeter. Sie besitzt zwei 35 Meter hohe Minarette und eine Kuppel aus Aluminiumverbundwerkstoff. Die Innen kalligraphie stammt von Semih İrteş, die Fenster von Orhan Koçan. Der Minbar aus Acryl, inspiriert von seldschukischer Kunst, wurde von Tayfun Erdoğan gefertigt. Der Kronleuchter von Nahide Büyükkaymakçı symbolisiert Allahs Licht mit wassertropfenförmigen Glaskugeln. Ein Brunnen im Innenhof wurde von William Pye entworfen.

The Şakirin Mosque in Üsküdar, Istanbul, was built by the Semiha Şakir Foundation in honor of Ibrahim and Semiha Şakir and opened on May 7, 2009. It is considered the most carbon-neutral mosque in Turkey. Designed by Hüsrev Tayla, known for the Kocatepe Mosque. The interior design was done by interior designer Zeynep Fadilloğlu, a grandniece of Semiha Şakir. She is the first woman to be allowed to design a mosque. The mosque covers 10,000 square meters. It has two 35-meter-high minarets and an aluminum composite dome. The interior calligraphy is by Semih İrteş, the windows by Orhan Koçan. The acrylic minbar, inspired by Seljuk art, was made by Tayfun Erdoğan. The chandelier by Nahide Büyükkaymakçı symbolizes Allah's light with water drop-shaped glass balls. A fountain in the courtyard was designed by William Pye.

Istanbul Üsküdar'daki Şakirin Camii, Ibrahim ve Semiha Şakir anısına Semiha Şakir Vakfı tarafından yaptırılmış ve 7 Mayıs 2009'da açılmıştır. Türkiye'nin en karbon-nötr camisi olarak kabul ediliyor. Kocatepe Camisi ile tanınan Hüsrev Tayla tarafından tasarlanmıştır. İç mekan tasarımı Semiha Şakir'in yeğeni olan iç mimar Zeynep Fadilloğlu tarafından yapıldı. Cami kurma izni verilen ilk kadındır. Cami 10.000 metrekarelik bir alanı kaplıyor. 35 metre yüksekliğinde iki minaresi ve alüminyum kompozit malzemeden yapılmış bir kubbesi bulunuyor. İç mekândaki hatlar Semih İrteş'e, pencereler ise Orhan Koçan'a ait. Selçuklu sanatından esinlenerek yapılan akrilik minber Tayfun Erdoğan tarafından yapılmıştır. Nahide Büyükkaymakçı tasarımı avize, su damlası şeklindeki cam küreleriyle Allah'ın nurunu simgeliyor. Avludaki çeşme William Pye tarafından tasarlanmıştır.

Şakirin Mosque – A Space of Light and Silence

A ramp leads you upward,
the courtyard welcomes you with flowing water,
in the center of the fountain rests a sphere,
a mirror in which you find yourself,
a mirror to heaven and the world.

Step inside.
where gold and turquoise shine.
The altar stands like a protective amulet,
the pulpit a garden of leaves,
telling of God's creation.

High above you, three rings,
99 drops of crystal,
gentle like falling rain.
The 99 names of God
flow down upon those who pray.
The windows,

like pages of the holy book,
golden verses on transparent ground.
As if you were stepping
into the heart of the scripture itself.

Everything becomes connected,
water and sky,
gold and light,
and when you leave,
the liberating silence remains within you.

Şakirin Camii – Işık ve Sessizliğin Mekânı

Bir rampadan yukarı çıkarsın,
avlu seni akan suyla karşılar,
çeşmenin tam ortasında bir küre durur,
kendini bulduğun bir ayna,
gökyüzüne ve dünyaya açılan bir ayna.

İçeri gir.
altın ve turkuazın parladığı yere.
Sunak, koruyucu bir muska gibi durur,
minber, yapraklardan bir bahçedir,
Tanrı'nın yaratışını anlatır.

Yükseklerde, üç halka,
99 kristal damla,
yağmur gibi nazikçe düşer.
Allah'ın 99 ismi
dua edenlerin üzerine iner.

Pencereler,
kutsal kitabın sayfaları gibi,
şeffaf zeminde altın ayetler.
Sanki
yazının içine giriyormuşsun gibi.

Her şey birleşir,
su ve gökyüzü,
altın ve ışık,
ve gittiğinde,
özgürleştirici bir sessizlik sende kalır.

Şakirin-Moschee – Ein Raum aus Licht und Stille

Eine Rampe führt dich hinauf,
der Hof empfängt dich mit liessendem Wasser,
in dessen Mitte des Brunnens ruht eine Kugel,
ein Spiegel, in dem Du dich findest,
ein Spiegel zu Himmel und Welt.

Tritt ein.
wo Gold und Türkis leuchten.
Der Altar steht wie ein schützendes Amulett,
die Kanzel ein Garten aus Blättern,
der von Gottes Scöpfung erzählt.

Hoch über dir drei Ringe,
99 Tropfen aus Kristall,
sanft wie fallender Regen.
Die 99 Namen Gottes
fliessen herab auf jene die beten.

Die Fenster,
wie Seiten des heiligen Buches,
goldene Verse auf durchsichtigem Grund.
Als würdest du eintreten
in das Innere der Schrift selbst.

Alles wird verbunden,
Wasser und Himmel,
Gold und Licht,
Und wenn du gehst,
bleibt die befreiende Stille in dir zurück.

Die Sancaklar-Moschee The Sancaklar- Mosque - Şancaklar- Camii

Da eine Moschee keine feste Form hat und jeder Ort ein Gebetsraum sein kann, konzentrierte sich das Projekt auf die Essenz des religiösen Raums und verzichtete auf formale Vorgaben. Ziel war es, Licht und Materie in ihrer reinsten Form darzustellen – eine ursprüngliche, zeitlose Welt, frei von kulturellen Prägungen. Das Gebäude verschmilzt mit dem Hang, als wäre es schon immer da gewesen. Nur ein ummauerter Garten und ein prismatischer Steinblock (Minarett) markieren den Ort des Gebets. Die Stufen, die dem natürlichen Hang folgen, leiten zur Gebetshalle – einem schlichten, höhlenartigen Raum, der Stille, Demut und Einkehr ermöglicht. Tageslicht fällt durch die Qibla-Mauer und verändert sich im Lauf des Tages. Schlitz in der Wand verstärken die Gebetsrichtung. Besonders markant: Der Buchstabe „Waw“ auf der schwarzen Unendlichkeitwand. Erstmals in einer Moschee können Frauen auf gleicher Höhe mit den Männern beten, in einem erhöhten und separaten Bereich. Das Gebäude fügt sich vollständig in die Landschaft ein, das Gründach sorgt für natürliche Isolation und bewahrt die Harmonie mit der Umgebung.

Since a mosque has no predefined form and any place can serve as a prayer space, the project focused on the essence of a religious space, avoiding formal constraints. The goal was to express light and matter in their purest form—an original, timeless world, free from cultural influences. The building merges with the hillside, as if it had always been there. Only a walled garden and a prismatic stone block (minaret) mark the place of prayer. The cascading steps, following the natural slope, lead to the prayer hall—a simple, cave-like space that invites silence, humility, and reflection. Daylight enters through the Qibla wall, shifting throughout the day. Slits in the wall emphasize the direction of prayer. A striking feature is the letter "Waw" on the reflective black infinity wall. For the first time in mosque architecture, women can pray at the same level as men, in an elevated and separate section. The building fully integrates into the landscape, with a green roof providing natural insulation while maintaining harmony with its surroundings.

Bir caminin önceden belirlenmiş bir formu olmadığından ve her yer bir ibadet alanı olabileceğinden, bu proje dini mekânın özüne odaklanmış ve biçimsel kısıtlamalardan uzak durmuştur. Amaç, ışığı ve maddeyi en saf hâliyle yansıtmak—kültürel etkilerden arınmış, özgün ve zamansız bir dünya sunmaktır.

Yapı, sanki hep oradaymış gibi yamaca uyum sağlar. Yalnızca duvarlarla çevrili bir bahçe ve prizmatik bir taş blok (minare) buranın bir ibadet yeri olduğunu işaret eder. Doğal eğime göre yerleştirilen basamaklar, dua, tevazu ve içsel huzur için tasarlanmış sade, mağara benzeri bir ibadet alanına götürür. Gün ışığı, kible duvarından süzülerek gün boyunca değişir. Duvar boyunca uzanan yarıklar, namaz yönünü vurgular. En dikkat çekici unsur ise, yansıtıcı siyah sonsuzluk duvarındaki "Vav" harfidir. İlk kez bir cami mimarisinde kadınlar, erkeklerle aynı hizada ancak yükseltilmiş ve ayrılmış bir bölümde namaz kılama fırsatına sahiptir. Yapı tamamen doğayla bütünleşmiş olup, üzerindeki yeşil çatı doğal izolasyon sağlayarak çevresiyle uyum içinde varlığını sürdürmektedir.

Şancaklar Camii - Sunken Silence

A place of prayer,
a place that does not stand out,
but becomes one with the earth,
as if it had always been there.

A garden, embraced by walls,
a stone that rises,
silent but powerful,
as a sign: Here is prayer.

Steps follow the slope,
leading down into the interior,
simple, clear, like a cave of light.
Nothing distracts, nothing disturbs, you are embraced.

The sunlight
falls through fine slits,
painting patterns on the floor,
a changing prayer of shadow and light.

On the wall, the infinite is reflected,
the letter Waw,
a sign for that
which is greater than all.

The mosque does not rise, it disappears.
Not built to impress,
but simply to be there,
a place that invites you to breathe freely.

Şancaklar Camii - Batık Sessizlik

Bir dua yeri,
göze çarpmayan bir yer,
ama toprakla bir olan,
sanki her zaman burada varmış gibi.

Duvarlarla sarılmış bir bahçe,
yükselen bir taş,
sessiz ama güçlü,
bir işaret olarak: Burada dua var.

Basamaklar yamacı izler,
içeriye doğru iner,
sade, berrak, bir ışık mağarası gibi.
Hiçbir şey dikkatini dağıtmaz, hiçbir şey rahatsız etmez, sarılırsın.

Güneş ışığı
ince yarıklardan süzülür,
zemine desenler çizer,
gölge ve ışıktan oluşan değişen bir dua.

Duvar üzerinde sonsuzluk yansır,
"Vav" harfi,
her şeyden büyük olana
bir işaret.

Cami yükselmez, kaybolur.
Etkilemek için değil,
sadece var olmak için inşa edilmiştir,
nefes almaya davet eden bir yer.

Şancaklar Camii - Versunkene Stille

Ein Ort des Gebetes,
ein Ort, der nicht auffällt,
sondern eins wird mit der Erde,
als wäre er immer schon hier gewesen.

Ein Garten, umarmt von Mauern,
ein Stein, der sich erhebt,
still, aber kraftvoll,
als Zeichen: *Hier ist Gebet.*

Stufen folgen dem Hang,
führen hinab in das Innere,
schlicht, klar, wie eine Höhle aus Licht.
Nichts lenkt ab, nichts stört, du bist umarmt.

Das Sonnenlicht,
fällt durch feine Spalten,
malt Muster auf den Boden,
ein sich wadeldes Gebet aus Schatten und Licht.

An der Wand spiegelt sich das Unendliche,
der Buchstabe *Waw*,
ein Zeichen für das,
was grösser ist als alles.

Die Moschee erhebt sich nicht, sie verschwindet.
Nicht gebaut, um zu beeindrucken,
sondern um einfach da zu sein,
ein Ort, der dich einläd aufzuatmen.

Die Yeşilvadi Moschee The Yeşilvadi Mosque – Yeşilvadi Camii

Die Moschee ist als Ort des geselligen Beisammenseins konzipiert und bildet einen kleinen Komplex mit einem Gebetssaal für 350 Personen, einem Konferenzraum, einer Bibliothek, sozialen Einrichtungen, einem Innenhof und einem Platz. Der Hauptbau steht auf einer grossen Wasserfläche, die symbolisch das Universum und die Unendlichkeit repräsentiert. Zwei ineinander verschlungene Halbkugeln versinnbildlichen die Welt und das Leben nach dem Tod, wobei die grössere für das Jenseits und die kleinere für die irdische Existenz steht. Ein Wasserspeier speist den Teich, der für Leben und Vitalität steht, während der steinerne Boden Stagnation und Vergänglichkeit symbolisiert. Zwischen zwei Musalla-Steinen ragt ein Obelisk auf, in den die Sure Fatiha eingraviert ist – ein stilles Gebet in Stein. Im Hofboden ist eine Sonnenuhr eingelassen, die den Schatten des Minaretts nutzt. So entsteht ein harmonisches Zusammenspiel von Leben, Zeit und Vergänglichkeit, das sich sowohl abstrakt als auch greifbar in der Architektur widerspiegelt.

The mosque is designed as a place of communal gathering and forms a small complex with a prayer hall for 350 people, a conference room, a library, social facilities, a courtyard, and a plaza. The main structure stands on a large body of water, symbolizing the universe and infinity. Two interwoven hemispheres represent the world and the afterlife, with the larger symbolizing the hereafter and the smaller representing earthly existence. A water spout feeds the pond, symbolizing life and vitality, while the stone flooring represents stagnation and transience. Between two Musalla stones, an obelisk rises, engraved with the Surah Al-Fatiha—a silent prayer in stone. A sundial is embedded in the courtyard floor, utilizing the shadow of the minaret. This creates a harmonious interplay of life, time, and impermanence, reflected both abstractly and tangibly in the architecture.

Cami, bir buluşma yeri olarak tasarlanmış olup, 350 kişilik bir ibadet salonu, konferans salonu, kütüphane, sosyal alanlar, bir avlu ve bir meydandan oluşan küçük bir kompleks şeklindedir. Ana yapı, evreni ve sonsuzluğu simgeleyen büyük bir su kütlesi üzerine inşa edilmiştir. Birbirine geçmiş iki yarım küre, dünyayı ve ahireti temsil eder; büyük olan ahireti, küçük olan ise dünyevi varoluşu simgeler. Bir su oluşu havuzu besler ve yaşam ile canlılığı sembolize ederken, taş zemin durgunluğu ve geçiciliği ifade eder. İki musalla taşı arasında, üzerinde Fatiha Suresi yazılı bir dikilitaş yükselir—taşa işlenmiş sessiz bir dua. Avlu zeminine yerleştirilen bir güneş saati, minarenin gölgesini kullanarak çalışır. Böylece, yaşam, zaman ve fanilik arasında hem soyut hem de somut bir uyum yakalanarak mimariye yansıtılır.

Yeşilvadi Camii - A Place Between Time and Eternity

Built on water,
the mosque floats like a silent thought.
Prayer begins where the water flows,
and time rides on gentle waves.

Two domes, interwoven with one another,
one is the earth, fleeting and small,
the other is the hereafter, vast and infinite.
A symbol of the journey that no one can stop.

The water dances from stone mouths,
where the water ends, the word begins to flow.
The verses of Al-Fatiha rise softly,
engraved in eternal stone.

And when the minaret casts its shadow,
it draws time onto the courtyard floor.
Here, minutes linger, hours intertwine,
until nothing remains but silence.

Yeşilvadi Camii - Zaman ile Ebediyet Arasında Bir Mekân

Su üzerine inşa edilmiş,
cami sessiz bir düşünce gibi süzülür.
Dua, suyun aktığı yerde başlar,
ve zaman, nazik dalgalar üzerinde yol alır.

İç içe geçmiş iki kubbe,
biri dünya, geçici ve küçük,
diğeri ahiret, geniş ve sonsuz.
Kimsenin durduramayacağı bir yolculuğun simgesi.

Taş ağızlardan su dans eder,
suyun bittiği yerde söz akar.
Fatiha'nın ayetleri yavaşça yükselir,
ebedi taşa kazınmış halde.

Ve minare gölgesini düşürdüğünde,
zamana avlunun zemininde şekil verir.
Burada dakikalar oyalanır, saatler birbirine karışır,
ta ki geriye sadece sessizlik kalana dek.

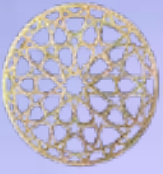
Yeşilvadi Camii - Ein Ort zwischen Zeit und Ewigkeit

Auf Wasser erbaut,
schwebt die Moschee wie ein stiller Gedanke.
Das Gebet beginnt, wo das Wasser fließt,
und die Zeit auf sanften Wellen reitet.

Zwei Kuppeln, ineinander verwoben,
die eine, die Erde, vergänglich und klein,
die andere, das Jenseits, weit und unendlich.
Ein Symbol der Reise, die niemand aufhalten kann.

Das Wasser tanzt aus steinernen Mündern,
wo das Wasser endet, fließt das Wort.
Die Verse der Fatiha erheben sich leise,
eingraviert in einen ewigen Stein.

Und wenn das Minarett seinen Schatten wirft,
zeichnet es Zeit auf den Boden des Hofes.
Hier verweilen Minuten, verweben sich Stunden,
bis nichts mehr bleibt, ausser Stille.

Schweizer Bier in Istanbul Swiss Beer in Istanbul İstanbul'da İsviçre Bırası

Bomonti ist eine traditionsreiche türkische Biermarke mit Wurzeln in der osmanischen Zeit. 1890 gründeten die Schweizer Brüder Bomonti in Istanbul die erste moderne Brauerei des Osmanischen Reichs. Mit seinem klaren, erfrischenden Charakter und mildem Geschmack ist das Bier ideal für heiße Tage. Heute zählt Bomonti zu den bekanntesten Biermarken der Türkei und verbindet osmanische Brautradition mit modernem Genuss.

Bomonti is a traditional Turkish beer brand with roots in the Ottoman era. In 1890, the Swiss Bomonti brothers founded the Ottoman Empire's first modern brewery in Istanbul. With its clear, refreshing character and mild taste, the beer is ideal for hot days. Today, Bomonti is one of Turkey's most well-known beer brands, blending Ottoman brewing tradition with modern enjoyment.

Bomonti, Osmanlı dönemine uzanan köklere sahip geleneksel bir Türk bira markasıdır. 1890'da İsviçreli Bomonti kardeşler İstanbul'da Osmanlı'nın ilk modern bira fabrikasını kurdu. Berrak ve ferahlatıcı karakteriyle hafif tadı, onu sıcak günler için ideal kılar. Günümüzde Bomonti, Osmanlı bira geleneğini modern keyifle birleştiren en bilinen Türk markalarından biridir.

Die Quartiere von Istanbul

The neighborhoods of Istanbul

Istanbul'un semtleri

Istanbul ist die einzige Stadt der Welt auf zwei Kontinenten. Ihre mehr als 30 Stadtteile erstrecken sich über Europa und Asien und könnten unterschiedlicher nicht sein. Hier vereinen sich Abendland und Orient, Geschichte und Moderne, pulsierendes Grossstadtflair und anatolische Kultur. Kaum eine andere Weltstadt bietet so viele faszinierende Eindrücke wie Istanbul.

Die europäischen Stadtteile bieten mehr touristische Attraktionen, doch eine Fähre in den asiatischen Teil lohnt sich, um die Ruhe und das lebendige Treiben zu erleben. Über den Bosphorus vermischen sich Tradition und Moderne, von den bunten Basaren über beeindruckende Bauwerke bis hin zu modernen Einkaufszentren.

Istanbul's Vielfalt lässt sich nur schwer in wenigen Tagen erfassen. Ein Überblick über die verschiedenen Stadtteile hilft, die vielen Facetten der Stadt zu entdecken. Mit Fähren und Brücken gelangt man durch diese pulsierende Metropole am Bosphorus. Istanbul lässt sich in drei Teile unterteilen: historisches, modernes und asiatisches Istanbul.

Istanbul is the only city in the world on two continents. Its over 30 districts, spread across Europe and Asia, are as diverse as can be. Here, East meets West, history blends with modernity, and vibrant city life merges with Anatolian culture. Few cities offer as many fascinating impressions as Istanbul.

The European side has more tourist attractions, but a ferry ride to the Asian side is worth it to experience the calm and lively atmosphere. Across the Bosphorus, tradition and modernity mix, from colorful bazaars to impressive architecture and shopping malls.

Istanbul's diversity is hard to experience in just a few days. A quick overview of the districts helps to discover the city's many facets. Ferries and bridges connect the bustling metropolis on the Bosphorus. Istanbul can be divided into three parts: historic, modern, and Asian Istanbul.

Istanbul, dünyada iki kıtada yer alan tek şehirdir. 30'dan fazla ilçesi, Avrupa ve Asya'ya yayılır ve birbirlerinden oldukça farklıdır. Burada Batı ile Doğu, tarih ile modernite, yoğun şehir hayatı ile Anadolu kültürü birleşir. İstanbul, çok az sayıda dünya şehrinin sunduğu kadar ilginç ve canlı izlenimler sunar.

Avrupa yakasında daha fazla turistik cazibe merkezi bulunurken, Asya yakasına yapılan bir feribot yolculuğu, şehrin sakinliğini ve canlılığını deneyimlemek için mutlaka yapılması gereken bir şeydir. Boğaz boyunca gelenek ile modernite iç içe geçer; rengarenk çarşılarından etkileyici yapılar ve alışveriş merkezlerine kadar her şey bir aradadır.

İstanbul'un çeşitliliğini birkaç günde tam anlamıyla keşfetmek zordur. Farklı ilçelerin genel bir bakışı, şehrin birçok yönünü keşfetmeye yardımcı olur. Feribotlar ve köprüler, Boğaz'daki bu hareketli metropole geçiş sağlar. İstanbul, tarihsel, modern ve Asya İstanbul'u olarak üçe ayrılabilir.

İstiklal Strasse, İstiklal street - İstiklal Caddesi Tunel – Taksim

Die İstiklal Caddesi ist eine der bekanntesten Strassen Istanbuls. Sie erhielt ihren Namen nach der Ausrufung der Republik im Jahr 1923. Die Strasse verläuft im Stadtteil Beyoğlu vom Tünel-Platz über den Galatasaray-Platz bis zum Taksim-Platz und ist seit den 1990er Jahren eine belebte Fussgängerzone sowie ein Zentrum des Nachtlebens. Entlang der Strasse verkehrt eine historische Strassenbahn.

Leider ereigneten sich dort 2016 und erneut am 13. November 2022 Bombenanschläge, bei denen mehrere Menschen ums Leben kamen und viele verletzt wurden.

İstiklal Caddesi ("Independence Avenue") is one of the most famous streets in Istanbul. It was named after the proclamation of the Republic in 1923. The street runs through the Beyoğlu district, from Tünel Square via Galatasaray Square to Taksim Square, and has been a bustling pedestrian zone as well as a center of nightlife since the 1990s. A historic tram runs along the street.

Unfortunately, bomb attacks occurred there in 2016 and again on November 13, 2022, in which several people lost their lives and many were injured.

İstiklal Caddesi, İstanbul'un en ünlü caddelerinden biridir. 1923'te Cumhuriyet'in ilanından sonra bu adı almıştır. Cadde, Beyoğlu ilçesinde Tünel Meydanı'ndan Galatasaray Meydanı üzerinden Taksim Meydanı'na kadar uzanır ve 1990'lardan beri hareketli bir yaya bölgesi ve gece hayatının merkezlerinden biri olmuştur. Cadde boyunca tarihi bir tramvay hizmet vermektedir.

Ne yazık ki, 2016 yılında ve tekrar 13 Kasım 2022'de meydana gelen bombalı saldırılarda birçok kişi hayatını kaybetmiş ve çok sayıda kişi yaralanmıştır.

İstiklal – Pulse of the City, Street of Souls

Streams of people like a wide river,
a thousand steps, a thousand voices,
mixed with music from cafés and bars.
The red tram cuts its way through the crowd,
laughter blends with the sound
of wheels on rails.

Shop windows gleam in the glow of lights,
baklava and chocolate on display,
the city pulses in a thousand colors,
between past and present.
Here, where every corner tells a story,
yesterday and today intertwine.

The past breathes in every cobblestone,
while neon lights speak of another time.
Tourists stop and marvel,
in hidden alleys,
in the Çiçek Pasajı,
where memories cling to facades.

The scent of freshly brewed çay
dances with the smoke of waterpipes.
A buzz of voices in foreign
and familiar languages.
Lovers lose themselves in the crowd,
and find each other again at Saint Anthony.

Footsteps slow down,
for a moment you feel the breath of time.
The night flickers in the eyes,
the voices grow deeper,
İstiklal becomes quieter.
And you know – you have become a part of it.

İstiklal – Şehrin Nabızı, Ruhların Sokağı

İnsan kalabalığı geniş bir nehir gibi,
bin adım, bin ses,
kafelerden ve barlardan gelen müzikle karışır.
Kırmızı tramvay kalabalığın içinden yolunu açar,
kahkahalar karışır
raylar üzerindeki tekerleklerin sesiyle.

Vitrinler ışıkların parıltısında parlar,
tezgâhlarda baklava ve çikolata,
şehir bin bir renkte atar,
geçmiş ile şimdi arasında.
Burada, her köşe bir hikâye anlatır,
dün ile bugün birbirine karışır.

Geçmiş her kaldırım taşında nefes alır,
neon ışıklar başka bir zamandan bahseder.
Turistler durur ve hayranlıkla bakar,
gizli sokaklarda,
Çiçek Pasajı'nda,
anıların cephelere yapıştığı yerde.

Taze demlenmiş çayın kokusu
nargile dumanıyla dans eder.
Tanıdık ve yabancı
dillerde ses kalabalığı.
Aşıklar kalabalıkta kaybolur,
Aziz Antuan'ın önünde yeniden buluşurlar.

Adımlar yavaşlar,
bir anlığına zamanın nefesini hissedersin.
Gözlerde gece titrer,
sesler derinleşir,
İstiklal sessizleşir.
Ve bilirsin – artık onun bir parçası olmuştundur.

İstiklal – Puls der Stadt - Strasse der Seelen

Menschenströme wie ein breiter Fluss,
tausend Schritte, tausend Stimmen,
vermischt mit Musik aus Cafés und Bars.
Die rote Tram schneidet ihren Weg durch die Menge,
Gelächter mischt sich mit dem Klang
der Räder auf Schienen

Schaufenster glänzen im Schein der Lichter,
Baklava und Schokolade in den Auslagen,
Die Stadt pulsiert in tausend Farben,
zwischen Vergangenheit und Gegenwart.
Hier, wo jede Ecke eine Geschichte erzählt,
vermischen sich gestern mit heute.

Vergangenes atmet in jedem Pflasterstein,
während Neonlichter von einer anderen Zeit erzählen.
Touristen bleiben stehen und staunen,
in versteckten Gassen,
in der Çiçek Pasajı,
wo die Erinnerungen an Fassaden kleben.

Der Duft von frisch gebrühtem Çay
tanzt mit dem Rauch der Wasserpfeifen.
Stimmen-Gewimmel in fremden
und vertrauten Sprachen.
Liebende verlieren sich im Gedränge,
finden sich wieder beim Heiligen Antonius.

Schritte verlangsamen sich,
für einen Moment spürst du den Atem der Zeit.
Die Nacht flackert in den Augen,
die Stimmen werden tiefer,
İstiklal wird stiller.
Und du weisst – du bist ein Teil von ihr geworden.

Rumeli Han

Der verborgene Tunnel

The hidden tunnel

Gizli tnel

Ein versteckter Tunnel unter dem Rumeli Han an der Istiklal-Straße in Istanbul wurde 2017 bei einer Restaurierung entdeckt und ist seitdem eine beliebte Attraktion. Der Rumeli Han wurde 1894 von Saricazade Ragıp Paa erbaut, der auch zwei weitere Gasthäuser namens Anadolu Han und Afrika Han errichtete. Diese drei Gebäude sollen durch geheime Tunnel verbunden sein, die wohlhabenden Personen unauffällige Wege boten.

Der Tunnel wurde 1978 als historisches Denkmal geschtzt. Das neoklassizistische Gebäude zeigt Barock- und Empire-Elemente und beherbergt seit den 1990er Jahren kulturelle Einrichtungen wie Theater und Cafés. Der Tunnel soll künftig für kulturelle Veranstaltungen genutzt werden.

Der Rumeli Han war ein wichtiger Treffpunkt für Künstler und Politiker und hat viele historische Momente miterlebt. Früher diente der Bereich des Tunnels als Brennholzlager, und der Keller umfasst etwa 1400 Quadratmeter mit mehreren kleinen Rumen.

A hidden tunnel beneath Rumeli Han on Istanbul's Istiklal Street was discovered in 2017 during restoration and has since become a popular attraction. Rumeli Han was built in 1894 by Saricazade Ragıp Pasha, who also built two other inns named Anadolu Han and Afrika Han. These three buildings are said to be connected by secret tunnels, allowing wealthy individuals to move discreetly.

The tunnel was registered as a historic monument in 1978. The neoclassical building features Baroque and Empire-style elements and has housed cultural venues like theaters and cafes since the 1990s. The tunnel is planned to be used for cultural events in the future.

Rumeli Han was an important meeting place for artists and politicians and witnessed many historic moments. The area of the tunnel was once used as firewood storage, and the cellar covers about 1400 square meters with several small rooms.

Istanbul'un Istiklal Caddesi'ndeki Rumeli Han'ın altında gizli bir tünel 2017 yılında restorasyon sırasında keşfedildi ve o zamandan beri popüler bir turistik mekn haline geldi. Rumeli Han, 1894 yılında Saricazade Ragıp Paşa tarafından inşa edildi; Paşa ayrıca Anadolu Han ve Afrika Han adlı iki han daha yaptırdı. Bu üç binanın gizli tünellerle bağlı olduğu ve zengin kişilerin gizlice hareket etmesini sağladığı söyleniyor.

Tünel 1978 yılında tarihi bir anıt olarak tescillendi. Neoklasik yapıda olan bina, Barok ve Empire stiline öğeler taşıyor ve 1990'lardan beri tiyatrolar ve kafeler gibi kültürel mekanlara ev sahipliği yapıyor. Tünelin gelecekte kültürel etkinlikler için kullanılması planlanıyor.

Rumeli Han, sanatçılar ve politikacılar için önemli bir buluşma noktasıydı ve birçok tarihi olaya tanıklık etti. Tünelin bulunduğu alan eskiden odun deposu olarak kullanılmış ve bodrum vaklasık 1400 metrekarelik. birçok küçük odadan olusmaktadır.

Taskim – Gezi Park

Der Taksim-Platz ist das pulsierende Herz des modernen Istanbul – ein Ort, an dem Geschichte, Politik und Alltagsleben aufeinandertreffen. Hier beginnen Demonstrationen, enden Spaziergänge, rollen Koffer und wehen Fahnen. Direkt angrenzend liegt der Gezi-Park – eine der wenigen grünen Oasen im Zentrum der Stadt. Einst Teil der osmanischen Militärbaracken, wurde das Areal zum Symbol für zivilen Widerstand und Freiheitswillen, besonders während der Proteste von 2013.

Was als friedlicher Protest gegen die geplante Bebauung des Parks begann, entwickelte sich rasch zu einer landesweiten Bewegung gegen autoritäre Politik und den Eingriff in persönliche Freiheiten. Millionen Menschen verschiedenster Hintergründe kamen zusammen – vereint durch das gemeinsame Rufen nach Mitbestimmung, Würde und Raum zum Atmen.

Taksim Square is the vibrant heart of modern Istanbul – a place where history, politics, and everyday life meet. This is where demonstrations begin, walks end, suitcases roll, and flags fly.

Right next to it lies Gezi Park – one of the few green oases in the city center. Once part of the Ottoman military barracks, the area became a symbol of civil resistance and the desire for freedom, especially during the protests of 2013. What began as a peaceful protest against plans to redevelop the park quickly turned into a nationwide movement against authoritarian policies and the restriction of personal freedoms. Millions of people from diverse backgrounds came together – united by the shared call for dignity, participation, and space to breathe.

Taksim Meydanı, modern İstanbul'un atan kalbidir – tarihin, siyasetin ve günlük yaşamın kesiştiği bir yer. Gösteriler burada başlar, yürüyüşler burada biter, valizler geçer ve bayraklar dalgalanır.

Hemen yanında yer alan Gezi Parkı ise şehrin merkezindeki nadir yeşil alanlardan biridir. Bir zamanlar Osmanlı kışlalarının parçası olan bu alan, özellikle 2013 yılındaki protestolar sırasında sivil direnişin ve özgürlük arzusunun bir sembolüne dönüştü.

Parkin yapılaşmasına karşı başlayan barışçıl bir eylem, kısa sürede otoriter politikalar ve kişisel özgürlüklere müdahale karşısı ülke çapında bir harekete dönüştü. Farklı geçmişlerden milyonlarca insan bir araya geldi – ortak bir sesle; onur, katılım ve nefes alacak alan talebiyle.

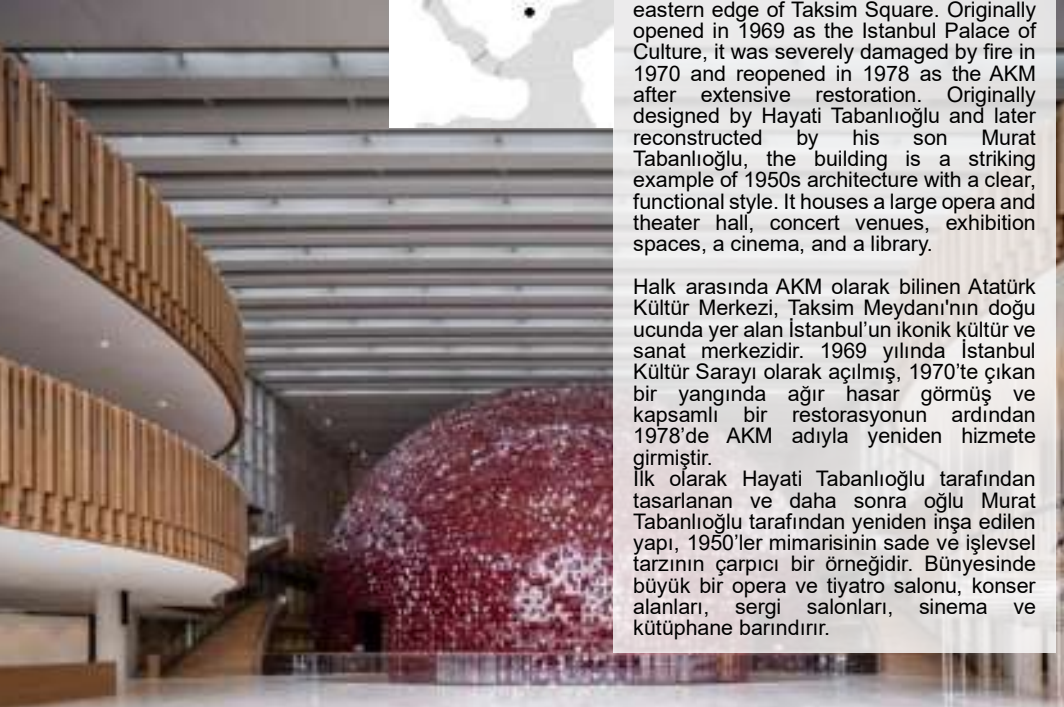

Atatürk Kulturzentrum Atatürk Cultural Center Atatürk Kültür Merkezi

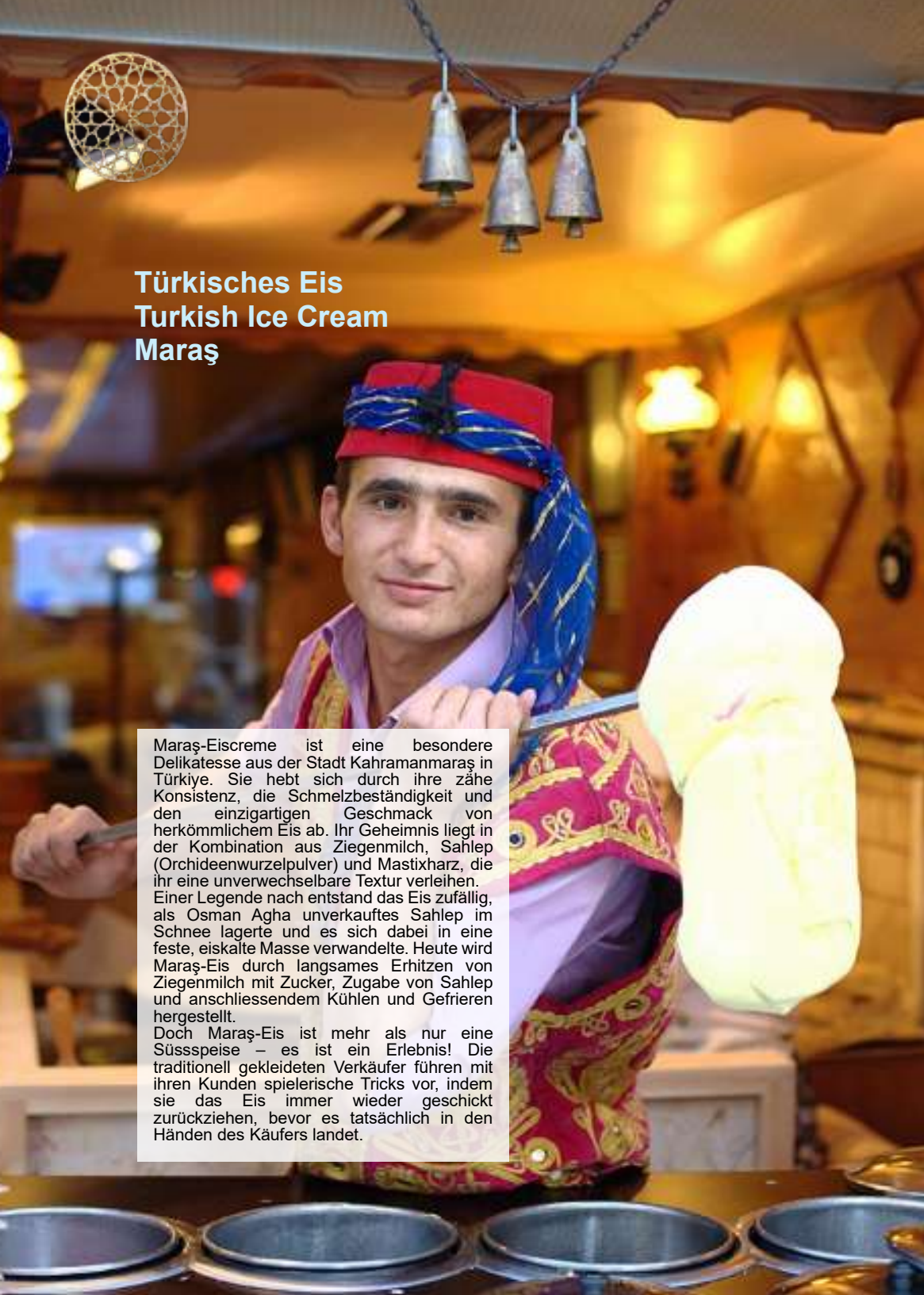
Das Atatürk-Kulturzentrum, im Volksmund AKM genannt, ist Istanbul's ikonisches Kultur- und Kunstzentrum am östlichen Rand des Taksim-Platzes. Bereits 1969 als Istanbul Palast der Kultur eröffnet, wurde es 1970 durch einen Brand schwer beschädigt und nach umfangreicher Sanierung 1978 als AKM neu eröffnet. Entworfen ursprünglich von Hayati Tabanlıoğlu und später rekonstruiert von seinem Sohn Murat Tabanlıoğlu, ist das Gebäude ein markantes Beispiel der 1950er-Jahre-Architektur mit klarem, funktionalem Stil. Es beherbergt einen großen Opern- und Theaterbereich, Konzertsäle, Ausstellungsräume, ein Kino und eine Bibliothek.

The Atatürk Cultural Center, commonly known as AKM, is Istanbul's iconic center for culture and the arts, located on the eastern edge of Taksim Square. Originally opened in 1969 as the Istanbul Palace of Culture, it was severely damaged by fire in 1970 and reopened in 1978 as the AKM after extensive restoration. Originally designed by Hayati Tabanlıoğlu and later reconstructed by his son Murat Tabanlıoğlu, the building is a striking example of 1950s architecture with a clear, functional style. It houses a large opera and theater hall, concert venues, exhibition spaces, a cinema, and a library.

Halk arasında AKM olarak bilinen Atatürk Kültür Merkezi, Taksim Meydanı'nın doğu ucunda yer alan İstanbul'un ikonik kültür ve sanat merkezidir. 1969 yılında İstanbul Kültür Sarayı olarak açılmış, 1970'te çıkan bir yangında ağır hasar görmüş ve kapsamlı bir restorasyonun ardından 1978'de AKM adıyla yeniden hizmete girmiştir.

İlk olarak Hayati Tabanlıoğlu tarafından tasarlanan ve daha sonra oğlu Murat Tabanlıoğlu tarafından yeniden inşa edilen yapı, 1950'ler mimarisinin sade ve işlevsel tarzının çarpıcı bir örneğidir. Bünyesinde büyük bir opera ve tiyatro salonu, konser alanları, sergi salonları, sinema ve kütüphane barındırır.

A man in traditional Turkish clothing, including a red and blue turban and a patterned vest, is shown in a warm, dimly lit setting. He is holding a large, white, fluffy mass of ice cream on a stick. In the background, there are hanging bells and a decorative circular object. The overall atmosphere is cozy and traditional.

Türkisches Eis Turkish Ice Cream Maraş

Maraş-Eiscreme ist eine besondere Delikatesse aus der Stadt Kahramanmaraş in Türkiye. Sie hebt sich durch ihre zähe Konsistenz, die Schmelzbeständigkeit und den einzigartigen Geschmack von herkömmlichem Eis ab. Ihr Geheimnis liegt in der Kombination aus Ziegenmilch, Sahlep (Orchideenwurzelpulver) und Mastixharz, die ihr eine unverwechselbare Textur verleihen. Einer Legende nach entstand das Eis zufällig, als Osman Agha unverkauft Sahlep im Schnee lagerte und es sich dabei in eine feste, eiskalte Masse verwandelte. Heute wird Maraş-Eis durch langsames Erhitzen von Ziegenmilch mit Zucker, Zugabe von Sahlep und anschließendem Kühlen und Gefrieren hergestellt.

Doch Maraş-Eis ist mehr als nur eine Süßspeise – es ist ein Erlebnis! Die traditionell gekleideten Verkäufer führen mit ihren Kunden spielerische Tricks vor, indem sie das Eis immer wieder geschickt zurückziehen, bevor es tatsächlich in den Händen des Käufers landet.

Maraş ice cream is a unique delicacy from Kahramanmaraş, Turkey. It stands out with its chewy texture, melt resistance, and distinct flavor, thanks to goat's milk, Sahlep (orchid root powder), and mastix resin. According to legend, it was accidentally discovered when Osman Agha stored unsold Sahlep in the snow, and it turned into a solid, frozen mass. Today, it's made by slowly heating goat's milk with sugar, adding Sahlep, and then cooling and freezing. Maraş ice cream is more than a treat—it's an experience! Vendors, dressed traditionally, entertain customers with playful tricks, pulling the ice cream away before finally handing it over.

Maraş dondurması, Türkiye'nin Kahramanmaraş iline özgü benzersiz bir lezzettir. Keçi sütü, Sahlep (orkide kök tozu) ve mastik reçinesi sayesinde, kendine has kıvamı, erimeye dayanıklılığı ve farklı tadıyla öne çıkar. Efsaneye göre, Osman Ağa satılmayan Sahlep'i karın içinde sakladığında, bu kar bir anda katı, donmuş bir hale dönüşmüştür. Bugün, Maraş dondurması, keçi sütü ve şekerin yavaşça ısıtılması, Sahlep eklenmesi ve ardından soğutulup dondurulmasıyla yapılmaktadır. Maraş dondurması, sadece bir tatlı değil, aynı zamanda bir deneyimdir! Geleneksel kıyafetleri giymiş satıcılar, dondurmayı müşterilerinden önce çekerek eğlenceli numaralar yapar ve sonunda teslim eder.

Standseilbahn- Funicular - Tunel

Die Standseilbahn „Tünel“ in Istanbul verkehrt seit 1875 zwischen Galata und Beyoğlu und ist nach der Londoner U-Bahn die zweitälteste Untergrundbahn der Welt und die älteste noch bestehende Standseilbahn Europas.

Auf einer Strecke von 606,5 Metern zählt sie zu den kürzesten U-Bahnen. Der Bau begann 1871 und wurde 1874 abgeschlossen. Ursprünglich dampfbetrieben, erfolgte die Elektrifizierung 1971. Die beiden Wagen fahren die Strecke in 90 Sekunden bei bis zu 30 km/h.

2007 wurde die Bahn modernisiert. Mit rund 65.000 Fahrten pro Jahr befördert sie 5,4 Millionen Fahrgäste und erspart den steilen Aufstieg zwischen Karaköy und der Bergstation Tünel.

The "Tünel" funicular in Istanbul has been operating between Galata and Beyoğlu since 1875. It is the world's second-oldest underground railway after the London Underground and the oldest still-operating funicular in Europe.

With a length of 606.5 meters, it is one of the shortest subways. Construction began in 1871 and was completed in 1874. Originally steam-powered, it was electrified in 1971. The two cars travel the distance in 90 seconds at speeds of up to 30 km/h.

The system was modernized in 2007. With approximately 65,000 trips per year, it transports 5.4 million passengers and saves them from climbing the steep hill between Karaköy and the Tünel station.

İstanbul'daki "Tünel" fönüküleri, 1875 yılından beri Galata ile Beyoğlu arasında hizmet vermektedir. Londra Metrosu'ndan sonra dünyanın en eski yeraltı demiryolu ve Avrupa'nın halen faaliyet gösteren en eski fönüküler hattıdır. 606,5 metre uzunluğu ile en kısa metro hatlarından biridir. İnşaatı 1871'de başlamış ve 1874'te tamamlanmıştır. Başlangıçta buharlı sistemle çalışırken, 1971'de elektrikli hale getirilmiştir. İki vagon, hattı 90 saniyede ve saatte 30 km hıza kadar ulaşarak kat etmektedir.

2007 yılında modernize edilmiştir. Yılda yaklaşık 65.000 seferle 5,4 milyon yolcu taşımakta ve Karaköy ile Tünel istasyonu arasındaki dik yokuşu tırmanma zorunluluğunu ortadan kaldırmaktadır.

Beyoğlu

Beyoğlu ist ein lebendiger Stadtbezirk Istanbuls auf der europäischen Seite der Stadt, zwischen Goldenem Horn und Bosphorus.

Das Gebiet am nördlichen Ufer des Goldenen Horns ist seit Jahrtausenden besiedelt und war bereits im 5. Jahrhundert als Pera bekannt, was auf Griechisch „gegenüber“ bedeutet – ein Verweis auf seine Lage gegenüber von Konstantinopel. Im 13. Jahrhundert entstand hier eine genuesische Handelskolonie, die im 14. Jahrhundert eine Befestigungsmauer erhielt. Der heute noch erhaltene Galataturm wurde 1348 von den Genuesen erbaut.

Bis zur osmanischen Eroberung Konstantinopels 1453 blieb Pera unter genuesischer Kontrolle und entwickelte sich zu einer bedeutenden Handelskolonie.

Beyoğlu is a vibrant district of Istanbul on the European side of the city, located between the Golden Horn and the Bosphorus.

The area on the northern shore of the Golden Horn has been inhabited for thousands of years and was already known as Pera in the 5th century. The name, meaning "opposite" in Greek, refers to its location across from Constantinople. In the 13th century, a Genoese trading colony was established here, and in the 14th century, the district was fortified. The Galata Tower, built by the Genoese in 1348, is the only remaining part of these fortifications.

Until the Ottoman conquest of Constantinople in 1453, Pera remained under Genoese control and flourished as a major trade center.

Beyoğlu, İstanbul'un Avrupa yakasında, Haliç ile Boğaz arasında yer alan canlı bir ilçedir.

Haliç'in kuzey kıyısındaki bölge binlerce yıldır yerleşim yeri olup, 5. yüzyılda "karşıda" anlamına gelen Pera adıyla bilinmekteydi. Bu isim, bölgenin Konstantinopolis'in karşısındaki konumuna atıfta bulunur. 13. yüzyılda burada bir Ceneviz ticaret kolonisi kuruldu ve 14. yüzyılda bölge surlarla güçlendirildi. 1348'de Cenevizliler tarafından inşa edilen Galata Kulesi, bu surlardan günümüze ulaşan tek yapıdır.

1453'te Osmanlıların İstanbul'u fethine kadar Pera, Ceneviz kontrolünde kalarak önemli bir ticaret merkezi olarak gelişti.

Çukurcuma – İstanbuls Viertel voller Geschichten

Çukurcuma: İstanbul's Neighborhood Full of Stories

Çukurcuma: İstanbul'un Hikâyelerle Dolu Semti

Zwischen den lebhaften Straßen von Beyoğlu liegt Çukurcuma, ein Viertel, das wie ein Spaziergang durch vergangene Zeiten wirkt. Kopfsteingepflasterte Gassen, Häuser im europäischen Stil des 19. Jahrhunderts und unzählige Antiquitätenläden machen den besonderen Charme des Quartiers aus. Wer hier bummelt, entdeckt Möbel mit Patina, alte Bücher oder Vintage-Schmuck – jedes Stück erzählt seine eigene Geschichte.

Ein Höhepunkt ist die Franzis Street, eine kleine, aber markante Gasse, die mit bunten Fassaden, Cafés und Galerien zum Verweilen einlädt. Sie gilt als Herzstück der kreativen Szene von Çukurcuma, wo sich Kunst, Design und Alltagsleben spielerisch mischen.

Between the lively streets of Beyoğlu lies Çukurcuma, a district that feels like a walk through times past. Cobblestone alleys, 19th-century European-style houses and countless antique shops create its unique charm. Anyone strolling here discovers furniture with patina, old books or vintage jewelry, each piece telling its own story.

A highlight is Franzis Street, a small but distinctive lane with colorful facades, cafés and galleries that invite visitors to linger. It is considered the heart of Çukurcuma's creative scene, where art, design and everyday life blend in playful ways.

Beyoğlu'nun hareketli sokaklarının arasında Çukurcuma yer alır, geçmiş zamanlarda bir yürüyüş hissi veren bir semt. Arnavut kaldırımlı dar sokaklar, 19. yüzyıl Avrupa tarzı evler ve sayısız antikacı dükkânı bu mahallenin özel cazibesini oluşturur. Burada dolaşanlar patina tutmuş mobilyalar, eski kitaplar ya da vintage takılar bulur, her parça kendi hikâyesini anlatır.

Öne çıkan yerlerden biri Franzis Street'tir. Renkli cepheleri, kafeleri ve galerileriyle küçük ama dikkat çekici bu sokak ziyaretçileri durup vakit geçirmeye davet eder. Çukurcuma'nın yaratıcı sahnesinin kalbi olarak kabul edilir; sanat, tasarım ve günlük hayat burada keyifli bir şekilde iç içe geçer.

Oasen der Ruhe in Beyoğlu Oases of Tranquility in Beyoğlu Beyoğlu'nda Huzur Vahaları

Imitten des lebhaften Stadtteils Beyoğlu in Istanbul bieten das Terra Santa Kültür ve Sanat Merkezi und Tophane Mekan zwei besondere Oasen der Stille. Das **Terra Santa Kültür ve Sanat Merkezi**, angeschlossen an die historische Franziskanerkirche Santa Maria Draperis, ist ein kulturelles Zentrum, das Raum für Kunst, Musik und spirituelle Einker schafft. Hier finden regelmässig Konzerte, Ausstellungen und kulturelle Veranstaltungen statt. Besonders reizvoll ist die Gartenterrasse mit ihrem atemberaubenden Blick über Istanbul. Inmitten von Grün lädt das Gartenkaffee dazu ein, in entspannter Atmosphäre eine Pause vom Trubel der Stadt zu geniessen. Ganz in der Nähe liegt das **Tophane Mekan**, ein verstecktes Juwel in einem ehemaligen Klostergebäude. Mit seiner ruhigen Atmosphäre, kunstvollen Veranstaltungen und einem stilvollen Café bietet es einen Rückzugsort f r Kreative und Ruhesuchende.

In the bustling district of Beyo lu in Istanbul, the Terra Santa Kültür ve Sanat Merkezi and Tophane Mekan offer two special oases of tranquility.

The **Terra Santa Kültür ve Sanat Merkezi**, connected to the historic Franciscan church Santa Maria Draperis, is a cultural center that provides space for art, music, and spiritual reflection. Regular concerts, exhibitions, and cultural events take place here. Especially appealing is the garden terrace, offering a breathtaking view of Istanbul. Surrounded by greenery, the garden café invites visitors to relax and take a break from the hustle and bustle of the city.

Close by is **Tophane Mekan**, a hidden gem in a former monastery building. With its peaceful atmosphere, artistic events, and stylish caf , it offers a retreat for creatives and those seeking peace.

 stanbul'un Beyoğlu semtinde, Terra Santa Kültür ve Sanat Merkezi ve Tophane Mekan, iki özel sessizlik oazası sunar.

Terra Santa Kültür ve Sanat Merkezi, tarihi Fransiskan kilisesi Santa Maria Draperis'e bağlı olan ve sanat, müzik ve manevi huzur için bir alan sağlayan bir kültürel merkezdir. Burada düzenli olarak konserler, sergiler ve kültürel etkinlikler yapılmaktadır. Özellikle bahçe terası,  stanbul manzarasıyla büyüleyicidir. Ye illikler içinde bulunan bahçe kafe, şehir hayatının gürültüsünden uzaklaşmak için rahat bir atmosferde dinlenmeye davet eder.

Yak nlarda, eski bir manastır binasında gizli bir mücevher olan **Tophane Mekan** yer almaktadır. Sakin atmosferi, sanatsal etkinlikleri ve  ık kafesiyle, yaratıcılar ve huzur arayanlar için bir s n ak sunmaktadır.

Der Zitronengarten The Lemon Garden Limon bahçes

Limonlu Bahçe ist ein verstecktes Juwel im Herzen von Beyoğlu, Istanbul, das 2001 eröffnet wurde. Der Name bedeutet „Zitronengarten“ und spiegelt die Atmosphäre dieses einzigartigen Ortes wider. Der Eingang befindet sich in einem unscheinbaren Gebäude, doch dahinter verbirgt sich ein üppiger Garten mit Zitronenbäumen, Magnolien, Rosen und sogar umherlaufenden Schildkröten. Dieser grüne Rückzugsort bietet eine ruhige Oase abseits des hektischen Stadtlebens.

Limonlu Bahçe is a hidden gem in the heart of Beyoğlu, Istanbul, opened in 2001. The name means "Lemon Garden" and reflects the atmosphere of this unique place. The entrance is located in an unassuming building, but behind it lies a lush garden with lemon trees, magnolias, roses, and even wandering turtles. This green retreat offers a peaceful oasis away from the hustle and bustle of city life.

Limonlu Bahçe, 2001 yılında açılmış, İstanbul Beyoğlu'nun kalbinde saklı bir mücevherdir. Adı "Limon Bahçesi" anlamına gelir ve bu eşsiz mekanın atmosferini yansıtır. Girişi sade bir binada yer alır, ancak arkasında limon ağaçları, manolyalar, güller ve hatta serbestçe dolaşan kaplumbağaların bulunduğu yemyeşil bir bahçe vardır. Bu yeşil kaçış noktası, şehrin karmaşasından uzak, sakin bir vaha sunar.

Salt Galata

Salt Galata ist ein Kulturzentrum in Istanbul, das 2011 in einem ehemaligen Bankgebäude in Karaköy eröffnet wurde. Das 1892 von Alexandre Vallaury entworfene Haus war bis 1999 Sitz der Imperial Ottoman Bank. Nach sorgfältiger Restaurierung bietet es heute eine eindrucksvolle Architektur, Ausstellungen, ein Auditorium, Werkstätten, ein Café, ein Restaurant und eine Buchhandlung. Die Salt Research Bibliothek mit über 100.000 Medien fokussiert sich auf Kunst, Architektur und Geschichte. Ein Highlight ist das Ottoman Bank Museum mit Einblicken in die 145-jährige Bankgeschichte.

Salt Galata is a cultural center in Istanbul, opened in 2011 in a former bank building in Karaköy. Designed in 1892 by Alexandre Vallaury, the building served as the headquarters of the Imperial Ottoman Bank until 1999. After careful restoration, it now features impressive architecture, exhibitions, an auditorium, workshops, a café, a restaurant, and a bookstore. The Salt Research Library holds over 100,000 items focused on art, architecture, and history. A highlight is the Ottoman Bank Museum, offering insights into the bank's 145-year history.

Salt Galata, 2011 yılında Karaköy'deki eski bir banka binasında açılmış bir kültür merkezidir. 1892 yılında Alexandre Vallaury tarafından tasarlanan bina, 1999 yılına kadar Osmanlı Bankası'nın genel merkezi olarak hizmet vermiştir. Özenli bir restorasyonun ardından etkileyici mimarisiyle sergiler, bir oditoryum, atölyeler, kafe, restoran ve kitabeviyle hizmet vermektedir. Salt Araştırma Kütüphanesi, sanat, mimarlık ve tarih odaklı 100.000'den fazla kaynağa sahiptir. En dikkat çekici bölümlerden biri, bankanın 145 yıllık geçmişine ışık tutan Osmanlı Bankası Müzesi'dir.

Camando Treppe Camondo Stairs Camondo Merdivenleri

Die Camondo-Treppe ist eine architektonische Perle im Istanbul Stadtteil Galata. Sie wurde in den 1870er-Jahren vom jüdisch-osmanischen Bankier Abraham Salomon Camondo gebaut, um eine Verbindung zwischen der Bankalar Caddesi und der höher gelegenen Wohngegend zu schaffen – vor allem für seine Enkel auf dem Weg zur nahegelegenen Österreichischen Schule. Im Stil des Neobarock mit Anklängen an den Jugendstil gestaltet, beeindruckt die Treppe durch geschwungene Linien und ihre Y-Form mit sechseckiger Mittelstruktur. Diese war nicht nur dekorativ, sondern sollte auch stürzende Kinder abbremsen und Unfälle verhindern.

The Camondo Stairs are an architectural gem in Istanbul's Galata district. Built in the 1870s by the Jewish-Ottoman banker Abraham Salomon Camondo, they were intended to connect Bankalar Caddesi with the residential area above—especially to allow his grandchildren safe access to the nearby Austrian School. Designed in a Neo-Baroque style with touches of Art Nouveau, the staircase impresses with its flowing lines and Y-shape featuring a hexagonal central structure. This element was not only decorative but also meant to slow down falling children and help prevent accidents.

Camondo Merdivenleri, İstanbul'un Galata semtinde yer alan mimari bir şaheserdir. 1870'li yıllarda Yahudi-Osmanlı bankeri Abraham Salomon Camondo tarafından inşa edilmiştir. Amacı, özellikle torunlarının yakındaki Avusturya Lisesi'ne güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlamak üzere, Bankalar Caddesi ile yukarıdaki konut bölgesi arasında bir bağlantı oluşturmaktır. Neobarok tarzda ve Art Nouveau etkileriyle tasarlanan merdiven, kıvrımlı hatları ve altıgen merkezli Y biçimiyle dikkat çeker. Bu yapı sadece süsleme amacı taşımıyor, aynı zamanda düşen çocukları yavaşlatarak kazaları önlemeye de hizmet ediyordu.

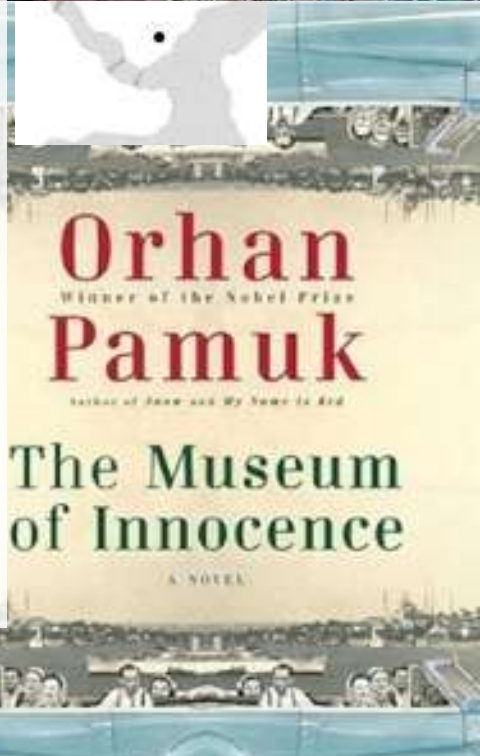

Das Museum der Unschuld The Museum of Innocence Masumiyet Müzesi Orhan Pamuk

Das Museum der Unschuld ist sowohl ein Roman von Orhan Pamuk als auch ein von ihm geschaffenes Museum. Von Anfang an hat Pamuk beide gemeinsam konzipiert. Der 2008 veröffentlichte Roman ist eine Liebesgeschichte, die zwischen 1974 und den frühen 2000er Jahren spielt und das Leben in Istanbul von 1950 bis 2000 durch zwei Familien – eine wohlhabend, die andere untere Mittelschicht – schildert. Das 2012 eröffnete Museum zeigt Objekte aus dem Leben der Romanfiguren, sorgfältig in Vitrinen und Kästen arrangiert. Das Lesen des Buches bereichert das Museumserlebnis und umgekehrt, doch beides kann auch unabhängig voneinander genossen werden.

The Museum of Innocence is both a novel by Orhan Pamuk and a museum he created. From the beginning, Pamuk conceived them together. The novel, published in 2008, is a love story set between 1974 and the early 2000s, portraying Istanbul's life from 1950 to 2000 through two families—one wealthy, the other lower middle class. Opened in 2012, the museum displays objects from the novel's characters, arranged in boxes and cabinets. While reading the book enhances the museum experience and vice versa, each can still be enjoyed independently.

Masumiyet Müzesi, Orhan Pamuk'un hem bir romanı hem de kurduğu bir müzedir. Pamuk, en başından beri ikisini bir arada tasarlamıştır. 2008'de yayımlanan roman, 1974 ile 2000'lerin başı arasında geçen bir aşk hikayesidir ve 1950-2000 yılları arasındaki İstanbul yaşamını, biri varlıklı, diğeri alt orta sınıfa mensup iki aile üzerinden anlatır. 2012'de açılan müze, roman karakterlerinin hayatlarından nesneleri sergiler ve bunları özenle kutular ve vitrinlerde düzenler. Kitabı okumak müze deneyimini zenginleştirir ve tam tersi de geçerlidir, ancak her ikisi de bağımsız olarak keyifle keşfedilebilir.

Galata

Galata ist ein historisches Viertel im Stadtteil Beyoğlu in Istanbul, das für sein kulturelles Erbe und die einzigartige Mischung aus Alt und Neu bekannt ist. Eines der bekanntesten Wahrzeichen ist der Galata-Turm, der einen Panoramablick über die Stadt bietet. Das Gebiet war schon immer ein Schmelztiegel verschiedener Kulturen, in dem sich historisch griechische, jüdische und italienische Gemeinden niederliessen. Heute ist Galata ein lebendiges Viertel mit engen Gassen, gemütlichen Cafés, Kunstgalerien und kleinen Boutiquen. Es hat sich zu einem Zentrum für Einheimische und Touristen entwickelt, die den Charme und den künstlerischen Geist Istanbul erleben möchten, und ist zudem eng mit dem nahegelegenen, lebhaften Stadtteil İstiklal Strasse verbunden.

Galata is a historic neighborhood in the Beyoğlu district of Istanbul, known for its cultural heritage and unique blend of old and new. One of its most famous landmarks is the Galata Tower, which offers a panoramic view of the city. The area has always been a melting pot of various cultures, historically home to Greek, Jewish, and Italian communities. Today, Galata is a lively neighborhood with narrow streets, cozy cafés, art galleries, and small boutiques. It has become a hub for locals and tourists alike who wish to experience the charm and artistic spirit of Istanbul, and it is closely connected to the nearby bustling İstiklal Street.

Galata, İstanbul'un Beyoğlu ilçesinde yer alan tarihi bir semttir ve kültürel mirası ile eski ve yeninin benzersiz bir karışımıyla tanınır. Semtin en ünlü simgelerinden biri olan Galata Kulesi, şehre panoramik bir manzara sunmaktadır. Bölge, tarihsel olarak Yunanlılar, Yahudiler ve İtalyan topluluklarına ev sahipliği yaparak her zaman farklı kültürlerin kaynaştığı bir yer olmuştur. Bugün Galata, dar sokakları, samimi kafeleri, sanat galerileri ve küçük butikleriyle canlı bir semt haline gelmiştir. İstanbul'un büyüsunü ve sanatsal ruhunu deneyimlemek isteyen hem yerel halkın hem de turistlerin ilgisini çeken bir merkez olmuştur ve aynı zamanda yakındaki hareketli İstiklal Caddesi'ne yakın bir konumda yer almaktadır.

Gata-Turm – Galta Tower – Galata Kulesi

Der Galataturm wurde 527 n. Chr. von Kaiser Justinian als Leuchtturm erbaut. 1348 errichteten die Genueser den heutigen steinernen Turm. Sein ursprünglicher Name, der Turm Christi, spiegelt seine Bedeutung für den Schutz des Galata-Viertels und seine Funktion als Aussichtspunkt gegen potenzielle Bedrohungen wider. Nach der osmanischen Eroberung 1453 entfernte Sultan Mehmet II. christliche Symbole, und der Turm wurde mehrfach renoviert. Unter Murad III. diente er auch als Sternwarte.

Die Haar der Jungfrau
Eine Legende erzählt von einer Prinzessin, die sich in einen jungen Mann verliebte. Sie liess ihr Haar aus dem Turm hinab, sodass der Mann es als Leiter benutzte, um zu ihr zu gelangen.

Der Turm verleiht Flügel
Der osmanische Erfinder Hezarfen Ahmet Çelebi sprang mit selbstgebasteten Flügeln vom Galataturm und glitt bis nach Üsküdar, was die Zeitgenossen beeindruckte. Der Sultan belohnte ihn grosszügig.

Die Aura des Turms
Der Galataturm galt als mystischer Schutzschild für Istanbul. Es hiess, wer den Turm mit seinem Lieben bestieg, würde heiraten – sofern keiner von beiden ihn vorher allein betrat.

The Galata Tower was built in 527 AD by Emperor Justinian as a lighthouse. In 1348, the Genoese constructed the current stone tower. Its original name, the Tower of Christ, reflects its significance in protecting the Galata district and its role as a lookout point against potential threats. After the Ottoman conquest in 1453, Sultan Mehmed II removed Christian symbols, and the tower was renovated several times. Under Murad III, it also served as an observatory.

The Maiden's Hair
A legend tells of a princess who fell in love with a young man. She let her hair down from the tower, and the man used it as a ladder to reach her.

The Tower Gives Wings
The Ottoman inventor Hezarfen Ahmet Çelebi jumped from the Galata Tower with homemade wings and glided to Üsküdar, impressing onlookers. The Sultan rewarded him generously.

The Aura of the Tower
The Galata Tower was believed to protect Istanbul with its mystical aura. It was said that anyone who climbed the tower with their lover would marry—provided neither had climbed it alone before.

Galata Kulesi, 527 yılında İmparator Justinianus tarafından deniz feneri olarak inşa edilmiştir. Orijinal adı olan Hristos Kulesi, Galata semtinin korunmasındaki önemini ve potansiyel tehditlere karşı bir gözlem noktası olarak işlevini yansıtır. 1348 yılında Cenevizliler, bugünkü taş kulesini inşa etmiştir. Osmanlıların 1453'teki fetihlerinden sonra, Sultan II. Mehmet Hristiyan sembollerini kaldırmış ve kule birkaç kez yenilenmiştir. III. Murad döneminde ise kule, gözlemevi olarak da kullanılmıştır.

Kızın Saçları
Bir efsaneye göre, bir prenses, genç bir adama aşık olur. Saçlarını kuleden sarkıtarak, adamın onu bu saçları merdiven gibi kullanarak ulaşmasını sağlar.

Kule Kanat Veriyor
Osmanlı mucidi Hezarfen Ahmet Çelebi, Galata Kulesi'nden kendi yaptığı kanatlarla atlayarak Üsküdar'a kadar süzülür ve bu, zamanın insanlarını etkiledi. Sultan ona cömertçe ödülleri verdi.

Kulenin Aurası
Galata Kulesi, İstanbul'u koruyan mistik bir aura yaydığına inanılırdı. Kuleyi sevgiliyle tırmananların evleneceği söylenirdi—ancak ikisinden hiçbirisi daha önce yalnız başına kuleyi tırmanmamışsa.

Galata – Sound and Light

Above the sea of rooftops,
where the wind blows from the Bosphorus,
stands a tower,
a silent witness to centuries,
watching the bustle of people.

Steep alleys, up and down,
a labyrinth of stone and time,
down into the heart of the city,
where artists paint, poets write,
and the city shines in color.

At Nardis, music drifts from the door,
somewhere between jazz and blues.
A saxophone breathes notes into the night,
the bass hammers out the rhythm,
Galata plays and dances.

Every stone knows its secret.
Between old walls and new dreams,
the world loses itself for a moment
and finds itself again in the sound of the night,
the soul breathes color and sound.

Galata – Ses ve Işık

Çatı denizinin üzerinde,
Boğaz'dan rüzgâr eserken,
bir kule yükselir,
yüzyılların sessiz tanığı,
insanların telaşını izler.

Dik yokuşlar, yukarı ve aşağı,
taştan ve zamandan bir labirent,
şehrin kalbine doğru iner,
ressamların resim yaptığı, şairlerin yazdığı,
şehrin renklerle parlادığı yere.

Nardis'te kapıdan müzik yayılır,
caz ile blues arasında bir yerde.
Bir saksafon geceye notalar üfler,
bas ritmi döver,
Galata müzik yapar ve dans eder.

Her taş kendi sırrını bilir.
Eski duvarlar ile yeni hayaller arasında,
dünya bir anlığına kaybolur
ve gecenin sesinde yeniden kendini bulur,
ruh renk ve sesle nefes alır.

Galata – Klang und Licht

Über dem Dächermeer,
wo der Wind vom Bosporus weht,
steht ein Turm,
ein stiller Zeuge der Jahrhunderte,
und blickt auf die Geschäftigkeit der Menschen.

Steile Gassen, auf und ab,
ein Labyrinth aus Stein und Zeit,
abwärts in das Herz der Stadt,
wo Künstler malen, Poeten schreiben
und die Stadt in Farbe glänzt.

Beim Nardis weht Musik aus der Tür,
irgendwo zwischen Jazz und Blues.
Ein Saxofon haucht Töne in die Nacht,
der Bass hämmert den Rhythmus dazu,
Galata musiziert und tanzt.

Jeder Stein sein Geheimnis kennt.
Zwischen alten Mauern und neuen Träumen,
verliert sich die Welt für einen Moment
und findet sich wieder im Klang der Nacht,
die Seele atmet Farben und Klang.

Leanderturm - Maiden's Tower - Kız Kulesi

Der Leanderturm (Kız Kulesi, „Mädchenturm“) ist ein Leuchtturm aus dem 18. Jahrhundert und eines der Wahrzeichen Istanbul's. Er steht auf einer kleinen Insel im Bosphorus, etwa 180 Meter vor Üsküdar.

Einer Legende nach war hier ein Ende einer Kette befestigt, die bei Angriffen auf Byzanz über den Bosphorus gespannt wurde.

Der 30 Meter hohe Turm diente als Leuchtturm, Telegraf, Quarantänestation, Zollhaus, Alterssitz und Restaurant. Nach der jüngsten Restaurierung wurde er ein Museum.

The Maiden's Tower (Kız Kulesi, "Maiden's Tower") is an 18th-century lighthouse and one of Istanbul's landmarks. It stands on a small islet in the Bosphorus, about 180 meters off Üsküdar.

According to legend, one end of a chain used during attacks on Byzantium was anchored here.

The 30-meter-high tower has served as a lighthouse, telegraph station, quarantine center, customs house, retirement home, and restaurant. After its latest restoration, it became a museum.

Kız Kulesi, 18. yüzyıldan kalma bir deniz feneri ve İstanbul'un simgelerinden biridir. Üsküdar açıklarında, Boğaz'da küçük bir adacık üzerinde yer alır.

Efsaneye göre, Bizans'a yapılan saldırılar sırasında kullanılan bir zincirin ucu burada sabitlenmişti. 30 metre yüksekliğindeki kule, deniz feneri, telgraf istasyonu, karantina merkezi, gümrük binası, emeklilik yurdu ve restoran olarak kullanıldı. Son restorasyonun ardından müzeye dönüştürüldü.

Die unerfüllte Liebe

Istanbuler erzählen sich von der unerfüllten Liebe zwischen dem Galataturm und dem Jungfreuenkurm im Bosporus, die sich sehnen, aber niemals zusammenkommen können.

Unrequited Love

Istanbul residents tell of the unrequited love between the Galata Tower and the Maiden's Tower across the Bosphorus, who long for each other but can never unite.

Karşılıksız Aşk

İstanbullular, Galata Kulesi ile Boğaz'daki Kız Kulesi arasında karşılıksız bir aşktan bahseder. Birbirlerine özlem duyarlar, ama asla birleşemezler.

Karakoy/Pera, Beyoğlu, Küçükpazar und Emönönu Die Quartiere des Handels und des Handwerks The districts of commerce and crafts Ticaret ve zanaat bölgeleri

Karakoy und Pera

Das Handwerksviertel in gelegen auf der europäischen Seite des Bosphorus links der Galatabrücke, ist ein historisch bedeutsames und lebendiges Viertel Istanbul. Schon seit Jahrhunderten ist Galata ein Zentrum für Handwerk, Handel und Schifffahrt. Hier lebten und arbeiteten zahlreiche Handwerker, darunter Schmiede, Schuster, Schuhmacher, Uhrmacher und viele weitere Gewerke.

Die engen Gassen sind gesäumt von kleinen Werkstätten, traditionellen Läden und Werkstätten, die teils bis heute in Familienbesitz sind. In diesem Viertel verschmelzen Tradition und Moderne, und Besucher können noch immer die Atmosphäre eines alten Handwerkszentrums spüren. Besonders die Nähe zum Wasser machte Galata zu einem wichtigen Knotenpunkt für den Austausch von Waren und handwerklichen Fertigkeiten.

The artisan quarter, located on the European side of the Bosphorus to the left of the Galata Bridge, is a historically significant and vibrant district of Istanbul. For centuries, Galata has been a center for crafts, trade, and shipping. Many artisans lived and worked here, including blacksmiths, cobblers, shoemakers, watchmakers, and various other trades.

The narrow streets are lined with small workshops and traditional shops, some of which remain family-owned to this day. In this neighborhood, tradition and modernity blend, and visitors can still feel the atmosphere of an old craft center. Especially its proximity to the water made Galata an important hub for the exchange of goods and artisanal skills.

El sanatları mahallesi, Boğaziçi'nin Avrupa yakasında, Galata Köprüsü'nün solunda yer alan tarihi ve canlı bir İstanbul semtidir. Yüzyıllardır Galata, zanaat, ticaret ve denizcilik merkezi olmuştur. Burada demirciler, kunduracılar, ayakkabıcılar, saatçiler ve birçok başka zanaatkar yaşamış ve çalışmıştır.

Dar sokaklar, bazıları hala aile mülkiyetinde olan küçük atölyeler ve geleneksel dükkanlarla çevrilidir. Bu mahallede gelenek ve modernlik iç içe geçer ve ziyaretçiler hâlâ eski bir zanaat merkezinin atmosferini hissedebilir. Özellikle suya yakınlığı, Galata'yı mal ve el sanatları becerilerinin değiş tokuşu için önemli bir merkez yapmıştır.

Beyoğlu,

Spanische Handelsfamilien spielten im historischen Istanbul, besonders in der osmanischen Zeit, eine wichtige Rolle. Viele stammten aus jüdischen oder christlichen Gemeinden, die aus Spanien vertrieben wurden und im Osmanischen Reich eine neue Heimat fanden. Sie brachten Handelswissen, Netzwerke und kulturelle Traditionen mit, die Beyoğlu zu einem lebendigen Handelszentrum machten.

Die Händler spezialisierten sich auf Luxuswaren, Textilien, Gewürze und Schmuck und hatten enge Verbindungen zu europäischen Märkten. Ihre Präsenz förderte die wirtschaftliche Blüte von „Pera“, dem damaligen Tor zu Europa.

Zudem prägten sie das kulturelle Leben durch Architektur, soziale Netzwerke sowie die Gründung von Kirchen und Schulen. Noch heute sind ihre Spuren in Handelshäusern, Villen und der multikulturellen Atmosphäre Beyoğlus sichtbar. Sie fungierten als wichtige Brücke zwischen Ost und West.

Spanish trading families played an important role in historic Istanbul, especially during the Ottoman period. Many came from Jewish or Christian communities expelled from Spain and found a new home in the Ottoman Empire. They brought trade knowledge, networks, and cultural traditions that helped make Beyoğlu a vibrant commercial center.

These traders specialized in luxury goods, textiles, spices, and jewelry, maintaining close ties with European markets. Their presence boosted the economic flourishing of “Pera,” then known as the gateway to Europe.

They also shaped cultural life through architecture, social networks, and the founding of churches and schools. Their legacy is still visible today in historic trading houses, villas, and Beyoğlu's multicultural atmosphere. They served as an important bridge between East and West.

İspanyol ticaret aileleri, özellikle Osmanlı döneminde tarihi İstanbul'da önemli bir rol oynadı. Birçoğu İspanya'dan sürülen Yahudi veya Hristiyan topluluklardan gelmiş ve Osmanlı İmparatorluğu'nda yeni bir yuva bulmuştur. Ticaret bilgisi, ağırları ve kültürel gelenekleriyle Beyoğlu'nun canlı bir ticaret merkezi olmasına katkı sağladılar.

Bu tüccarlar lüks mallar, tekstil, baharat ve takı ticaretinde uzmanlaştı ve Avrupa pazarlarıyla yakın bağlantılar kurdu. Varlıkları, o dönemde Avrupa'ya kapı olarak bilinen “Pera”nın ekonomik olarak gelişmesini hızlandırdı.

Ayrıca mimari, sosyal ağlar ve kilise ile okul kurarak kültürel yaşamı şekillendirdiler. Mirasları, bugün tarihi ticaret evlerinde, villalarda ve Beyoğlu'nun çok kültürlü atmosferinde hala görülmektedir. Doğu ile Batı arasında önemli bir köprü oldular.

Çiçek-Passage - Çiçek Pasajı,

Die Çiçek-Passage stand unter starkem europäischem Einfluss. Viele ausländische Handelsfirmen, darunter auch spanische, unterhielten in dieser Gegend Konsulate, Handelsvertretungen oder Niederlassungen. Sie profitierten vom Kapitulationsrechtlichen Sonderstatus, also von besonderen Rechten für Ausländer im Osmanischen Reich, und trugen wesentlich zur wirtschaftlichen Internationalisierung des Viertels bei.

The Çiçek Passage was heavily influenced by European culture. Many foreign trading companies, including Spanish ones, operated consulates, trade missions, or branches in this area. They benefited from the capitulatory privileges — special rights granted to foreigners in the Ottoman Empire — and significantly contributed to the economic internationalization of the district.

Çiçek Pasajı, Avrupa kültürünün güçlü etkisi altındaydı. İspanyol şirketler de dahil olmak üzere birçok yabancı ticaret firması bu bölgede konsolosluklar, ticaret temsilcilikleri veya şubeler açmıştı. Bu firmalar, Osmanlı İmparatorluğu'nda yabancılara tanınan kapitülasyon ayrıcalıklarından yararlanıyor ve semtin ekonomik olarak uluslararasılaşmasına önemli katkıda bulunuyorlardı.

Küçükpazar ist ein historisches Viertel im Istanbul Stadtbezirk Fatih, direkt unterhalb der Süleymaniye-Moschee am Goldenen Horn. Der Name bedeutet „kleiner Markt“ und verweist auf die jahrhundertealte Handelsbedeutung des Viertels, das bis in byzantinische Zeiten zurückreicht.

Damals stand hier die Kirche Agios Theodoros, die nach 1453 zur Molla Gürani Camii wurde, eine der ältesten osmanischen Moscheen im Viertel. Auch die Yavuz-Er-Sinan-Moschee (1455) und die Üç Mıhraplı Camii belegen die frühe religiöse Bedeutung.

In osmanischer Zeit entwickelte sich Küçükpazar zu einem lebhaften Markt- und Handwerkszentrum zwischen Hafen und Bildungsvierteln. Im 20. Jahrhundert zogen viele Arbeitsmigranten und später Geflüchtete in das Viertel, oft lebten sie in einfachen „Bekar Odaları“ (Junggesellenzimmern). So wurde Küçükpazar zum Symbol für soziale Marginalisierung und urbanen Verfall.

Trotz der prekären Lage blieb das Viertel reich an kulturellem Erbe, viele historische Gebäude und Straßen blieben erhalten. Durch neue Metro- und Straßenbahnlinien wuchs die Aufmerksamkeit von Investoren, Sanierungen und Gentrifizierung führten zu Verdrängungen alter Bewohner.

Küçükpazar steht heute zwischen Verfall und Modernisierung, sozialem Rückzug und wirtschaftlichem Aufschwung. Es zeigt exemplarisch die Herausforderungen historischer Quartiere in einer sich schnell wandelnden Metropole und wirft die Frage auf, wie sein kulturelles und soziales Erbe bewahrt werden kann.

Küçükpazar is a historic neighborhood in Istanbul's Fatih district, located just below the Süleymaniye Mosque on the Golden Horn. The name means "small market," reflecting its centuries-old role in trade dating back to Byzantine times. Back then, the Church of Agios Theodoros stood here, which after 1453 was converted into the Molla Gürani Mosque, one of the oldest Ottoman mosques in the area. The Yavuz-Er-Sinan Mosque and the Üç Mihraplı Mosque also highlight its early religious significance.

During the Ottoman era, Küçükpazar developed into a lively market and craft center. In the 20th century, many labor migrants and later refugees moved here, often living in simple "Bekar Odaları" (bachelor rooms). Thus, it became a symbol of social marginalization and decline.

Despite difficult conditions, the neighborhood retained its rich cultural heritage. New transport projects brought investments, renovations, and displacement.

Today, Küçükpazar stands between decay and modernization, illustrating the challenges faced by historic districts in a rapidly changing metropolis.

Küçükpazar, İstanbul'un Fatih ilçesinde, Süleymaniye Camii'nin hemen altında, Haliç kıyısında yer alan tarihi bir semttir. İsmi "küçük pazar" anlamına gelir ve Bizans dönemine kadar uzanan yüzyıllık ticaret rolünü yansıtır.

O dönemde burada Agios Theodoros Kilisesi bulunuyordu; 1453'ten sonra Molla Gürani Camii'ne dönüştürülmüş ve bölgedeki en eski Osmanlı camilerinden biridir. Yavuz-Er-Sinan Camii ve Üç Mihraplı Camii de erken dini önemini gösterir.

Osmanlı döneminde Küçükpazar canlı bir pazar ve zanaat merkezi haline geldi. 20. yüzyılda birçok işçi göçmeni ve sonra mülteci buraya taşındı, genellikle basit "Bekar Odaları"nda yaşadılar. Böylece sosyal dışlanma ve çöküşün sembolü oldu.

Zor koşullara rağmen semt zengin kültürel mirasını korudu. Yeni ulaşım projeleri yatırımlar, yenilemeler ve yer değiştirmelere yol açtı.

Bugün Küçükpazar, çöküş ile modernleşme arasında duruyor ve hızlı değişen bir metropolde tarihi mahallelerin karşılaştığı zorlukları gösteriyor.

Eminönü ist ein zentrales Handelsviertel Istanbuls, das dank seiner Lage am Goldenen Horn und am Bosporus seit Jahrhunderten als wichtiger Umschlagplatz für Waren zwischen Europa und Asien dient. Historisch wurden hier Gewürze, Textilien und Lebensmittel gehandelt, mit dem Großen Basar und dem Ägyptischen Basar als bedeutenden Marktplätzen. Die Nähe zum Hafen ermöglichte schnellen Warenverkehr, was Eminönü zu einem wirtschaftlichen Herzstück der Stadt machte. Noch heute verbindet das Viertel Tradition und modernen Handel.

Eminönü is a central commercial district in Istanbul, serving for centuries as an important hub for goods between Europe and Asia due to its location on the Golden Horn and the Bosporus. Historically, spices, textiles, and foodstuffs were traded here, with the Grand Bazaar and Egyptian Bazaar as key marketplaces. Its proximity to the port allowed for fast movement of goods, making Eminönü the economic heart of the city. Today, the district still blends tradition with modern commerce.

Eminönü, İstanbul'un merkezi ticaret bölgelerinden biridir ve Haliç ile Boğaz'daki konumu sayesinde yüzyıllardır Avrupa ile Asya arasındaki ticaretin önemli merkezlerinden olmuştur. Tarihsel olarak baharat, tekstil ve gıda ürünleri burada ticaret görmüş, Kapalıçarşı ve Mısır Çarşısı önemli pazar yerleri olmuştur. Limana yakınlığı, hızlı mal akışını sağlamış ve Eminönü'nü şehrin ekonomik kalbi haline getirmiştir. Günümüzde de semt, gelenekle modern ticareti bir arada sunmaktadır.

Galata-Brücke

Galata - Bridge

Galata Köprüsü

Die Galatabrücke (türkisch: Galata Köprüsü) verbindet Eminönü und Karaköy über das Goldene Horn. Die heutige Stahl-Klappbrücke wurde 1992 eröffnet und ist 466 m lang sowie 42 m breit. Sie hat Strassenbahngleise, sechs Fahrspuren und ein Untergeschoss mit Restaurants und Geschäften.

Die 80 m breite Klappöffnung ermöglicht Fährverkehr, grössere Schiffe passieren nachts. Entworfen von Fritz Leonhardt, wurde sie von STFA Group und Thyssen gebaut. Nach technischen Problemen wurden 2000–2001 die Klappflügel repariert. Seit 2003 fährt die Strassenbahn über die Brücke.

Frühere Holz- und Eisenbrücken wurden zwischen 1836 und 1912 mehrfach ersetzt. MAN-Werk Gustavsborg baute die letzte Pontonbrücke. Nach einem Brand 1992 wurde sie abgerissen.

The Galata Bridge (Turkish: Galata Köprüsü) connects Eminönü and Karaköy over the Golden Horn. The current steel bascule bridge was opened in 1992 and is 466 meters long and 42 meters wide. It has tram tracks, six traffic lanes, and a lower level with restaurants and shops.

The 80-meter-wide bascule section allows ferry traffic, while larger ships pass through at night. Designed by Fritz Leonhardt, it was built by STFA Group and Thyssen. After technical issues, the bascule mechanism was repaired in 2000–2001. Since 2003, trams have crossed the bridge.

Earlier wooden and iron bridges were replaced multiple times between 1836 and 1912. The last pontoon bridge was built by MAN-Werk Gustavsborg. After a fire in 1992, it was dismantled.

Galata Köprüsü, Eminönü ve Karaköy'ü Haliç üzerinde birbirine bağlar. Mevcut çelik açılır köprü, 1992'de açılmış olup 466 metre uzunluğunda ve 42 metre genişliğindedir. Üzerinde tramvay hattı, altı şeritli yol ve restoranlar ile dükkanların bulunduğu bir alt kat vardır.

80 metre genişliğindeki açılır bölüm, vapur trafiğine izin verir; büyük gemiler genellikle gece geçiş yapar. Fritz Leonhardt tarafından tasarlanan köprü, STFA Group ve Thyssen tarafından inşa edilmiştir. Teknik sorunlar nedeniyle 2000–2001 yıllarında açılır mekanizması onarılmıştır. 2003'ten beri tramvay hattı köprüden geçmektedir.

1836–1912 yılları arasında önceki ahşap ve demir köprüler defalarca yenilenmiştir. Son yüzer köprü MAN-Werk Gustavsborg tarafından inşa edilmiştir. 1992'deki yangının ardından köprü sökülüştür.

The Stream of Life

Between two shores, day and night,
a bridge that brings everything together.
Fishermen cast their nets into the blue,
dreamers lean against the railing,
vendors call out, the tea steams.

Cars rush by, footsteps cross,
Tourists are looking around, locals are hurrying.
A brief glance, a secret smile,
each on their own path,
yet all on the same bridge.

The tram squeals, cars weave through,
honking blends with the chatter of voices.
Between asphalt, rails, and footsteps,
the current of the city flows from here to there,
without rest or pause.

The call to prayer mixes
with seagull cries and engine noise.
Time does not pass,
it flows with the water,
carrying stories away and bringing new ones.

Hayatın Akışı

İki kıyı arasında, gece ile gündüz arasında,
her şeyi birleştiren bir köprü.
Balıkçılar maviliğe ağlarını atar,
hayalperestler korkuluğa yaslanır,
satıcılar seslenir, çay buhar içinde.

Arabalar hızla geçer, adımlar kesişir,
turistler hayranlıkla bakar, yerliler acele eder.
Kısa bir bakış, gizli bir tebessüm,
herkes kendi yolunda,
ama hepsi aynı köprüde.

Tramvay gıcırda, arabalar kıvrılır,
korna sesleri konuşmalarla karışır.
Asfalt, raylar ve ayak sesleri arasında
şehrin akışı buradan oraya sürer,
durmaksızın, dinlenmeksizin.

Ezan sesi karışır
martı çığlıklarına ve motor gürültüsüne.
Zaman geçmez,
su ile birlikte akar,
hikâyeleri alır, yenilerini getirir.

Strom des Lebens

Zwischen zwei Ufern, Tag und Nacht,
eine Brücke, die alles zusammenführt.
Fischer werfen Netze ins Blau,
Träumer lehnen ans Geländer,
Händler rufen, der Tee dampft.

Autos rauschen, Schritte kreuzen,
Touristen staunen, Einheimische eilen.
Ein kurzer Blick, ein verstohlenes Lächeln,
jeder auf seinem eigenen Weg,
doch alle auf derselben Brücke.

Die Tram quietscht, Autos schlängeln sich,
Gehupe mischt sich ins Stimmengewirr.
Zwischen Asphalt, Schienen und Schritten,
fließt der Strom der Stadt von hier nach dort,
ohne Rast und Ruh.

Der Ruf zum Gebet mischt sich
ins Mowengeschrei und den Motorenlärm.
Die Zeit vergeht nicht,
sie fließt mit dem Wasser,
nimmt Geschichten mit und bringt neue herbei.

Die Galata Mevlevihanesi The Galata Mevlevihanesi Galata Mevlevihanesi Müzesi

Die Galata Mevlevihanesi, auch Kulekapı Mevlevihanesi genannt, wurde 1491 von İskender Paşa in Beyoğlu als erste Mevlevi-Derwischloge Istanbul's erbaut. Im 16. und 17. Jahrhundert nutzte sie zeitweise die Halveti-Tarikat, bevor sie wieder Mevlevihane wurde. Später entstand ein Külliye (Komplex) mit Semahane, Dervischzimmern, Bibliothek, Mausoleum und Brunnen.

Nach dem Verbot der Derwischlogen 1925 wurde sie geschlossen und später als Schule genutzt. 1975 wurde sie zum Divan-Literaturmuseum, 2011 nach Restaurierung in Galata Mevlevihanesi Müzesi umbenannt. Heute bewahrt das Museum die Mevlevi-Kultur und veranstaltet Semâ-Zeremonien, besonders während der Şeb-i Arûs-Tagen im Dezember.

The Galata Mevlevihanesi, also known as Kulekapı Mevlevihanesi, was built in 1491 by İskender Paşa in Beyoğlu as Istanbul's first Mevlevi dervish lodge. In the 16th and 17th centuries, it was briefly used by the Halveti order before returning to Mevlevi use. Over time, it became a Külliye (complex) with a Semahane, dervish rooms, a library, a mausoleum, and a fountain.

Closed in 1925 after the ban on dervish lodges, it was later used as a school. In 1975, it became the Divan Literature Museum and was renamed the Galata Mevlevihanesi Museum in 2011 after restoration. Today, the museum preserves Mevlevi culture and hosts Semâ ceremonies, especially during Şeb-i Arûs in December.

Galata Mevlevihanesi, diğer adıyla Kulekapı Mevlevihanesi, 1491'de İskender Paşa tarafından Beyoğlu'nda inşa edilerek İstanbul'un ilk Mevlevihanesi oldu. 16. ve 17. yüzyıllarda kısa süreliğine Halveti tarikatı tarafından kullanıldı. Zamanla semahane, derviş odaları, kütüphane, türbe ve çeşmeden oluşan bir külliye haline geldi.

1925'te tekkeler kapatılınca faaliyetleri durduruldu ve bir süre okul olarak kullanıldı. 1975'te Divan Edebiyatı Müzesi oldu, 2011'de Galata Mevlevihanesi Müzesi adını aldı. Günümüzde müze, Mevlevi kültürünü yaşatmakta ve özellikle Şeb-i Arûs'ta Semâ törenleri düzenlemektedir.

The Path of the Sufis

Not with the eyes, but with the heart we see.
Not with the lips, but with the soul we speak.
The path is hidden, yet those who seek
find the trace within themselves.

Love is its key,
devotion its path,
the breath a silent prayer
that lifts the veil of the world.

They hear the silence,
they drink from the source of being,
they burn in the fire of longing
and become one.

Whoever loses everything, finds.
Whoever forgets themselves, is remembered.
With every heartbeat,
with every breath,
into the depth of one's own being.

Sufilerin Yolu

Gözle değil, kalple görürüz.
Dudakla değil, ruhla konuşuruz.
Yol gizlidir, ama arayan
izini kendi içinde bulur.

Aşk onun anahtarıdır,
adanmışlık yoludur,
nefes sessiz bir duadır
dünyanın perdesini aralayan.

Sessizliği duyarlar,
varoluşun kaynağından içerler,
özlem ateşinde yanarlar
ve bir olurlar.

Her şeyini kaybeden, bulur.
Kendini unutan, hatırlanır.
Her kalp atışıyla,
her nefesle,
kendi varlığının derinliğine doğru.

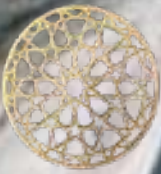
Der Pfad der Sufis

Nicht mit den Augen, sondern mit dem Herzen sehen.
Nicht mit den Lippen, sondern mit der Seele sprechen.
Der Weg ist verborgen, doch wer sucht,
findet die Spur in sich selbst.

Liebe ist ihr Schlüssel,
Hingabe ihr Weg,
der Atem ein stilles Gebet,
das den Schleier der Welt lüftet.

Sie hören die Stille,
sie trinken aus der Quelle des Seins,
sie verbrennen im Feuer der Sehnsucht
und werden eins.

Wer alles verliert, der findet.
Wer sich selbst vergisst, wird erinnert.
Durch jeden Herzschlag,
mit jedem Atemzug,
in die Tiefe des eigenen Seins.

Dschelaladdin Rumi

Dschelaladdin Rumi, persischer Sufi-Mystiker, gilt als Meister der Derwische. Nach einer Pilgerreise liess sich seine Familie in Konya nieder. Er predigte göttliche Liebe und Brüderlichkeit jenseits religiöser Grenzen. Seine Anhänger nannten ihn Mevlana („unser Herr“).

Nach seinem Tod 1273 entstand der Mevlevi-Orden. 1925 verbot Atatürk religiöse Orden und den Derwisch-Tanz, der seit den 1950er Jahren als kulturelle Darbietung erlaubt ist.

Die Sema-Zeremonie wird unter anderem in der Sarıhan-Karawanserei in Kappadokien aufgeführt, bei der Tänzer sich gegen den Uhrzeigersinn drehen, die rechte Hand die göttliche Botschaft empfängt, die linke sie zur Erde leitet.

Rumis Lehren leben weltweit weiter: „Komm, komm wieder, wer immer du bist. Hier ist das Tor zur Hoffnung.“

Jalaladdin Rumi, Persian Sufi mystic, is the master of the dervishes. After a pilgrimage, his family settled in Konya. He preached divine love and brotherhood beyond religious boundaries. His followers called him Mevlana ("our master"). After his death in 1273, the Mevlevi order was formed. In 1925, Atatürk banned religious orders and the dervish dance, which has since been allowed as a cultural performance.

The Sema ceremony is performed in places like the Sarıhan caravanserai in Cappadocia, where dancers spin counterclockwise, receiving and transmitting divine messages.

Rumi's teachings live on worldwide: "Come, come again, whoever you are. Here is the gate of hope."

Celaledin Rumi, Farslı bir sufi mutasavvıf, dervişlerin ustasıdır. Ailesi, hac yolculuğunun ardından Konya'ya yerleşti. İlahi aşkı ve dinler ötesi kardeşliği savundu. Müritleri ona Mevlana adını verdi.

1273'teki ölümünden sonra Mevlevi dervişleri oluştu. 1925'te Atatürk, dini tarikatları yasakladı ve sema töreni engellendi, aber 1950'lerden itibaren kültürel bir gösteri olarak sergilenmeye başlandı.

Sema töreni Kapadokya'daki Sarıhan kervansarayında yapılır. Semazenler, sağ elin ilahi mesajı alıp sol elle dünyaya iletmesini simgeler.

Mevlana'nın öğretileri hala dünyada yaşar: "Gel, gel, yine gel, kim olursan ol."

Das Hodjapasha Kulturzentrum The Hodjapasha Cultural Center Hocapaşa Kültür Merkezi

Das Hodjapasha Kulturzentrum, in einem 15. Jahrhundert umgebauten Hamam nahe der Hagia Sophia und des Topkapi-Palastes, bietet Einblicke in die türkischen Traditionen. Es zeigt das UNESCO-anerkannte Sema, das eine spirituelle Reise durch Geist, Liebe und göttliche Verbindung darstellt.

Die Ausstellung umfasst Artefakte der Derwisch-Welt, wie Kleidung, Musikinstrumente und persönliche Gegenstände. Interaktive Rumi-Gedichte, Sufi-Musik, hyperrealistische Derwisch-Statuen und Videos vertiefen das Verständnis der Mevlevi-Traditionen.

Mevlana Rumi, ein spiritueller Meister, lehrte, dass Liebe und göttliche Einheit der Schlüssel zu höherer spiritueller Erkenntnis sind. Seine Poesie inspiriert weiterhin mit Weisheit und Verbindung.

The Hodjapasha Cultural Center, housed in a 15th-century hamam near Hagia Sophia and Topkapi Palace, offers visitors a glimpse into Turkey's rich traditions. It showcases the Mevlevi Order's UNESCO-recognized Sema ceremony, a spiritual journey of mind, love, and divine connection.

Exhibits feature dervish artifacts, such as clothing, instruments, and personal items. Interactive Rumi poetry, Sufi music, hyperrealist dervish statues, and videos provide deeper insights into Mevlevi traditions. Mevlana Rumi, a spiritual icon, taught that love and divine unity are key to transcending the self and achieving higher spiritual awareness. His timeless poetry continues to inspire with its wisdom and connection.

Hodjapasha Kültür Merkezi, Hagia Sophia ve Topkapı Sarayı yakınlarındaki 15. yüzyıldan kalma bir hamamda yer almaktadır. Türkiye'nin geleneklerine dair zengin bir deneyim sunan merkez, UNESCO Dünya Mirası olan Mevlevi Tarikatı'nın sema törenini sergiler. Sema, zihin, sevgi ve ilahi bağlantı yoluyla bir ruhsal yolculuğu temsil eder.

Sergide, dervişlerin giysileri, müzik aletleri ve kişisel eşyaları sergilenmektedir. Rumi'nin şiirleri, Sufi müziği, hipergerçekçi derviş heykelleri ve videolar, Mevlevi gelenekleri hakkında daha derin bir bakış sunar.

Mevlana Rumi, sevgi ve ilahi birliğin, benliği aşmanın ve yüksek manevi farkındalık kazancının anahtarı olduğunu öğreten etkili bir figürdür. Onun şiirleri, hala bilgelik ve bağlantı sunarak ilham vermeye devam etmektedir.

The Dance of the Dervishes

Turning in circles between heaven and earth,
arms raised, soul opened,
in the swirl of silence,
where time and space fade away.
Their robe flies like waves,
their heart beats to the rhythm of the cosmos.
With every step, with every turn,
they free themselves from the heaviness of the world.
Feet on the earth,
arms toward the sky,
they turn, immersed,
until nothing remains but their breath,
flowing through their bodies.
A drop in the ocean, a spark of light.
The dance of the dervish is prayer,
beginning, end, and infinity.

Dervişlerin Semâsı

Gökyüzü ile yeryüzü arasında dönerler,
kollar yukarıda, ruhları açık,
sessizliğin girdabında,
zamanın ve mekânın silindiği yerde.
Elbiseleri dalgalar gibi uçar,
kalpleri kozmosun ritmiyle atar.
Her adımda, her dönüşte
dünyanın ağırlığından kurtulurlar.
Ayaklar yerde,
kollar göğe uzanır,
dönerler, dalmış bir halde,
ta ki geriye sadece nefesleri kalana dek,
bedenlerinde dolaşan.
Okyanusta bir damla, bir ışık kıvılcımı.
Dervişin dansı duadır,
başlangıç, son ve sonsuzluk.

Der Tanz der Derwische

Drehen im Kreis zwischen Himmel und Erde,
die Arme erhoben, die Seele geöffnet,
im Wirbel der Stille,
wo Zeit und Raum verblassen.
Ihr Gewand fliegt wie Wellen,
ihr Herz schlägt im Rhythmus des Kosmos.
Mit jedem Schritt, mit jeder Drehung
lösen sie sich von der Schwere der Welt.
Die Füße auf der Erde,
die Arme himmelwärts,
drehen sie, versunken,
bis nichts mehr bleibt als ihr Atem,
der durch ihre Körper fließt.
Ein Tropfen im Ozean, ein Funke Licht.
Der Tanz des Derwischs ist Gebet,
Anfang, Ende und Unendlichkeit.

nardis jazz club

Nardis Jazzclub Galata

Der Nardis Jazz Club in Galata am Goldenen Horn ist seit 1997 ein fester Bestandteil der Istanbul's Musikszene. Mit seiner intimen Atmosphäre und exzellenter Akustik zieht er lokale Talente und internationale Jazzgrößen an. Nardis ist mehr als nur ein Club – es ist ein kultureller Treffpunkt, an dem Musik Menschen verbindet. Ein Muss für alle Jazzliebhaber in Istanbul.

The Nardis Jazz Club in Galata, on the Golden Horn, has been a key part of Istanbul's music scene since 1997. With its intimate atmosphere and great acoustics, it attracts both local talents and international jazz legends. Nardis is more than just a club – it's a cultural hub where music unites people. A must-visit for jazz lovers in Istanbul.

Galata'daki Nardis Jazz Club, 1997'den beri İstanbul'un müzik sahnesinin önemli bir parçasıdır. Samimi atmosferi ve mükemmel akustiğiyle yerel yetenekleri ve uluslararası caz ustalarını ağırlamaktadır. Nardis, sadece bir caz kulübü değil, müziğin insanları bir araya getirdiği kültürel bir buluşma noktasıdır. İstanbul'daki cazseverler için vazgeçilmez bir mekan.

Tarlabaşı

Tarlabaşı wurde um 1535 von Menschen besiedelt, die in den Botschaften in Beyoğlu arbeiteten, hauptsächlich Levantiner, Griechen, Armenier und andere Nicht-Muslime. Die Flucht von Minderheiten, ausgelöst durch die Gründung der türkischen Republik 1923, die Vermögenssteuer 1942 und das antigriechische Pogrom 1955, prägte das Viertel stark. In den 1960er Jahren entwickelte es sich zu einem Slum. Der Bau des Tarlabaşı-Boulevards 1980 zerstörte über 350 historische Gebäude und isolierte das Viertel vom Taksim-Gebiet.

Heute ist Tarlabaşı ein kulturell vielfältiges Viertel, Heimat von Roma, Kurden, syrischen Flüchtlingen, afrikanischen Migranten und einer bedeutenden Transgender-Community.

Tarlabaşı was settled around 1535 by people working in the embassies in Beyoğlu, mostly Levantines, Greeks, Armenians, and other non-Muslims. The flight of minorities, triggered by the establishment of the Turkish Republic in 1923, the wealth tax in 1942, and the anti-Greek pogrom in 1955, strongly shaped the neighborhood. In the 1960s, it became a slum. The construction of the Tarlabaşı Boulevard in 1980 destroyed over 350 historical buildings and isolated the neighborhood from the Taksim area.

Today, Tarlabaşı is a culturally diverse neighborhood, home to Roma, Kurds, Syrian refugees, African migrants, and a significant transgender community.

Tarlabaşı, 1535 civarında Beyoğlu'ndaki elçiliklerde çalışan insanlar tarafından yerleşildi, çoğunlukla Levantenler, Yunanlar, Ermeniler ve diğer gayrimüslimler. 1923'teki Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması, 1942'deki varlık vergisi ve 1955'teki anti-Yunan pogromu ile tetiklenen azınlıkların kaçıışı, mahalleyi büyük ölçüde şekillendirdi. 1960'larda mahalle, bir gecekondu bölgesine dönüştü. 1980'deki Tarlabaşı Bulvarı inşası, 350'den fazla tarihi yapıyı yok etti ve mahalleyi Taksim bölgesinden izole etti.

Bugün, Tarlabaşı, Romanlar, Kürtler, Suriyeli mülteciler, Afrikalı göçmenler ve önemli bir transgender topluluğuna ev sahipliği yapan kültürel açıdan zengin bir mahalledir.

Fener - Balat

Fener und Balat, am Südufer des Goldenen Horns, sind historisch reiche und beliebte Touristenziele. Früher Heimat griechischer und jüdischer Gemeinden, sind beide Viertel heute lebendig mit Cafés, Restaurants, Antiquitäten und einem UNESCO-Restaurationprojekt.

Fener, das „Vatikans der griechischen Orthodoxie“, beherbergt das Patriarchat von Konstantinopel und die Bulgarische Kirche von St. Stephan, eine der wenigen Eisenkirchen weltweit. Es war seit dem 16. Jahrhundert ein griechisches Viertel und wurde im 20. Jahrhundert zunehmend von armen Einwanderern bewohnt.

Balat, an Fener angrenzend, zieht mit seiner bunten Atmosphäre, Synagogen, Kirchen, Cafés und Antiquitäten an. Es war früher Heimat griechischsprachiger Juden und später von Sephardischen Juden, die im 15. Jahrhundert aus Spanien flohen.

Fener and Balat, on the southern shore of the Golden Horn, are historic and popular tourist destinations. Once home to Greek and Jewish communities, both neighborhoods are now vibrant with cafes, restaurants, antique shops, and a UNESCO restoration project.

Fener, known as the "Vatican of Greek Orthodoxy," houses the Patriarchate of Constantinople and the Bulgarian Church of St. Stephen, one of the few iron churches in the world. It was a Greek district since the 16th century and later inhabited by poor immigrants in the 20th century.

Balat, next to Fener, attracts with its colorful atmosphere, synagogues, churches, cafes, and antique shops. It was once home to Greek-speaking Jews and later Sephardic Jews who fled Spain in the 15th century.

Fener ve Balat, Haliç'in güney kıyısında yer alan tarihi ve popüler turistik bölgeleridir. Eskiden Yunan ve Yahudi topluluklarının yaşadığı bu mahalleler, şimdiki kafeler, restoranlar, antikacılar ve UNESCO restorasyon projeleriyle canlıdır.

Fener, "Yunan Ortodoksluğunun Vatikanı" olarak bilinir ve burada Konstantinopolis Patriarkhanesi ile nadir bir prefabrik demir kilise olan Bulgar Kilisesi bulunur. 16. yüzyıldan itibaren Yunanların yaşadığı Fener, 20. yüzyılda göçmenler tarafından yerleşildi.

Balat, Fener'e komşu olup, renkli atmosferi, sinagoglar, kiliseler, kafeler ve antikacılarla dikkat çeker. Bizans döneminde Yunanca konuşan Yahudilere ev sahipliği yapan Balat, 15. yüzyılda İspanya'dan sürgün edilen Sephardik Yahudilerle daha da çeşitlendi.

Balat – Where Colors Live

Nothing is grey here,
life is painted in bright colors,
on the walls, on the stairs,
on the faces of the people.

Every facade is one-of-a-kind,
every street a new picture.
Umbrellas stretch across the alleys,
like a floating rainbow.

In the cafés, it smells like conversation,
hanging between old brick walls.
The steps, bright red, deep blue, sunny yellow,
go up and down as if they were dancing.

Again and again,
a view opens between the houses,
free onto the Golden Horn, onto the Bosphorus,
onto the water that carries time with it.

The houses are colorful, like from Pippi Longstocking's world,
and crooked, like the old house of Rocky Ducky,
where everything seems possible,
and no one ever truly grows up.

Balat is not just a neighborhood,
Balat is a feeling,
between nostalgia and new beginnings,
timeless, colorful, and alive.

Balat – Renklerin Yaşadığı Yer

Burada hiçbir şey gri değil,
hayat rengârenk boyanmış,
duvarlarda, merdivenlerde,
insanların yüzlerinde.
Her cephe benzersiz,
her sokak yeni bir tablo.
Şemsiyeler sokakların üzerine gerilmiş,
adeta uçan bir gökkuşağı gibi.

Kafelerde sohbet kokusu var,
eski tuğlalar arasında asılı kalan.
Basamaklar kıpkırmızı, koyu mavi, güneş sarısı,
iner çıkar, sanki dans edermiş gibi.

Evlerin arasından
yine yeniden açılır bir manzara,
Haliç'e, Boğaz'a,
zamanı beraberinde götüren suya doğru.

Evler Pippi Uzunçorap'ın dünyasından çıkmış gibi renkli,
Rocky Ducky'nin eski evi gibi yamuk,
her şeyin mümkün görüldüğü,
kimsenin tam anlamıyla büyümediği bir yer.

Balat sadece bir semt değil,
Balat bir histir,
nostalji ile yeni başlangıç arasında,
zamansız, renkli ve canlı.

Balat – Wo die Farben leben

Hier ist nichts grau,
hier ist das Leben bunt bemalt,
auf den Wänden, auf den Treppen,
auf den Gesichtern der Menschen.
Jede Fassade einzig-art-ig,
jede Strasse ein neues Bild.
Schirme spannen sich über die Gassen,
wie ein schwebender Regenbogen.

In den Cafés riecht es nach Gesprächen,
die zwischen alten Backsteinen hängen bleiben.
Die Stufen, knallrot, tiefblau, sonnengelb,
führen auf und ab, als würden sie tanzen.

Immer wieder öffnet sich
zwischen den Häusern der Blick,
frei auf das Golden Horn, auf den Bosporus,
auf das Wasser, das die Zeit mit sich nimmt.

Die Häuser bunt, wie aus Pippi Langstrumpfs Welt,
und schief, wie das alte Haus von Rocky Dicky,
wo alles möglich scheint,
niemand wirklich erwachsen wird.

Balat ist nicht nur ein Quartier,
Balat ist ein Gefühl,
zwischen Nostalgie und Neubeginn,
zeitlos, bunt und lebendig.

Eyüp, das heilige Viertel Istanbuls Eyüp, the holy quarter of Istanbul İstanbul'un kutsal semti Eyüp

Eyüp, das heilige Viertel Istanbuls, ist ein Ort von tiefem spirituellem und historischem Wert. Das Viertel, das hoch über dem Goldenen Horn liegt, war einst die Aussiedlung der Osmanen und ist heute ein malerisches und romantisches Ausflugsziel. Eingebettet zwischen Hügeln, die mit Zypressen bepflanzt sind und von alten Grabsteinen geziert werden, strahlt Eyüp eine ruhige Abgeschiedenheit aus. Hier befinden sich zahlreiche bedeutende religiöse Stätten, darunter die berühmte Eyüp-Sultan-Moschee, die für Muslime ein Ziel der Pilgerfahrt ist. Der Bezirk hat eine lange Geschichte und war von grosser Bedeutung für die osmanische Gesellschaft, sowohl als religiöses Zentrum als auch als Ort des Friedens und der Kontemplation. Eyüp ist nicht nur ein spiritueller Rückzugsort, sondern auch ein Bereich von einzigartiger Schönheit, der mit seinen verwinkelten Strassen, traditionellen Teehäusern und den weiten Aussichten über das Goldene Horn die Besucher fasziniert.

Eyüp, the sacred district of Istanbul, is a place of deep spiritual and historical significance. Located high above the Golden Horn, it was once the outer settlement of the Ottomans and is now a picturesque and romantic destination. Surrounded by hills, dotted with cypress trees and ancient gravestones, Eyüp exudes an air of seclusion. It is home to several important religious sites, including the famous Eyüp Sultan Mosque, which is a pilgrimage destination for Muslims. The district has a long history and was of great importance to Ottoman society, both as a religious center and a place of peace and contemplation. Eyüp is not only a spiritual retreat but also an area of unique beauty, with its winding streets, traditional tea houses, and sweeping views of the Golden Horn, which captivate visitors.

Eyüp, İstanbul'un kutsal semti, derin manevi ve tarihi bir öneme sahiptir. Altın Boynuz'un yükseklerinde yer alan bu bölge, Osmanlıların dış mahallelerinden biri olarak başlayıp, bugün İstanbul'un en güzel ve romantik gezi yerlerinden biri olmuştur. Yüksek tepelerin arasında, zeytin ağaçları ve eski mezar taşlarıyla süslü Eyüp, bir huzur ve tefekkür yeridir. Burada, Eyüp Sultan Camii gibi pek çok önemli dini mekan bulunur ve bu camii, Müslümanlar için önemli bir ziyaret yeridir. Bölge, Osmanlı toplumunun dini merkezi olduğu kadar, bir barış ve içsel huzur yeri olarak da büyük bir öneme sahiptir. Eyüp, sadece manevi bir sığınak değil, aynı zamanda eşsiz güzellikleriyle dikkat çeker; dar sokakları, geleneksel çay evleri ve Altın Boynuz'un muazzam manzarasıyla ziyaretçilerini büyüler.

Pierre-Loti Hügel Pierre-Loti Hill - Pierre-Loti Tepesi

Der Pierre Loti Hügel liegt in Eyp und ist nach dem französischen Schriftsteller Pierre Loti benannt, der sich 1876 in Istanbul niederliess und in einem dortigen Café seine Romane schrieb. Der Schriftsteller, ursprünglich mit dem Namen Julien Viaud geboren, verliebte sich in die Stadt und änderte später seinen Namen in Pierre Loti, inspiriert von seinem Aufenthalt in Istanbul. Heute ist der Hügel ein beliebter Aussichtspunkt und zieht Besucher mit seiner romantischen und einzigartigen Atmosphäre an. Von hier aus hat man einen atemberaubenden Blick auf das Goldene Horn und die Altstadt Istanbul, was den Ort zu einem beliebten Ziel für Touristen und Einheimische macht, die die malerische Aussicht und die Ruhe geniessen mchten.

The Pierre Loti Hill is located in Eyp and is named after the French writer Pierre Loti, who settled in Istanbul in 1876 and frequented a local café to write his novels. The writer, born Julien Viaud, fell in love with the city and later changed his name to Pierre Loti, inspired by his time in Istanbul. Today, the hill is a popular viewpoint, attracting visitors with its romantic and unique atmosphere. From here, one can enjoy a stunning view of the Golden Horn and the Old City of Istanbul, making it a favorite spot for both tourists and locals who wish to experience the picturesque scenery and tranquility.

Pierre Loti Tepesi, Eyüp'te yer alır ve 1876'da Istanbul'a yerleşen ve burada bir kafede romanlarını yazan Fransız yazar Pierre Loti'den adını alır. Asıl adı Julien Viaud olan yazar, ehre açık olmuş ve Istanbul'daki zamanından ilham alarak ismini Pierre Loti olarak deiirmitir. Bugün bu tepe, romantik ve eşsiz atmosferiyle ziyaretçileri cezbetmektedir. Buradan, Altın Boynuz ve Istanbul'un eski ehri üzerine muazzam bir manzara sunulmaktadır. Bu, manzaranın ve huzurun tadını çıkarmak isteyen hem turistlerin hem de yerel halkın en sevdiği noktalardan biri haline gelmitir.

Friedhof/Cemetery/Mezarlık Eyüp

Der Friedhof Eyüp ist der älteste Friedhof der Stadt und ein bedeutendes kulturelles Erbe Istanbuls. Hier ruhen osmanische Sultane, ihre Familienmitglieder und viele hochrangige Persönlichkeiten aus der Osmanischen Ära, darunter Grosswesire, hochrangige Religionsgelehrte, Beamte, Militärkommandeure, Wissenschaftler, Künstler und Dichter. Besonders in der osmanischen Zeit war der Friedhof ein sehr beliebter Bestattungsort, da viele Menschen in der Nähe des Grabes von Abū Ayyūb al-Ansārī (türkisch Eyüp Sultan) beerdigt werden wollten. Abū Ayyūb war ein Gefährte des Propheten Mohammed und starb während der ersten Belagerung von Konstantinopel (674–678). Er wünschte, so nah wie möglich an den Stadtmauern begraben zu werden, und sein Grab ist bis heute ein wichtiger Pilgerort.

The Eyüp Cemetery is the oldest cemetery in the city and a significant cultural heritage of Istanbul. It is the final resting place of Ottoman sultans, their family members, and many high-ranking figures from the Ottoman era, including grand viziers, prominent religious scholars, officials, military commanders, scientists, artists, and poets. The cemetery was particularly popular during the Ottoman period, as many people wanted to be buried near the tomb of Abū Ayyūb al-Ansārī (known as Eyüp Sultan in Turkish). Abū Ayyūb was a companion of the Prophet Muhammad and died during the first siege of Constantinople (674–678). He wished to be buried as close as possible to the city walls, and his tomb remains an important pilgrimage site today.

Eyüp Mezarlığı, şehrin en eski mezarlığıdır ve İstanbul'un önemli kültürel miraslarından biridir. Burada Osmanlı sultanları, aile üyeleri ve Osmanlı döneminden pek çok önemli şahsiyet yatmaktadır; bunlar arasında sadrazamlar, yüksek dini âlimler, devlet adamları, askeri komutanlar, bilim insanları, sanatçılar ve şairler bulunmaktadır. Osmanlı döneminde, özellikle Eyüp Sultan'ın (Abū Ayyūb al-Ansārī) mezarının yakınında gömülmek isteyen çok sayıda kişi nedeniyle mezarlık oldukça popülerdi. Abū Ayyūb, Peygamber Muhammed'in bir arkadaşıydı ve Konstantinopolis'in ilk kuşatması sırasında (674–678) hayatını kaybetti. Şehre en yakın şekilde gömülmek istemişti ve onun mezarı günümüzde önemli bir hac yeri olarak kabul edilmektedir.

Eyüp Cemetery – Voices of Eternity

High above the Golden Horn,
where the city fades into silence,
lies Eyüp—a place
where history breathes and time dissolves.

Between ancient cypresses and weathered stones,
whispers of past centuries linger.
Sultans, scholars, poets—they all rest here,
embraced by the earth that holds so many stories.

The graves, adorned with delicate artistry,
speak of honor and faith,
of lives once filled with sound,
now gently passing into eternity.

The wind moves through the alleys,
carrying prayers toward the sky,
as visitors pause,
and feeling the weight of impermanence.

Eyüp, a place of remembrance,
a bridge between yesterday and tomorrow,
between what fades
and what remains.

Eyüp Mezarlığı – Sonsuzluğun Sesleri

Altın Boynuz'un yükseklerinde,
şehrin sessizliğe büründüğü yerde,
Eyüp uzanır—
tarihin nefes aldığı, zamanın eridiği bir diyar.

Kadim serviler ve yıpranmış taşlar arasında
yüzyılların fısıltıları yankılanır.
Sultanlar, âlimler, şairler—hepsi burada,
sayısız hikâyeyi içinde barındıran toprağa emanet.

İnce sanatla süslenmiş mezarlar
onuru ve inancı anlatır,
bir zamanlar yankılanan hayatlar
şimdi sonsuzluğa usulca karışır.

Rüzgâr dar sokaklardan geçerken
duaları gökyüzüne taşır,
ziyaretçiler durup bir an düşünür,
ve faniliğin gölgesini hisseder.

Eyüp, hatıranın mekânı,
dünü ve yarını bağlayan bir köprü,
yok olup gidenler ile
sonsuz kalanlar arasında.

Friedhof Eyüp – Stimmen der Ewigkeit

Hoch über dem Golden Horn,
wo die Stadt langsam in Stille übergeht,
liegt Eyüp – ein Ort,
an dem Vergänglichkeit atmet und die Zeit verhallt.

Zwischen alten Zypressen und verwitterten Steinen
flüstern Namen vergangener Jahrhunderte.
Sultane, Gelehrte, Dichter – sie alle ruhen hier,
eingebettet in die Erde, die so viele Geschichten trägt.

Die Gräber, kunstvoll verziert,
erzählen von Ehre und Glaube,
von Leben, das einst voller Klang war
und nun sanft in die Ewigkeit übergeht.

Der Wind streicht durch die Steine,
trägt Gebete hinauf zum Himmel,
während Besucher innehalten,
und die Vergänglichkeit spüren.

Eyüp, ein Ort des Gedenkens,
eine Brücke zwischen Gestern und Morgen,
zwischen dem, was vergeht,
und dem, was bleibt.

Eyüp Moschee/Mosque/Camii

Muslime aus der ganzen Welt pilgern nach Eyüp, einem Stadtteil, der nach Eyüp Ensari benannt ist, dem berühmten Bannerträger und einem der Gefährten des Propheten Mohammed. Für viele Türken hat ein Besuch dieser heiligen Stätte eine ähnliche Bedeutung wie eine Pilgerreise nach Mekka und Medina. Direkt gegenüber dem Haupteingang der Moschee, hinter einer imposanten Platane, befindet sich das beeindruckende Grab von Eyüp Ensari. Sein Grabmal ist der wichtigste Wallfahrtsort Istanbuls und zieht Pilger aus der gesamten islamischen Welt an. Oft sieht man hier Menschen, die vor dem „Wunschfenster“ beten, um Lösungen für ihre Probleme zu bitten und ihre Wünsche zu erfüllen. Es ist Brauch, nach der Erfüllung des Wunsches Süßigkeiten im Hof der Moschee zu verteilen, um Dankbarkeit zu zeigen.

Muslims from all over the world pilgrimage to Eyüp, a district named after Eyüp Ensari, the legendary standard-bearer and one of the companions of Prophet Muhammad. For many Turks, visiting this holy site is considered as significant as a pilgrimage to Mecca and Medina. Directly opposite the main entrance of the mosque, behind a large plane tree, lies the impressive tomb of Eyüp Ensari. His tomb is the most important pilgrimage site in Istanbul, attracting many pilgrims from the entire Islamic world. It is common to see people praying in front of the "wish window," asking for solutions to their problems and to have their wishes granted. It is a tradition to distribute sweets in the mosque courtyard once the wish is fulfilled, as a sign of gratitude.

Dünyanın dört bir yanından Müslümanlar, Eyüp ilçesine, Peygamber Muhammed'in ünlü sahabesi ve sancaktarı Eyüp Ensari'nin adına kurulan bu kutsal mekâna hac ziyaretinde bulunurlar. Birçok Türk için, bu kutsal mekânı ziyaret etmek, Mekke ve Medine'ye yapılan hac ziyaretine denk kabul edilir. Caminin ana girişinin tam karşısında, büyük bir çınar ağacının arkasında, Eyüp Ensari'nin etkileyici mezarı bulunmaktadır. Onun türbesi, İstanbul'un en önemli hac yeridir ve tüm İslam dünyasından gelen pek çok hacıyı kendine çeker. Burada, genellikle insanların "dilek penceresi" önünde dua ettiklerini, sorunlarına çözümler istemek ve dileklerini yerine getirmek için dua ettiklerini görürsünüz. Dilek yerine geldiğinde, minaresinin avlusunda tatlı dağıtmak, geleneksel bir adettir.

Wunschfenster und Süssigkeiten Wish Window and Sweets Dilek Penceresi ve Tatlılar

Die Eyüp-Sultan-Moschee in Istanbul ist eine der bedeutendsten religiösen Stätten der Stadt und ein wichtiger Pilgerort für Muslime. Sie ist nach Abu Ayyub al-Ansari benannt, einem engen Gefährten des Propheten Mohammed, dessen Grab sich dort befindet.

Ein besonderes Ritual an diesem Ort ist das „Wunschfenster“. Dieses Fenster befindet sich in der Nähe des Schreins von Eyüp Sultan. Gläubige kommen hierher, um ihre persönlichen Wünsche und Gebete auszusprechen, in der Hoffnung, dass sie in Erfüllung gehen. Es wird geglaubt, dass Gebete an diesem Ort besonders segensreich sind.

Ein weiteres traditionelles Ritual ist das Verteilen von Süssigkeiten. Besucher der Moschee bringen oft Süssigkeiten mit, um sie an andere Pilger zu verteilen. Dies geschieht aus Dankbarkeit für erhörte Gebete oder als Zeichen der Mildtätigkeit.

The Eyüp Sultan Mosque in Istanbul is one of the most significant religious sites in the city and an important pilgrimage destination for Muslims. It is named after Abu Ayyub al-Ansari, a close companion of the Prophet Muhammad, whose tomb is located there.

A special ritual at this site is the "Wish Window." This window is located near the shrine of Eyüp Sultan. Believers come here to express their personal wishes and prayers, hoping that they will come true. It is believed that prayers at this place are especially blessed.

Another traditional ritual is the distribution of sweets. Visitors to the mosque often bring sweets to share with other pilgrims. This is done as an expression of gratitude for answered prayers or as an act of charity.

Eyüp Sultan Camii, İstanbul'un en önemli dini mekânlarından biridir ve Müslümanlar için önemli bir hac yeridir. Cami, burada türbesi bulunan, Peygamber Muhammed'in yakın sahabelisi Ebu Eyyub el-Ensari'nin adını taşımaktadır.

Bu mekânda özel bir ritüel olarak "Dilek Penceresi" bulunmaktadır. Bu pencere, Eyüp Sultan'ın türbesinin yakınında yer almaktadır. İnananlar buraya gelerek kişisel dileklerini ve dualarını ederler, dualarının kabul olmasını umut ederler. Bu mekânda yapılan duaların özellikle bereketli olduğuna inanılmaktadır.

Bir diğer geleneksel ritüel ise tatlı dağıtımıdır. Cami ziyaretçileri genellikle yanlarında tatlı getirerek diğer hacılara ikram ederler. Bu, kabul olan dualara şükretmek veya hayırseverliğin bir göstergesi olarak yapılır.

Karakoy & Tophane

Karaköy, der moderne Name des mittelalterlichen Galata, ist ein bedeutendes Gewerbe- und Verkehrszentrum im Stadtteil Beyoğlu am Nordufer des Goldenen Horns. Seit der Zeit des Byzantinischen Reiches ein wichtiger Hafen, erlebte es nach der Rückeroberung Konstantinopels 1261 eine Blütezeit durch die Ansiedlung genuesischer Kaufleute. Im 15. Jahrhundert prägten diese und andere europäische Händler das italienische Stadtbild von Galata. Nach der Eroberung Konstantinopels 1453 siedelten sich dort osmanische, griechische, armenische und jüdische Kaufleute an. Der Krimkrieg (1854–1856) brachte britische, französische und italienische Einwanderer, die das multikulturelle Erbe weiter stärkten. Heute ist Karaköy ein Zentrum für Kunst, Gastronomie und Kultur, das historische Architektur mit modernen Einrichtungen vereint.

Das Quartier **Tophane** in Karaköy zählt zu den ältesten Stadtteilen Istanbuls. Einst von griechisch-orthodoxen Juden bewohnt, wurde es später ein Rotlichtviertel und ist heute ein kreativer Treffpunkt.

Karaköy, the modern name of the medieval neighborhood Galata, is an important commercial and transportation hub in the Beyoğlu district on the northern shore of the Golden Horn. A significant port area since the Byzantine Empire, it flourished after the reconquest of Constantinople in 1261 when Genoese merchants settled there. In the 15th century, the neighborhood had an Italian cityscape due to Genoese and other European traders. After the conquest of Constantinople in 1453, the district was inhabited by merchants of various nationalities, including Ottoman, Greek, Armenian, and Jewish. The Crimean War (1854–1856) brought British, French, and Italian immigrants, further strengthening the multicultural heritage. Today, Karaköy is a vibrant center for art, gastronomy, and culture, blending historic architecture with modern facilities.

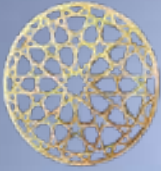
The **Tophane** quarter in Karaköy is one of the oldest neighborhoods in Istanbul. Once inhabited by Greek-Orthodox Jews, it later became a red-light district and is now a trendy gathering spot for creatives.

Karaköy, Ortaçağ mahallesi Galata'nın modern adıdır ve Beyoğlu ilçesinin Altın Boynuz'un kuzey kıyısındaki önemli bir ticaret ve ulaşım merkezidir. Bizans İmparatorluğu'ndan beri önemli bir liman olan Karaköy, 1261'de Konstantinopolis'in yeniden fethedilmesinin ardından Cenevizli tüccarların yerleşmesiyle ekonomik olarak gelişti. 15. yüzyılda Galata, Cenevizliler ve diğer Avrupalı tüccarların etkisiyle İtalyan bir şehir manzarasına sahipti. 1453'te Konstantinopolis'in fethinden sonra, semtte Osmanlı, Yunan, Ermeni ve Yahudi tüccarları yerleşti. Kırım Savaşı (1854-1856) sırasında İngiliz, Fransız ve İtalyan göçmenler bölgeye gelerek çok kültürlü mirası güçlendirdi. Bugün Karaköy, tarihi mimariyi modern olanaklarla harmanlayan bir sanat, gastronomi ve kültür merkezidir.

Karaköy'deki **Tophane** mahallesi, İstanbul'un en eski semtlerinden biridir. Önceleri Yunan-Ortodoks Yahudilerinin yaşadığı, sonra bir eğlence bölgesine dönüşen semt, bugün yaratıcıların buluştuğu popüler bir yerdir.

Galataport: Die Stadt der Namen The city of names isimler şehri

Galataport ist ein 400.000 Quadratmeter grosses, gemischt genutztes Projekt im Istanbuler Stadtteil Karaköy (ehemals Galata) am Bosphorus. Es umfasst das Kreuzfahrtterminal, rund 250 Geschäfte, Restaurants, ein Hotel, das Istanbul Museum für moderne Kunst und Kultur- sowie Unterhaltungseinrichtungen. Der Komplex beherbergt auch Festivals.

Die Installation „Istanbul, die Stadt der Namen“ von Ahmet Güneştekin auf 2.500 m² zeigt die facettenreiche Geschichte der Stadt, die von verschiedenen Kulturen und Sprachen geprägt ist. Konzentrische Ringe visualisieren die sich verändernden Namen und Zeichen der Stadt, während bronzene Münzen von der Byzantinischen bis zur Osmanischen Zeit die Kontinuität urbaner Erinnerung symbolisieren. Güneştekin betont, dass Istanbul trotz Zerstörungen eine tief verwurzelte Kontinuität besitzt und fordert Besucher auf, sich mit der Geschichte auseinanderzusetzen, um die prägenden Bilder und Geschichten zu verstehen.

Galataport is a 400,000-square-meter mixed-use project in the Karaköy district (formerly Galata) of Istanbul, located along the Bosphorus. It includes the city's cruise terminal, around 250 shops, restaurants, a hotel, the Istanbul Museum of Modern Art, and various cultural and entertainment facilities. The complex also hosts festivals. Ahmet Güneştekin's installation "Istanbul, the City of Names" spans 2,500 square meters, illustrating the city's diverse history shaped by various cultures and languages. Concentric rings visualize the changing names and symbols of the city, while bronze coins from the Byzantine to Ottoman periods symbolize the continuity of urban memory. Güneştekin emphasizes that despite destruction and reconstruction, Istanbul retains a deep-rooted continuity and encourages visitors to engage with the historical timeline to understand the city's defining images and stories.

Galataport, İstanbul'un Karaköy ilçesinde (eski adıyla Galata) Bosphorus kıyısında yer alan 400.000 metrekarelik bir karma kullanım projesidir. Proje, şehrin kruvaziyer terminalini, yaklaşık 250 mağaza, restoran, bir otel, İstanbul Modern Sanat Müzesi ve çeşitli kültürel ve eğlence tesislerini içermektedir. Kompleks aynı zamanda festivallere de ev sahipliği yapmaktadır.

Ahmet Güneştekin'in "Istanbul, İsimler Şehri" adlı enstalasyonu, 2.500 metrekare alanda şehrin farklı kültürler ve dillerle şekillenen zengin tarihini sergiler. Konantrik halkalar, şehrin değişen isim ve sembollerini görselleştirirken, Bizans'tan Osmanlı'ya kadar uzanan bronz paralar, kentsel hafızanın sürekliliğini simgeler. Güneştekin, İstanbul'un yıkımlar ve yeniden inşaatlara rağmen derin köklü bir sürekliliğe sahip olduğunu vurgular ve ziyaretçileri, şehrin tanımlayıcı imgelerini ve hikayelerini anlamak için tarihi süreci keşfetmeye teşvik eder.

Istanbul Modern

Istanbul Modern, oder Istanbul Museum of Modern Art, ist eine Galerie für zeitgenössische Kunst im Galataport-Komplex in Beyoğlu, Istanbul. Sie wurde am 11. Dezember 2004 eröffnet und war die erste Galerie für moderne Kunst in der Türkei, die sich auf türkische Künstler spezialisiert hat. Istanbul Modern bietet eine breite Sammlung von Kunstwerken und stellt sowohl etablierte als auch aufstrebende Künstler vor. Das Gebäude wurde vom renommierten Architekten Renzo Piano entworfen, dessen zeitgenössischer und funktionaler Stil die Architektur von Istanbul Modern prägt und gleichzeitig eine starke Verbindung zur Umgebung schafft. Renzo Piano ist weltweit bekannt für seine innovativen und nachhaltigen Designs, darunter auch das Centre Pompidou in Paris. Ein Highlight ist die Aussicht auf der Dachterrasse.

Istanbul Modern, or the Istanbul Museum of Modern Art, is a contemporary art gallery located in the Galataport complex in Beyoğlu, Istanbul. It opened on December 11, 2004, and was the first modern art gallery in Turkey to focus on Turkish artists. Istanbul Modern offers a wide collection of artworks, showcasing both established and emerging artists. The building was designed by the renowned architect Renzo Piano, whose contemporary and functional style shapes the architecture of Istanbul Modern, while creating a strong connection with its surroundings. Renzo Piano is internationally known for his innovative and sustainable designs, including the Centre Pompidou in Paris. A highlight is the view from the roof terrace.

Istanbul Modern, veya İstanbul Modern Sanat Müzesi, Beyoğlu'ndaki Galataport Kompleksi'nde bulunan bir çağdaş sanat galeridir. 11 Aralık 2004'te açılmış olup, Türkiye'de Türk sanatçılara odaklanan ilk modern sanat galerisi olmuştur. İstanbul Modern, geniş bir sanat koleksiyonu sunarak hem köklü hem de yükselen sanatçıları tanıtmaktadır. Bina, ünlü mimar Renzo Piano tarafından tasarlanmış olup, çağdaş ve fonksiyonel tarzı İstanbul Modern'in mimarisini şekillendirir ve çevresiyle güçlü bir bağlantı kurar. Renzo Piano, Paris'teki Centre Pompidou dahil olmak üzere, yenilikçi ve sürdürülebilir tasarımlarıyla dünya çapında tanınmaktadır. Çatı terasından manzara öne çıkmaktadır.

Ortaköy

Ortaköy, einst als Eleutherios bekannt, war in byzantinischer Zeit ein Fischerdorf und strategischer Punkt am Bosphorus. Unter osmanischer Herrschaft wurde es zu einem bedeutenden Handelszentrum. Im 18. Jahrhundert florierte sein Markt am Wasser. Im 19. Jahrhundert erlebte Ortaköy einen Aufschwung: Die wohlhabende Elite baute Villen, während die Bevölkerung wuchs. 1854 entstand das Wahrzeichen des Viertels, die Ortaköy-Moschee (Büyük Mecidiye Camii), ein Meisterwerk osmanischer und barocker Architektur.

Ortaköy entwickelte sich zu einem Kulturzentrum, Heimat von Künstlern wie Tevfik Fikret und Osman Hamdi Bey. Trotz Herausforderungen im 20. Jahrhundert bewahrte es seinen lebendigen Charakter und sein kulturelles Erbe.

Once known as Eleutherios, Ortaköy was a fishing village and strategic point on the Bosphorus during the Byzantine era. Under Ottoman rule, it became a major trade center, and its waterfront market flourished in the 18th century.

In the 19th century, Ortaköy experienced rapid growth. The wealthy elite built mansions, and the population expanded. In 1854, the district's most famous landmark, the Ortaköy Mosque (Büyük Mecidiye Camii), was built, showcasing a stunning blend of Ottoman and Baroque architecture.

Ortaköy became a cultural hub, home to artists like Tevfik Fikret and Osman Hamdi Bey. Despite challenges in the 20th century, it has retained its vibrant character and rich heritage.

Bizans döneminde Eleutherios olarak bilinen Ortaköy, Boğaz'da bir balıkçı köyü ve stratejik bir noktaydı. Osmanlı döneminde önemli bir ticaret merkezi haline geldi ve 18. yüzyılda sahil pazarı gelişti.

Ortaköy, 19. yüzyılda hızla büyüdü. Varlıklı kesim yalılar inşa ederken nüfus arttı. 1854 yılında semtin en ünlü simgesi olan Ortaköy Camii (Büyük Mecidiye Camii) inşa edildi ve Osmanlı ile Barok mimarisinin etkileyici bir birleşimini sundu. Ortaköy, Tevfik Fikret ve Osman Hamdi Bey gibi sanatçılara ev sahipliği yaparak kültürel bir merkez haline geldi. 20. yüzyıldaki zorluklara rağmen canlı karakterini ve zengin mirasını korumayı başardı.

Arnavutköy & Bebek **Ein historisches Juwel am Bosphorus** **A Historic Gem on the Bosphorus** **Boğaz'ın Tarihi İncisi**

Arnavutköy, ein Stadtviertel im Bezirk Beşiktaş, ist bekannt für seine osmanischen Holzhäuser und malerische Lage am Bosphorus. Ursprünglich als Asomato und Anáplus bekannt, erhielt es seinen heutigen Namen, als Sultan Mehmed II. 1468 albanische Arbeiter hier ansiedelte.

Das Viertel wird auch „Dorf der Engel“ genannt, da sich hier die Ayios-Mihael-Kirche befindet, eine bedeutende Kultstätte mit einer Mosaikikone des Erzengels Michael. Die Weinbautradition der Region reicht bis in die byzantinische Zeit zurück, wurde jedoch 1798 durch den Anbau der berühmten „osmanischen Erdbeeren“ ersetzt.

Bis ins 19. Jahrhundert war Arnavutköy ein mehrheitlich griechisch-jüdisches Viertel mit lebhaften Tavernen, weshalb es als „Klein-Beyoğlu“ bekannt war. Heute säumen Angler die Küstenstrasse, während Fischerboote frischen Fang an lokale Restaurants liefern. Am Kap Akıntıburnu, am östlichen Ende des Viertels, waren die Strömungen einst so stark, dass Boote um das Kap gezogen werden mussten. Mit seiner 1500-jährigen Geschichte und seinen prächtigen Uferresidenzen gilt Arnavutköy als eines der schönsten Viertel am Bosphorus.

Eine kurze Strecke in Richtung Schwarzes Meer liegt Bebek, eines der schönsten Viertel am Bosphorus. Dieses gehobene Viertel im Bezirk Beşiktaş ist bekannt für seine luxuriösen Wassergrundstücke, eine kleine Bucht mit ankernden Yachten, elegante Restaurants und charmante Cafés. Doch bereits in der späten osmanischen Zeit war Bebek ein besonderes Viertel Istanbuls, bekannt für seine wohlhabenden Uferresidenzen, die von Parks und Wäldern umgeben waren.

Der Name „Bebek“ bedeutet auf Türkisch „Baby“ und stammt vermutlich aus der Redewendung „schön wie ein Baby“, die die Schönheit eines Menschen oder eines Ortes betont.

Auf den Hügeln von Bebek befindet sich die renommierte Boğaziçi-Universität, eine der besten Universitäten der Türkei, die 1971 gegründet wurde.

Nur wenige Schritte hinter Bebek und Aşiyan liegt die beeindruckende Rumeli-Festung.

Arnavutköy, a neighborhood in the Beşiktaş district, is known for its Ottoman wooden houses and picturesque location on the Bosphorus. Originally called Asomato and Anáplus, it received its current name in 1468 when Sultan Mehmed II settled Albanian workers here. Also known as the "Village of Angels," Arnavutköy is home to the Ayios-Mihael Church, a significant place of worship featuring a mosaic icon of Archangel Michael. The region's winemaking tradition dates back to Byzantine times but was replaced in 1798 by the cultivation of the famous "Ottoman strawberries."

Until the 19th century, Arnavutköy was a predominantly Greek and Jewish neighborhood with lively taverns, earning it the nickname "Little Beyoğlu." Today, fishermen line the coastal road, selling fresh catch to local restaurants.

At Akıntıburnu Cape, at the eastern end of the district, currents were once so strong that boats had to be pulled around the cape. With its 1,500-year history and magnificent waterfront residences, Arnavutköy is considered one of the most beautiful neighborhoods on the Bosphorus.

A short distance towards the Black Sea lies Bebek, one of the most beautiful neighborhoods on the Bosphorus. This upscale district in Beşiktaş is known for its luxurious waterfront properties, a small bay with anchored yachts, elegant restaurants, and charming cafés. However, even in the late Ottoman period, Bebek was a distinctive part of Istanbul, renowned for its wealthy waterfront mansions surrounded by parks and forests.

The name "Bebek" means "baby" in Turkish and is likely derived from the phrase "beautiful as a baby," which emphasizes the beauty of a person or a place.

On the hills of Bebek is the prestigious Boğaziçi University, one of the best universities in Turkey, founded in 1971.

Just a few steps beyond Bebek and Aşiyan lies the impressive Rumeli Fortress.

Erdberren aus Arnautköy Strawberries from Arnautköy Arnautköy'den çilek

Beşiktaş ilçesine bağlı Arnautköy, Osmanlı dönemi ahşap evleri ve Boğaz'daki eşsiz konumuyla tanınır. Antik çağda Asomato ve Anáplus olarak bilinen bölge, 1468'de Sultan II. Mehmed'in buraya Arnaut taş ustalarını yerleştirmesiyle bugünkü adını aldı.

"Melekler Köyü" olarak da bilinen Arnautköy, Başmelek Mikail'in mozaik ikonunun bulunduğu Ayios-Mihael Kilisesi'ne ev sahipliği yapar. Bölgenin bağcılık geleneği Bizans dönemine kadar uzanır, ancak 1798'de üzüm bağları yerine meşhur "Osmanlı çileği" yetiştirilmeye başlandı.

Arnautköy, 19. yüzyıla kadar çoğunlukla Rum ve Yahudilerin yaşadığı bir mahalleydi. Canlı meyhaneleri ve eğlence hayatı nedeniyle "Küçük Beyoğlu" olarak anılıyordu. Günümüzde sahil yolu boyunca balıkçılar sıralanırken, taze balıklar yerel restoranlara satılmaktadır.

Mahallenin doğu ucundaki Akıntıburnu'nda akıntılar o kadar güçlüydü ki tekneler buradan çekilerek geçirilmek zorundaydı. 1.500 yıllık tarihi ve görkemli sahil konaklarıyla Arnautköy, Boğaz'ın en güzel semtlerinden biri olarak kabul edilir.

Karadeniz'e doğru kısa bir mesafede, Boğaz'ın en güzel semtlerinden biri olan Bebek yer almaktadır. Beşiktaş ilçesine bağlı bu seçkin semt, lüks yalılara, demirlemiş yatların bulunduğu küçük bir koya, sık restoranlara ve zarif kafelere ev sahipliği yapmaktadır. Ancak Bebek, Osmanlı döneminin sonlarında da İstanbul'un seçkin semtlerinden biri olarak kabul ediliyordu ve parklar ile ormanlarla çevrili zengin sahil konaklarıyla ünlüydü.

"Bebek" kelimesi Türkçede "bebek" anlamına gelir ve muhtemelen bir kişinin veya yerin güzelliğini vurgulamak için kullanılan "bebek gibi güzel" ifadesinden türemiştir.

Bebek'in tepelerinde, Türkiye'nin en iyi üniversitelerinden biri olan ve 1971 yılında kurulan prestijli Boğaziçi Üniversitesi bulunmaktadır.

Bebek ve Aşiyan'ın hemen ilerisinde, etkileyici Rumeli Hisarı yer almaktadır.

Marzipan aus Bebek Marzipan from Bebek Bebek konumundan badem

Das berühmte Marzipan von Bebek ist eine der traditionsreichsten Süßwaren Istanbuls. Seit Jahrzehnten wird es in kleinen, familiengeführten Läden nach alten Rezepten hergestellt. Besonders bekannt ist die kleine Marzipan-Bäckerei „Bebek Badem Ezmesi“, die seit 1904 existiert und Generationen von Istanbuler Feinschmeckern begeistert.

The famous marzipan of Bebek is one of Istanbul's most traditional sweets. For decades, it has been made in small, family-run shops using old recipes. Especially well-known is the small marzipan bakery "Bebek Badem Ezmesi," which has existed since 1904 and has delighted generations of Istanbul gourmets.

Bebek'in ünlü badem ezmesi, İstanbul'un en köklü tatlılarından biridir. Onlarca yıldır küçük, aile işletmelerinde eski tariflerle üretilmektedir. Özellikle 1904 yılından beri var olan ve nesiller boyu İstanbullu lezzet tutkunlarını mest eden küçük badem ezmesi dükkânı "Bebek Badem Ezmesi" ile tanınır.

Alte Häuser in Istanbul Old Istanbul houses Eski Istanbul evleri

Kadirga-Strasse:

Die nahe der Kleinen Hagia Sophia gelegene Kadirga-Strasse ist eine wenig bekannte, aber geschichtsträchtige Strasse. Hier befinden sich byzantinische Kirchen wie die Johanneskirche und das Stoudios-Kloster mit beeindruckenden Mosaiken und Fresken. Archäologische Stätten bieten spannende Einblicke in Istanbul's Vergangenheit.

Soğukçeşme-Strass

Versteckt hinter der Hagia Sophia entführt die autofreie Soğukçeşme-Strasse Besucher in vergangene Zeiten. Gesäumt von traditionellen osmanischen Holzhäusern, vermittelt sie ein Bild des Istanbul's Lebens im 19. Jahrhundert. Ihren Namen verdankt sie den schönen historischen Brunnen, die einen Moment der Ruhe wert sind.

Traces of the Past

Located near the Little Hagia Sophia, Kadirga Street is a hidden gem rich in history. It is home to Byzantine churches like the Church of St. John the Baptist and the Monastery of Stoudios, known for their stunning mosaics and frescoes. Archaeological sites in the area offer fascinating glimpses into Istanbul's past.

Sogukcesme Street

Tucked behind the Hagia Sophia, the car-free Sogukcesme Street takes visitors back in time. Lined with traditional Ottoman wooden houses, it reflects life in 19th-century Istanbul. Its name, meaning "Cold Fountain," comes from the beautiful historic fountains that invite a moment of pause.

Kadirga Sokağı

Küçük Ayasofya'nın yakınında bulunan Kadirga Sokağı, pek bilinmeyen ancak tarihi zenginliklerle dolu bir yerdir. Aziz Yahya Kilisesi ve Stoudios Manastırı gibi Bizans kiliseleri, etkileyici mozaik ve freskleriyle keşfedilmeye değerdir. Ayrıca, bölgedeki arkeolojik alanlar İstanbul'un geçmişine dair ilginç bilgiler sunar.

Soğukçeşme Sokağı

Ayasofya'nın arkasında gizlenen araç trafiğine kapalı Soğukçeşme Sokağı, ziyaretçileri geçmişe götürür. Geleneksel Osmanlı ahşap evleriyle sıralanmış bu sokak, 19. yüzyıl İstanbul yaşamına dair bir pencere sunar. Adını aldığı tarihi çeşmeler, burada kısa bir mola vermeye değer.

Eminönü

Eminönü, historisch als Pérama bekannt, ist ein kommerzielles Hafengebiet im Istanbul Stadtteil Fatih, am Goldenen Horn und in der Nähe des Bosphorus. Es liegt innerhalb der Stadtmauer, im historischen Kern Istanbul, und ist ein wichtiger Verkehrsknotenpunkt mit mehreren Fährverbindungen. Aufgrund seiner strategischen Lage entwickelte sich Eminönü zu einem natürlichen Hafen, der massgeblich zur Gründung von Byzanz beitrug. In osmanischer Zeit war es ein lebendiges Handelszentrum mit engen Gassen, Werkstätten und Märkten, die das tägliche Leben prägten. In der Nähe befinden sich der Gewürzmarkt und der Grosse Basar, zwei der bekanntesten und ältesten Marktplätze Istanbul, die sowohl Einheimische als auch Touristen anziehen.

Eminönü, historically known as Pérama, is a commercial harbor area in the Fatih district of Istanbul, located at the Golden Horn and near the Bosphorus. Situated within the city walls, in the historic core of Istanbul, it is an important transportation hub with several ferry connections. Due to its strategic location, Eminönü developed into a natural harbor that significantly contributed to the founding of Byzantium. During the Ottoman era, it was a vibrant trade center with narrow streets, workshops, and markets that shaped daily life. Nearby are the Spice Bazaar and the Grand Bazaar, two of Istanbul's most famous and oldest marketplaces, attracting both locals and tourists.

Eminönü, tarihi olarak Pérama olarak bilinen, İstanbul'un Fatih ilçesinde, Haliç'te ve Boğaz'a yakın bir ticaret limanı bölgesidir. Şehir surlarının içinde, İstanbul'un tarihi merkezinde yer almakta olup, birkaç feribot hattıyla önemli bir ulaşım kavşağıdır. Stratejik konumu sayesinde, Eminönü doğal bir liman haline gelmiş ve Bizans'ın kuruluşuna büyük katkı sağlamıştır. Osmanlı döneminde, dar sokakları, atölyeleri ve pazarları ile canlı bir ticaret merkeziydi ve günlük yaşamı şekillendiren önemli bir yerd. Yakınlarında, İstanbul'un en ünlü ve eski pazar yerlerinden olan Mısır Çarşısı ve Kapalıçarşı bulunmaktadır ve bu pazarlar hem yerli halkı hem de turistleri cezbetmektedir.

Grosser Basr - The Grand Bazaar - Kapalıçarşı

Der Grosse Basar erstreckt sich über 31.000 m² und beherbergt rund 4.000 Geschäfte mit den verschiedensten Angeboten. Angelegt wurde er im 15. Jahrhundert unter Sultan Mehmet Fatih nach der Eroberung Konstantinopels. Zentrum ist der Eski Bedesten (übersetzt: alte Tuchhalle) – ursprünglich als Schatzkammer geplant – unter dessen Kuppeln sich heute noch die Geschäfte der Gold- und Silberhändler befinden. Der Eski Bedesten war früher fest verschlossen und beherbergte die besonders teuren Waren.

Ägyptischer Basar

Der Mısır Çarşısı, auch Ägyptischer Basar oder Gewürzbasar genannt, befindet sich im Istanbuler Stadtteil Eminönü. Der L-förmige Basar hat etwa 100 Geschäfte, die hauptsächlich Gewürze und Süßwaren anbieten. Bereits im byzantinischen Mittelalter war das Viertel ein Handelsquartier für Händler aus den italienischen Seerepubliken, während die heutige Hasircilar caddesi die Verkaufsstrasse der Venezianer war.

The Grand Bazaar covers an area of 31,000 m² and houses around 4,000 shops with a wide variety of products. It was built in the 15th century under Sultan Mehmet Fatih after the conquest of Constantinople. The centre is the Eski Bedesten (translated: old cloth hall) - originally planned as a treasury - under whose domes the gold and silver traders' shops are still located today. The Eski Bedesten used to be firmly locked and housed the particularly expensive goods.

Egyptian Bazaar

The Mısır Çarşısı, also known as the Egyptian Bazaar or Spice Bazaar, is located in the Eminönü district of Istanbul. The L-shaped bazaar has around 100 shops, which mainly sell spices and sweets. Already in the Byzantine Middle Ages, the district was a trading quarter for merchants from the Italian maritime republics, while today's Hasircilar caddesi was the Venetians' sales street.

Kapalıçarşı, 31 bin metrekarelik bir alanı kaplıyor ve geniş bir ürün yelpazesi sunan yaklaşık 4 bin dükkana ev sahipliği yapıyor. 15. yüzyılda İstanbul'un fethinden sonra Fatih Sultan Mehmet tarafından yaptırılmıştır. Merkezi, başlangıçta hazine dairesi olarak planlanmış olan ve kubbeleri altında bugün hâlâ altın ve gümüş tüccarlarının dükkanlarının bulunduğu Eski Bedesten'dir. Eski Bedesten, sıkı bir şekilde kapatılmış olup, özellikle pahalı eşyaların muhafaza edildiği bir yerdi.

Mısır Çarşısı

Mısır Çarşısı, Mısır Çarşısı veya Mısır Çarşısı olarak da bilinen, İstanbul'un Eminönü semtinde yer almaktadır. L planlı çarşıda yaklaşık 100 dükkân bulunuyor ve çoğunlukla baharat ve tatlı satılıyor. Bizans Ortaçağ'ında bile bölge, İtalyan denizci cumhuriyetlerinden gelen tüccarların ticaret bölgesiydi; bugünkü Hasircilar caddesi ise Venediklilerin satış caddesiydi. dediklerini bildiriyorlar.

The Grand Bazaar – The World in a Market

Between arches and winding alleys,
where light falls through colored glass,
voices rush like waves on the shore of time.

Here, it is not only trading, it is storytelling,
in every gesture, in every glance,
in every exchange, a piece of the past.

Golden lamps give off their warm light,
silk whispers at the touch,
carpets lie spread out like maps.

The scent of cinnamon, saffron, cardamom,
a shake of the head, a handshake, here, bargaining is an art,
a dance between words and prices.

Everywhere, a mosaic of cultures,
languages blend
and stories intertwine.

Here, the world crosses paths.
East meets West, past meets present,
nothing stands still, everything flows.

The bazaar, a market,
is a heartbeat that never stops,
as alive as the city that surrounds it.

Kapalıçarşı – Bir Pazarda Bütün Dünya

Kemerler ve dolambaçlı sokaklar arasında,
renkli camlardan ışık süzülürken,
sesler zamanın kıyısındaki dalgalar gibi uğuldar.

Burada sadece ticaret yapılmaz, burada hikâyeler anlatılır,
her harekette, her bakışta,
her alışverişte geçmişten bir parça saklıdır.

Altın lambalar sıcak ışığını sunar,
ipek dokunurken fısıldar,
halılar haritalar gibi serilmiştir.

Tarçın, safran, kakule kokusu,
baş sallamak, tokalaşmak, burada pazarlık bir sanattır,
kelimelerle ve fiyatlarla yapılan bir danştir.

Her yerde bir kültür mozaigi,
diller karışır
ve hikâyeler birbirine örölür.

Burada dünya yolları kesiştir.
Doğu Batı'yla, geçmiş bugünle buluşur,
hiçbir şey yerinde durmaz, her şey akar.

Kapalıçarşı, bir pazar,
asla durmayan bir kalp atışıdır,
çevresindeki şehir kadar canlıdır.

Der Grosse Basar – Die Welt ein Markt

Zwischen Bögen und gewundenen Gassen,
wo das Licht durch bunte Gläser fällt,
rauschen Stimmen wie Wellen am Ufer der Zeit.

Hier wird nicht nur gehandelt – hier wird erzählt,
in jeder Geste, in jedem Blick,
in jedem Tausch ein Stück Vergangenheit.

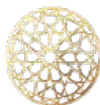
Goldene Lampen verschenken ihr warmes Licht,
Seide flüstert beim Berühren,
Teppiche liegen ausgebreitet wie Landkarten.

Der Duft von Zimt, Safran, Kardamom,
Kopfschütteln, ein Händedruck, hier ist Handeln eine Kunst,
ein Tanz zwischen Worten und Preisen.

Überall ein Mosaik aus Kulturen,
Sprachen mischen
und Geschichten verweben sich.

Hier kreuzt sich die Welt:
Osten trifft Westen, Vergangenheit trifft Gegenwart,
nichts bleibt stehen, alles fließt.

Der Basar - ein Markt,
ist ein Herzschlag, der nie stillsteht,
so lebendig wie die Stadt, die ihn umgibt

Im Türkischen bedeutet das Wort „Pazar“ sowohl „Markt“ als auch „Sonntag“. Dieser Zusammenhang ist kein Zufall: In früheren Zeiten fand der große Wochenmarkt traditionell am Sonntag statt – dem Tag, an dem Menschen frei hatten, einkaufen, handeln und sich begegnen. So wurde der Markttag zum „Pazar günü“, wörtlich: „Markttag“ – und zugleich zum Wort für den Sonntag selbst.

In Turkish, the word "Pazar" means both "market" and "Sunday." This connection is not a coincidence. In earlier times, the main weekly market traditionally took place on Sunday, the day when people had time off, went shopping, traded goods, and met one another. Thus, the market day became known as "Pazar günü," literally "market day," and at the same time, it became the word for Sunday itself.

Türkçede "Pazar" kelimesi hem "pazar yeri" hem de "haftanın günü olan Pazar" anlamına gelir. Bu bağlantı bir tesadüf değildir. Eskiden haftalık büyük pazar geleneksel olarak Pazar günü kurulurdu. Bu, insanların tatil yaptığı, alışverişe çıktığı, ticaret yaptığı ve birbirleriyle buluştuğu gündü. Böylece "pazar günü" ifadesi, hem kelime anlamıyla "pazarın kurulduğu gün" hem de doğrudan haftanın günü olan "Pazar" anlamını kazanmıştır.

Der Adler des grossen Basers The eagle of the great base Büyük Baser'in  ahinleri

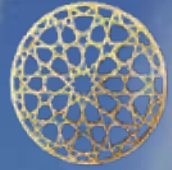
Hinter dem Haupteingang des Großen Basars in Istanbul befindet sich ein auffälliges Adlerrelief, das als stiller Zeuge der langen Geschichte dieses Ortes gilt. Der Adler, ein Symbol der Macht und Wachsamkeit, wurde häufig in der byzantinischen Kunst verwendet und deutet darauf hin, dass bereits zur Zeit des Byzantinischen Reiches an dieser Stelle ein bedeutender Handelsplatz existierte. Obwohl der heutige Große Basar offiziell im 15. Jahrhundert unter Sultan Mehmed II. gegründet wurde, lässt dieses Relief vermuten, dass die Tradition des Markthandels an diesem Ort viel weiter zurückreicht. Es unterstreicht die strategische und wirtschaftliche Bedeutung des Areals, das schon vor der osmanischen Ära als Knotenpunkt für Händler und Reisende diente. Das Adlerrelief ist somit nicht nur ein kunsthistorisches Detail, sondern ein Hinweis auf die tiefe historische Verwurzelung des Basars im städtischen und kulturellen Gef ge Istanbul.

Behind the main entrance of the Grand Bazaar in Istanbul, there is a striking relief of an eagle that stands as a silent witness to the long history of this place. The eagle, a symbol of power and vigilance, was frequently used in Byzantine art and suggests that a significant marketplace existed here even during the Byzantine Empire. Although the current Grand Bazaar was officially founded in the 15th century under Sultan Mehmed II, this relief indicates that the tradition of commerce at this site dates back much further. It highlights the strategic and economic importance of the area, which served as a hub for merchants and travelers long before the Ottoman era. The eagle relief is therefore not just an artistic detail but a reminder of the deep historical roots of the bazaar within the urban and cultural fabric of Istanbul.

 stanbul'daki Kapalı ar ı'nın ana giriş kapısının arkasında dikkat çekici bir kartal rölyefi yer alır; bu rölyef, bu mekanın uzun tarihine sessiz bir tanıklık eder. G   ve uyanıklığın simgesi olan kartal, Bizans sanatında sıkça kullanılan bir motifi ve bu bölgede Bizans İmparatorluğu döneminde bile önemli bir pazar yerinin bulunduğunu göstermektedir. Her ne kadar bugünkü Kapalı ar ı resm  olarak 15. yüzyılda II. Mehmed döneminde kurulmuş olsa da, bu rölyef ticaret geleneğinin çok daha eskiye dayandığını ima eder. Bu durum, bölgenin Osmanlı döneminden çok önce de tüccarlar ve seyyahlar için bir merkez olduğunu ve stratejik, ekonomik önem ta ıd ğını ortaya koyar. Bu kartal rölyefi sadece sanatsal bir detay değil, aynı zamanda  ar ının  stanbul'un kentsel ve kültürel d kusu içindeki derin tarih  köklerini hatırlatan bir simgedir.

Feuerwachturm von Beyazit Fire tower of Beyazit Beyazıt kulesi veya Serasker kulesi

Der alte Feuerwachturm von Beyazit (Universität) dient heute als Wetterstation. Die verschiedenfarbigen Laternen geben eine Wettervorhersage. Blau steht für einen wolkenlosen Himmel, Grün für Regen, Gelb für Nebel und Rot für Schnee.

The old fire watchtower from Beyazit (University) now serves as a weather station. The different colored lanterns provide a weather forecast. Blue stands for a cloudless sky, green for rain, yellow for fog, and red for snow.

Beyazıt'taki eski ateş kulesi (üniversite) günümüzde bir hava durumu istasyonu olarak hizmet vermektedir. Farklı renklerdeki fenerler hava tahminini göstermektedir. Mavi açık hava, yeşil yağmur, sarı sis ve kırmızı kar için temsil edilmektedir.

Katip Sinan Moschee/Mosque/Cami

Ein einzigartiges Merkmal dieser Moschee ist der Sarg auf ihrer Kuppel, der in keiner anderen Moschee weltweit zu finden ist. Laut Überlieferung ließ Kâtip Sinan, der Schreiber der osmanischen Hofküche während der Regierungszeit von Bayezid II., die Moschee mit seinem ersparten Geld errichten. In seinem Testament verfügte er, dass sein Leichnam nach seinem Tod auf der Kuppel der Moschee beigesetzt werden solle. Nach seinem Tod wurde sein Körper jedoch auf dem Friedhof im Moscheehof bestattet. Am nächsten Morgen bemerkten die Gläubigen, die zum Frühgebet kamen, dass sein Grab offen war und sein Leichnam am Rand der Kuppel lag. Sie legten ihn daraufhin wieder in sein Grab zurück. Doch am nächsten Morgen geschah dasselbe erneut. Dieses Ereignis wiederholte sich drei Tage lang. Die Gemeinde interpretierte dies als göttliches Zeichen und beschloss, seinen letzten Wunsch zu respektieren. Sie errichteten eine Holzsarkophag-ähnliche Konstruktion am Rand der Kuppel und bestatteten ihn dort. Bis heute erinnert der Sarg auf der Kuppel der Moschee an diese wundersame Geschichte.

A unique feature of this mosque is the coffin on its dome, which cannot be found in any other mosque in the world. According to tradition, Katip Sinan, the scribe of the Ottoman imperial kitchen during the reign of Bayezid II, had the mosque built with his saved money. In his will, he stated that his body should be buried on the dome of the mosque after his death. However, after his death, his body was buried in the cemetery in the mosque courtyard. The next morning, worshippers who came for the dawn prayer noticed that his grave was open and his body was lying on the edge of the dome. They returned him to his grave. But the same thing happened again the next morning. This event repeated itself for three days. The community interpreted this as a divine sign and decided to honor his final wish. They built a wooden coffin-like structure on the edge of the dome and buried him there. To this day, the coffin on the dome of the mosque serves as a reminder of this miraculous story.

Bu caminin eşsiz bir özelliği, kubbesi üzerindeki tabuttur; bu, dünyadaki hiçbir başka camide bulunmayan bir özelliktir. Rivayete göre, II. Bayezid döneminde Osmanlı saray mutfakçısının kâtipi olan Kâtip Sinan, camiye biriktirdiği parayla yaptırmıştır. Vasiyetinde, ölümünden sonra naaşının caminin kubbesine defnedilmesini istemiştir. Ancak vefatından sonra naaşı cami avlusundaki mezarlığa gömülmüştür. Ertesi sabah sabah namazı için gelen cemaat, mezarının açık olduğunu ve naaşının kubbenin kenarında bulunduğunu fark etmiştir. Bunun üzerine tekrar mezarına konulmuştur. Fakat ertesi sabah yine aynı olay yaşanmıştır. Bu olay üç gün boyunca tekrar etmiştir. Cemaat bunu ilahi bir işaret olarak yorumlamış ve son arzusuna saygı göstermeye karar vermiştir. Kubbenin kenarına tabut benzeri ahşap bir yapı inşa ederek onu oraya defnetmişlerdir. Bugün hâlâ caminin kubbesi üzerindeki tabut, bu mucizevi hikâyeyi hatırlatmaktadır.

A unique feature of this mosque is the coffin on its dome, which cannot be found in any other mosque in the world. According to tradition, Katip Sinan, the scribe of the Ottoman imperial kitchen during the reign of Bayezid II, had the mosque built with his saved money. In his will, he stated that his body should be buried on the dome of the mosque after his death. However, after his death, his body was buried in the cemetery in the mosque courtyard. The next morning, worshippers who came for the dawn prayer noticed that his grave was open and his body was lying on the edge of the dome. They returned him to his grave. But the same thing happened again the next morning. This event repeated itself for three days. The community interpreted this as a divine sign and decided to honor his final wish. They built a wooden coffin-like structure on the edge of the dome and buried him there. To this day, the coffin on the dome of the mosque serves as a reminder of this miraculous story.

Bu caminin eşsiz bir özelliği, kubbesi üzerindeki tabuttur; bu, dünyadaki hiçbir başka camide bulunmayan bir özelliktir. Rivayete göre, II. Bayezid döneminde Osmanlı saray mutfağının kâtibi olan Kâtip Sinan, camiye biriktirdiği parayla yaptırmıştır. Vasiyetinde, ölümünden sonra naaşının caminin kubbesine defnedilmesini istemiştir. Ancak vefatından sonra naaşı cami avlusundaki mezarlığa gömülmüştür. Ertesi sabah sabah namazı için gelen cemaat, mezarının açık olduğunu ve naaşının kubbenin kenarında bulunduğunu fark etmiştir. Bunun üzerine tekrar mezarına konulmuştur. Fakat ertesi sabah yine aynı olay yaşanmıştır. Bu olay üç gün boyunca tekrar etmiştir. Cemaat bunu ilahi bir işaret olarak yorumlamış ve son arzusuna saygı göstermeye karar vermiştir. Kubbenin kenarına tabut benzeri ahşap bir yapı inşa ederek onu oraya defnetmişlerdir. Bugün hâlâ caminin kubbesi üzerindeki tabut, bu mucizevi hikâvevi hatırlatmaktadır.

Grosser Valide Han Great Valide Han Büyük Valide Han

Der Grosse Valide Han wurde im 17. Jahrhundert von Kösem Sultan im Mahmutpaşa-Viertel, dem Handelszentrum Istanbuls, erbaut. Er war ein wichtiger Handelsplatz im Osmanischen Reich und dient auch heute noch diesem Zweck. Der Han besteht aus 101 Zimmern und zwei Bereichen: Der erste Bereich umfasst Geschäfte und Lager, der zweite diente früher als Unterkunft. Die Architektur spiegelt die osmanische Zeit wider. Ein Highlight ist der beeindruckende Blick auf Istanbul vom Dach. Heute beherbergt der Han Geschäfte, Werkstätten, Kunstgalerien und Restaurants. Der Grosse Valide Han ist ein bedeutendes touristisches Ziel und ein wichtiges historisches Wahrzeichen Istanbuls.

The Great Valide Han was built in the 17th century by Kösem Sultan in the Mahmutpaşa district, Istanbul's commercial hub. It was a major trading center during the Ottoman Empire and continues this role today.

The han consists of 101 rooms and two sections: the first for shops and warehouses, and the second used for accommodation. Its architecture reflects the Ottoman era.

A highlight is the stunning view of Istanbul from the roof. Today, the han hosts shops, workshops, art galleries, and restaurants. The Great Valide Han is an important tourist destination and a historical landmark of Istanbul.

Büyük Valide Han, 17. yüzyılda Kösem Sultan tarafından Mahmutpaşa semtinde inşa edilmiştir. Osmanlı döneminde önemli bir ticaret merkezi olan han, bu işlevini günümüzde de sürdürmektedir.

Han, 101 odadan ve iki bölümden oluşur: Birinci bölümde dükkânlar ve depolar, ikinci bölümde ise konaklama alanları bulunur. Yapı, Osmanlı mimarisini yansıtır.

En dikkat çekici özelliği, çatıdan İstanbul manzarasıdır. Günümüzde dükkânlar, atölyeler, sanat galerileri ve restoranlar bulunan han, İstanbul'un tarihi bir simgesidir.

Büyük Yeni Han: Eine Karawanserei A Historic Caravanserai Tarihi Bir Kervansaray

Der Büyük Yeni Han ist eine bedeutende Karawanserei im Herzen Istanbuls. Er wurde 1764 auf Befehl von Sultan Mustafa III. erbaut und befindet sich in der Nähe des Grossen Basars im Stadtteil Fatih.

Mit einer Fläche von 5.180 m  ist er die zweitgrösste Karawanserei der Stadt. Der Han verfügt über drei Stockwerke und zwei Innenhöfe, die von Arkadeng ngen umgeben sind.

Wikipedia:  zg r Ansiklopedi

Ursprünglich diente der Han als Unterkunft für reisende Kaufleute und als Lagerhaus für Waren. Im 18. Jahrhundert war er besonders bekannt für die Unterbringung von Geldwechslern, von denen viele Armenier waren. Heute beherbergt der Han zahlreiche Geschäfte, Werkstätten und Büros und ist ein lebendiges Zeugnis der reichen Handelsgeschichte Istanbuls.

Der Büyük Yeni Han ist ein faszinierendes Beispiel osmanischer Architektur und ein lebendiger Teil des historischen Erbes Istanbuls.

The Büyük Yeni Han is a significant caravanserai in the heart of Istanbul. It was built in 1764 by order of Sultan Mustafa III and is located near the Grand Bazaar in the Fatih district.

With an area of 5,180 m , it is the second largest caravanserai in the city. The han consists of three floors and two inner courtyards, which are surrounded by arcades.

Wikipedia: Free Encyclopedia

Originally, the han served as accommodation for traveling merchants and as a warehouse for goods. In the 18th century, it was particularly known for housing money changers, many of whom were Armenian. Today, the han hosts numerous shops, workshops, and offices, and it stands as a living testimony to Istanbul's rich trading history. The Büyük Yeni Han is a fascinating example of Ottoman architecture and a vibrant part of Istanbul's historical heritage.

Büyük Yeni Han, I stanbul'un kalbinde yer alan önemli bir kervansaraydır. Sultan Mustafa III emriyle 1764 yılında inşa edilmiş ve Fatih ilçesinde, Kapalı ar ı yakınlarında bulunmaktadır.

5.180 m 'lik bir alana sahip olan han, şehrin ikinci en büyük kervansarayıdır. Han, üç kat ve revaklarla çevrili iki i  avludan oluşmaktadır.

Wikipedia: Özgür Ansiklopedi

Başlangıçta han, seyahat eden tüccarlar için konaklama ve malların depolanması amacıyla kullanılmıştır. 18. yüzyılda, özellikle birçok Ermeni'nin bulunduğu para de i tiricilerin konaklama yeri olarak  n kazanmıştır. Günümüzde han, birçok d kk n, atölye ve ofise ev sahipliği yapmakta ve I stanbul'un zengin ticaret tarihinin yaşayan bir göstergesidir.

Büyük Yeni Han, Osmanlı mimarisinin büyüleyici bir  rne i ve I stanbul'un tarihi mirasının canlı bir parçasıdır.

Eirene Tower Sanat Galerie Eirene Tower Art Gallery Eirene Tower Sanat Galerisi

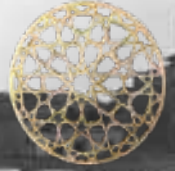
Die Eirene Tower Sanat Galerisi befindet sich in einem etwa 1200 Jahre alten byzantinischen Turm im Fatih-Viertel, in unmittelbarer Nähe zum Grossen Basar. Die Galerie verbindet auf einzigartige Weise die historische Atmosphäre des Turms mit moderner Kunst. Neben wechselnden Ausstellungen zeitgenössischer Kunst bietet sie auch Workshops in traditionellen Techniken wie Tezhip, Ebru und Kaligrafi an. Besucher haben hier die Möglichkeit, in die reiche Kultur Istanbul einzutauchen und die harmonische Verbindung von Vergangenheit und Gegenwart zu erleben – ein besonderer Anziehungspunkt für Kunstliebhaber und Geschichtsinteressierte gleichermaßen.

The Eirene Tower Art Gallery is located in a Byzantine tower that is approximately 1200 years old in the Fatih district, in close proximity to the Grand Bazaar. The gallery uniquely combines the historic atmosphere of the tower with modern art. In addition to rotating exhibitions of contemporary art, it also offers workshops in traditional techniques such as Tezhip, Ebru, and Calligraphy. Visitors have the opportunity to immerse themselves in Istanbul's rich culture and experience the harmonious blend of past and present – making it a special attraction for both art lovers and history enthusiasts.

Eirene Tower Sanat Galerisi, Fatih semtinde, Kapalıçarşı'ya yakın konumda, yaklaşık 1200 yıllık bir Bizans kulesinde yer almaktadır. Galerie, katedralin tarihi atmosferini modern sanatla benzersiz bir şekilde harmanlamaktadır. Çağdaş sanatın dön sergilerinin yanı sıra, Tezhip, Ebru ve Kaligrafi gibi geleneksel tekniklerde atölye çalışmaları da sunmaktadır. Ziyaretçiler, İstanbul'un zengin kültürüne dalma ve geçmiş ile bugünün uyumlu birleşimini deneyimleme fırsatı bulurlar – bu da galeriyi sanatseverler ve tarih meraklıları için özel bir cazibe merkezi haline getirir.

Migros Türk

Viele Schweizer Touristen staunen, wenn sie in der Türkei ein Migros-Geschäft sehen – Schriftzug und Einkaufswagen sind identisch mit denen in der Schweiz.

1954 reiste eine Schweizer Delegation nach Istanbul und gründete Migros Türk als Tochterunternehmen. Das erste Geschäft eröffnete in Eminönü, dazu kamen 60 Verkaufswagen aus Grossbritannien. Am 30. September 1955 trafen die ersten 20 feierlich ein und legten den Grundstein für den modernen Einzelhandel.

1974 wurde Migros Türk unabhängig und expandierte ab 1988 landesweit. Es gibt M-, MM- und MMM-Märkte, das Logo entspricht dem der Schweizer Migros aus den 1980ern. Während Migros Türk Eigenmarken führt und keinen Alkohol oder Tabak verkauft, bieten die kleineren Migros-jet-Filialen beides an.

Many Swiss tourists are surprised to see a Migros store in Turkey—signage and shopping carts are identical to those in Switzerland.

In 1954, a Swiss delegation founded Migros Türk in Istanbul. The first store opened in Eminönü, along with 60 sales trucks from the UK. On September 30, 1955, the first 20 arrived, marking the start of modern retail in Turkey.

Migros Türk became independent in 1974 and expanded nationwide from 1988. It features M, MM, and MMM stores, with a logo similar to Swiss Migros in the 1980s. While Migros Türk does not sell alcohol or tobacco, smaller Migros-jet shops do.

Birçok İsviçreli turist, Türkiye'de Migros'u görünce şaşırır—tabelalar ve alışveriş arabaları İsviçre'dekilerle aynıdır.

1954'te İsviçreli bir heyet İstanbul'da Migros Türk'ü kurdu. İlk mağaza Eminönü'nde açıldı, ayrıca Birleşik Krallık'tan 60 satış aracı getirildi. 30 Eylül 1955'te ilk 20 araç Türkiye'ye ulaşip modern perakendenin temelini attı.

1974'te bağımsız hale gelen Migros Türk, 1988'den itibaren ülke çapında büyüdü. M, MM ve MMM mağazaları bulunur, logosu 1980'lerdeki İsviçre Migros'una benzer. Migros Türk'te alkol ve tütün satılmaz, ancak küçük Migros-jet mağazalarında satılmaktadır.

Beta Yeni Han

Das Beta Yeni Han, ehemals Emin Han, wurde 1671 von der Kazasker Abdülkadir Efendi-Stiftung errichtet. Es liegt in der Hasırcılar-Strasse im Bezirk Tahtakale, einem bedeutenden Handelszentrum Istanbul's.

Die Fundamente stammen aus dem frühen 17. Jahrhundert. Wie viele Gasthäuser jener Zeit war es zweistöckig, doch Brände und das Erdbeben von 1894 zerstörten grosse Teile des Obergeschosses. Gefährdete Gebäudeteile wurden später abgerissen, sodass nur das Erdgeschoss erhalten blieb.

Das Beta Yeni Han spielte eine zentrale Rolle in der osmanischen Kaffeekultur. Es war einer der ersten Orte, an denen Kaffee verarbeitet, gelagert, geröstet, gemahlen und verkauft wurde. Bei der Restaurierung entdeckte man historische Kaffeeöfen, die die Bedeutung des Gebäudes unterstreichen.

Heute beherbergt es das Beta Yeni Han 1554 Kaffeemuseum, das die Geschichte des türkischen Kaffees bewahrt.

The Beta Yeni Han, formerly known as Emin Han, was built in 1671 by the Kazasker Abdülkadir Efendi Foundation. It is located on Hasırcılar Street in Tahtakale, one of Istanbul's key trading hubs.

Its foundations date back to the early 17th century. Like many inns of that time, it was originally two stories high, but fires and the 1894 earthquake severely damaged the upper floor. Unsafe sections were later demolished, leaving only the ground floor intact.

The Beta Yeni Han played a crucial role in Ottoman coffee culture. It was one of the first places where coffee was processed, stored, roasted, ground, and sold. During restoration, historical coffee ovens were discovered, highlighting the site's significance.

Today, it houses the Beta Yeni Han 1554 Coffee Museum, preserving the rich history of Turkish coffee.

Beta Yeni Han, önceki adıyla Emin Han, 1671 yılında Kazasker Abdülkadir Efendi Vakfı tarafından inşa edilmiştir. Tahtakale'deki Hasırcılar Caddesi'nde, İstanbul'un önemli ticaret merkezlerinden birinde yer almaktadır.

Temelleri 17. yüzyılın başlarına dayanır. Dönemin birçok hanı gibi iki katlı olarak inşa edilmiştir, ancak çıkan yangınlar ve 1894 depremi üst katına büyük zarar vermiştir. Tehlikeli görülen bölümler daha sonra yıkılmış ve sadece zemin kat korunabilmiştir.

Osmanlı kahve kültüründe önemli bir yere sahip olan Beta Yeni Han, kahvenin işlendiği, saklandığı, kavrulduğu, öğütüldüğü ve satıldığı ilk yerlerden biridir. Restorasyon sırasında bulunan tarihi kahve ocakları, binanın geçmişteki önemini gözler önüne sermektedir.

Bugün, Beta Yeni Han 1554 Kahve Müzesi'ne ev sahipliği yaparak Türk kahvesinin zengin tarihini yaşatmaktadır.

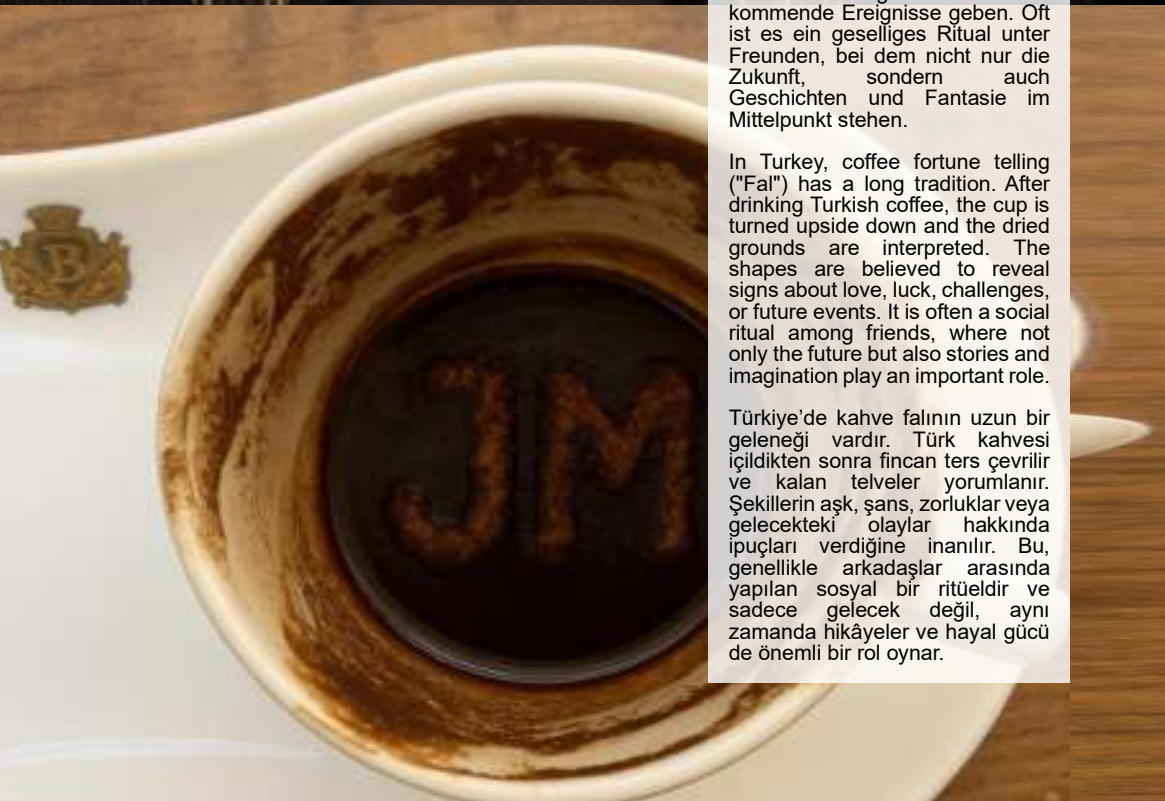

Kaffeesatz lesen – Reading coffee grounds Kahve telvesi okumak

In der Türkei hat das Kaffeesatzlesen („Fal“) eine lange Tradition. Nachdem der türkische Mokka getrunken wurde, dreht man die Tasse um und deutet die Muster des getrockneten Satzes. Dabei sollen Symbole Hinweise auf Liebe, Glück, Herausforderungen oder kommende Ereignisse geben. Oft ist es ein geselliges Ritual unter Freunden, bei dem nicht nur die Zukunft, sondern auch Geschichten und Fantasie im Mittelpunkt stehen.

In Turkey, coffee fortune telling ("Fal") has a long tradition. After drinking Turkish coffee, the cup is turned upside down and the dried grounds are interpreted. The shapes are believed to reveal signs about love, luck, challenges, or future events. It is often a social ritual among friends, where not only the future but also stories and imagination play an important role.

Türkiye’de kahve falının uzun bir geleneği vardır. Türk kahvesi içildikten sonra fincan ters çevrilir ve kalan telvesi yorumlanır. Şekillerin aşk, şans, zorluklar veya gelecekteki olaylar hakkında ipuçları verdiğine inanılır. Bu, genellikle arkadaşlar arasında yapılan sosyal bir ritüeldir ve sadece gelecek değil, aynı zamanda hikâyeler ve hayal gücü de önemli bir rol oynar.

Türkischer Kaffee Turkish coffee - Türk kahvesi

Türkischer Kaffee ist eine traditionelle Kaffeespezialität, die für ihr intensives Aroma und ihre besondere Zubereitung bekannt ist. Er wird aus fein gemahlenem Kaffee, Wasser und optional Zucker in einer kleinen Kupferkanne, der Cezve, langsam erhitzt, bis sich ein dichter Schaum bildet. Serviert wird er unfiltriert in kleinen Tassen, oft mit einem Glas Wasser und einer Süßigkeit wie Lokum. Besonders faszinierend ist die Tradition des Kaffeesatzlesens, bei der aus den Mustern im Kaffeesatz die Zukunft gedeutet wird.

Turkish coffee is a traditional specialty known for its intense aroma and unique preparation. It is made by slowly heating finely ground coffee, water, and optionally sugar in a small copper pot called a Cezve until a thick foam forms. It is served unfiltered in small cups. Another part of the tradition is coffee fortune-telling, where patterns in the coffee grounds are interpreted to predict the future.

Türk kahvesi, yoğun aroması ve özel hazırlanışıyla bilinen geleneksel bir spesyalitedir. İnce öğütülmüş kahve, su ve isteğe bağlı olarak şeker, cezve adı verilen küçük bir bakır cezvede yavaşça ısıtılarak yoğun bir köpük oluşana kadar pişirilir. Süzülmeden küçük fincanlarda servis edilir. Geleneklerden biri de kahve falıdır; kahve telvesindeki desenler yorumlanarak geleceğe dair tahminler yapılır.

Sarayburnu-Park/ Parkı

Der Sarayburnu-Park liegt im Istanbul Stadtteil Fatih am östlichen Ende der historischen Halbinsel. Ursprünglich Teil des Gülhane-Parks, wurde er 1890 durch eine Eisenbahnlinie getrennt. 1926 wurde hier die erste Atatürk-Statue errichtet, und 1928 stellte Atatürk hier die lateinische Schrift vor. Nach seinem Tod fand 1938 die letzte Zeremonie in Istanbul im Park statt, bevor sein Leichnam nach Ankara überführt wurde.

Aufgrund seiner strategischen Lage war Sarayburnu Standort wichtiger Bauwerke: Byzantisches Reich (4.-11. Jh.): Ort des Grossen Palastes von Konstantinopel.

Osmanisches Reich (ab 1453): Bau des Topkapı-Palastes, Zentrum der osmanischen Macht.

Ausgrabungen in Sirkeci legten römische und byzantinische Ruinen frei. Heute ist der Park ein beliebter Aussichtspunkt mit Blick auf Istanbul, den Bosphorus und das Marmarameer.

Sarayburnu Park is located in the Fatih district of Istanbul, at the eastern end of the historic peninsula. Originally part of Gülhane Park, it was separated by a railway line in 1890.

In 1926, the first Atatürk statue was erected here, and in 1928, Atatürk introduced the Latin alphabet at this location. After his death, the last ceremony in Istanbul took place in the park in 1938 before his body was transferred to Ankara.

Due to its strategic location, Sarayburnu was home to significant structures:

Byzantine Empire (4th-11th century): Site of the Great Palace of Constantinople.

Ottoman Empire (from 1453): Construction of the Topkapı Palace, the center of Ottoman power.

Excavations in Sirkeci uncovered Roman and Byzantine ruins. Today, the park is a popular viewpoint offering a stunning panorama of Istanbul, the Bosphorus, and the Marmara Sea.

Sarayburnu Parkı, İstanbul'un Fatih ilçesinde, tarihi yarımadanın doğu ucunda yer alır. Başlangıçta Gülhane Parkı'nın bir parçasıydı, ancak 1890'da bir demiryolu hattı ile ayrıldı.

1926'da ilk Atatürk heykeli burada dikildi ve 1928'de Atatürk, Latin alfabesini burada tanıttı. Vefatından sonra, 1938'de İstanbul'daki son tören bu parkta yapıldı ve naaşı Ankara'ya götürüldü.

Stratejik konumu nedeniyle Sarayburnu önemli yapılar barındırmıştır:

Bizans İmparatorluğu (4.-11. yüzyıl): Büyük Konstantinopolis Sarayı'nın bulunduğu alan.

Osmanlı İmparatorluğu (1453'ten itibaren): Osmanlı gücünün merkezi olan Topkapı Sarayı'nın inşası.

Sirkeci'de yapılan kazılarda Roma ve Bizans dönemine ait kalıntılar bulundu. Günümüzde Sarayburnu, İstanbul, Boğaz ve Marmara Denizi'nin eşsiz manzarasını sunan popüler bir seyr noktasıdır.

Sultanahmet: Das historische Herz Istanbuls

Sultanahmet: The Historic Heart of Istanbul

Sultanahmet: İstanbul'un Tarihi Kalbi

Sultanahmet ist das historische Zentrum Istanbuls. Das Viertel liegt auf der europäischen Seite am Bosphorus und ist reich an kulturellem Erbe, da es die bedeutendsten Sehenswürdigkeiten des ehemaligen Konstantinopels beherbergt.

Die Hagia Sophia, einst Kirche und Moschee, beeindruckt mit ihrer monumentalen Architektur. Direkt gegenüber steht die Blaue Moschee, berühmt für ihre kunstvollen blauen Fliesen. Der prächtige Topkapi-Palast war einst Residenz der osmanischen Sultane und beherbergt heute wertvolle Schätze.

Historische Stätten wie der Hippodrom-Platz, einstiges Zentrum römischer Wagenrennen, und die geheimnisvolle Basilika-Zisterne machen das Viertel besonders reizvoll. Neben Kultur und Geschichte bietet Sultanahmet auch gemütliche Teehäuser, Basare und traditionelle Restaurants – ein Muss für jeden Istanbul-Besucher.

Sultanahmet is the historic center of Istanbul. Located on the European side along the Bosphorus, it is rich in cultural heritage, home to the most significant landmarks of former Constantinople.

The Hagia Sophia, once a church and later a mosque, impresses with its monumental architecture. Directly opposite stands the Blue Mosque, famous for its intricate blue tiles. The magnificent Topkapi Palace was once the residence of the Ottoman sultans and now houses valuable treasures.

Historical sites such as Hippodrome Square, once the center of Roman chariot races, and the mysterious Basilica Cistern add to the district's charm. Beyond history and culture, Sultanahmet offers cozy tea houses, bustling bazaars, and traditional restaurants—making it a must-visit destination in Istanbul.

Sultanahmet, İstanbul'un tarihi merkezidir. Avrupa yakasında, Boğaz kıyısında yer alan bu bölge, eski Konstantinopolis'in en önemli simgelerine ev sahipliği yaparak zengin bir kültürel mirasa sahiptir. Bir zamanlar kilise ve daha sonra cami olarak kullanılan Ayasofya, etkileyici anıtsal mimarisıyla büyüler. Hemen karşısında, zarif mavi çinileriyle ünlü Sultanahmet Camii yer alır. Görkemli Topkapi Sarayı, bir zamanlar Osmanlı sultanlarının ikametgahıydı ve bugün değerli hazineleri barındırmaktadır.

Roma döneminde atlı araba yarışlarının merkezi olan Hipodrom Meydanı ve gizemli Yerebatan Sarnıcı, bölgeye ayrı bir cazibe katmaktadır. Tarih ve kültürün yanı sıra Sultanahmet, sıcak çay evleri, hareketli çarşılar ve geleneksel restoranlarla da ziyaretçilerini cezbedmektedir—İstanbul'da mutlaka görülmesi gereken bir yerdir.

Laleli Taşhan – Ein historischer Basar

Laleli Taşhan – A Historic Bazaar

Laleli Taşhan – Tarihi Çarşı

Laleli, a district in Fatih, is well known for its retail shops catering to tourists from various countries. However, it also holds historical gems, including Laleli Taşhan (Stone Inn), built in 1763 by Sultan Mustafa III. Also called Sipahiler Hanı, Çukurçeşme Hanı, and Katircioğlu Hanı, it originally served as accommodation for cavalymen.

Despite some damage, Laleli Taşhan retains its unique architectural charm. The two-story structure features three courtyards and is notable for its military character and stone-only facade. Although a marble plaque once named it Katircılar Hanı, it later became known as the "Historical Old Bazaar."

Laleli, ein Stadtteil im Bezirk Fatih, ist bekannt für seine Einzelhandelsgeschäfte, die Touristen aus aller Welt anziehen. Doch es beherbergt auch historische Schätze, darunter das Laleli Taşhan (Stein-Gasthaus), das 1763 von Sultan Mustafa III. erbaut wurde. Es ist auch als Sipahiler Hanı, Çukurçeşme Hanı und Katircioğlu Hanı bekannt und diente ursprünglich als Unterkunft für Kavalleristen.

Trotz einiger Schäden hat das Laleli Taşhan seinen architektonischen Charme bewahrt. Das zweistöckige Gebäude mit drei Innenhöfen ist einzigartig durch seinen militärischen Charakter und seine reine Steinbauweise. Obwohl eine Marmortafel es einst als Katircılar Hanı bezeichnete, wurde es später als „Historischer Alter Basar“ bekannt.

Fatih ilçesinde yer alan Laleli, turistlere hitap eden mağazalarıyla ünlüdür. Ancak, tarihi hazineleri de barındırır. Bunlardan biri, 1763 yılında III. Mustafa tarafından inşa edilen Laleli Taşhan (Taş Han)'dır. Sipahiler Hanı, Çukurçeşme Hanı ve Katircioğlu Hanı olarak da bilinen han, başlangıçta süvariler için bir konaklama yeri olarak kullanılmıştır. Bazı bölümleri zarar görmüş olsa da, Laleli Taşhan hala mimari özgünlüğünü korumaktadır. İki katlı ve üç avlulu olan yapı, askeri özellikleri ve tamamen taş kaplı dış cephesi ile dikkat çeker. Üzerindeki mermer levhada Katircılar Hanı olarak anılrsa da, daha sonra "Tarihi Eski Çarşı" olarak bilinmeye başlamıştır.

Çorlulu Ali Paşa Medresesi

Nargile – Tradition und Geselligkeit

Die Nargile (Shisha, Wasserpfeife) hat eine lange Tradition im Nahen Osten und ist auch in der Türkei fester Bestandteil der Kultur. Geraucht wird meist aromatisierter Tabak (Tömbeki), der durch Wasser gefiltert und gekühlt wird.

Besonders in Nargile-Cafés treffen sich Menschen zum entspannten Rauchen und geselligen Gesprächen. Die Wasserpfeife steht für Gemeinschaft und Entspannung, ein Symbol für Genuss und Tradition in der türkischen Gesellschaft.

Nargile – Tradition and Sociability

The nargile (hookah, water pipe) has a long tradition in the Middle East and is also a significant part of Turkish culture. It is usually smoked with flavored tobacco (tömbeki), which is filtered and cooled through water.

People gather in nargile cafés for relaxed smoking sessions and social conversations. The water pipe represents community and relaxation, serving as a symbol of enjoyment and tradition in Turkish society.

Nargile – Gelenek ve Sohbet

Nargile (shisha, sütünütüp), Orta Doğu'da köklü bir geçmişe sahiptir ve Türkiye'de de önemli bir kültürel unsurdur. Genellikle aromalı tütün (tömbeki) ile içilir ve dumanı sudan geçerek filtrelenir ve soğutulur.

Özellikle nargile kafelerinde, insanlar keyifli bir şekilde nargile içmek ve sohbet etmek için bir araya gelirler. Nargile, topluluk ve rahatlamayı temsil eder; Türk toplumunda keyif ve geleneğin bir sembolüdür.

Türkischer Tee- Turkish Tea - Türk Çayı

Türkischer Çay:

Ein Symbol der Gastfreundschaft

Türkischer Çay ist ein fester Bestandteil der türkischen Kultur. Hergestellt aus schwarzem Tee aus der Region Rize, wird er traditionell in einem Çaydanlık (doppelstöckiger Teekessel) zubereitet. Er wird in kleinen Gläsern serviert und je nach Vorliebe stark (demli) oder mild (açık) getrunken.

Tee spielt in der Türkei eine zentrale Rolle im sozialen Leben. Er wird Gästen als Zeichen der Freundlichkeit angeboten, dient als Begleiter bei geschäftlichen Verhandlungen oder entspannten Gesprächen. In Teehäusern, besonders in ländlichen Gebieten, trifft man sich, um Çay zu trinken, Backgammon zu spielen und Neuigkeiten auszutauschen.

Turkish Çay – A Symbol of Hospitality

Turkish çay (tea) is an essential part of Turkish culture. Made from black tea grown in the Rize region, it is traditionally prepared in a çaydanlık (double-stacked teapot). It is served in small glasses and enjoyed either strong (demli) or mild (açık) according to preference.

Tea plays a central role in social life in Turkey. It is offered to guests as a sign of hospitality, accompanies business negotiations, and enhances relaxed conversations. In tea houses, especially in rural areas, people gather to drink çay, play backgammon, and exchange news.

Türk Çayı – Misafirperverliğin Bir Sembolü

Türk çayı, Türk kültürünün vazgeçilmez bir parçasıdır. Rize bölgesinde yetişen siyah çaydan yapılan çay, geleneksel olarak çaydanlıkta (çift katlı demlik) hazırlanır. Küçük bardaklarda servis edilir ve tercihe göre güçlü (demli) veya hafif (açık) içilir.

Çay, Türkiye'de sosyal yaşamın merkezinde yer alır. Misafirlere dostluk göstergesi olarak sunulur, iş görüşmelerine eşlik eder ve samimi sohbetleri tamamlar. Özellikle kırsal bölgelerdeki çayhanelerde, insanlar çay içmek, tavla oynamak ve haberleri paylaşmak için bir araya gelirler.

Kumkapı

Kumkapı war im Osmanischen Reich ein Stadtteil Istanbuls mit mehrheitlich griechischer und armenischer Bevölkerung und ist noch heute Sitz des Gregorianischen Patriarchats der Türkei.

Das Viertel ist bekannt für Restaurants, in denen Fisch und Mezze in fröhlicher, musikalischer Atmosphäre serviert werden. Zu den Klängen populärer Zigeunermusik ziehen Musiker von Restaurant zu Restaurant.

Osmanische Brunnen und Hammams zeugen vom kulturellen Erbe Kumkapıs, das als eines der letzten Viertel Istanbuls Spuren des Osmanischen Reiches bewahrt.

Kumkapı was a district of Istanbul during the Ottoman Empire, with a predominantly Greek and Armenian population, and is still the seat of the Armenian Patriarchate of Turkey.

The district is known for its restaurants, where fish and meze are served in a lively, musical atmosphere. To the sounds of popular Romani music, musicians move from restaurant to restaurant.

Ottoman fountains and hammams bear witness to Kumkapı's cultural heritage, making it one of the last neighborhoods in Istanbul that preserves traces of the Ottoman Empire.

Kumkapı, Osmanlı İmparatorluğu döneminde çoğunlukla Rum ve Ermeni nüfusa sahip bir İstanbul semtiydi ve bugün hâlâ Türkiye Ermeni Patrikhanesi'ne ev sahipliği yapmaktadır.

Semt, balık ve mezelerin neşeli ve müzikli bir atmosferde servis edildiği restoranlarıyla ünlüdür. Popüler Roman müzikleri eşliğinde müzisyenler restoranlardan restorana dolaşır.

Osmanlı çeşmeleri ve hamamları, Kumkapı'nın kültürel mirasına tanıklık eder ve burayı Osmanlı İmparatorluğu'nun izlerini koruyan son semtlerden biri yaparhem de yabancı turistlerin ilgisini çekmektedir.

Kadıköy

Kadıköy, auf der asiatischen Seite von Istanbul gelegen, ist ein pulsierendes Stadtviertel, das sowohl für seine historische Bedeutung als auch für seine moderne Atmosphäre bekannt ist. Es ist ein wichtiger Verkehrsknotenpunkt und ein kulturelles Zentrum mit einer Mischung aus traditionellem und modernem Flair. Der beliebte Kadıköy-Markt bietet eine Vielzahl von frischen Produkten, Gewürzen und Delikatessen, während in den zahlreichen Cafés, Restaurants und Bars eine lebendige Stimmung herrscht. Das Viertel beherbergt auch zahlreiche Kunstgalerien und alternative Kulturzentren, die es zu einem Hotspot für kreative Köpfe machen. Mit seinen schönen Uferpromenaden und dem Zugang zur Marmarameer bietet Kadıköy sowohl Erholung als auch urbanes Leben und zieht sowohl Einheimische als auch Touristen an.

Kadıköy, located on the Asian side of Istanbul, is a bustling district known for both its historical significance and modern atmosphere. It is an important transport hub and cultural center with a blend of traditional and contemporary vibes. The popular Kadıköy Market offers a variety of fresh produce, spices, and delicacies, while the numerous cafés, restaurants, and bars create a lively atmosphere. The district is also home to several art galleries and alternative cultural centers, making it a hotspot for creative minds. With its beautiful waterfront promenades and access to the Sea of Marmara, Kadıköy offers both relaxation and urban life, attracting both locals and tourists alike.

Kadıköy, İstanbul'un Asya yakasında yer alan, hem tarihi önemi hem de modern atmosferiyle tanınan hareketli bir semttir. Önemli bir ulaşım noktası ve kültürel bir merkez olan Kadıköy, geleneksel ve modern bir atmosferin birleşimidir. Popüler Kadıköy Pazarı, taze ürünler, baharatlar ve lezzetler sunarken, semtteki birçok kafe, restoran ve bar canlı bir ortam yaratmaktadır. Ayrıca semt, birkaç sanat galerisi ve alternatif kültür merkeziyle, yaratıcı zihinler için bir cazibe merkezi olmuştur. Güzel sahil yürüyüş yolları ve Marmara Denizi'ne erişimi ile Kadıköy, hem dinlenme hem de şehir yaşamını bir arada sunarak, hem yerli hem de yabancı turistlerin ilgisini çekmektedir.

Das Krokodil von Kadikoy The crocodile from Kadikoy Kadıköy'deki timsah

Im belebten Viertel Kadıköy steht eine kleine Bronze-Krokodil-Statue, meist unauffällig nahe der armenischen Surp Takavor Kirche. Obgleich Istanbul niemals echte Krokodile beheimatete, ist dessen Herkunft mit einem antiken Bericht verbunden: Der griechische Geograph Strabo erwähnte einst eine Quelle namens Azaritia bei Chalkedon (dem heutigen Kadıköy), wo "kleine Krokodile" lebten. Diese Zeilen inspirierten die heutige Statue als skurriles Denkmal, das Mythos und lokale Identität verschränkt.

In the lively district of Kadıköy stands a small bronze crocodile statue, often overlooked near the Armenian Surp Takavor Church. Although Istanbul has never been home to real crocodiles, the statue's origin is linked to an ancient account: the Greek geographer Strabo once mentioned a spring called Azaritia near Chalcedon (modern-day Kadıköy), where "small crocodiles" were said to live. These lines inspired today's whimsical statue, blending myth and local identity into a curious monument.

Kadıköy'ün hareketli semtinde, genellikle Ermeni Surp Takavor Kilisesi'nin yakınında fark edilmeden duran küçük bir bronz timsah heykeli bulunur. İstanbul'da hiçbir zaman gerçek timsahlar yaşamamış olsa da, bu heykelin kökeni antik bir anlatıya dayanmaktadır: Antik Yunan coğrafyacısı Strabon, Kadıköy'ün eski adı olan Kalkedon yakınlarında "Azaritia" adlı bir kaynaktan ve orada yaşayan "küçük timsahlardan" bahsetmiştir. Bu satırlar, günümüzdeki heykelin esin kaynağı olmuş ve mit ile yerel kimliği birleştiren ilginç bir anıt ortaya çıkmıştır.

Die Quelle der Heiligen Katharina The source of Saint Catherine Kutsal Katerina'nın Kaynağı

Unter dem Koco Restaurant in Kadıköy, einem historischen Fischlokal im Stadtteil Moda, liegt eine kleine Kapelle mit der heiligen Quelle Aya Katerina Ayazma. Diese Quelle ist ein bedeutendes religiöses Erbe, verehrt von Christen und Muslimen.

Der Legende nach entdeckten Fischer einen natürlichen Quellbach in den Felsen nahe der Küste von Moda. Bei Ausgrabungen stießen sie auf die Ruinen einer alten Kirche und eine Ikone der Heiligen Katharina, nach der die Quelle benannt wurde.

Das 1928 von Konstantinos Korontos gegründete Koco Restaurant ist heute ein beliebter Ort für Liebhaber traditioneller griechischer Küche. Besucher können dort speisen und anschließend die Kapelle im Untergeschoss besichtigen, wo sie gegen einen kleinen Betrag eine Kerze anzünden und innehalten können.

Beneath the Koco Restaurant in Kadıköy, a historic seafood eatery in the Moda neighborhood, lies a small chapel with the holy spring called Aya Katerina Ayazma. This spring is a significant religious heritage site, revered by both Christians and Muslims.

According to legend, fishermen discovered a natural spring in the rocks near the Moda coast. During excavations, they found the ruins of an old church and an icon of Saint Catherine, after whom the spring was named.

Founded in 1928 by Konstantinos Korontos, Koco Restaurant is now a popular spot for lovers of traditional Greek cuisine. Visitors can dine there and then visit the chapel in the basement, where they can light a candle and take a moment of reflection for a small fee.

Kadıköy'ün Moda semtinde tarihi bir balık lokantası olan Koco Restoran'ın altında Aya Katerina Ayazma adlı kutsal bir kaynak ve küçük bir şapel bulunur. Bu kaynak, hem Hristiyanlar hem de Müslümanlar tarafından saygı gören önemli bir dini mirastır.

Efsaneye göre, balıkçılar Moda sahilindeki kayaların arasında doğal bir kaynak keşfetmişlerdir. Kazılar sırasında eski bir kilisenin kalıntıları ve adı verilen kaynakla aynı isme sahip Aziz Katerina'nın bir ikonasına rastlanmıştır.

1928'de Konstantinos Korontos tarafından kurulan Koco Restoran, geleneksel Yunan mutfağı severler için popüler bir mekandır. Ziyaretçiler burada yemek yiyebilir, ardından bodrumdaki şapeli gezebilir ve küçük bir ücret karşılığında mum yakıp bir an düşünceye dalabilirler.

Kuzguncuk

Das Wort „Kuzguncuk“ bedeutet auf Türkisch „kleiner Rabe“ oder „vergittertes Fenster einer Gefängnistür“. Der Name soll von einer heiligen Person namens Kuzgun Baba stammen, die während der Zeit von Sultan Mehmed II. in der Gegend lebte. Er war ein mystischer oder dervischer Heiliger. Während der byzantinischen Zeit wurde dieses Gebiet möglicherweise „Khrysokeramos“ (Hrisokeramos) genannt, was „goldener Ziegel“ bedeutet, aufgrund einer Kirche mit einem vergoldeten Dach. Ende des 15. Jahrhunderts begannen Juden, die aus Spanien und Portugal vertrieben wurden, sich im Osmanischen Reich niederzulassen, darunter auch in diesem Viertel, wo sie ihre kulturellen Einflüsse einbrachten. Heute ist Kuzguncuk bekannt für seine historischen Holzhäuser, malerischen Strassen und die lebendige multikulturelle Atmosphäre.

The word "Kuzguncuk" means "little raven" or "the barred window of a prison door" in Turkish. The name is believed to come from a holy figure named Kuzgun Baba, who lived in the area during the reign of Sultan Mehmed II. It is said that he was a mystic or dervish. During the Byzantine era, this area was possibly called Khrysokeramos (Hrisokeramos), meaning "golden brick," due to a church with a golden roof. In the late 15th century, Jews expelled from Spain and Portugal began settling in the Ottoman Empire, including in this neighborhood, where they added their own cultural influence. Today, Kuzguncuk is known for its historical wooden houses, picturesque streets, and vibrant multicultural atmosphere.

Kuzguncuk kelimesi Türkçede "küçük karga" ya da "bir hapishane kapısının demir parmaklıkları" anlamına gelir. İsmi, Sultan II. Mehmet döneminde bölgede yaşamış bir evliya olan Kuzgun Baba'dan geldiği düşünülmektedir. O, bir mistik ya da derviş olarak tanınmaktadır. Bizans döneminde bu bölge, altın kaplamalı bir çatıya sahip bir kilise nedeniyle "altın tuğla" anlamına gelen Khrysokeramos (Hrisokeramos) olarak adlandırılmış olabilir. 15. yüzyılın sonlarında, İspanya ve Portekiz'den sürgün edilen Yahudiler, Osmanlı İmparatorluğu'na yerleşmeye başlamış ve bu mahalleye de katkıda bulunmuşlardır. Bugün Kuzguncuk, tarihi ahşap evleri, pitoresk sokakları ve canlı çok kültürlü atmosferiyle tanınmaktadır.

Istanbul – die Stadt der Katzen The city of cats – Kediler Şehri

Muezza war der Überlieferung nach die Katze des islamischen Religionsstifters Mohammed. Über sie existieren mehrere Legenden: So soll Mohammed, um das in seinem Arm schlafende Tier nicht zu wecken, den Ärmel seines Gewandes abgeschnitten haben, als er zum Gebet gerufen wurde. Es heisst auch, dass alle Katzen mit vier Pfoten auf den Boden fallen, weil Mohammed den Rücken seiner Lieblingskatze nach seiner Rückkehr vom Gebet dreimal streichelte und ihr diese Gabe verlieh – oder, nach einer anderen Version, weil er sie stets liebevoll berührte.

Für Muslime haben Katzen eine Seele. Daher gilt es als schwere Sünde, eine Katze zu kaufen oder zu verkaufen – sie dürfen nur verschenkt werden. In der Türkei, besonders in Istanbul, gibt es viele streunende Katzen, da es als religiöse Pflicht gilt, sich um ihr Wohl zu kümmern. In Kuzguncuk, einem Stadtteil von Üsküdar, erinnern Hinweistafeln und eine Eisenskulptur an eine legendäre Katze.

Muezza was, according to tradition, the cat of the Islamic prophet Muhammad. One legend says he cut off his sleeve rather than disturb her while she slept. Another claims cats always land on their feet because Muhammad stroked his cat's back three times after prayer—or simply because he always treated her with kindness.

In Islam, cats are believed to have a soul. Selling them is a sin, so they may only be given as gifts. This is why Istanbul, and Turkey in general, have many stray cats, as caring for them is seen as a religious duty. In Kuzguncuk, Üsküdar, signs and an iron sculpture commemorate a legendary cat.

Muezza'nın, İslam peygamberi Muhammed'in kedisi olduğu rivayet edilir. Bir efsaneye göre, Muhammed namaza çağırıldığında, kedisini uyandırmamak için cübbesinin kolunu kesmiştir. Başka bir rivayete göre, kediler her zaman dört ayak üzerine düşer çünkü Muhammed kedisinin sırtını üç kez okşamış ve ona bu yeteneği bahsetmiştir. İslam'da kedilerin bir ruha sahip olduğuna inanılır. Bu yüzden satılmaları günah sayılır, sadece hediye edilebilirler. Bu inanç nedeniyle Türkiye'de, özellikle İstanbul'da birçok sokak kedisi vardır. Üsküdar'ın Kuzguncuk semtinde, efsanevi bir kediye adanmış tabelalar ve bir demir heykel bulunur.

Katzenmuseum Cat Museum Kedi Müzesi

Istanbul ist bekannt für seine Liebe zu Katzen, und das Istanbul-Katzenmuseum im Stadtteil Balat ist ein besonderes Ziel für Katzenfreunde. Das Museum zeigt Kunstwerke, historische Artefakte und Skulpturen, die den Strassenkatzen der Stadt gewidmet sind. Es vermittelt die enge Verbindung Istanbul zu diesen Tieren. Im Museum und in der Umgebung begegnet man freundlichen Katzen. Es gibt viele Gelegenheiten für Fotos und schöne Begegnungen. Katzen sind ein fester Bestandteil des Stadtlebens und werden von Einheimischen versorgt. Viele Cafés, Moscheen und Geschäfte bieten ihnen Futter und geschützte Plätze. Ob im Museum oder auf den Strassen – überall in Istanbul trifft man auf Katzen, die der Stadt eine besondere Atmosphäre verleihen.

Istanbul is known for its love of cats, and the Istanbul Cat Museum in the Balat district is a special destination for cat lovers. The museum features artwork, historical artifacts, and sculptures dedicated to the city's street cats, reflecting Istanbul's deep connection with these animals. Friendly cats can be found both inside the museum and in the surrounding area, offering plenty of opportunities for photos and memorable encounters. Cats are an integral part of city life and are cared for by locals. Many cafés, mosques, and shops provide them with food and safe places to rest. Whether in the museum or on the streets, cats can be found everywhere in Istanbul, adding a unique charm to the city.

İstanbul, kedilere olan sevgisiyle tanınır ve Balat semtindeki İstanbul Kedi Müzesi, kedi severler için özel bir destinasyondur. Müze, şehrin sokak kedilerine adanmış sanat eserleri, tarihi eserler ve heykeller sergileyerek İstanbul'un bu hayvanlarla olan derin bağına yansıtır. Müzenin içinde ve çevresinde dost canlısı kedilere rastlamak mümkündür, bu da fotoğraf çekmek ve keyifli anlar yaşamak için harika fırsatlar sunar. Kediler, şehir hayatının ayrılmaz bir parçasıdır ve yerel halk tarafından özenle beslenip korunurlar. Birçok kafe, cami ve dükkân onlara yiyecek ve güvenli dinlenme alanları sağlar. İster müzede ister sokaklarda olsun, İstanbul'un her köşesinde kedilere rastlamak mümkündür ve bu da şehre benzersiz bir atmosfer katar.

The city belongs to them – İstanbul's cats

Cats wander through twilight alleys,
light as the breeze blowing in from the Bosphorus.
Between simit stands and steaming tea,
small figures glide out of shadows
that fall across the cobblestones.

One of them rests on a warm engine,
eyes half-closed, untouched by the city's noise.
Another sits beneath the dome of the Süleymaniye Mosque,
gazing upward, where seagulls draw white circles
and everything seems so light and free.

Fishermen roll in their nets, pigeons flutter up,
footsteps rush toward the ferry,
return with crates full of fish.
Paws lie still, waiting for the right moment
to snatch unseen prey.

In the shimmer of neon, green eyes flash,
within them lies a quiet prayer:
May every cat find its place,
a protective roof, a gentle hand,
a little food from what is left behind.

Night slowly falls over the houses.
The city glows like coal.
Cats gather stars in their whiskers
and carry them through quiet courtyards
until morning promises new light.

Bu şehir onlara ait – İstanbul'un kedileri

Kediler alacakaranlık sokaklarda dolaşır,
Boğaz'dan esen rüzgâr gibi hafif.
Simit tezgâhları ile buharlı çaylar arasında
küçük gölgeler kayar
ve kaldırım taşlarına düşer.

Bunlardan biri sıcak bir motorun üstünde dinlenir,
gözleri yarı kapalı, şehrin gürültüsünden etkilenmeden.
Bir diğeri Süleymaniye Camii'nin kubbesinin altında oturur,
yukarıya bakar, martıların beyaz halkalar çizdiği göğe
ve her şey hafif ve özgür görünür.

Balıkçılar ağlarını toplar, güvercinler kanat çırpıp,
adımlar vapura doğru hızlanır,
balık dolu kasalarla geri döner.
Patiler kıpırtısız durur,
görünmeden bir av yakalamak için anı bekler.

Neon yansımalarında yeşil gözler parlar,
içlerinde sessiz bir dua saklıdır:
Her kedi yerini bulsun,
koruyan bir çatı, okşayan bir el,
artan yemekten biraz nasip.

Gece yavaşça evlerin üstüne iner.
Şehir köz gibi parıldar.
Kediler bıyıklarında yıldızlar toplar
ve sessiz arka avlulardan geçerek
sabahın yeni ışığını getirirler.

Die Stadt gehört ihnen – Istanbul's Katzen

Katzen streifen durch Dämmergassen,
leicht wie der Luftzug, der vom Bosphorus weht.
Zwischen Simit-Ständen und dampfendem Tee
gleiten kleine Gestalten aus Schatten,
die aufs Kopfsteinpflaster fallen.

Eine von ihnen ruht auf warmem Motor,
die Augen halb geschlossen, vom Stadtlärm unberührt.
Eine andere sitzt unter der Kuppel der Süleyman Moschee,
schaut hinauf, wo Möwen weisse Kreise ziehen
und alles scheint so leicht und frei.

Fischer rollen Netze ein, Tauben flattern auf,
Schritte eilen zur Fähre,
kommen mit Kisten voll Fische zurück.
Pfoten lauern reglos auf den Moment,
ungesehen Beute zu erhaschen.

Im Abglanz von Neon blitzen grüne Augen,
in ihnen liegt ein stilles Gebet:
Möge jede Katze ihr Plätzchen finden,
ein schützendes Dach, eine streichelnde Hand
ein wenig zu futtern von dem, was übrig bleibt.

Nacht fällt langsam über die Häuser.
Die Stadt glimmt auf wie Kohle.
Katzen sammeln Sterne in ihren Schnurrhaaren
tragen sie weiter durch stille Hinterhöfe,
bis der Morgen neues Licht verspricht.

Mensch und Tier im islamischen Istanbul Humans and animals in Islamic Istanbul İslami İstanbul'da insanlar ve hayvanlar

Im Islam gelten Tiere als wertvolle Geschöpfe Gottes, die mit Respekt und Mitgefühl behandelt werden sollen. Der Koran erwähnt sie in verschiedenen Zusammenhängen, oft als Helfer der Propheten oder Hüter heiliger Orte.

Wie die Menschen haben auch Tiere ihre eigene Natur, Eigenschaften und Empfindungen. Sie sind nicht nur Teil der Schöpfung, sondern auch eingebunden in die göttliche Ordnung und Weisheit. Der Koran widmet ihnen ganze Suren, darunter die Kuh (Sure 2), das Vieh (Sure 6), die Bienen (Sure 16), die Ameisen (Sure 27), die Spinne (Sure 29) und der Elefant (Sure 105).

Ob gross oder klein – jedes Tier hat seinen Platz in der Schöpfung. Mitgefühl und Barmherzigkeit ihnen gegenüber sind ein göttliches Gebot.

In Islam, animals are regarded as valuable creatures of God and should be treated with respect and compassion. The Quran mentions them in various contexts, often as helpers of prophets or guardians of sacred places.

Like humans, animals have their own nature, characteristics, and emotions. They are not just part of creation but also integrated into divine order and wisdom. The Quran even dedicates entire chapters to them, including The Cow (Surah 2), The Cattle (Surah 6), The Bees (Surah 16), The Ants (Surah 27), The Spider (Surah 29), and The Elephant (Surah 105).

Whether large or small, every animal has its place in creation. Compassion and mercy towards them are divine commandments.

İslam'da hayvanlar, Allah'ın değerli yaratıkları olarak görülür ve saygı ve merhametle muamele edilmelidir. Kur'an, onları farklı bağlamlarda, sıkça peygamberlerin yardımcısı veya kutsal mekânların koruyucuları olarak anar.

İnsanlar gibi hayvanların da kendine özgü doğası, özellikleri ve duyguları vardır. Onlar sadece yaratılışın bir parçası değil, aynı zamanda ilahi düzenin ve hikmetin bir parçasıdır. Kur'an, onlara özel sureler bile ayırmıştır: Bakara (Sure 2), En'am (Sure 6), Nahl (Sure 16), Nemi (Sure 27), Ankebut (Sure 29) ve Fil (Sure 105).

Büyük ya da küçük, her hayvan yaratılışta yerini bulur. Onlara şefkat ve merhamet göstermek, Allah'ın bir emridir.

A photograph of a light-colored cat with dark patches on its face and ears, sitting on a wooden balcony. The balcony has ornate, carved wooden railings. The background is a dark, arched opening, possibly a doorway or a window. The overall scene is set in a traditional building with intricate woodwork.

In Istanbul leben Menschen und Tiere seit Jahrhunderten Seite an Seite. Katzen und Hunde, Möwen, Tauben und Delfine gehören zum Stadtbild wie Moscheen, Märkte und der Bosphorus. Die Strassenhunde sind sanfte Begleiter des Stadtlebens. Wer ihnen Aufmerksamkeit schenkt, gewinnt treue Freunde. Noch präsenter sind die Katzen. Sie streifen durch die Gassen, ruhen auf Motorhauben oder sitzen vor Teehäusern. Weder wild noch zahm, sind sie Teil der Gemeinschaft. Über den Dächern kreisen die Möwen, ihr Ruf vermischt sich mit dem Lärm der Stadt. Sie begleiten die Schiffe, gleiten über Minarette und tauchen ins Licht des Sonnenuntergangs. Delfine – ein verborgenes Wunder. In den frühen Morgenstunden oder bei Sonnenuntergang gleiten sie durch den Bosphorus. Das Zusammenleben mit Tieren erinnert daran, dass selbst in einer Metropole wie Istanbul die Natur ihren Platz behauptet – mitten im Trubel der Stadt.

In Istanbul, humans and animals have lived side by side for centuries. Cats and dogs, seagulls, pigeons, and dolphins are as much a part of the city as mosques, markets, and the Bosphorus. The city's stray dogs are gentle companions. Those who show them kindness gain loyal friends. Even more present are the cats. They roam the alleys, rest on car hoods, or sit in front of teahouses. Neither wild nor fully tame, they are an integral part of the community. Seagulls circle above the rooftops, their calls blending with the city's sounds. They follow the ships, glide over minarets, and disappear into the golden light of sunset. Dolphins – a hidden wonder. At dawn or sunset, they gracefully move through the Bosphorus. Living alongside animals is a reminder that even in a metropolis like Istanbul, nature holds its place – right in the heart of the city's hustle and bustle.

İstanbul'da insanlar ve hayvanlar asırlardır yan yana yaşıyor. Kediler ve köpekler, martılar, güvercinler ve yunuslar, camiler, pazarlar ve Boğaz kadar şehrin ayrılmaz bir parçasıdır. Sokak köpekleri şehir hayatının nazik dostlarıdır. Onlara ilgi gösterenler sadık arkadaşlar kazanır. Ama en çok kediler göze çarpar. Dar sokaklarda dolaşır, araba kaputlarında dinlenir veya çayhanelerin önünde otururlar. Ne tamamen vahşi ne de evcil olan bu kediler, toplumun bir parçasıdır. Martılar çatıların üzerinde döner, sesleri şehrin gürültüsüne karışır. Gemileri takip eder, minarelerin üzerinden süzülür ve gün batımının altın ışığında kaybolurlar. Yunuslar – saklı bir mucize. Şafak vakti veya gün batımında Boğaz'ın sularında zarıfçe süzülürler. Hayvanlarla iç içe yaşamak, İstanbul gibi bir metropolde bile doğanın yerini koruduğunu hatırlatır – şehrin karmaşasının tam ortasında.

Üsküdar

Der Ort wurde vermutlich im 6. Jahrhundert v. Chr. gegründet. In der Antike trug der Ort den Namen Chrysopolis (griech. Χρυσόπολις, „goldene Stadt“) und später auch Escutari, Skutarion oder Scutari, wovon sich der heutige Name Üsküdar ableitet. Chrysopolis war ein antiker Ort am Ostufer des Bosphorus gegenüber von Konstantinopel. Der Hafen von Chrysopolis war sowohl in der Antike als auch in der byzantinischen und osmanischen Zeit von grosser Bedeutung als einer der wichtigsten Übergänge zwischen Kleinasien und Europa. Obwohl Kaiser Justinian I. ihn „die grösste Stadt des Abendlandes“ nannte, war er trotz dieser Bezeichnung nie eine eigenständige Polis, sondern Teil der Stadt Chalcedon.

The area was probably founded in the 6th century BC. In ancient times, it was known as Chrysopolis (Greek Χρυσόπολις, "Golden City") and later as Escutari, Skutarion, or Scutari, from which the modern name Üsküdar is derived. Chrysopolis was an ancient settlement on the eastern shore of the Bosphorus, opposite Constantinople. Its harbor was of great significance both in antiquity and during the Byzantine and Ottoman periods as one of the main transit points between Asia Minor and Europe. Although Emperor Justinian I called it "the greatest city of the West," it was never a polis, despite this title, but rather a part of the city of Chalcedon.

Burası muhtemelen M.Ö. 6. yüzyılda kurulmuştur. Antik çağda buraya Chrysopolis (Yunanca Χρυσόπολις, "Altın Şehir") adı verilmiş, daha sonra Escutari, Skutarion veya Scutari olarak anılmış ve günümüz ismi Üsküdar buradan türetilmiştir. Chrysopolis, Konstantinopolis'in karşısında, Boğaz'ın doğu kıyısında yer alan bir antik yerleşimdir. Chrysopolis'in limanı, antik çağda olduğu gibi Bizans ve Osmanlı dönemlerinde de Küçük Asya ile Avrupa arasında önemli bir geçiş noktası olarak büyük bir öneme sahipti. Bizans İmparatoru I. Justinianus, burayı "Batı'nın en büyük şehri" olarak nitelendirmiş olsa da, bu unvana rağmen hiç bir zaman bağımsız bir polis olmamış, Chalcedon şehrinin bir parçası olmuştur.

Schnee fällt in Istanbul selten, aber auf faszinierende Weise. Wenn es schneit, scheint die Stadt stillzustehen und eine völlig neue Identität anzunehmen. Historische Gebäude, natürliche Schönheiten und die märchenhafte Atmosphäre des Bosphorus bieten in Kombination mit Schnee ein beeindruckendes Bild.

Wer Istanbul im Winter besucht, kann die Stadt mit einem zarten Hauch von Schnee erkunden, durch ihre historischen Strassen schlendern und die besondere Ruhe genießen. Normalerweise ist Istanbul für seinen Lärm bekannt, doch wenn Schnee fällt, verschwindet der Trubel, und die Stadt scheint die Stille zu umarmen. Die Silhouetten des Sultanahmet-Platzes, der Hagia Sophia und der Blauen Moschee bilden im Kontrast zum weissen Schnee einen unvergesslichen Anblick.

Winter in Istanbul - İstanbul'da Kış

Snow is rare in Istanbul, but when it falls, the city seems to stand still and take on a new identity. Historic buildings, natural beauty, and the fairy-tale atmosphere of the Bosphorus create a stunning sight in the snow.

Visitors in winter can explore the city under a delicate white veil, stroll through historic streets, and enjoy the unusual silence. Normally known for its noise, Istanbul embraces a rare tranquility when it snows. The silhouettes of Sultanahmet Square, Hagia Sophia, and the Blue Mosque contrast beautifully with the white landscape, creating an unforgettable scene.

İstanbul'da kar nadirdir, ancak yağdığında şehir durur ve bambaşka bir kimliğe bürünür. Tarihi yapılar, doğal güzellikler ve Boğaz'ın masalsı atmosferi, karla birlikte büyüleyici bir manzara oluşturur.

Kış İstanbul'da geçirenler, şehri beyaz bir örtü altında keşfedebilir, tarihi sokaklarda dolaşabilir ve nadir görülen bu sessizliğin tadını çıkarabilir. Genellikle gürültüsüyle bilinen İstanbul, kar yağınca huzurlu bir sakinliğe bürünür. Sultanahmet Meydanı, Ayasofya ve Sultanahmet Camii'nin silüetleri, beyaz manzaraıyla muhteşem bir kontrast oluşturarak unutulmaz bir görüntü sunar.

Snow over Istanbul

Thick flakes drift in the breeze of the Bosphorus Bridge,
getting lost among the trucks
that rumble slowly into the morning.
In the square before the New Mosque,
a faint pattern of soles.
Snow holds the city still for a minute,
smoothing over cobblestones and concrete.

Tea glasses steam at street stalls,
a delicate veil settles on the glass,
turns sugar into crystals,
cinnamon into silent scent.
Rowers at the shore let their boats drift briefly,
feeling the weight of the water
beneath a blanket of falling white.

The muezzin's call pierces through the flakes,
wrapped, almost secular, in the silence.
Rows of houses seem to lean gently together,
alleys in the old quarter lose their color.
Street cats place their paws
and leave silent dots
on a blank page.

İstanbul'un Üzerine Kar

Yoğun kar taneleri Boğaz Köprüsü'nün esintisinde asılı kalır,
kamyonların arasında kaybolur,
yavaşça sabaha doğru gürleyerek ilerlerler.
Yeni Camii'nin önündeki meydanda
ayak izlerinden silik desenler.
Kar, şehri bir dakikalığına durdurur,
kaldırım taşlarının ve betonun üzerinden hafifçe geçer.

Sokak tezgâhlarında çay bardakları buhar içinde,
ince bir örtü cama yerleşir,
şekeri kristale çevirir,
tarçını sessiz bir kokuya.
Kıydaki kürekçiler teknelerini kısa bir süre akıntıya bırakır,
suyun ağırlığını hissederler
düşen beyazın örtüsü altında.

Ezan sesi kar tanelerinin arasından duyulur,
sessizliğe bürünmüş, neredeyse dünyevi bir tonda.
Ev sıraları birbirine yumuşakça sokulmuş gibi,
eski mahallelerin sokakları rengini yitirir.
Sokak kedileri patilerini basar
ve sessiz noktalar bırakır
bembeyaz bir sayfanın üzerine.

Schnee über Istanbul

Dichte Flocken hängen im Luftzug der Bosphorus-Brücke,
verlieren sich zwischen Lastwagen,
die langsam in den Morgen dröhnen.
Auf dem Platz vor der Neuen Moschee
ein schwaches Muster aus Sohlen.
Schnee hält die Stadt eine Minute lang still,
streicht über Kopfsteinpflaster und Beton.

Teegläser dampfen an Strassenständen,
ein zarter Schleier legt sich über das Glas,
macht Zucker zu Kristallen,
Zimt zu stummem Duft.
Ruderer am Ufer lassen ihre Boote kurz treiben,
spüren das Gewicht des Wassers
unter einer Decke aus fallendem Weiss.

Der Ruf des Muezin dringt durch die Flocken,
eingehüllt, fast säkular, in die Lautlosigkeit.
Die Häuserzeilen wirken sanft aneinanderrückt,
Gassen im alten Viertel verlieren Farbe.
Strassenkatzen setzen Pfoten
und hinterlassen lautlose Punkte
auf einem unbeschriebenen Blatt.

In der Umgebung von Istanbul
In the surroundings of Istanbul
İstanbul'un çevresinde

Rumeli Festung - Anadolu Festung

Rumeli Fortress - Anatolian Fortress

Rumeli Hisari - Anadolu Hiari

Rumeli Hisari ist eine osmanische Festung am europäischen Bosphorusufer in Istanbul-Sarıyer, gegenüber von Anadolu Hisari. Sie beherbergt ein Museum und dient im Sommer als Konzertort. Sultan Mehmed II. liess die Anlage 1452, neun Monate vor der Eroberung Konstantinopels, an der 700 Meter schmalen Stelle des Bosphorus errichten. 3000 Arbeiter bauten sie in drei Monaten. Nach der Eroberung wurde sie als Gefängnis genutzt. Die 250 × 125 Meter grosse Festung reicht bis zum Bosphorus. Drei Türme, benannt nach Wesiren, trugen bis 1830 Spitzdächer.“

Anadolu Hisari ist eine osmanische Festung in Beykoz, Istanbul, erbaut 1395 von Yıldırım Bayezid. Sie liegt 660 Meter von der engsten Stelle des Bosphorus entfernt und diente der Kontrolle der Meerenge. 1451–1452 liess Mehmed II. auf der europäischen Seite Rumeli Hisari errichten und Anadolu Hisari mit Aussenmauern verstärken. Die Burg umfasst eine innere und äussere Festung mit massiven Mauern und drei Wehrtürmen. Der rechteckige Hauptturm hat vier Stockwerke, die ursprünglich über eine Zugbrücke zugänglich waren.

Rumeli Hisari is an Ottoman fortress on the European shore of the Bosphorus in Istanbul-Sarıyer, opposite Anadolu Hisari. It houses a museum and serves as a concert venue in summer. Sultan Mehmed II had it built in 1452, nine months before the conquest of Constantinople, at the 700-meter narrowest point of the Bosphorus. 3,000 workers completed it in three months. After the conquest, it was used as a prison. The 250 × 125-meter fortress extends to the Bosphorus. Three towers, named after viziers, had pointed roofs until 1830.

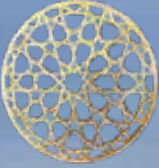
Anadolu Hisari is an Ottoman fortress in Beykoz, Istanbul, built in 1395 by Yıldırım Bayezid. Located 660 meters from the narrowest point of the Bosphorus, it was used to control the strait. Between 1451 and 1452, Mehmed II built Rumeli Hisari on the European side and reinforced Anadolu Hisari with outer walls. The fortress consists of an inner and outer section with massive walls and three watchtowers. The rectangular main tower has four stories and was originally accessed via a drawbridge.

Rumeli Hisari, Istanbul-Sarıyer'de, Boğaz'ın Avrupa yakasında, Anadolu Hisari'nin karşısında yer alan bir Osmanlı kalesidir. Günümüzde müze olarak kullanılmakta ve yaz aylarında konserlere ev sahipliği yapmaktadır. Sultan II. Mehmet, 1452 yılında, İstanbul'un fethinden dokuz ay önce, Boğaz'ın 700 metreyle en dar noktasında bu kaleyi inşa ettirdi. 3.000 işçi üç ayda tamamladı. Fethin sonrası hapishane olarak kullanıldı. 250 × 125 metre büyüklüğündeki kale, Boğaz'a kadar uzanmaktadır. Vezirlerin adını taşıyan üç kule, 1830 yılına kadar sivri çatılara sahipti. dediklerini bildiriyorlar.

Anadolu Hisari, İstanbul'un Beykoz ilçesinde yer alan Osmanlı kalesidir. 1395 yılında Yıldırım Bayezid tarafından inşa edilmiştir. Boğaz'ın en dar noktasına 660 metre mesafede olup boğazın kontrolü için kullanılmıştır. 1451-1452 yıllarında, II. Mehmed Avrupa yakasında Rumeli Hisari'nı inşa ettirmiş ve Anadolu Hisari'nı dış surlarla güçlendirmiştir. Kale, iç ve dış bölümlerden oluşur; kalın surlar ve üç gözetleme kulesi bulunur. Dikdörtgen planlı ana kule dört katlıdır ve başlangıçta bir asma köprü ile erişim sağlanıyordu.

Die Festung, die «Muhammed» schreibt The fortress that «Muhammed» writes Muhammed'in yazdığı kale

Im Jahr 1452 liess Sultan Mehmed II. die Festung Rumeli Hisarı erbauen, um die strategische Kontrolle über den Bosphorus zu sichern und den Zugang nach Konstantinopel zu blockieren. Der Bau erfolgte in Rekordzeit von nur vier Monaten und 16 Tagen. Interessanterweise wurde der Grundriss der Festung so entworfen, dass er aus der Luft das arabische Wort „محمد“ (Muhammed) darstellt, eine Hommage an den Propheten des Islam. Diese Gestaltung wurde von Sultan Mehmed II. persönlich entworfen, wobei er sich von der Kufi-Schrift inspirieren liess, einer traditionellen arabischen Schriftart.

Die Festung besteht aus mehreren Türmen und Mauern, die in einer Anordnung platziert wurden, die aus der Vogelperspektive das Wort „Muhammed“ bildet. Die Türme repräsentieren dabei die Buchstaben des Namens, wobei jeder Turm einem bestimmten Buchstaben entspricht. Diese architektonische Gestaltung ist nicht nur ein technisches Meisterwerk, sondern auch ein tiefgreifendes religiöses Symbol.

In 1452, Sultan Mehmed II commissioned the construction of the Rumeli Hisarı fortress to secure strategic control over the Bosphorus and block access to Constantinople. The fortress was built in a record time of just four months and sixteen days. Interestingly, the layout of the fortress was designed so that, from the air, it forms the Arabic word "محمد" (Muhammed), as a tribute to the Prophet of Islam. This design was personally created by Sultan Mehmed II, who was inspired by the Kufi script, a traditional Arabic calligraphy style.

The fortress consists of several towers and walls arranged to form the word "Muhammed" when viewed from above. The towers represent the letters of the name, with each tower corresponding to a specific letter. This architectural design is not only a technical masterpiece but also a profound religious symbol.

1452 yılında Sultan II. Mehmed, Boğaz üzerinde stratejik kontrol sağlamak ve Konstantinopolis'e girişleri engellemek amacıyla Rumeli Hisarı'nın inşasını başlattı. Hisar, sadece dört ay on altı günde rekor sürede tamamlandı. İlginç olan, hisarın planının havadan bakıldığında İslam peygamberine bir saygı ifadesi olarak Arapça "محمد" (Muhammed) kelimesini oluşturacak şekilde tasarlanmış olmasıdır. Bu tasarım, geleneksel Arap hat sanatlarından biri olan Kufi yazısından esinlenen Sultan II. Mehmed tarafından bizzat yapılmıştır.

Hisar, kuşbakışı bakıldığında "Muhammed" kelimesini oluşturacak şekilde düzenlenmiş birçok kule ve surdan oluşur. Kuleler, ismin harflerini temsil eder ve her kule belirli bir harfe karşılık gelir. Bu mimari tasarım yalnızca teknik bir ustalık değil, aynı zamanda derin bir dini semboldür.

Pelit Schokoladen-Museum Pelit Chocolate Museum Pelit Çikolata Müzesi

Wer Schokolade liebt, sollte das Pelit-Schokoladenmuseum in Istanbul nicht vergessen! In Esenyurt, innerhalb der Pelit-Schokoladenproduktion, erwarten Sie beeindruckende Schokoladenskulpturen – von Märchenfiguren bis hin zu berühmten Persönlichkeiten.

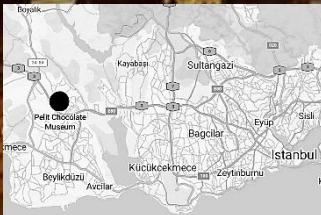
Das Museum ist in fünf Bereiche unterteilt: Ein Schokoladenwasserfall, ein lebensgroßes Schokoladenhaus und Kunstwerke zur Geschichte der Schokolade begrüßen die Besucher im Eingangsbereich. Wahrzeichen Istanbuls, historische Figuren und weltberühmte Künstler sind in weiteren Hallen ausgestellt. Die Civilizations Hall zeigt bedeutende Zivilisationen in Schokolade.

If you love chocolate, you shouldn't miss the Pelit Chocolate Museum in Istanbul! Located in Esenyurt, within the Pelit chocolate production facilities, you will find impressive chocolate sculptures – from fairy tale characters to famous historical figures.

The museum is divided into five sections: A chocolate waterfall, a life-size chocolate house, and artworks depicting the history of chocolate welcome visitors at the entrance. Istanbul's landmarks, historical figures, and world-famous artists are displayed in other halls. The Civilizations Hall showcases significant civilizations in chocolate.

Çikolatayı seviyorsanız, İstanbul'daki Pelit Çikolata Müzesi'ni kaçırmamalısınız! Esenyurt'taki Pelit çikolata üretim tesislerinde, masal kahramanlarından ünlü tarihi figürlere kadar etkileyici çikolata heykelleri sizi bekliyor.

Müze beş bölüme ayrılmıştır: Girişte ziyaretçileri bir çikolata şelalesi, gerçek boyutlu bir çikolata evi ve çikolatanın tarihini anlatan sanat eserleri karşılıyor. İstanbul'un simge yapıları, tarihi figürler ve dünyaca ünlü sanatçılar diğer salonlarda sergileniyor. Civilizations Hall ise önemli medeniyetleri çikolata ile gözler önüne seriyor.

Joshua-Hügel: Ein Wallfahrtsort in Istanbul Joshua Hill: A Place of Pilgrimage in Istanbul Yuşa Tepesi: İstanbul'da Bir Hac Yeri

Der Joshua-Hügel in Beykoz, Istanbul, gilt als heiliger Ort und Pilgerstätte. Der Legende nach wurde das Grab Josuas im 16. Jahrhundert von Yahya Efendi entdeckt. Historisch gesehen ist es jedoch unwahrscheinlich, dass es sich um das Grab des in der Thora erwähnten Josua handelt, da dieser laut Altem Testament in Palästina begraben wurde.

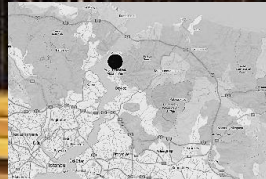
Der Name des Hügels leitet sich vermutlich vom Wort „Yuğşa“, einen ockerfarbenen Farbstoff ab. Der Joshua-Hügel war bereits in der Antike ein heiliger Ort. Hier befand sich ein Zeus-Tempel, der im 6. Jahrhundert von Justinian in die Hagios-Michael-Kirche umgewandelt wurde. Später entstanden dort eine Moschee und eine Derwischloge.

Joshua Hill in Beykoz, Istanbul, is considered a sacred place and a pilgrimage site. According to legend, the tomb of Joshua was discovered in the 16th century by Yahya Efendi. However, historically, it is unlikely that this is the tomb of the Joshua mentioned in the Torah, as the Old Testament states that he was buried in Palestine.

The name of the hill is believed to derive from the word "Yuğşa", a ochre-colored dye. Joshua Hill has been a sacred site since ancient times. It was once home to a Temple of Zeus, which was converted into the Hagios Michael Church by Justinian in the 6th century. Later, a mosque and a dervish lodge were built on the site.

İstanbul'un Beykoz ilçesinde bulunan Yuşa Tepesi, kutsal bir yer ve ziyaretgah olarak kabul edilir. Efsaneye göre Yuşa'nın mezarı, 16. yüzyılda Yahya Efendi tarafından keşfedilmiştir. Ancak tarihi açıdan bakıldığında, buranın Tevrat'ta bahsedilen Hz. Yuşa'nın gerçek mezarı olması pek mümkün değildir. Eski Ahit'e göre Hz. Yuşa, Filistin'de defnedilmiştir.

Tepenin adının "Yuğşa", yani oker renkli bir boya isminden türediği düşünülmektedir. Yuşa Tepesi, antik çağlardan beri kutsal bir mekan olmuştur. Bir zamanlar burada bir Zeus Tapınağı bulunuyordu, ancak 6. yüzyılda Justinian tarafından Hagios Michael Kilisesi'ne dönüştürüldü. Daha sonra bu alana cami ve dergah inşa edilmiştir.

Miniatürk

Miniatürk ist ein Freizeitpark in Istanbul (Beyoğlu) und zählt mit sechs Hektar Fläche zu den grössten Miniaturparks der Welt. Er wurde am 2. Mai 2003 als Open-Air-Museum eröffnet.

Am Ende des Goldenen Horns gelegen, zeigt der Park 136 Miniaturmodelle im Massstab 1:25, darunter das Anıtkabir, den Topkapı-Palast und die Hagia Sophia sowie untergegangene Bauwerke wie das Mausoleum von Halikarnassos. Auch internationale Sehenswürdigkeiten sind vertreten. Ein Restaurant und ein Hauptgebäude mit Merchandise-Artikeln ergänzen das Angebot.

Miniatürk is a theme park in Istanbul (Beyoğlu) and one of the largest miniature parks in the world, covering six hectares. It was opened as an open-air museum on May 2, 2003.

Located at the end of the Golden Horn, the park features 136 miniature models at a 1:25 scale, including Anıtkabir, Topkapı Palace, and Hagia Sophia, as well as lost structures like the Mausoleum of Halicarnassus. International landmarks are also represented. A restaurant and a main building with merchandise complete the experience.

Miniatürk, İstanbul'un Beyoğlu ilçesinde bulunan ve altı hektarlık alanıyla dünyanın en büyük minyatür parklarından biri olan bir eğlence parkıdır. 2 Mayıs 2003'te açık hava müzesi olarak açılmıştır. Halic'in sonunda yer alan parkta, Anıtkabir, Topkapı Sarayı ve Ayasofya gibi yapılar ile Halikarnas Mozaesi gibi yok olmuş eserler de dahil olmak üzere 1:25 ölçeğinde 136 minyatür model sergilenmektedir. Ayrıca uluslararası simge yapılar da bulunmaktadır. Bir restoran ve hediyelik eşya satışı yapan ana bina da ziyaretçilere hizmet vermektedir.

Für Schweizerinnen und Schweizer gibt es im Miniaturk-Park in Istanbul eine Überraschung: Modelle von RhB-Wagen (Rhätische Bahn Schweiz) sind dort zu sehen. Warum sie genau ausgestellt sind, ist unklar, doch möglicherweise wurde die RhB wegen ihrer technischen und landschaftlichen Bedeutung als Modell ausgewählt.

For Swiss visitors, there is a surprise at Miniaturk Park in Istanbul: models of RhB railway cars (Rhätische Bahn Switzerland) are on display. The exact reason for their presence is unclear, but they may have been chosen for their technical and scenic significance.

İsviçreli ziyaretçiler için İstanbul'daki Miniaturk Parkı'nda bir sürpriz var: RhB tren vagonlarının (İsviçre Rhätische Bahn) modelleri sergileniyor. Neden orada oldukları net değil, ancak teknik ve manzarasal önemleri nedeniyle seçilmiş olabilirler. Olmamış, Chalkedon şehrinin bir parçası olmuştur.

Die Rältische Bahn in Istanbul The Rältische Bahn in Istanbul İstanbul'daki Rältische Bahn

Gülhane-Park – Historischer Stadtpark Gülhane Park – A Historic City Park Gülhane Parkı –Tarihi Şehir Parkı

Der Gülhane-Park war einst Teil der Gärten des Topkapı-Palasts und wurde 1912 der Öffentlichkeit zugänglich gemacht. Früher ein Ort für ritterliche Spiele und Bogenschiessen, ist er heute ein beliebter Volkspark mit Teegärten, Konzerten und Spazierwegen. Die äusseren Mauern markieren die alten Grenzen von Byzanz.

Neben dem Haupteingang liegt der Alay Köşkü, ein Pavillon, von dem aus die Sultane einst Paraden und Festumzüge beobachteten. Mustafa Kemal Atatürk verkündete hier 1928 die Einführung des lateinischen Alphabets in der Türkei. Seit 2011 beherbergt der Pavillon die Ahmet Hamdi Tanpınar Literaturmuseum-Bibliothek.

Im Norden des Parks steht die Gotensäule, eine 15 Meter hohe Granitsäule aus römischer Zeit, die an einen Sieg über die Goten erinnert. Die genaue Datierung ist umstritten, sie könnte aus dem 3. bis 6. Jahrhundert stammen.

Gülhane Park was once part of the gardens of the Topkapı Palace and was opened to the public in 1912. Previously a site for chivalric games and archery competitions, today it is a popular public park with tea gardens, concerts, and walking paths. Its outer walls mark the ancient boundaries of Byzantium.

Near the main entrance stands Alay Köşkü, a pavilion from which the sultans once watched parades and processions. Mustafa Kemal Atatürk announced the introduction of the Latin alphabet in Turkey here in 1928. Since 2011, the pavilion has housed the Ahmet Hamdi Tanpınar Literature Museum Library.

In the north of the park stands the Gothic Column, a 15-meter-high granite column from the Roman era, commemorating a victory over the Goths. Its exact date is debated, with estimates ranging from the 3rd to the 6th century.

Gülhane Parkı, Topkapı Sarayı bahçelerinin bir parçasıydı ve 1912 yılında halka açıldı. Eskiden şövalyelik oyunları ve okçuluk yarışmalarına ev sahipliği yaparken, bugün çay bahçeleri, konserler ve yürüyüş yollarıyla popüler bir halk parkıdır. Dış duvarları, antik Byzanz sınırlarını işaretler.

Ana girişin yanında, padişahların geçit törenlerini izlediği Alay Köşkü bulunur. Mustafa Kemal Atatürk, 1928 yılında burada Latin alfabesinin Türkiye'de kabul edildiğini ilan etti. 2011 yılından beri köşk, Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Müzesi Kütüphanesi'ne ev sahipliği yapmaktadır.

Parkın kuzeyinde, Gotlar Sütunu yer alır. Roma dönemine ait 15 metre yüksekliğindeki bu granit sütun, Gotlara karşı kazanılan bir zaferi anmaktadır. Kesin tarihi tartışmalı olup, 3. ile 6. yüzyıllarına tarihlenmektedir.

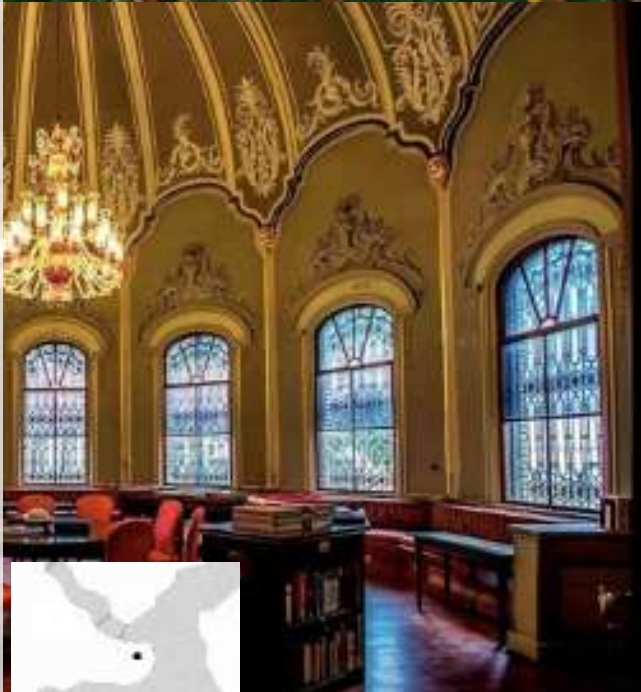
Die Ahmet Hamdi Tanpınar Museumsbibliothek The Ahmet Hamdi Tanpınar Literature Museum Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Müzesi

Die Ahmet Hamdi Tanpınar Literaturmuseumsbibliothek, benannt nach dem bekannten Schriftsteller, befindet sich im Gülhane-Park in Istanbul und wurde am 12. November 2011 eröffnet. Sie ist in der Alay-Villa untergebracht, die 1810 von Mahmud II. erbaut wurde und den Stil des Osmanischen Reiches widerspiegelt. Die Bibliothek beherbergt Werke berühmter türkischer Autoren wie Nazım Hikmet, Orhan Pamuk, Nedim, Necip Fazıl Kısakürek und Yahya Kemal Beyatlı. Sie ist das vierte Literaturmuseum der Türkei, nach Adana, Diyarbakır und Ankara. Neben literarischen Sammlungen finden hier auch periodische Ausstellungen und wissenschaftliche Forschungen statt.

The Ahmet Hamdi Tanpınar Literature Museum Library, named after the renowned writer, is located in Gülhane Park in Istanbul and was opened on November 12, 2011. It is housed in the Alay Pavilion, built in 1810 by Mahmud II, reflecting the style of the Ottoman Empire.

The library holds works by famous Turkish authors such as Nazım Hikmet, Orhan Pamuk, Nedim, Necip Fazıl Kısakürek, and Yahya Kemal Beyatlı. It is Turkey's fourth literature museum, following those in Adana, Diyarbakır, and Ankara. In addition to literary collections, it also hosts periodic exhibitions and academic research.

Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Müzesi Kütüphanesi, ünlü yazarın adını taşımaktadır ve İstanbul'daki Gülhane Parkı içinde yer almaktadır. 12 Kasım 2011 tarihinde açılmıştır. Osmanlı mimarisini yansıtan kütüphane, 1810 yılında II. Mahmud tarafından inşa edilen Alay Köşkü'nde hizmet vermektedir. Kütüphane, Nazım Hikmet, Orhan Pamuk, Nedim, Necip Fazıl Kısakürek ve Yahya Kemal Beyatlı gibi ünlü Türk yazarların eserlerini barındırmaktadır. Adana, Diyarbakır ve Ankara'dan sonra Türkiye'nin dördüncü edebiyat müzesidir. Edebi koleksiyonların yanı sıra dönemsel sergilere ve akademik araştırmalara da ev sahipliği yapmaktadır.

Emirgan-Hain - Emirgan Grove - Emirgan Korusu

Der Emirgan-Hain in Sarıyer erstreckt sich über 47 Hektar und zählt zu Istanbul's schönsten Parks. Einst von Sultan Murat IV. an Emir Güne Khan verschenkt, wurde er in den 1940er Jahren verstaatlicht. Mit Attraktionen wie einem Ententeich mit Wasserfall, üppigem Grün und Bosphorusblick ist er heute ein beliebter Rückzugsort für Spaziergänge und Picknicks. Zudem ist er der Hauptpark des Tulpenfestivals und besonders an Wochenenden ein gefragtes Ausflugsziel.

Located in Sarıyer, Emirgan Grove spans 47 hectares and is one of Istanbul's most beautiful parks. Originally gifted by Sultan Murat IV to Emir Güne Khan, it was nationalized in the 1940s. With attractions like a duck pond with a waterfall, lush greenery, and stunning Bosphorus views, it's a popular retreat for walks and picnics. As the main venue for the Tulip Festival, it attracts many visitors, especially on weekends.

Sarıyer'de bulunan Emirgan Korusu, 47 hektarlık alanıyla İstanbul'un en güzel parklarından biridir. Sultan IV. Murat tarafından Emir Güne Han'a hediye edilen koru, 1940'larda kamulaştırıldı. Ördek göleti ve şelalesi, yemyeşil doğası ve Boğaz manzarasıyla yürüyüş ve piknik için ideal bir kaçış noktasıdır. Lale Festivali'nin ana mekânı olarak da bilinen koru, özellikle hafta sonları yoğun ilgi görmektedir.

Nakkaštepe-Nationalgarte/Garden Millet Bahçesi

Istanbuls erster Nationalgarten, der Nakkaštepe-Nationalgartenin Üsküdar, bietet auf 90.000 m² eine grüne Oase mit Blick auf den Bosphorus. Seit 2018 lädt er mit Spazierwegen, Picknickplätzen, Spiel- und Sportbereichen sowie Cafés zum Entspannen ein.

Ob Picknick, Sport oder Naturgenuss – der Park bietet einen Abenteuerpark, eine Seilrutsche, einen biologischen Teich mit Wasserfall, einen Fitnessbereich und mehr.

Istanbul's first national garden, Nakkaštepe National Garden in Üsküdar, offers a 90,000 m² green oasis with stunning Bosphorus views. Since 2018, it has welcomed visitors with walking paths, picnic areas, playgrounds, sports facilities, and cafés for relaxation.

Whether it's a picnic, sports, or enjoying nature, the park features an adventure park, a zipline, a biological pond with a waterfall, a fitness area, and more.

İstanbul'un ilk millet bahçesi olan Nakkaštepe Millet Bahçesi, Üsküdar'da 90.000 m²'lik bir yeşil alan ve eşsiz Boğaz manzarası sunuyor. 2018'den beri yürüyüş yolları, piknik alanları, oyun ve spor sahaları ile kafeleriyle ziyaretçilerini ağırlıyor.

Piknik, spor veya doğayla iç içe vakit geçirmek isteyenler için parkta macera parkuru, zipline, şelaleli biyolojik gölet, fitness alanı ve daha fazlası bulunuyor

Otağtepe Fatih Park Otağtepe Fatih Grove Otağtepe Fatih Korusu

Otağtepe Fatih Grove in Beykoz, Istanbul, bietet eine atemberaubende Aussicht auf die Fatih-Sultan-Mehmet- und Bosphorus-Brücke. Der Name erinnert an osmanische Eroberungen – Yıldırım Beyazıt liess hier das Anadolu Hisarı errichten, Fatih Sultan Mehmet nutzte den Ort als Lager. Heute ist Otağtepe ideal für Spaziergänge und Fotos, mit Highlights wie dem Nilüfer-See und der Steinbrücke.

Otağtepe Fatih Grove in Beykoz, Istanbul, offers a stunning view of the Fatih Sultan Mehmet and Bosphorus Bridges. Its name recalls Ottoman conquests—Yıldırım Beyazıt oversaw the construction of Anadolu Hisarı here, and Fatih Sultan Mehmet used it as a military camp. Today, Otağtepe is perfect for walks and photos, featuring highlights like Nilüfer Lake and the Stone Bridge.

İstanbul'un Beykoz ilçesindeki Otağtepe Fatih Korusu, Fatih Sultan Mehmet ve Boğaziçi Köprüleri'nin muhteşem manzarasını sunar. Adı Osmanlı fetihlerini hatırlatır—Yıldırım Beyazıt burada Anadolu Hisarı'nın inşasını yönetmiş, Fatih Sultan Mehmet ise burayı askeri kamp olarak kullanmıştır. Günümüzde Otağtepe, yürüyüş ve fotoğraf çekimi için ideal bir yerdir; Nilüfer Gölü ve Taş Köprü gibi güzellikler sunar.

Erholungsgebiet Küçüksu Pavillon Küçüksu Pavilion Recreation Area Küçüksu Kasrı Mesire Alanı

Es gibt viele Bäume und Freiflächen, die sich perfekt für Picknicks eignen. Der Park liegt in Beykoz, nur wenige Minuten vom Stadtzentrum entfernt. Die Küçüksu-Wiese liegt an der Marmaraküste. Es ist ein schöner Ort, um Zeit mit Ihrer Familie zu verbringen. Im Garten werden verschiedene Aktivitäten wie Picknicks und Spiele angeboten. Es gibt zwei Spielplätze, die sowohl für Kinder als auch für Erwachsene perfekt sind.

Der Küçüksu-Park ist mit Bänken und Tischen ausgestattet. Es gibt auch einen Kinderspielplatz. Es ist ein grossartiger Ort, um den Tag oder Abend mit Familie und Freunden zu verbringen.

There are many trees and open spaces, perfect for picnics. The park is located in Beykoz, just minutes from the city center. Küçüksu Meadow lies along the Marmara coast and is a great place to spend time with your family. The garden offers various activities such as picnics and games.

There are two playgrounds, ideal for both children and adults. Küçüksu Park is equipped with benches and tables, as well as a children's playground. It is a great spot to enjoy the day or evening with family and friends.

Bolca ağaç ve piknik için uygun geniş alanlar var. Park, şehir merkezine sadece birkaç dakika uzaklıkta, Beykoz'da yer alıyor. Küçüksu Çayırı, Marmara kıyısında bulunuyor ve ailece vakit geçirmek için harika bir yer. Bahçede piknik ve oyun gibi çeşitli aktiviteler yapılabilir.

Hem çocuklar hem de yetişkinler için uygun iki oyun alanı bulunuyor. Küçüksu Parkı, banklar ve masalarla donatılmış olup bir de çocuk oyun alanı var. Aile ve arkadaşlarla günü veya akşamı keyifle geçirmek için mükemmel bir mekân.

Die Brücke der Märtyrer des 15. Juli The July 15 Martyrs' Bridge 15 Temmuz Şehitler Köprüsü

Die Brücke der Märtyrer des 15. Juli (15 Temmuz Şehitler Köprüsü), ehemals Bosphorus-Brücke, ist die älteste der drei Bosphorus-Brücken in Istanbul. Sie wurde 1973 eröffnet und verbindet Beşiktaş mit Üsküdar im Verlauf der Autobahn O-1. Der Bau begann 1970 unter Leitung von Freeman Fox & Partners und wurde von Hochtief, Cleveland Bridge & Enka ausgeführt. Die 23,2 Mio. USD teure Hängebrücke war bis 1977 für Fußgänger zugänglich, wurde aber nach vielen Suiziden gesperrt. Seit 1979 ist sie Teil des Istanbul-Marathons.

Während des Putschversuchs 2016 war sie Schauplatz von Kämpfen. Daraufhin wurde sie in „Brücke der Märtyrer des 15. Juli“ umbenannt.

The July 15 Martyrs' Bridge (15 Temmuz Şehitler Köprüsü), formerly known as the Bosphorus Bridge, is the oldest of Istanbul's three Bosphorus bridges. Opened in 1973, it connects Beşiktaş and Üsküdar via the O-1 highway.

Construction began in 1970, led by Freeman Fox & Partners and carried out by Hochtief, Cleveland Bridge & Enka at a cost of \$23.2 million. The suspension bridge was open to pedestrians until 1977, but was later closed due to frequent suicides. Since 1979, it has been part of the Istanbul Marathon.

During the 2016 coup attempt, the bridge was a site of violent clashes. It was later renamed "July 15 Martyrs' Bridge."

15 Temmuz Şehitler Köprüsü (eski adıyla Boğaz Köprüsü) İstanbul'daki üç Boğaz köprüsünün en eskisidir. 1973 yılında açılmış olup, Beşiktaş ile Üsküdar'ı O-1 otoyolu üzerinden birbirine bağlar.

1970 yılında inşasına başlanan asma köprü, Freeman Fox & Partner tarafından tasarlanmış ve Hochtief, Cleveland Bridge & Enka tarafından 23,2 milyon dolar maliyetle inşa edilmiştir. 1977 yılına kadar yayalara açıktı ancak intihar vakaları nedeniyle kapatılmıştır. 1979 yılından beri İstanbul Maratonu'nun bir parçasıdır.

2016 darbe girişimi sırasında köprüde şiddetli çatışmalar yaşanmış ve daha sonra adı "15 Temmuz Şehitler Köprüsü" olarak değiştirilmiştir.

Denkmal und Museum der Märtyrer des 15. Juli 15 July Martyrs Memorial and Museum 15. Yüzyıl Yahudi Tarihi ve Müze

Das Museum befindet sich in der Nähe der (Bosporusbücke) Brücke der Märtyrer des 15. Juli (asiatische Seite). Direkt am Eingang befindet sich eine Wand mit den Namen der beim Putschversuch ums Leben gekommenen mit einer Inschrift (sinngemäss „nicht vergessen“). An der Decke hängen 251 weisse Tauben, die symbolisch für die Opfer stehen. Um das Museum sind 251 Pinien mit den Namen der Toten beschriftet.

The museum is located near the 15 July Martyrs Bridge (Asian side). Right at the entrance there is a wall with the names of those killed in the coup attempt with an inscription (meaning "not forgotten"). 251 white doves hang from the ceiling, symbolizing the victims. Around the museum there are 251 pine trees inscribed with the names of the dead.

Müze, 15 Temmuz Şehitler Köprüsü (Boğaziçi Köprüsü) (Asya Yakası) yakınında bulunmaktadır. Girişin hemen karşısında darbe girişiminde hayatını kaybedenlerin isimlerinin yazılı olduğu bir duvar ve üzerinde "unutulmadılar" ifadesi yer alıyor. Tavandan kurbanları simgeleyen 251 beyaz güvercin sarkıyor. Müzenin etrafındaki 251 adet çam ağacının üzerinde ölenlerin isimleri yer alıyor.

Museum für türkische und islamische Kunst

Museum of Turkish and Islamic Arts

Türk ve İslam Eserleri Müzesi

Das Museum befindet sich im Ibrahim-Pascha-Palast am Hippodrom, gegenüber der Blauen Moschee. Es wurde 1983 im restaurierten Palast eröffnet und zeigt die Sammlung des 1914 gegründeten Museums für türkische und islamische Kunst, das ursprünglich in der Süleymaniye-Moschee untergebracht war. Das Museum umfasst eine bedeutende Sammlung islamischer Kunst vom 7. bis 20. Jahrhundert. Besonders hervorzuheben sind ca. 1700 Teppiche, darunter seldschukische, Holbein-Teppiche sowie Uşak- und Saray-Teppiche. Es gibt auch Kalligrafien, Koranhandschriften, persische Miniaturen und seltene Holzschnitzereien. Weitere Ausstellungen umfassen Keramik, Metallarbeiten und ethnologische Sammlungen aus verschiedenen türkischen Volksgruppen.

The museum is located in the Ibrahim Pasha Palace, at the Hippodrome, opposite the Blue Mosque. It was opened in 1983 after the palace was restored and houses the collection of the museum founded in 1914, which was originally located in the Süleymaniye Mosque.

The museum boasts an extensive collection of Islamic art from the 7th to the 20th century. Notable pieces include around 1,700 carpets, such as Seljuk, Holbein, and Uşak and Saray carpets. The museum also displays calligraphy, Quran manuscripts, Persian miniatures, and rare wood carvings. Other exhibits include ceramics, metalworks, and ethnological collections from various Turkish ethnic groups.

Müze, Hipodrom'da, Sultanahmet Camii'nin karşısında yer alan İbrahim Paşa Sarayı'ndadır. Saray restore edildikten sonra 1983 yılında açılmıştır ve 1914'te kurulan, daha önce Süleymaniye Camii'nde bulunan Türk ve İslam Eserleri Müzesi'nin koleksiyonunu barındırmaktadır.

Koleksiyon

Müze, 7. yüzyıldan 20. yüzyıla kadar olan dönemi kapsayan geniş bir İslam sanatı koleksiyonuna sahiptir. Özellikle 1700 civarında halı, Selçuklu, Holbein ve Uşak ile Saray halıları dikkat çekmektedir. Müze ayrıca hat sanatı, Kuran el yazmaları, Pers minyatürleri ve nadir ahşap oymalar sergilemektedir. Diğer sergilerde seramikler, metal eserler ve çeşitli Türk halk gruplarından etnolojik koleksiyonlar yer almaktadır.

Museum für Islamische Wissenschaft und Technik Museum of Islamic Science and Technology İslam Bilim ve Teknoloji Müzesi

Mitten im Gülhane-Park, unweit des Topkapı-Palastes, befindet sich das Museum für Islamische Wissenschaft und Technik. Es zeigt eindrucksvoll, welchen Beitrag Gelehrte aus der islamischen Welt über Jahrhunderte zur Astronomie, Medizin, Mathematik oder Mechanik geleistet haben. Modelle von Astrolabien, Wasseruhren und frühen chirurgischen Instrumenten machen die Erfindungskraft dieser Epoche greifbar. Eine Besonderheit: Dieses Museum ist das einzige in Istanbul, in dem die Ausstellungstexte auch auf Deutsch verfügbar sind. Der Grund liegt in der Verbindung zu Johann Wolfgang von Goethe, der die wissenschaftlichen Errungenschaften der islamischen Welt früh würdigte und sich intensiv mit deren Einfluss auf Europa beschäftigte.

In the middle of Gülhane Park, not far from the Topkapı Palace, lies the Museum of Islamic Science and Technology. It presents in an impressive way the contributions that scholars of the Islamic world made over centuries to astronomy, medicine, mathematics and mechanics. Models of astrolabes, water clocks and early surgical instruments make the inventive spirit of this era tangible.

A special feature is that this museum is the only one in Istanbul where the exhibition texts are also available in German. The reason lies in the connection to Johann Wolfgang von Goethe, who early recognized the scientific achievements of the Islamic world and studied their influence on Europe in depth.

Topkapı Sarayı'nın yakınında, Gülhane Parkı'nın ortasında İslam Bilim ve Teknoloji Müzesi bulunur. Bu müze, İslam dünyasının yüzyıllar boyunca astronomi, tıp, matematik ve mekanik alanlarına yaptığı katkıları etkileyici bir şekilde sunar. Astrolablar, su saatleri ve erken dönem cerrahi aletlerinin modelleri, dönemin yaratıcı gücünü gözler önüne serer.

Özel bir ayrıntı olarak bu müze, İstanbul'da sergi metinlerinin Almanca olarak da bulunduğu tek yerdir. Bunun nedeni, Johann Wolfgang von Goethe'nin İslam dünyasının bilimsel başarılarını erken dönemde takdir etmesi ve bunların Avrupa üzerindeki etkisini derinlemesine incelemesidir.

Museum der Islamischen Zivilisationen Museum of Islamic Civilizations İslam Medeniyetleri Müzesi

Das Museum der Islamischen Zivilisationen in Istanbul, eröffnet 2022 im Komplex der Großen Çamlıca-Moschee, zeigt fast 800 Exponate aus der islamischen Kunstgeschichte vom 7. bis 19. Jahrhundert. Die Sammlung umfasst Werke wie türkische Webkunst, Kalligrafie, wissenschaftliche Instrumente, Koranbehälter und Objekte, die dem Propheten Muhammad zugeschrieben werden. Besonders bemerkenswert sind der Vorhang der Kaaba und das Kindheitsnotizbuch von Sultan Mehmed II. Das Museum nutzt fortschrittliche Konservierungstechniken und bietet zusätzlich eine Bibliothek und eine Kunstgalerie. Es zieht jährlich viele Besucher an und bietet einen umfassenden Einblick in die islamische Kulturgeschichte.

The Museum of Islamic Civilizations in Istanbul, opened in 2022 in the Büyük Çamlıca Mosque complex, showcases nearly 800 exhibits from Islamic art history, spanning the 7th to the 19th centuries. The collection includes Turkish textile art, calligraphy, scientific instruments, Quran containers, and objects attributed to Prophet Muhammad. Notable highlights include the Kaaba curtain and the childhood notebook of Sultan Mehmed II. The museum uses advanced conservation techniques and also features a library and an art gallery. It attracts many visitors annually and provides a comprehensive insight into Islamic cultural history.

İstanbul'daki İslam Medeniyetleri Müzesi, 2022 yılında Büyük Çamlıca Camii kompleksinde açılmış olup, 7. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar uzanan İslam sanat tarihiyle ilgili yaklaşık 800 sergiye ev sahipliği yapmaktadır. Koleksiyon, Türk halı sanatı, hat sanatı, bilimsel aletler, Kuran kapları ve Hz. Muhammed'e atfedilen objeleri içermektedir. Öne çıkan eserler arasında Kaabe örtüsü ve Sultan II. Mehmet'in çocukluk defteri bulunmaktadır. Müze, ileri düzey koruma teknikleri kullanmakta ve ayrıca bir kütüphane ve sanat galerisi sunmaktadır. Her yıl birçok ziyaretçi ağırlayarak İslam kültür tarihi hakkında kapsamlı bir bilgi sunmaktadır.

Archäologisches Museum Archaeological Museum İstanbul'daki Arkeolojik Müzeler

Das Archäologische Museum Istanbul wurde 1869 als „Müze-i Hümayun“ (Kaiserliches Museum) gegründet und ist die erste Institution dieser Art im Osmanischen Reich. Es begann mit Sammlungen aus der Hagia Irene und dem Kachelkiosk, einem Gebäude, das 1472 unter Sultan Mehmed II. erbaut wurde und später in ein Museum umgewandelt wurde. Der Kachelkiosk zeigt türkische Fliesen und Keramiken aus der seldschukischen und osmanischen Zeit.

The Archaeological Museum of Istanbul was founded in 1869 as the "Müze-i Hümayun" (Imperial Museum) and is the first institution of its kind in the Ottoman Empire. It began with collections from Hagia Irene and the Tile Kiosk, a building constructed in 1472 by Sultan Mehmed II, later converted into a museum. The Tile Kiosk displays Turkish tiles and ceramics from the Seljuk and Ottoman periods.

İstanbul Arkeoloji Müzesi, 1869 yılında "Müze-i Hümayun" (İmparatorluk Müzesi) olarak kuruldu ve Osmanlı İmparatorluğu'ndaki ilk bu tür kuruluştur. Hagia Irene ve 1472'de Sultan Mehmed II tarafından inşa edilen ve daha sonra müzeye dönüştürülen Kafelik Köşk'ten gelen koleksiyonlarla başladı. Kafelik Köşk, Selçuklu ve Osmanlı dönemlerine ait Türk seramikleri ve çini örnekleri sergilemektedir.

Istanbul Designe Museum Istanbul Design Museum Istanbul Tasarım Müzesi

Das Istanbul Design Museum wurde 2024 durch die Umwandlung der Ladenzeilen der Süleymaniye-Moschee fertiggestellt, die Teil des UNESCO-Weltkulturerbes sind. Ursprünglich Werkstätten für Kupfer- und Metallprodukte, waren die Geschäfte stark beschädigt. Das Projekt bewahrte die historische Struktur und schuf Raum für ein Designmuseum, das Touristen sowie lokale Nutzer und Forscher anspricht. Dabei wurde auch der öffentliche Raum neu gestaltet und die Verbindung zwischen den Geschäften und der Strasse verbessert.

The was completed in 2024 through the conversion of the Süleymaniye Mosque's shop rows, which are part of the UNESCO World Heritage Site. Originally workshops for copper and metal products, the shops were severely damaged. The project preserved the historical structure while creating space for a design museum that appeals to tourists, local users, and researchers. Additionally, public spaces were redesigned, improving the connection between the shops and the street.

2024 yılında Süleymaniye Camii'nin dükkan sıralarının dönüştürülmesiyle tamamlandı. UNESCO Dünya Mirası Alanı'na dahil olan bu yapılar, başlangıçta bakır ve metal ürünlerinin üretildiği atölyelerdi ve ciddi şekilde zarar görmüştü. Proje, tarihi yapıyı koruyarak, turistler, yerel kullanıcılar ve araştırmacılara hitap eden bir tasarım müzesi için alan yarattı. Ayrıca, kamusal alanlar yeniden düzenlenerek, dükkanlarla sokak arasındaki bağlantı güçlendirildi.

Rami Kaserne Rami Barracks Rami Kışlası

Die Rami-Kaserne, ursprünglich 1828 für die osmanische Armee erbaut und bis 1871 militärisch genutzt, wurde im Rahmen der Kulturhauptstadt-Initiative 2010 in eine Bibliothek umgewandelt. Sie wurde 2023 eröffnet und ist mit 220.000 Quadratmetern die grösste Bibliothek der Stadt. Sie bietet Platz für 4.200 Personen und umfasst 2,5 Millionen Bücher. Die Bibliothek enthält die Beyazıt-Staatsbibliothek mit speziellen Sammlungen zur Atatürk-Forschung sowie Abteilungen für Handschriftenreparatur. Der mittlere Bereich wurde als öffentlicher Garten gestaltet.

The originally built in 1828 for the Ottoman army and used for military purposes until 1871, was transformed into a library as part of the 2010 European Capital of Culture initiative. It opened in 2023 and is the largest library in the city, covering 220,000 square meters. It has a seating capacity for 4,200 people and holds 2.5 million books. The library includes the Beyazıt State Library with special collections for Atatürk research, as well as departments for manuscript restoration. The central area has been designed as a public garden.

1828'de Osmanlı ordusu için inşa edilmiş ve 1871'e kadar askeri amaçlarla kullanılmıştır. 2010 Avrupa Kültür Başkenti girişimi kapsamında bir kütüphaneye dönüştürülmüştür. 2023'te açılan kütüphane, 220.000 metrekairelik alanıyla şehrin en büyük kütüphanesidir. 4.200 kişilik oturma kapasitesine sahip olup 2,5 milyon kitap içermektedir. Kütüphane, Atatürk araştırmaları için özel koleksiyonların bulunduğu Beyazıt Devlet Kütüphanesi'ni ve el yazması onarım bölümlerini içerir. Orta alan ise bir halk bahçesi olarak tasarlanmıştır.

Rezan-Has-Museum / Rezan Has Müzesi

Das Rezan-Has-Museum in Istanbul befindet sich im Stadtteil Cibali auf dem Gelände der ehemaligen Tabakfabrik, heute Teil der Kadir-Has-Universität. Seit seiner Gründung 2007 verbindet es moderne Ausstellungen mit historischer Substanz. Herzstück ist eine gut erhaltene byzantinische Zisterne aus dem 11. Jahrhundert, einst Lagerraum der Fabrik. Das Museum zeigt archäologische Funde aus über 9.000 Jahren, darunter eine bedeutende Urartu-Schmucksammlung, sowie Objekte zur Tabakproduktion. Mit seiner Mischung aus Archäologie, Architektur und Industriegeschichte ist es ein lebendiger Bildungsort in Istanbul.

The Rezan Has Museum in Istanbul is located in the Cibali district, right by the Golden Horn, and is part of the former Cibali Tobacco and Cigarette Factory, now home to Kadir Has University. Founded in 2007, the museum blends modern exhibitions with striking historical elements.

The Rezan Has Museum in Istanbul is located in the Cibali district, on the site of a former tobacco factory, now part of Kadir Has University. Since its opening in 2007, it has combined modern exhibitions with historical depth. A highlight is the well-preserved Byzantine cistern from the 11th century, once used as a storage room for the factory. The museum displays archaeological finds from over 9,000 years, including a significant Urartian jewelry collection, as well as artifacts related to tobacco production. With its blend of archaeology, architecture, and industrial history, it is a vibrant center for education and remembrance in Istanbul.

İstanbul'daki Rezan Has Müzesi, Cibali semtinde, eski bir tütün fabrikasının bulunduğu alanda yer almakta olup, günümüzde Kadir Has Üniversitesi bünyesinde yer almaktadır. 2007 yılında açılan müze, modern sergileri tarihî derinlikle buluşturur. 11. yüzyıldan kalma, iyi korunmuş Bizans sarnıcı müzenin en dikkat çekici yapılarından biridir; bir zamanlar fabrikanın depo alanı olarak kullanılmıştır. Müze, 9.000 yılı aşan arkeolojik buluntularla birlikte önemli bir Urartu takı koleksiyonunu ve tütün üretimiyle ilgili objeleri sergiler. Arkeoloji, mimari ve endüstri tarihinin harmanlandığı bu müze, İstanbul'da canlı bir eğitim ve hafıza merkezidir.

Der Flügel der Maria Callas The grand piano of Maria Callas Maria Callas'ın konser piyanosu

Im Pera-Museum in Istanbul, im historischen Gebäude des ehemaligen Hotels Bristol, steht ein besonderer Steinway-Flügel, der einst der berühmten Opernsängerin Maria Callas gehörte. In den 1930er-Jahren brachte Callas den Flügel von New York nach Athen und schenkte ihn später ihrer Lehrerin Elvira de Hidalgo, die ihn mit in die Türkei nahm. Heute ist der Flügel im Café des Museums Teil einer akustischen Installation: Mehrere Lautsprecher umgeben das Instrument und spielen komponierte Klanglandschaften, Klavierstücke und atmosphärische Effekte. So wird die bewegte Geschichte des Flügels und seine Verbindung zu Maria Callas hörbar und erlebbar gemacht.

Die Installation schafft eine besondere Atmosphäre, die Besucher*innen in die Welt der Oper und Klassik eintauchen lässt. Dabei wird nicht nur die Musik, sondern auch die Geschichte des Flügels spürbar. So wird das Museumscafé zu einem Ort, an dem Kunst und Geschichte auf einzigartige Weise zusammenkommen.

In the Pera Museum in Istanbul, housed in the historic building of the former Bristol Hotel, there is a special Steinway grand piano that once belonged to the famous opera singer Maria Callas. In the 1930s, Callas brought the piano from New York to Athens and later gifted it to her teacher Elvira de Hidalgo, who took it with her to Turkey. Today, the piano is part of an acoustic installation in the museum café: several speakers surround the instrument, playing composed soundscapes, piano pieces, and atmospheric effects. This makes the piano's eventful history and its connection to Maria Callas audible and tangible.

The installation creates a unique atmosphere that immerses visitors in the world of opera and classical music. It conveys not only the music but also the story of the piano. Thus, the museum café becomes a place where art and history come together in a unique way.

İstanbul'daki Pera Müzesi'nde, eski Bristol Otel'inin tarihi binasında, ünlü opera sanatçısı Maria Callas'a ait özel bir Steinway piyanosu bulunuyor. 1930'larda Callas, piyanosunu New York'tan Atina'ya getirmiş ve daha sonra öğretmeni Elvira de Hidalgo'ya hediye etmiş, o da piyanosunu Türkiye'ye götürmüştü. Günümüzde piyano, müze kafesinde akustik bir enstalasyonun parçası olarak sergileniyor: Çevresinde yer alan hoparlörlerden bestelenmiş ses manzaraları, piyano eserleri ve atmosferik efektler çalınıyor. Bu sayede piyanonun hareketli tarihi ve Maria Callas ile olan bağlantısı hem duyulur hem hissedilir hale geliyor. Enstalasyon, ziyaretçileri opera ve klasik müzik dünyasına çeken özel bir atmosfer yaratıyor. Sadece müziği değil, piyanonun hikayesini de aktarıyor. Böylece müze kafesi, sanat ve tarihin benzersiz bir şekilde buluştuğu bir mekân haline geliyor.

**Borusan Contemporary
Im Museum spukt es
It is haunted in the museum.
Müzedede hayalet var.**

Im Borusan Contemporary, dem renommierten Museum für zeitgenössische Kunst im historischen „Perili Köşk“ in Rumelihisarı, Istanbul, trifft architektonische Eleganz auf spannende Legenden. Das Gebäude, auch als „Haunted Mansion“ bekannt, steht sinnbildlich für seine mystische Aura. Viele Besucher berichten von einem leisen Flüstern im Treppenhaus – Hinweise, dass in den alten Gemäuern vielleicht mehr lebt als Kunst allein.

Auf der Dachterrasse des Museums erwartet Besucher ein Panorama-Blick über den Bosphorus, der bis zur Fatih-Sultan-Mehmet-Brücke reicht. Die Kombination aus moderner Kunst, Geschichte und Ausblick macht das Borusan Contemporary zu einem besonderen Ort für Kulturbegiertere.

At Borusan Contemporary, the renowned museum for contemporary art housed in the historic "Perili Köşk" in Rumelihisarı, Istanbul, architectural elegance meets intriguing legends. Also known as the "Haunted Mansion," the building exudes a mysterious aura. Many visitors report soft whispers in the stairwell — signs that perhaps more than just art lives within these old walls.

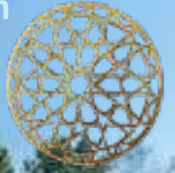
From the museum's rooftop terrace, guests enjoy a stunning panoramic view of the Bosphorus, stretching all the way to the Fatih Sultan Mehmet Bridge. The combination of modern art, historic charm, and breathtaking views makes Borusan Contemporary a unique destination for culture lovers.

İstanbul Rumelihisarı'ndaki tarihi "Perili Köşk"te yer alan Borusan Contemporary, çağdaş sanatı mimari zarafet ve ilgi çekici efsanelerle buluşturuyor. "Perili Köşk" olarak da bilinen yapı, gizemli havasıyla dikkat çeker. Ziyaretçilerin çoğu merdivenlerde duydukları fısıltılardan söz eder — belki de bu duvarlarda yalnızca sanat değil, başka şeyler de yaşamaktadır. Müzenin terasından, Boğaz ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne kadar uzanan muhteşem bir manzara izlenebilir. Çağdaş sanat, tarihi atmosfer ve etkileyici manzaranın birleşimi, Borusan Contemporary'i kültür meraklıları için eşsiz bir durak haline getiriyor.

Istanbul's Love Affair with Tulips İstanbul'un lalelerle aşk ilişkisi

Istanbul, die Stadt der tausend Geschichten, hat eine reiche «Geschichte Tulpenblume». Die Faszination für Tulpen im Osmanischen Reich begann im 16. Jahrhundert, als die Sultane und die Eliteschicht die komplexe Schönheit der Blume bewunderten. Tulpen wurden schnell ein Symbol für Reichtum und Wohlstand, mit extravaganten Gärten und Festivals, die diesen atemberaubenden Blüten gewidmet sind. In Istanbul blüht die Tulpe nicht nur wunderschön, sondern auch ein Symbol für die reiche Geschichte und Kultur der Stadt. Das Internationale Tulpenfestival ist ein Fest des Frühlings, des Lebens und der Liebe Istanbul's zu Tulpen. Während die Stadt während des Festivals in einer Vielzahl von Farben und Düften erblüht, werden die Besucher an die zeitlose Schönheit Istanbul's und seine Liebe zu Tulpen erinnert.

Istanbul, the city of a thousand stories, has a rich "history of the tulip flower." The fascination with tulips in the Ottoman Empire began in the 16th century when sultans and the elite admired the intricate beauty of the flower. Tulips quickly became a symbol of wealth and prosperity, with extravagant gardens and festivals dedicated to these stunning blooms. In Istanbul, the tulip not only blooms beautifully but also serves as a symbol of the city's rich history and culture. The International Tulip Festival is a celebration of spring, life, and Istanbul's love for tulips. As the city bursts into a vibrant display of colors and fragrances during the festival, visitors are reminded of Istanbul's timeless beauty and its deep appreciation for tulips.

Binbir hikâyeye sahip şehir İstanbul, zengin bir "lale çiçeği tarihine" sahiptir. Osmanlı İmparatorluğu'nda laleye olan hayranlık 16. yüzyılda başladı; sultanlar ve elit kesim, bu çiçeğin zarif güzelliğine hayran kaldılar. Laleler hızla zenginlik ve refahın sembolü haline geldi ve göz alıcı bahçeler ile festivaller bu muhteşem çiçeklere adandı. İstanbul'da lale sadece güzel bir şekilde açmakla kalmaz, aynı zamanda şehrin zengin tarihi ve kültürünün bir simgesi olarak da kabul edilir. Uluslararası Lale Festivali, baharın, yaşamın ve İstanbul'un lalelere olan sevgisinin bir kutlamasıdır. Festival boyunca şehir, sayısız renk ve kokuya bürünürken, ziyaretçilere İstanbul'un zamansız güzelliği ve laleyle olan derin sevgisi hatırlatılır.

Beylerbeyi/Palst/Palace/Sarayı

Entlang der asiatischen Küste, nördlich der Bosphorus-Brücke, liegt der prächtige Beylerbeyi-Palast. 1865 von Sultan Abdülaziz in Auftrag gegeben, diente er als Sommerresidenz der Sultane und empfing hochrangige Gäste wie den Prinzen von Montenegro, den Schah von Persien und König Edward VIII. Mit seiner Marmorfassade, den Uferpavillons und dem Magnoliengarten verkörpert der Palast die Eleganz des Rokoko und ist ein Highlight jeder Bosphorusfahrt.

Along the Asian coast, north of the Bosphorus Bridge, lies the magnificent Beylerbeyi Palace. Commissioned by Sultan Abdülaziz in 1865, it served as a summer residence for the sultans and hosted distinguished guests such as the Prince of Montenegro, the Shah of Persia, and King Edward VIII. With its marble façade, waterfront pavilions, and magnolia garden, the palace embodies Rococo elegance and is a highlight of any Bosphorus cruise.

Boğaziçi Köprüsü'nün kuzeyinde, Asya kıyısında görkemli Beylerbeyi Sarayı bulunur. 1865'te Sultan Abdülaziz tarafından yazlık saray olarak yaptırılan yapı, Karadağ Prensi, İran Şahı ve Kral VIII. Edward gibi önemli konukları ağırladı. Mermer cephesi, sahil köşkleri ve manolya bahçesiyle Rokoko zarafetini yansıtan saray, Boğaz turlarının en göz alıcı duraklarından biridir.

Kücüksu Pavilion - Küçüksu Kasrı

Kücüksu-Pavillon, eine neobaroque Sommerresidenz an Istanbul's asiatischer Küste, wurde 1857 für Sultan Abdülmecid I. von Garabet und Nigoğayos Balyan erbaut und ersetzte einen Holzpalaſt aus dem 18. Jahrhundert. Das zweigeschossige Gebäude (15 x 27 m) beeindruckt mit prunkvollen Innenräumen, darunter böhmische Kronleuchter, italienische Marmorkamine und Hereke-Teppiche. Sein Garten ist von schmiedeeisernen Gittern statt hoher Mauern umgeben. Kurzzeitig als Staatspension genutzt, wurde er 1944 zum Museum. Der Pavillon ist in The World Is Not Enough und Ek Tha Tiger zu sehen.

Kücüksu Pavilion, a neo-baroque summer residence on Istanbul's Asian shore, was built in 1857 for Sultan Abdülmecid I by Garabet and Nigoğayos Balyan, replacing an 18th-century wooden palace. The two-story building (15 x 27 m) boasts ornate interiors with Bohemian chandeliers, Italian marble fireplaces, and Hereke carpets. Unlike other pavilions, its garden is enclosed by cast iron railings. Briefly used as a state guesthouse, it became a museum in 1944. It appears in The World Is Not Enough and Ek Tha Tiger.

Kücüksu Kasrı, İstanbul'un Anadolu yakasında yer alan neo-barok tarzda bir yazlık sarayıdır. 1857'de Sultan Abdülmecid I için Garabet ve Nigoğayos Balyan tarafından inşa edilerek 18. yüzyıldan kalma ahşap bir sarayın yerini almıştır. İki katlı bina (15 x 27 m), Bohem avizeler, İtalyan mermer şömineler ve Hereke halılarıyla süslenmiştir. Diğer kasırlardan farklı olarak bahçesi yüksek duvarlar yerine dökme demir parmaklıklarla çevrilidir. Kısa süre devlet konukevi olarak kullanılmış, 1944'te müze olmuştur. The World Is Not Enough ve Ek Tha Tiger filmlerinde yer alır.

Bulgur Palace Bolulu Habip Bey Mansion Bolulu Habip Bey Konağı

Das Bulgur Palas, ursprünglich das Bolulu Habip Bey Herrenhaus, ist ein historisches Gebäude in Istanbul. Es wurde 1912 von Mehmet Habip Bey in Auftrag gegeben und von Giulio Mongeri entworfen, finanziert durch den Handel mit Getreide und Bulgur während des Ersten Weltkriegs. Nach dem Tod von Habip Bey 1926 wurde das Gebäude an die Osmanische Bank verpfändet und als Archiv sowie als Wohnraum für Bankangestellte genutzt.

Es wurde während der Istanbul-Pogrome 1955 geplündert und ging 2001 in den Besitz der Garanti Bank über. 2021 erwarb die Stadt Istanbul das Gebäude und begann mit der Restaurierung als Kulturzentrum. Am 28. Februar 2024 wurde es für die Öffentlichkeit geöffnet.

The Bulgur Palas, originally the Bolulu Habip Bey Mansion, is a historic building in Istanbul. Commissioned by Mehmet Habip Bey and designed by Giulio Mongeri in 1912, it was funded by grain and bulgur trade during World War I. After Habip Bey's death in 1926, the building was mortgaged to the Ottoman Bank and used as an archive and staff housing.

Looted during the 1955 Istanbul pogrom, it passed to Garanti Bank in 2001. In 2021, the Istanbul Metropolitan Municipality acquired it, restoring it as a cultural center. The building opened to the public on 28 February 2024.

Bulgur Palas, başlangıçta Bolulu Habip Bey Köşkü, İstanbul'da tarihi bir binadır. 1912'de Mehmet Habip Bey tarafından yaptırılmış ve Giulio Mongeri tarafından tasarlanmıştır. I. Dünya Savaşı sırasında buğday ve bulgur ticaretiyle finanse edilmiştir. Habip Bey'in 1926'daki ölümünden sonra bina Osmanlı Bankası'na ipotek edilerek arşiv ve banka çalışanları için konut olarak kullanılmıştır.

1955'te İstanbul Pogromu sırasında yağmalanmış ve 2001'de Garanti Bankası'na geçmiştir. 2021'de İstanbul Büyükşehir Belediyesi binayı satın almış ve kültürel bir merkez olarak restore etmeye başlamıştır. 28 Şubat 2024'te halka açılmıştır.

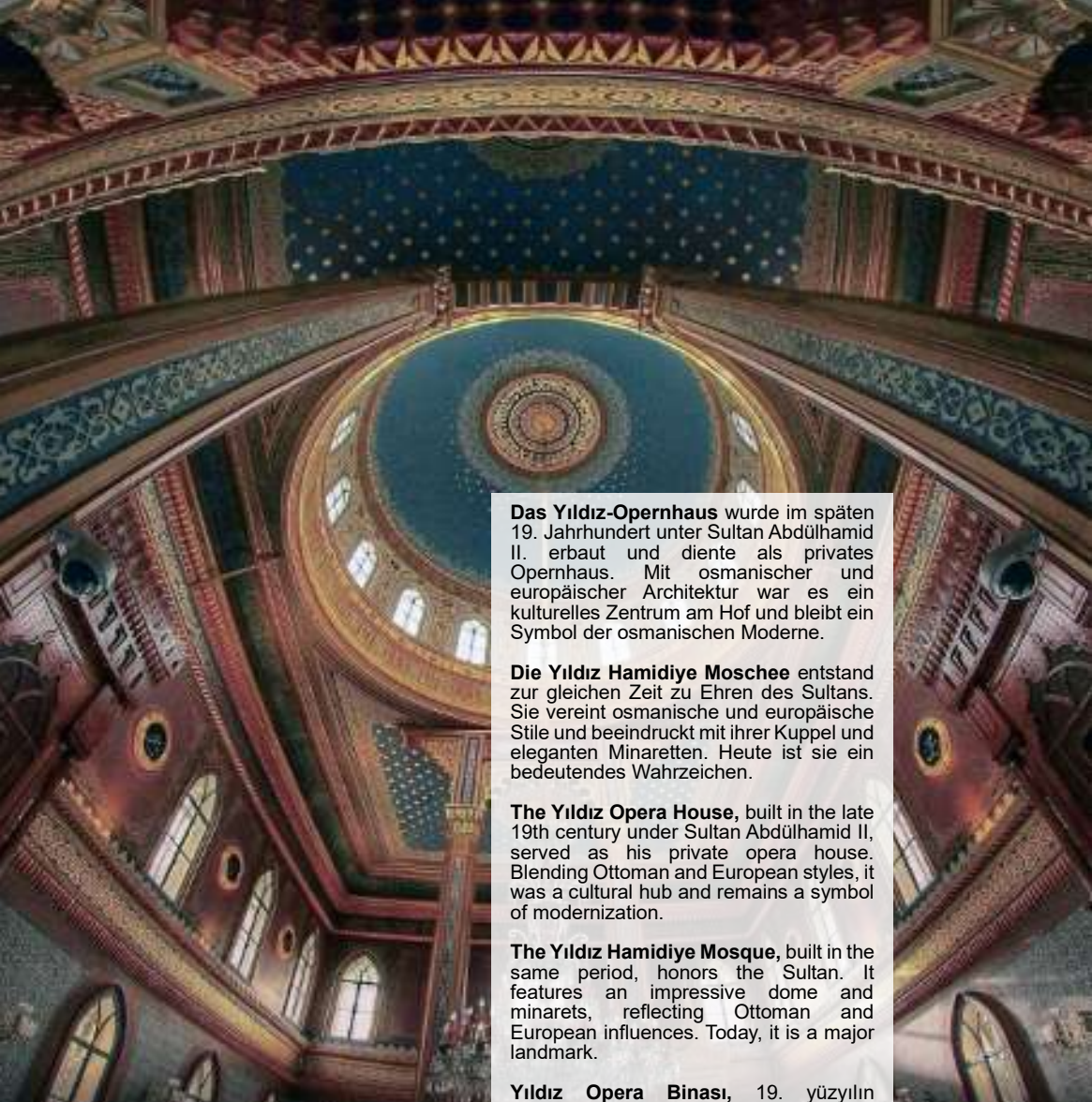
Yıldız-Palace/ Yıldız Sarayı Büyük Mabeyn Köşkü

Der Yıldız-Palast in Istanbul ist eine prächtige Residenz aus der osmanischen Zeit, die im 19. Jahrhundert unter Sultan Abdülhamid II. als Hauptwohnsitz der osmanischen Sultane diente. Der weitläufige Palastkomplex erstreckt sich über mehrere Gebäude, Gärten und Pavillons und vereint osmanische und europäische Architekturstile. Besonders beeindruckend sind der Büyük Mabeyn Köşkü, das Staatsgästehaus und das Yıldız-Opernhaus. Heute ist der Yıldız-Palast ein Museum, das Besuchern einen Einblick in das Leben am osmanischen Hof bietet und die Pracht der späten osmanischen Ära widerspiegelt.

The Yıldız Palace in Istanbul is a magnificent residence from the Ottoman era, which served as the main residence of the Ottoman sultans in the 19th century under Sultan Abdülhamid II. The vast palace complex consists of multiple buildings, gardens, and pavilions, blending Ottoman and European architectural styles. Particularly impressive are the Büyük Mabeyn Köşkü, the State Guesthouse, and the Yıldız Opera House. Today, the Yıldız Palace is a museum that offers visitors insight into life at the Ottoman court and reflects the grandeur of the late Ottoman era.

İstanbul'daki Yıldız Sarayı, Osmanlı dönemine ait görkemli bir yapıdır ve 19. yüzyılda Sultan II. Abdülhamid döneminde Osmanlı sultanlarının ana ikametgahı olarak kullanılmıştır. Geniş saray kompleksi, birden fazla bina, bahçe ve köşkten oluşur ve Osmanlı ile Avrupa mimari tarzlarını bir araya getirir. Özellikle Büyük Mabeyn Köşkü, Devlet Konukevi ve Yıldız Opera Binası oldukça etkileyicidir. Günümüzde Yıldız Sarayı, ziyaretçilere Osmanlı saray hayatına dair bir bakış sunan ve geç Osmanlı döneminin ihtişamını yansıtan bir müze olarak hizmet vermektedir.

Das Yıldız-Opernhaus wurde im späten 19. Jahrhundert unter Sultan Abdülhamid II. erbaut und diente als privates Opernhaus. Mit osmanischer und europäischer Architektur war es ein kulturelles Zentrum am Hof und bleibt ein Symbol der osmanischen Moderne.

Die Yıldız Hamidiye Moschee entstand zur gleichen Zeit zu Ehren des Sultans. Sie vereint osmanische und europäische Stile und beeindruckt mit ihrer Kuppel und eleganten Minaretten. Heute ist sie ein bedeutendes Wahrzeichen.

The Yıldız Opera House, built in the late 19th century under Sultan Abdülhamid II, served as his private opera house. Blending Ottoman and European styles, it was a cultural hub and remains a symbol of modernization.

The Yıldız Hamidiye Mosque, built in the same period, honors the Sultan. It features an impressive dome and minarets, reflecting Ottoman and European influences. Today, it is a major landmark.

Yıldız Opera Binası, 19. yüzyılın sonlarında Sultan II. Abdülhamid tarafından yaptırılmış, Osmanlı ve Avrupa mimarisini birleştiren özel bir opera binasıdır. Kültürel bir merkez olup modernleşmenin simgesidir.

Yıldız Hamidiye Camii, aynı dönemde Sultan'ın onuruna inşa edilmiştir. Osmanlı ve Avrupa tarzlarını yansıtan kubbe ve minareleriyle dikkat çeker. Bugün önemli bir simgedir.

The Pera Palace

Das Pera Palace wurde 1890 gegründet und war das erste Luxushotel Istanbuls. Es wurde gebaut, um den Bedürfnissen der Gäste gerecht zu werden, die mit dem Orient-Express zwischen Paris und Istanbul reisten. Zu den Stammgästen gehörte die bekannte britische Krimiautorin Agatha Christie, die immer im Zimmer 411 übernachtete.

Als das Pera Palace eröffnet wurde, war es das luxuriöseste Hotel der Stadt. Zu dieser Zeit war es das einzige Gebäude in Istanbul, das neben den osmanischen Palästen über Strom verfügte. Zu den berühmten Gästen gehörten Mustafa Kemal Atatürk (der immer in Zimmer 101 wohnte, das heute ein Museum ist), Königin Elizabeth II., Zsa Zsa Gabor, Greta Garbo, Alfred Hitchcock und Ernest Hemingway. Das Pera Palace verfügt über den 2. ältesten Aufzug, der mit Strom betrieben wird.

Established in 1890, Pera Palace was Istanbul's first luxury hotel. It was built to meet the needs of guests travelling between Paris and Istanbul on the Orient Express. Regular guests included the famous British crime writer Agatha Christie, who always stayed in room 411.

When Pera Palace opened, it was the most luxurious hotel in the city. At the time, it was the only building in Istanbul to have electricity, apart from the Ottoman palaces. Famous guests included Mustafa Kemal Atatürk (who always stayed in room 101, which is now a museum), Queen Elizabeth II, Zsa Zsa Gabor, Greta Garbo, Alfred Hitchcock and Ernest Hemingway. Pera Palace has the 2nd oldest elevator that runs on electricity.

Pera Palace, 1890 yılında kurulmuş olup İstanbul'un ilk lüks otelidir. Paris-İstanbul arasında Orient Ekspresi ile seyahat eden misafirlerin ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla inşa edilmiştir. Otelin müdavimlerinden biri de her zaman 411 numaralı odada kalan ünlü İngiliz polisiye yazarı Agatha Christie'yd.

Pera Palace açıldığında şehrin en lüks oteliydi. O dönemde İstanbul'da Osmanlı sarayları dışında elektriğin olduğu tek bina burasıydı. Ünlü konuklar arasında Mustafa Kemal Atatürk (her zaman müze olan 101 numaralı odada kalırdı), Kraliçe II. Elizabeth, Zsa Zsa Gabor, Greta Garbo, Alfred Hitchcock ve Ernest Hemingway vardı.

Pera Palace'ta elektrik ile çalışan ikinci en eski asansör bulunmaktadır.

Zimmer – Room – Oda 411

Die britische Krimiautorin Agatha Christie wohnte stets in Zimmer 411, wo sie Mord im Orient-Express schrieb. Das Geheimnis des Zimmers macht es bei Gästen beliebt.

1926 verschwand Christie für 11 Tage. Ihr Auto wurde an einem See gefunden, später entdeckte man sie in einem Hotel in Harrogate. Sie behauptete, keine Erinnerung an die Zwischenzeit zu haben. Das Medium Tamara Rand vermutete die Lösung des Rätsels in Zimmer 411. Bei der Demontage der Dielen fand man einen rostigen Schlüssel, doch das Geheimnis bleibt bis heute ungelöst.

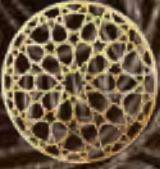
British crime writer Agatha Christie always stayed in Room 411, where she wrote Murder on the Orient Express. The room's mystery makes it popular with guests.

In 1926, Christie vanished for 11 days. Her car was found by a lake, and she was later spotted in a Harrogate hotel, claiming no memory of the missing days. Medium Tamara Rand suggested the answer lay in Room 411. When the floorboards were removed, a rusty key was found, but the mystery remains unsolved.

İngiliz polisiye yazarı Agatha Christie her zaman 411 numaralı odada kalır ve burada Doğu Ekspresinde Cinayet'i yazdı. Odanın gizemi, onu misafirler arasında popüler kılar.

1926'da Christie 11 gün kayboldu. Arabası bir göl kenarında bulundu, ancak daha sonra Harrogate'de bir otelde görüldü. Aradaki günleri hatırlamadığını söyledi. Medyum Tamara Rand, sırrın 411 numaralı odada saklı olduğunu iddia etti. Döşemeler söküldüğünde paslı bir anahtar bulundu, ancak qizem hâlâ çözülemedi.

Zimmer – Room – Oda 101 Die Weissagung des Gebetsteppichs The Prophecy of the Prayer Rug Dua Halısı'nın Kehaneti

Nach dem Ersten Weltkrieg suchte Mustafa Kemal oft Zuflucht im Zimmer 101 des Pera Palas Hotels in Istanbul, da seine Wohnung in Akaretler/Besiktas von alliierten Truppen überwacht wurde. Dort diskutierte er mit Freunden die politische Lage.

1981 wurde im Zimmer 101 ein kleines Museum eröffnet, das persönliche Gegenstände Atatürks zeigt – darunter ein besonderes Objekt: ein seidener Gebetsteppich, bestickt mit Goldfäden, geschenkt von einem unbekannten Maharadscha.

1929 hatte ein indischer Fürst um eine Audienz bei Atatürk gebeten. Nach dem Treffen schenkte er ihm den in Indien gewebten Teppich, der im Hotelzimmer aufbewahrt wurde.

Erst nach Atatürks Tod 1938 entdeckte man auf dem Teppich ein Muster einer Uhr mit dem Zeiger auf 9:07 Uhr – der genauen Todeszeit Atatürks am 10. November. Zudem zeigte der Teppich zehn Chrysanthemen, eine Blume, die im Türkischen mit dem November (Kasım) in Verbindung steht.

After World War I, Mustafa Kemal often sought refuge in room 101 of the Pera Palas Hotel in Istanbul, as his home in Akaretler/Besiktas was monitored by Allied troops. There, he discussed political matters with friends.

In 1981, a small museum was opened in room 101 displaying Atatürk's personal belongings—including a special object: a silk prayer rug embroidered with gold threads, gifted by an unknown Maharaja.

In 1929, an Indian prince requested an audience with Atatürk. After the meeting, he gave him the prayer rug, woven in India, which was kept in the hotel room.

Only after Atatürk's death in 1938 was it noticed that the rug's pattern showed a clock with the hands pointing to 9:07 AM—the exact time of Atatürk's death on November 10. The rug also featured ten chrysanthemums, a flower associated with November ("Kasım" in Turkish).

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Mustafa Kemal, Akaretler/Beşiktaş'taki evi Müttefik askerler tarafından izlendiği için İstanbul'daki Pera Palas Oteli'nin 101 numaralı odasında sık sık sığınak buldu. Burada arkadaşlarıyla siyasi konuları tartıştı.

1981'de 101 numaralı odada Atatürk'ün kişisel eşyalarını sergileyen küçük bir müze açıldı. Bunlar arasında özel bir obje vardı: Altın iplikle işlenmiş ipek bir seccade, bilinmeyen bir Maharaja'dan hediye.

1929'da bir Hint prensi Atatürk'ten görüşme istedi. Görüşmenin ardından ona Hindistan'da dokunan bu seccadeyi hediye etti. Seccade otel odasında saklandı.

Atatürk'ün 1938'deki ölümünden sonra seccadenin deseninde, saat ibrelerinin 9:07'yi gösterdiği fark edildi—Atatürk'ün 10 Kasım'daki tam ölüm saati. Seccadede ayrıca Kasım ayıyla ilişkilendirilen on adet krizantem ciceği vardı.

Sirkeci Istanbul Bahnhof - Endstation Orient Express - Der Sirkeci Istanbul Bahnhof wurde unter Abdulhamit II. im Jahre 1887 auf der europäischen Seite von Istanbul erbaut. Am 3. November 1890 gab es eine feierliche Eröffnung dieses Bahnhofs. Er war die Endstation des legendären Orient-Express. Der Orient-Express oder türkisch „Şark Ekspresi“ verkehrte zwischen 1883 bis 1977 von Paris nach Istanbul. Bei der ersten Fahrt im Jahre 1883 nahmen an dieser Reise viele preussische, französische und österreichische Diplomaten teil. Palace erbaut.

Sirkeci Istanbul Station - Orient Express Terminal - The Sirkeci Istanbul Station was built under Abdulhamit II in 1887 on the European side of Istanbul. On November 3, 1890, there was a ceremonial opening of this station. It was the terminus of the legendary Orient Express. The Orient Express, or "Şark Ekspresi" in Turkish, ran from Paris to Istanbul between 1883 and 1977. During the first trip in 1883, many Prussian, French and Austrian diplomats took part in this journey. Palace was built.

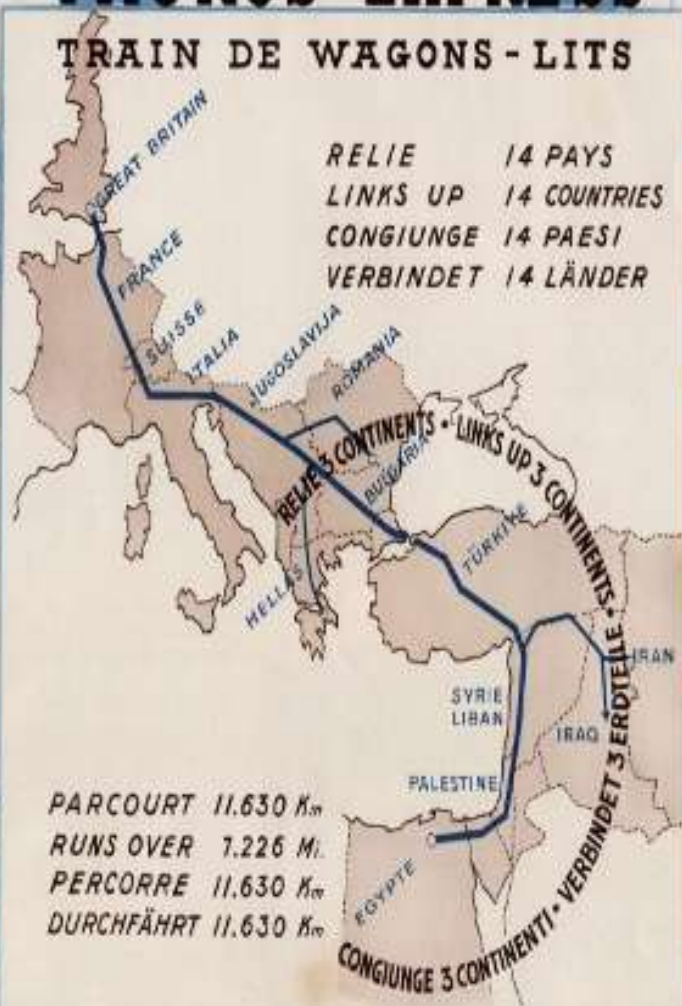
Sirkeci İstanbul Tren İstasyonu - Orient Express Terminali - Sirkeci İstanbul Garı, 1887 yılında II. Abdülhamit döneminde İstanbul'un Avrupa yakasında inşa edilmiştir. 3 Kasım 1890'da bu istasyonun törenle açılışı yapıldı. Efsanevi Orient Ekspresi'nin son durağıydı. Şark Ekspresi, 1883-1977 yılları arasında Paris'ten İstanbul'a sefer yaptı. 1883'teki ilk sefere çok sayıda Prusyalı, Fransız ve Avusturyalı diplomat katıldı. Saray inşa edildi.ise bir halk bahçesi olarak tasarlanmıştır.

SIMPLON-ORIENT-EXPRESS TAURUS-EXPRESS

TRAIN DE WAGONS-LITS

RELIE 14 PAYS
LINKS UP 14 COUNTRIES
CONGIUNGE 14 PAESI
VERBINDET 14 LÄNDER

PARCOURT 11.630 Km
RUNS OVER 7.226 Mi.
PERCORRE 11.630 Km
DURCHFÄHRT 11.630 Km

SCHLAFWAGENZUG

TRENO DI CARROZZE CON LETTI

SLEEPING CAR TRAIN

Pera Palace, Orient Express, and Agatha Christie

In the heart of Istanbul, on the shore of the Bosphorus,
stands the Pera Palace, a hotel that tells old stories.
A place that carries destinies and memories.
Within its walls lives the luxury of days gone by.

The Orient Express, traveling luxuriously through Europe,
brought gentlemen and ladies to the Pera Palace.
The porter guided them to their rooms
with the legendary elevator, offering rest from the long journey.

Agatha Christie, the mistress of murder and mystery,
found inspiration here and was herself a mystery.
Even the key found in her room
did not unlock her secrets.

The Orient Express became a stage for a crime story
she wrote within the four walls of the Palace.
The Pera was and remains more than just a hotel,
it is a place where stories grew wings.

When you enter the venerable hall today,
a timeless moment offers you silence,
your imagination carries you further
and takes you into the past.

Pera Palace, Orient Ekspresi ve Agatha Christie

İstanbul'un tam ortasında, Boğaz kıyısında
Pera Palas yükselir, eski hikâyeleri anlatan bir otel.
Kaderleri ve anıları taşıyan bir yer.
Duvarlarında geçmiş zamanların lüksü yaşar.

Avrupa boyunca ihtişamla seyahat eden Orient Ekspres
beyefendi ve hanımefendileri Pera Palas'a getirirdi.
Kapı görevlisi onları efsanevi asansörle odalarına çıkarırdı,
uzun yolculuğun yorgunluğuna bir mola sunarak.

Cinayetlerin ve gizemlerin ustası Agatha Christie
burada ilham buldu ve kendisi de bir gizemdi.
Odasında bulunan anahtar bile
onun sırlarını açığa çıkaramadı.

Orient Ekspres, yazdığı bir polisiye için sahneye dönüştü
Palas'ın dört duvarı içinde kaleme aldı bu öyküyü.
Pera bir otelden fazlasıydı ve öyle kalacak,
hikâyelerin kanatlandığı bir yerdi.

Bugün o saygıdeğer salona adım attığında
zamansız bir an sana sessizliği sunar,
hayal gücün seni daha ileri taşır
ve geçmişe doğru bir yolculuğa çıkarır.

Pera Palace, Orientexpress und Agatha Christie

Mitten in Istanbul, am Ufer des Bosphorus
steht das Pera Palace, ein Hotel, das alte Geschichten erzählt.

Ein Ort, der Schicksale und Erinnerungen trägt.
in seinen Mauern der Luxus vergangener Tage lebt.

Der Orientexpress, der luxuriös durch Europa fährt,
brachte Herrschaften und Damen ins Pera Palace.
Der Portier begleitet sie mit dem legendären Aufzug ins Zimmer,
das ihnen Erholung von der langen Reise gewährt.

Agatha Christie, die Meisterin der Morde und Mysteries,
fand hier Inspiration und war selbst ein Rätsel.
Auch der Schlüssel, den man in ihrem Zimmer fand
hat ihr Geheimnisse nicht aufgeschlossen.

Der Orientexpress war Bühne, für einen Krimi,
den sie in den vier Wänden des Palace schrieb.
Das Pera war und bleibt mehr als nur Hotel,
es ist ein Ort, an dem Geschichten Flügel bekamen.

Wenn du heute die ehrwürdige Halle betrittst,
ein zeitloser Moment dir Stille schenkt,
die Fantasie dich weiter trägt,
und dich in die Vergangenheit entführt.

Die Prinzessinseln bei Istanbul The Princes' Islands near Istanbul İstanbul yakınındaki Prens Adaları

Vor Istanbul's Küste liegen die Prinzessinseln – auf Türkisch Adalar, auch Prinzeninseln genannt. Sie sind die entschleunigte Seite der Metropole: Kiefernwälder, osmanische Holzvillen, Badeplattformen am Fels und Meerblick in alle Richtungen. Autos sind tabu; man bewegt sich zu Fuß, mit Rad oder E-Shuttles. Büyükkada lockt mit der Pilgerroute zur Aya-Yorgi-Kirche und eleganten Villen an der Uferpromenade. Heybeliada ist grüner und ruhiger, Burgazada erinnert mit dem Sait-Faik-Haus an literarische Zeiten, und Kınalıada ist für Strände und Badeplateaus bekannt. Überall duftet es nach Kiefernharz, abends sitzen Einheimische bei Meze und Fisch am Wasser. Erreichbar sind die Inseln per Fähre, etwa ab Kabataş, Kadıköy oder Bostancı. Fröhrgens oder außerhalb der Saison meidet man den Trubel. Ein Tag dort föhl sich an, als hielte Istanbul kurz den Atem an – darin liegt ihr Zauber.

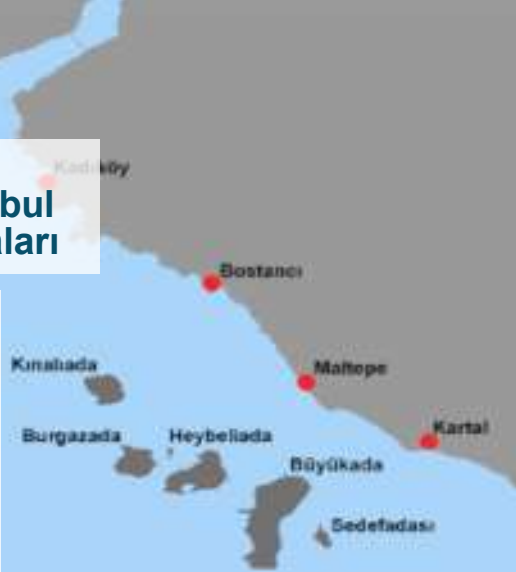
Off Istanbul's coast lie the Princes' Islands – in Turkish Adalar, also known as the Prince Islands. They are the city's slower side: pine forests, late-Ottoman wooden mansions, bathing platforms on the rocks and sea views in every direction. Cars are banned; you get around on foot, by bike or with small e-shuttles. Büyükkada attracts visitors with the pilgrimage route to the Aya Yorgi Church and its elegant waterfront villas. Heybeliada is greener and quieter, Burgazada recalls literary times with the Sait Faik Museum, and Kınalıada is known for its beaches and bathing piers. Everywhere the air smells of pine resin, and in the evenings locals gather by the water for meze and fresh fish.

The islands are easily reached by ferry, for example from Kabataş, Kadıköy or Bostancı. Go early in the morning or outside peak season to avoid the crowds. A day here feels as if Istanbul is briefly holding its breath – and that is their magic.

İstanbul'un açıklarında Prens Adaları – Türkçede Adalar – bulunur. Şehrin yavaşlayan yüzüdür burası: çam ormanları, geç Osmanlı döneminden ahşap köşkler, kayalıklardaki iskeleler ve her yönde deniz manzarası. Arabalar yasaktır; dolaşım yaya, bisikletle ya da küçük elektrikli araçlarla yapılır.

Büyükkada, Aya Yorgi Kilisesi'ne giden hac yoluyla ve sahil boyunca uzanan şık villalarıyla öne çıkar. Heybeliada daha yeşil ve sakin, Burgazada yazar Sait Faik'in müzesiyle edebiyatı hatırlatır, Kınalıada ise plajları ve denize girilen iskeleleriyle bilinir. Her yerde çam reçinesi kokusu duyulur, akşamları ise yerliler deniz kıyısında meze ve taze balık eşliğinde oturur.

Adalara Kabataş, Kadıköy veya Bostancı'dan kalkan vapurlarla kolayca ulaşılır. Kalabalıktan kaçmak için sabah erken ya da sezon dışında gitmek en iyisidir. Burada geçirilen bir gün, İstanbul'un kısa süreliğine nefesini tuttuğu hissini verir – işte büyüleri de bundadır.

Istanbuler Stadtgeschichten
Istanbul City Stories
İstanbul'un Şehir Hikayeleri

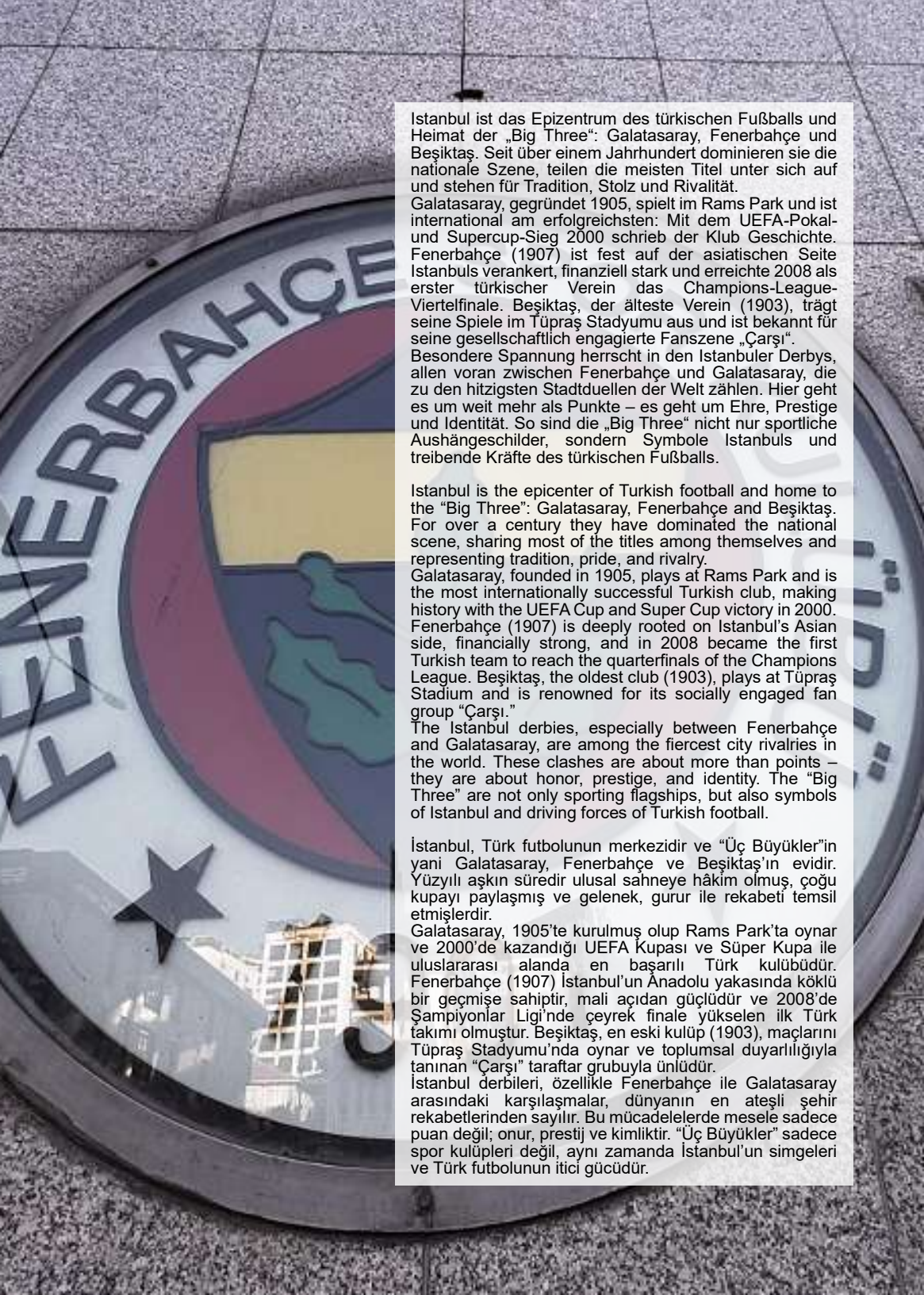
Fussball – football - futbol

Istanbul ist ohne Fußball kaum vorstellbar – die „Big Three“ Galatasaray, Fenerbahçe und Beşiktaş prägen seit über hundert Jahren die Stadt und ihre Menschen. Ihre Rivalität, Leidenschaft und Tradition machen Fußball zu einem festen Bestandteil der Identität Istanbul's.

Istanbul is unimaginable without football – the “Big Three” Galatasaray, Fenerbahçe and Beşiktaş have shaped the city and its people for over a century. Their rivalry, passion, and tradition make football an inseparable part of Istanbul's identity.

Istanbul futboldan ayrı düşünülemez – “Üç Büyükler” Galatasaray, Fenerbahçe ve Beşiktaş, yüzyılı aşkın süredir şehri ve insanlarını şekillendirmiştir. Rekabetleri, tutkuları ve gelenekleri futbola İstanbul kimliğinin ayrılmaz bir parçası yapar.

Istanbul ist das Epizentrum des türkischen Fußballs und Heimat der „Big Three“: Galatasaray, Fenerbahçe und Beşiktaş. Seit über einem Jahrhundert dominieren sie die nationale Szene, teilen die meisten Titel unter sich auf und stehen für Tradition, Stolz und Rivalität.

Galatasaray, gegründet 1905, spielt im Rams Park und ist international am erfolgreichsten: Mit dem UEFA-Pokal- und Supercup-Sieg 2000 schrieb der Klub Geschichte. Fenerbahçe (1907) ist fest auf der asiatischen Seite Istanbul verankert, finanziell stark und erreichte 2008 als erster türkischer Verein das Champions-League-Viertelfinale. Beşiktaş, der älteste Verein (1903), trägt seine Spiele im Tüpraş Stadyumu aus und ist bekannt für seine gesellschaftlich engagierte Fanszene „Çarşı“. Besondere Spannung herrscht in den Istanbul Derbys, allen voran zwischen Fenerbahçe und Galatasaray, die zu den hitzigsten Stadtduellen der Welt zählen. Hier geht es um weit mehr als Punkte – es geht um Ehre, Prestige und Identität. So sind die „Big Three“ nicht nur sportliche Aushängeschilder, sondern Symbole Istanbul und treibende Kräfte des türkischen Fußballs.

Istanbul is the epicenter of Turkish football and home to the „Big Three“: Galatasaray, Fenerbahçe and Beşiktaş. For over a century they have dominated the national scene, sharing most of the titles among themselves and representing tradition, pride, and rivalry.

Galatasaray, founded in 1905, plays at Rams Park and is the most internationally successful Turkish club, making history with the UEFA Cup and Super Cup victory in 2000. Fenerbahçe (1907) is deeply rooted on Istanbul's Asian side, financially strong, and in 2008 became the first Turkish team to reach the quarterfinals of the Champions League. Beşiktaş, the oldest club (1903), plays at Tüpraş Stadium and is renowned for its socially engaged fan group „Çarşı.“

The Istanbul derbies, especially between Fenerbahçe and Galatasaray, are among the fiercest city rivalries in the world. These clashes are about more than points – they are about honor, prestige, and identity. The „Big Three“ are not only sporting flagships, but also symbols of Istanbul and driving forces of Turkish football.

İstanbul, Türk futbolunun merkezidir ve „Üç Büyükler“in yani Galatasaray, Fenerbahçe ve Beşiktaş'ın evidir. Yüzyılı aşkın süredir ulusal sahneye hâkim olmuş, çoğu kupayı paylaşmış ve gelenek, gurur ile rekabeti temsil etmişlerdir.

Galatasaray, 1905'te kurulmuş olup Rams Park'ta oynar ve 2000'de kazandığı UEFA Kupası ve Süper Kupa ile uluslararası alanda en başarılı Türk kulübüdür. Fenerbahçe (1907) İstanbul'un Anadolu yakasında köklü bir geçmişe sahiptir, mali açıdan güçlüdür ve 2008'de Şampiyonlar Ligi'nde çeyrek finale yükselen ilk Türk takımı olmuştur. Beşiktaş, en eski kulüp (1903), maçlarını Tüpraş Stadyumu'nda oynar ve toplumsal duyarlılığıyla tanınan „Çarşı“ taraftar grubuyla ünlüdür.

Istanbul derbileri, özellikle Fenerbahçe ile Galatasaray arasındaki karşılaşmalar, dünyanın en ateşli şehir rekabetlerinden sayılır. Bu mücadelelerde mesele sadece puan değil; onur, prestij ve kimliktir. „Üç Büyükler“ sadece spor kulüpleri değil, aynı zamanda İstanbul'un simgeleri ve Türk futbolunun itici gücüdür.

Istanbul und der Stau Istanbul and Traffic Jam İstanbul ve Trafik

Wer Istanbul besucht, braucht keine Uhr – er braucht Geduld. Der Stau ist hier kein Verkehrszustand, sondern ein Lebensgefühl. Zwischen hupenden Taxis, mutigen Rollerfahrern und Bussen, die aussehen, als hätten sie die Gesetze der Physik vergessen, erlernen die Istanbuler jeden Tag aufs Neue die Kunst des Wartens.

Wer täglich zwei Stunden im Auto sitzt, nennt es irgendwann „mein zweites Wohnzimmer“. Frühstück im Auto? Simit und Tee passen auch zwischen Stoßstange und Ampel.

Die wahren Helden sind die „Stau-Optimisten“: Sie glauben jeden Morgen fest daran, dass es heute schneller geht – und irren sich zuverlässig. Doch der Stau hat auch seine schönen Seiten: Zeit für Podcasts, Karaoke oder den Blick auf den Bosphorus.

Am Ende zeigt sich: Istanbul's Bewohner verwandeln selbst das Chaos der Straßen in ein Stück Lebenskunst.

Anyone visiting Istanbul does not need a watch, they need patience. The traffic jam here is not just a traffic condition, it is a way of life. Between honking taxis, daring scooter drivers and buses that seem to have forgotten the laws of physics, the people of Istanbul practice the art of waiting every single day.

Those who spend two hours in the car each day eventually call it their second living room. Breakfast in the car? Simit and tea also fit between bumper and traffic light.

The true heroes are the traffic optimists. They firmly believe every morning that today will be faster, and they are reliably wrong. But traffic also has its bright sides: time for podcasts, karaoke or simply a view of the Bosphorus.

In the end, it becomes clear that the residents of Istanbul turn even the chaos of the streets into a piece of everyday art.

İstanbul'u ziyaret edenin saate ihtiyacı yoktur, sabra ihtiyacı vardır. Trafik burada sadece bir yol durumu değil, bir yaşam tarzıdır. Korna çalan taksiler, cesur motorcular ve fizik kurallarını unutmış gibi görünen otobüsler arasında İstanbullular her gün yeniden beklemenin sanatını öğrenir. Her gün arabada iki saat geçirenler, onu sonunda ikinci oturma odaları olarak adlandırır. Arabada kahvaltı mı? Simit ve çay tampon ile kırmızı ışık arasına da sığar.

Gerçek kahramanlar ise trafik iyimserleridir. Her sabah bugün daha hızlı olacak diye inanırlar ve her defasında yanılırlar. Ama trafiğin güzel yanları da vardır: podcast dinlemek, araba içinde karaoke yapmak ya da sadece Boğaz'a bakmak.

Sonunda ortaya çıkar ki İstanbullular yolların kaosunu bile bir yaşam sanatına dönüştürür. Futbol İstanbullu kimliğinin ayrılmaz bir parçası yapar.

Leben mit der Gefahr –Alltag mit Erdbeben Living with danger: Everyday Life with Earthquakes Tehlikeyle yaşamak: Depremle Gündelik Hayatı

In Istanbul ist die Erdbebengefahr kein fernes Szenario, sondern Teil des Lebensgefühls. Viele Bewohner wachen morgens auf mit dem Gedanken, dass die Erde jederzeit beben könnte – und doch geht das Leben in der Millionenmetropole weiter, zwischen geschäftigen Basaren, vollen Straßen und den stillen Sorgen. Ich selbst habe ein schwereres (6.2) Erdbeben in Istanbul erlebt, dass fast keinen Schaden anrichtete. Es ist ein unheimliches Erlebnis.

Viele Familien halten Notfalltaschen mit Wasser, Decken und Medikamenten bereit, Kinder üben in der Schule, wie sie sich schützen sollen. Gleichzeitig bleibt ein Gefühl der Unsicherheit: Wer es sich leisten kann, zieht in neuere, erdbebensichere Gebäude, während andere in alten Häusern ausharren müssen. Manche organisieren sich in Nachbarschaftsgruppen, andere vertrauen auf Glauben und Schicksal.

So schwankt die Stadt zwischen Vorsorge und Fatalismus. Zwischen Hoffnung und Angst, Vorsorge und Fatalismus finden die Bewohner ihre eigenen Wege, mit der Unsicherheit zu leben – sei es durch aktive Vorbereitung, durch Glauben oder einfach durch die Entscheidung, den Alltag nicht von der Angst bestimmen zu lassen.

In Istanbul, the danger of earthquakes is not a distant scenario but part of everyday life. Many residents wake up each morning with the thought that the ground could shake at any moment, and yet life in the metropolis continues with bustling bazaars, crowded streets and quiet worries.

I myself experienced a stronger earthquake (6.2) in Istanbul that caused almost no damage. It is an eerie experience.

Many families keep emergency bags with water, blankets and medicine ready, and children practice at school how to protect themselves. At the same time, a feeling of uncertainty remains. Those who can afford it move into newer, earthquake-resistant buildings, while others must endure in older houses. Some organize themselves in neighborhood groups, while others rely on faith and fate.

The city oscillates between preparedness and fatalism. Between hope and fear, the residents find their own ways to live with uncertainty, whether through active preparation, through belief or simply by deciding not to let fear dictate their daily lives.

İstanbul'da deprem tehlikesi uzak bir ihtimal değil, yaşamın bir parçasıdır. Birçok insan her sabah yerin her an sallanabileceği düşüncesiyle uyanır ama yine de hayat bu milyonluk metropolde devam eder; hareketli çarşılarda, kalabalık sokaklarda ve sessiz endişelerin arasında.

Ben İstanbul'da neredeyse hiç hasar vermeyen daha güçlü bir depremi (6.2) yaşadım. Bu ürkütücü bir deneyimdir.

Birçok aile su, battaniye ve ilaç bulunan acil durum çantalarını hazır tutar. Çocuklar okulda kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrenir. Yine de belirsizlik hissi sürer. Maddi gücü olanlar daha yeni ve depreme dayanıklı binalara taşınırken diğerleri eski evlerde yaşamaya devam etmek zorundadır. Kimi mahalle gruplarıyla dayanışma arar, kimi ise inanca ve kadere bırakır.

Şehir hazırlık ile kadercilik arasında gidip gelir. Umud ile korku arasında İstanbullular belirsizlikle yaşamayı kendi yollarıyla öğrenir; kimi aktif hazırlıkla, kimi inançla, kimi de korkunun gündelik hayatı yönetmesine izin vermeyerek.

Weihnachten – ein Fest ohne Feiertag Christmas - A Celebration without a Holiday Noel: Tatilsiz Bir Kutlama

Weihnachten in Istanbul ist ein besonderes Phänomen: Die Stadt ist mehrheitlich muslimisch, und doch funkeln im Dezember überall Lichterketten. Einkaufszentren stellen geschmückte Bäume auf, Schaufenster glitzern, und sogar Straßenhändler verkaufen Nikolausmützen. Offiziell wird Weihnachten nicht gefeiert, doch wer durch die Stadt läuft, könnte anderes vermuten.

Für viele Istanbul ist der Weihnachtsschmuck einfach Teil der „Neujahrstimmung“. Touristen und die kleine christliche Gemeinde finden ihre Nischen: In Kirchen wie der St.-Antonius-Basilika an der İstiklal-Straße werden Messen abgehalten, internationale Hotels servieren festliche Menüs.

Das Faszinierende ist die Mischung: Während ein paar Straßen weiter der Muezzin ruft, posieren Kinder lachend mit Weihnachtsmannfiguren. Für viele ist Weihnachten hier weniger Religion – mehr ein Grund zum Staunen, Shoppen und für viele bunte Lichter in dunkler Jahreszeit.

Christmas in Istanbul is a special phenomenon. The city is mostly Muslim, yet in December lights sparkle everywhere. Shopping malls put up decorated trees, shop windows glitter, and even street vendors sell Santa hats. Officially Christmas is not celebrated, but anyone walking through the city might think otherwise.

For many residents, the decorations are simply part of the New Year's mood. Tourists and the small Christian community find their own niches. In churches like St. Anthony of Padua on İstiklal Street, masses are held, and international hotels serve festive menus.

What is fascinating is the mix. While the muezzin calls to prayer just a few streets away, children laugh as they pose with Santa figures. For many, Christmas here is less about religion and more a reason to marvel, shop, and enjoy bright lights during the dark season.

İstanbul'da Noel farklı bir olgudur. Şehir çoğunlukla Müslümandır, ama Aralık ayında her yerde ışıklar parlar. Alışveriş merkezleri süslü ağaçlar diker, vitrinler ışıldar, hatta sokak satıcıları Noel Baba şapkaları satar. Resmî olarak Noel kutlanmaz, ama şehirde yürüyen biri bunun tersini düşünebilir.

Birçok İstanbullu için süslemeler sadece yılbaşı havasının bir parçasıdır. Turistler ve küçük Hristiyan cemaat kendi alanlarını bulur. İstiklal Caddesi'ndeki St. Antuan Kilisesi gibi yerlerde ayinler yapılır, uluslararası oteller özel menüler sunar.

Büyüleyici olan ise bu karışımdır. Birkaç sokak ötede müezzin ezan okurken, çocuklar Noel Baba figürleriyle gülerek poz verir. Birçok kişi için Noel burada dinden çok bir hayranlık, alışveriş ve yılın karanlık zamanında renkli ışıklar demektir.

Kuriose Geschichten aus dem Stadtleben

Kühe auf der Bosphorus-Brücke

Bei der Eröffnung 1973 liefen die ersten „Passanten“ keine Menschen, sondern eine Herde Kühe.

Die Katze im Stromkasten

2013 fiel in Istanbul plötzlich der Strom aus. Offizielle Erklärung: „Eine Katze ist schuld.“ Seitdem ist „die Katze“ die beliebteste Ausrede für alles.

Der Papagei-Muezzin

Ein Papagei in der Yavuz-Selim-Moschee imitierte jahrelang den Gebetsruf. Besucher kamen eigens, um ihn zu hören.

Katzen im Kino

Im Atlas-Kino in Beyoğlu stolzierten Katzen regelmässig über die Leinwand. Statt Beschwerden gab es Applaus.

Die Ziege im Bus

Eine Ziege in Üsküdar stieg in einen Linienbus und fuhr drei Stationen mit, als wäre es das Normalste der Welt.

Hund mit Uni-Ausweis

Studenten in Beşiktaş bastelten einem Strassenhund einen Studentenausweis. Mit dem „Dokument“ durfte er sogar in die Mensa.

Möwen-Diebe

Möwen am Galata-Turm sind berüchtigt für ihre Sandwich-Überfälle. Opfer bekommen den „Beleg“ gleich von oben zurück.

Der Esel auf der Fähre

Ein Bauer brachte seinen Esel auf die Bosphorus-Fähre. Beim Aussteigen streikte er – bis ihm ein halber Fischkorb als „Bestechung“ diente.

Der Hund mit Ampelregel

Ein Strassenhund in Beşiktaş wartet brav bei Rot und geht bei Grün. Touristen knipsen ihn wie eine Sehenswürdigkeit.

Katze in der Hochzeitstorte

Bei einer Hochzeit sprang eine Katze direkt in die Torte. Anstatt Ärger gab es Selfies.

Der verkehrte Döner

Ein Dönerladen in Beyoğlu schneidet das Fleisch von unten nach oben – ein Lehrlingsfehler, der zum Kult wurde.

Der Esel im Aufzug

Ein Bauer transportierte seine Opferfest-Kuh im Aufzug. Danach war der Lift wochenlang kaputt.

Katze als Kandidat

Eine Katze posierte regelmässig auf demselben Wahlplakat in Kadıköy. Die Leute nannten sie „den wahren Kandidaten“.

Hund in der Strassenbahn

Ein Strassenhund in Kadıköy fuhr täglich mit der Strassenbahn zum Imbiss und zurück.

Katze im Geldautomaten

In Şişli schläft eine Katze seit Jahren auf demselben Bankautomaten. Kunden heben Bargeld ab und streicheln sie nebenbei.

Katzen im Antiquariat

Katzen in einem Antiquariat setzen sich nur auf die teuersten Bücher. Der Besitzer nennt sie „Alarmanlage“.

Der Teppich auf dem Taxi

Ein Teppich wehte vom Balkon und landete punktgenau auf einem Taxi. Der Fahrer: „Jetzt fahre ich fliegenden Teppich.“

Katze am Steuer

Ein Dolmuş-Fahrer fuhr weiter, obwohl eine Katze auf dem Lenkrad schlief. Er lenkte drum herum.

Der Hund im Taxi

Ein Hund setzte sich in ein parkendes Taxi. Touristen machten Selfies und nannten ihn „Taxifahrer Kangal“.

Katze im Museum

Im Archäologischen Museum lebt eine Katze, die sich gerne in Vitrinen legt und mit Ausstellungsstücken konkurriert.

Fischmarkt-Drama

Eine Katze stahl einen Fisch, ein Hund jagte hinterher – beide fielen in ein Fass Oliven. Das Viertel lachte tagelang.

Der humorvolle Kapitän

Ein Fährenkapitän rief bei Sturm durchs Mikro: „Bitte anschnallen, gleich Turbulenzen.“

Der Hamam für Tauben

Ein alter Brunnen in Üsküdar wurde früher von den Bewohnern extra beheizt – nicht für Menschen, sondern damit die Stadtauben im Winter baden konnten.

Die schief hängende Uhr

Am Bahnhof Haydarpasa hing eine Uhr jahrzehntelang schief. Niemand reparierte sie, weil man sich an ihr orientierte: „Wenn sie schief steht, bist du richtig.“

Der falsch geschnittene Döner

Ein Dönerladen in Beyoğlu schneidet das Fleisch von unten nach oben – nur, weil der Lehrling es nie anders gelernt hat. Gäste pilgern extra wegen des „verkehrten Döners“.

Curious stories from city life

Cows on the Bosphorus Bridge

At the opening in 1973, the first “pedestrians” were not people but a herd of cows.

The Cat in the Fuse Box

In 2013, the electricity suddenly went out in Istanbul. The official explanation: “A cat is to blame.” Since then, “the cat” has been the most popular excuse for everything.

The Parrot Muezzin

A parrot in the Yavuz Selim Mosque imitated the call to prayer for years. Visitors came especially to hear him.

Cats in the Cinema

At the Atlas Cinema in Beyoğlu, cats regularly strutted across the screen. Instead of complaints, there was applause.

The Goat on the Bus

A goat in Üsküdar boarded a public bus and rode three stops as if it were the most natural thing in the world.

Dog with a Student ID

Students in Beşiktaş made a student ID for a street dog. With the “document” he was even allowed into the cafeteria.

Seagull Thieves

Seagulls at the Galata Tower are notorious for stealing sandwiches. Victims get the “receipt” right back from above.

The Donkey on the Ferry

A farmer brought his donkey onto the Bosphorus ferry. When it refused to leave, half a basket of fish served as “bribery.”

The Dog with Traffic Light Rules

A street dog in Beşiktaş waits patiently at red and walks at green. Tourists photograph him like a monument.

Cat in the Wedding Cake

At a wedding, a cat jumped straight into the cake. Instead of anger, there were selfies.

The Upside-Down Döner

A döner shop in Beyoğlu cuts the meat from bottom to top – a trainee’s mistake that became a cult.

The Donkey in the Elevator

A farmer transported his sacrifice-festival cow in an elevator. The lift was broken for weeks afterwards.

Cat as Candidate

A cat regularly posed on the same election poster in Kadıköy. Locals called her “the true candidate.”

Dog on the Tram

A street dog in Kadıköy took the tram daily to go to a snack shop and back.

Cat on the ATM

In Şişli, a cat has slept on the same ATM for years. Customers withdraw cash and pet her at the same time.

Cats in the Antiquarian Bookshop

Cats in an antiquarian bookshop sit only on the most expensive books. The owner calls them “the alarm system.”

The Carpet on the Taxi

A carpet flew off a balcony and landed perfectly on a taxi. The driver said: “Now I’m driving a flying carpet.”

Cat at the Wheel

A dolmuş driver continued driving even though a cat was asleep on the steering wheel. He carefully steered around her.

The Dog in the Taxi

A dog sat in a parked taxi. Tourists took selfies and called him “Taxi Driver Kangal.”

Cat in the Museum

In the Archaeological Museum lives a cat that likes to curl up inside display cases and compete with the exhibits.

Fish Market Drama

A cat stole a fish, a dog chased after her – both fell into a barrel of olives. The neighborhood laughed for days.

The Humorous Captain

During a storm, a ferry captain announced on the microphone: “Please fasten your seatbelts, turbulence ahead.”

The Hamam for Pigeons

In Üsküdar, an old fountain used to be heated by locals – not for people, but so pigeons could bathe in winter.

The Crooked Clock

At Haydarpaşa Station, a clock hung crooked for decades. Nobody fixed it because people were used to it: “If it’s crooked, you’re on time.”

The Wrongly Cut Döner

A döner shop in Beyoğlu cuts the meat from bottom to top simply because the apprentice never learned it differently. Guests come especially for the “wrongly cut döner.”

Şehir yaşamından ilginç hikayeler

Boğaziçi Köprüsü'ndeki İnekler

1973'teki açılıшта köprüden geçen ilk “yayalar” insanlar değil, bir inek sürüsüydü.

Sigorta Kutusundaki Kedi

2013'te İstanbul'da elektrikler aniden kesildi. Resmî açıklama: “Suçlu bir kedi.” O günden beri “kedi” her şey için en popüler bahane oldu.

Papağan Müezzin

Yavuz Selim Camii'nde bir papağan yıllarca ezanı taklit etti. Ziyaretçiler onu duymak için özellikle geliyordu.

Sinemadaki Kediler

Beyoğlu'ndaki Atlas Sineması'nda kediler düzenli olarak perdenin önünde dolaşırdı. Şikâyet yerine alkış vardı.

Otobüste Keçi

Üsküdar'da bir keçi halk otobüsüne bindi ve üç durak boyunca yolculuk yaptı, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Öğrenci Kimlikli Köpek

Beşiktaş'taki öğrenciler bir sokak köpeğine öğrenci kimliği yaptılar. Bu “belgeyle” köpek yemekhane'ye bile girebildi.

Martı Hırsızlar

Galata Kulesi'ndeki martılar sandviç hırsızlıklarıyla meşhur. Kurbanlar “fişi” hemen yukarıdan geri alıyor.

Vapurda Eşek

Bir köylü eşeğini Boğaz vapuruna bindirdi. İnerken eşek direnince yarım sepet balık “rüşvet” oldu.

Trafik Lambalı Köpek

Beşiktaş'ta bir sokak köpeği kırmızıda bekler, yeşilde geçer. Turistler onu anıt gibi fotoğraflar.

Düğün Pastasındaki Kedi

Bir düğünde kedi doğrudan pastanın içine atladı. Öfke yerine bolca selfie çekildi.

Ters Döner

Beyoğlu'ndaki bir dönerci eti alttan üste doğru kesiyor – çıraklık hatası, şimdi kült oldu.

Asansörde Eşek

Bir köylü kurban bayramı ineğini asansörle taşıdı. Asansör haftalarca bozuk kaldı.

Aday Kedi

Kadıköy'de bir kedi düzenli olarak aynı seçim afişinin üzerinde poz verirdi. Mahalleli ona “gerçek aday” derdi.

Tramvayda Köpek

Kadıköy'de bir sokak köpeği her gün tramvaya binip bir büfeye gider, sonra geri dönerdi.

Bankamatikte Kedi

Şişli'de yıllardır aynı bankamatikte uyuyan bir kedi var. Müşteriler para çekerken aynı anda onu okşar.

Sahafllardaki Kediler

Bir sahaf dükkânındaki kediler sadece en pahalı kitapların üzerine oturur. Sahibi onlara "alarm sistemi" diyor.

Taksinin Üstündeki Halı

Bir halı balkondan uçtu ve tam isabetle bir taksinin üstüne düştü. Şoför: "Artık uçan halı kullanıyorum."

Direksiyondaki Kedi

Bir dolmuş şoförü, direksiyonun üzerinde uyuyan kediyi kaldırmadan yoluna devam etti. Onun etrafından direksiyon çevirdi.

Taksici Köpek

Bir köpek park halindeki taksiye oturdu. Turistler selfie çekip ona "Taksici Kangal" dedi.

Müzedeki Kedi

Arkeoloji Müzesi'nde bir kedi yaşıyor, sık sık vitrinlerin içine kıvrılıp sergilenen eserlerle yarışıyor.

Balık Pazarı Dramı

Bir kedi balık çaldı, bir köpek peşinden koştu – ikisi de zeytin fıçısına düştü. Mahalle günlerce güldü.

Esprili Kaptan

Fırtına sırasında bir vapur kaptanı mikrofondan şöyle dedi: "Lütfen kemerlerinizi bağlayın, birazdan türbülans."

Güvercinler için Hamam

Üsküdar'da eski bir çeşme halk tarafından kışın ısıtılırdı – insanlar için değil, güvercinler banyo yapabilsin diye.

Eğri Saat

Haydarpaşa Garı'nda bir saat onlarca yıl eğri durdu. Kimse düzeltmedi çünkü herkes alışmıştı: "Eğriyse doğru zamandasın."

Yanlış Kesilen Döner

Beyoğlu'ndaki bir dönerci eti alttan üste doğru kesiyor, çünkü çırağı başka türlü öğrenmemiş. Misafirler özellikle "yanlış kesilen döner" için geliyor.

Istanbul smells before it speaks

In the morning the Bosphorus wakes you with salt and seaweed, a cool breath that clings to ropes and tar, to wet quays and old buoys. In the alleys sesame warms the air, freshly baked simit, and the thin scent of çay lifts sleep like a small flame.

By noon the city rises. From the kitchens comes fried fish drifting over the bridges, balık ekmek brightened with lemon, beside it onion and pepper as loud as traffic. In the Spice Bazaar whole worlds open in small jars. Cumin, sumac, cinnamon and clove tell stories of long roads, while rosewater and lokum soften the voices.

In the shade of old courtyards books smell of dust and time. The sahaflar keep paper like a quiet sea. A few steps away linden and ıhlamur carry a light sweetness into the streets, and somewhere coffee glows dark in a cezve, thick and forgiving. In winter salep and cinnamon move through the breath, in summer jasmine drifts over walls that hold the day.

Afternoon tastes like the city. A hint of diesel from the ferry, rubber from the asphalt, hot stone after rain. At the corners baklava melts into syrup, and the coolness of a hamam lifts from the cracks of the doors. Olive oil soap, skin, steam and a trace of the past that clings to the tiles. When the winds change, the poyraz brings clarity and metal, the lodos brings warmth and moisture, as if it carried distant shores in its coat. On the islands there is pine and resin and sea, the scent of bicycle chains and quiet gardens. At evening anise from rakı lays a thin trail along the promenades, nargile floats like clouds through courtyards, and street sellers roast kestane whose shells crack like a small fire.

Between all of this lies something tender. The fur of a cat warmed by the sun. Freshly washed laundry that sways over the alleys. The air of a city that builds a memory out of fragrance, a memory that finds you again long after the noise has faded.

İstanbul konuşmadan önce kokar

Sabah Boğaz seni tuz ve yosunla uyandırır. Serin bir nefes halatlara ve zifire tutunur, ıslak rıhtımlara ve eski şamandıralara siner. Ara sokaklarda susam havayı ısıtır. Taze simit ve ince bir çay kokusu uykuyu küçük bir alev gibi kaldırır.

Öğleye doğru şehir yükselir. Mutfaklardan kızarmış balık kokusu köprülerin üzerine yayılır. Limonla açılan balık ekmek, yanında soğan ve biber, trafik kadar gür. Mısır Çarşısı'nda küçük kavanozlarda koca dünyalar açılır. Kimyon, sumak, tarçın ve karanfil uzun yolların hikâyesini anlatır. Gül suyu ve lokum sesleri yumuşatır.

Eski avluların gölgesinde kitaplar toz ve zaman kokar. Sahaflar kâğıdı sanki sessiz bir deniz gibi saklar. Birkaç adım ötede ıhlamur sokaklara hafif bir tatlılık taşır. Bir yerde cezvede kahve koyu bir ışıltıyla tıkrıdar, yoğun ve bağışlayıcı. Kışın salep ve tarçın nefese karışır. Yazın yasemin, günü tutan duvarların üzerinden sızar.

Öğleden sonra şehrin tadı havaya karışır. Vapurdan ince bir mazot kokusu, asfalttan kauçuk, yağmurdan sonra ısınmış taş. Köşelerde baklava şerbete döner. Bir hamamın serinliği kapı aralıklarından yükselir. Zeytinyağlı sabun, ten, buhar ve fayanslara sinen geçmişin izi.

Rüzgârlar değiştiğinde poyraz berraklık ve metal getirir. Lodos sıcaklık ve nem taşır, sanki uzak kıyıları paltosunda saklamış gibi. Adalarda çam ve reçine ve deniz kokar. Bisiklet zincirlerinin kokusu ve sessiz bahçeler karışır. Akşamüstü rakının anasonu sahillere ince bir iz bırakır. Nargile dumanı avlulardan bulut gibi süzülür. Sokak satıcıları kestane kavurur. Kabuğu küçük bir ateş gibi çatlar.

Bütün bunların arasında yumuşak bir şey durur. Güneşte ısınmış bir kedinin tüyü. Çamaşır ipe asılıp sokakların üstünde sallanan temiz koku. Gürültü dindikten çok sonra bile seni yeniden bulan bir hatıra kuran bir şehrin havası.

Istanbul riecht, bevor sie spricht.

Am Morgen weckt dich der Bosphorus mit Salz und Algen, ein kühler Atem, der an Seilen und Teer hängt, an nassen Kais und alten Bojen. In den Gassen wärmt Sesam die Luft, frisch gebackener Simit, dazu der dünne Duft von çay, der wie eine kleine Flamme die Müdigkeit vertreibt.

Gegen Mittag steigt die Stadt höher. Aus den Küchen rollt gebratener Fisch über die Brücken, balık ekmek und Zitronensaft, daneben Zwiebel und Pfeffer, laut wie Strassenverkehr. Im Gewürzbasar öffnen sich Welten in kleinen Gläsern. Kreuzkümmel, Sumach, Zimt und Nelke erzählen Geschichten von langen Wegen, während Rosenwasser und lokum die Stimmen weich machen.

Im Schatten alter Höfe riechen Bücher nach Staub und Zeit, die sahaflar bewahren Papier wie ein stilles Meer. Ein paar Schritte weiter tragen Linden und ihlamur eine helle Süsse in die Strassen, und irgendwo glimmt Kaffee dunkel in einem Cezve, dick und versöhnlich. Im Winter mischt sich sahlep mit Zimt in den Atem, im Sommer Jasmin über Mauern, die den Tag speichern.

Der Nachmittag schmeckt nach Stadt. Ein Hauch Diesel von der Fähre, Gummi vom Asphalt, heisser Stein nach Regen. An Ecken schmilzt Baklava zu Sirup, und die Kühle eines Hamam steigt aus den Spalten der Türen. Olivenölseife, Haut, Dampf und ein Hauch von Vergangenheit, der an den Fliesen haftet.

Wenn die Winde wechseln, bringt der Poyraz Klarheit und Metall, der Lodos Wärme und Feuchtigkeit, als trüge er ferne Ufer im Mantel. Auf den Inseln riecht es nach Kiefer, Harz und Meer, nach Fahrradketten und stillen Gärten. Zur Abendstunde legt Anis von rakı eine feine Spur auf die Promenaden, nargile zieht wie Wolken durch Hinterhöfe, und die Strassenverkäufer rösten kestane, die Schale knackt wie ein kleines Feuer.

Zwischen all dem liegt etwas Zärtliches. Das Fell einer Katze, von Sonne gewärmt. Die frisch gewaschene Wäsche, die über Gassen schaukelt. Die Luft einer Stadt, die aus Düften ein Gedächtnis baut, das dich wiederfindet, lange nachdem der Lärm verstummt ist.

Anatolische Küche

Anatolian cuisine - Anadolu mutfağı

Mezze sind eine vielfältige Auswahl an kleinen Vorspeisen, die in der türkischen und anatolischen Küche eine zentrale Rolle spielen. Zu den kalten Mezze gehören Humus, Haydari (Joghurt mit Knoblauch und Kräutern), Şakşuka (gebratene Auberginen mit Tomatensoße), Babaganuş (geröstete Auberginen mit Tahini) und Tabule (frischer Bulgur-Salat mit Kräutern und Zitronensaft). Warme Mezze wie İçli Köfte (gefüllte Bulgurklösse) oder Mercimek Çorbası (würzige Linsensuppe) werden oft gemeinsam in geselliger Runde serviert und mit frischem Brot, Olivenöl und Raki genossen.

Mezze are a diverse selection of small appetizers that play a central role in Turkish and Anatolian cuisine. Cold mezze include hummus, haydari (yogurt with garlic and herbs), şakşuka (fried eggplants with tomato sauce), babaganuş (roasted eggplant with tahini), and tabbouleh (fresh bulgur salad with herbs and lemon juice). Warm mezze like içli köfte (stuffed bulgur balls) or mercimek çorbası (spicy lentil soup) are often served together in a social setting and enjoyed with fresh bread, olive oil, and raki.

Meze, Türk ve Anadolu mutfağında önemli bir yere sahip olan çeşitli küçük başlangıçlardan oluşur. Soğuk mezeler arasında humus, haydari (sarımsak ve otlarla yapılan yoğurt), şakşuka (kızartılmış patlıcan ve domates sosu), babaganuş (közlenmiş patlıcan ve tahin) ve tabule (taze bulgur salatası, otlar ve limon suyu ile) bulunur. İçli köfte (içli bulgur köftesi) veya mercimek çorbası (baharatlı mercimek çorbası) gibi sıcak mezeler ise genellikle keyifli sohbetler eşliğinde servis edilir ve taze ekmek, zeytinyağı ve rakı ile birlikte tüketilir.

Çiğ Köfte ist eine traditionelle türkische Spezialität aus feingewürztem Bulgur, Tomatenmark und Gewürzen, die ursprünglich mit rohem Fleisch zubereitet wurde. Heute wird sie meist in einer vegetarischen Version serviert und in Salatblättern mit Granatapfelsirup und Zitronensaft gegessen.

Çiğ Köfte is a traditional Turkish specialty made from finely seasoned bulgur, tomato paste, and spices, originally prepared with raw meat. Today, it is mostly served in a vegetarian version and eaten in lettuce leaves with pomegranate syrup and lemon juice.

Çiğ Köfte, ince baharatlı bulgur, domates salçası ve baharatlarla yapılan, başlangıçta çiğ et ile hazırlanan geleneksel bir Türk lezzetidir. Günümüzde genellikle etsiz olarak sunulur ve marul yaprakları içinde nar ekşisi ve limon suyu ile tüketilir.

Die Aubergine (Patlıcan) ist eines der wichtigsten Gemüse in der anatolischen Küche und ein fester Bestandteil vieler traditioneller Gerichte. Sie wird in unzähligen Varianten zubereitet – gegrillt, gebraten, gefüllt oder in Eintöpfen geschmort. Besonders bekannt sind Gerichte wie "Karniyarik" (gefüllte Aubergine mit Hackfleisch), "Imam Bayıldı" (mit Zwiebeln, Knoblauch und Tomaten geschmorte Aubergine) oder "Hünkar Beğendi" (Lammragout auf Auberginenpüree). Ihr mildes, leicht rauchiges Aroma macht sie zu einer perfekten Basis für herzhafte und aromatische Speisen. In der anatolischen Küche gilt die Aubergine als Symbol für Gastfreundschaft und wird oft zu besonderen Anlässen serviert.

The eggplant (Patlıcan) is one of the most important vegetables in Anatolian cuisine and a key ingredient in many traditional dishes. It is prepared in countless ways – grilled, fried, stuffed, or stewed in casseroles. Some of the most famous dishes include "Karniyarik" (stuffed eggplant with minced meat), "Imam Bayıldı" (eggplant stewed with onions, garlic, and tomatoes), and "Hünkar Beğendi" (lamb ragout on eggplant purée). Its mild, slightly smoky flavor makes it a perfect base for hearty and flavorful dishes. In Anatolian cuisine, the eggplant is considered a symbol of hospitality and is often served on special occasions.

Patlıcan, Anadolu mutfağının en önemli sebzelerinden biri olup, birçok geleneksel yemeğin vazgeçilmez bir parçasıdır. Sayısız şekilde hazırlanır – ızgara, kızartma, doldurma veya güveçte pişirme gibi. En bilinen yemekler arasında "Karniyarik" (kıymalı doldurulmuş patlıcan), "Imam Bayıldı" (soğan, sarımsak ve domatesle pişirilen patlıcan) ve "Hünkar Beğendi" (patlıcan püresi üzerinde kuzu yahni) bulunur. Hafif ıslı ve yumuşak aroması, onu doyurucu ve lezzetli yemekler için mükemmel bir temel yapar. Anadolu mutfağında patlıcan, misafirperverliğin bir sembolü olarak kabul edilir ve genellikle özel günlerde servis edilir.

Künefe ist ein traditionelles türkisches Dessert aus knusprigen Kadayıf-Fäden, geschmolzenem Käse und süßem Zuckersirup. Serviert mit gehackten Pistazien und oft begleitet von Kaymak oder Eis, vereint es knusprige und cremige Texturen zu einem einzigartigen Geschmackserlebnis.

Künefe is a traditional Turkish dessert made from crispy kadayıf strands, melted cheese, and sweet sugar syrup. Served with chopped pistachios and often accompanied by kaymak or ice cream, it combines crispy and creamy textures into a unique taste experience.

Künefe, çıtır kadayıf telleri, eritilmiş peynir ve tatlı şerbetten yapılan geleneksel bir Türk tatlısıdır. Üzerine dövülmüş Antep fıstığı serpilerek servis edilir ve genellikle kaymak veya dondurma ile birlikte sunulur. Çıtır ve kremli dokuları benzersiz bir lezzet deneyimine dönüştürür.

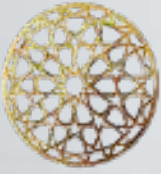

Simit ist eines der bekanntesten Strassenbackwaren der Türkei – ein ringförmiges Sesamgebäck mit knuspriger Kruste und weichem Inneren. Ob pur, mit Käse oder Marmelade, es ist ein fester Bestandteil des türkischen Frühstücks und wird oft unterwegs mit Tee genossen.

Simit is one of Turkey's most famous street pastries – a ring-shaped sesame bread with a crispy crust and a soft interior. Whether plain, with cheese, or jam, it is a staple of the Turkish breakfast and is often enjoyed on the go with tea.

Simit, Türkiye'nin en bilinen sokak lezzetlerinden biridir – çıtır kabuklu ve yumuşak iç yapılı, halka şeklinde bir susamlı ekmektir. İster sade, ister peynir veya reçelle tüketilsin, Türk kahvaltısının vazgeçilmez bir parçasıdır ve genellikle çay eşliğinde yolda yenir.

Ayran

Ayran ist ein Getränk aus Vorderasien, hauptsächlich aus der Türkei und dem Kaukasus. Es wird aus Joghurt, Wasser und Salz zubereitet, industriell hergestellter Ayran kann auch Milchpermeat enthalten. Zur Zubereitung werden Joghurt und Wasser im Verhältnis 2:1 mit Salz schaumig gerührt. Basis ist vollfetter Joghurt aus Schaf- oder Kuhmilch. Ayran wird manchmal mit Minze oder Basilikum aromatisiert und in Fruchtvarianten angeboten. In der Türkei wird Ayran traditionell Gästen serviert. Der Ursprung von Ayran ist unklar, vermutlich stammt es aus dem Kaukasus und Anatolien. Gök-Türken könnten es zwischen 552 und 745 n. Chr. entdeckt haben. Mit der Islamisierung ersetzte Ayran das alkoholische Kumys (vergiftete Stutenmilch).

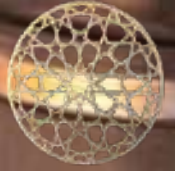
Ayran is a drink from Western Asia, mainly from Turkey and the Caucasus. It is made from yogurt, water, and salt, with industrially produced Ayran sometimes containing milk permeate. To prepare it, yogurt and water are mixed in a 2:1 ratio with salt until frothy. The base is whole-fat yogurt made from sheep or cow milk. Ayran is sometimes flavored with mint or basil and available in fruit versions. In Turkey, Ayran is traditionally served to guests.

The origin of Ayran is unclear, but it likely comes from the Caucasus and Anatolia. Gok-Turk tribes may have discovered it between 552 and 745 AD. With the Islamization, Ayran replaced the alcoholic Kumys (fermented mare's milk).

Ayran, Türkiye ve Kafkasya'dan gelen bir içecektir. Yoğurt, su ve tuzla hazırlanır, sanayi üretimi Ayran bazen süt perma içerir. Yoğurt ve su, 2:1 oranında tuzla köpürtülür. Temel olarak tam yağlı koyun veya inek yoğurdu kullanılır. Ayran, nane veya fesleğenle tatlandırılabilir ve meyveli çeşitleri de vardır. Türkiye'de geleneksel olarak misafirlere sunulur. Ayran'ın kökeni belirsizdir, ancak Kafkasya ve Anadolu'dan geldiği düşünülmektedir. Gök-Türkler, 552-745 yılları arasında ekşi yoğurdu suyla karıştırarak keşfetmiş olabilir. İslamlaşma ile Ayran, Kumys (fermente at sütü) yerine geçmiştir.

Engelshaar Angel Hair – Tel Kadayıf

Engelshaar wird aus einem flüssigen Teig aus Weizenmehl, Wasser und etwas Stärke hergestellt. Der Teig wird durch eine feine Sieböffnung auf eine heiße, rotierende Platte geträufelt, wodurch hauchdünne Fäden entstehen. Diese werden kurz gebacken, dann gesammelt und für Süßspeisen wie Künefe oder Tel Kadayıf verwendet.

nglisch:

Angel hair is made from a liquid dough of wheat flour, water, and some starch. The dough is drizzled through a fine sieve onto a hot, rotating plate, creating ultra-thin strands. These are briefly baked, then collected and used for desserts like Künefe or Tel Kadayıf.

Tel Kadayıf buğday unu, su ve biraz nişastadan oluşan sıvı bir hamurdan yapılır. Hamur, ince delikli bir süzgeçten sıcak ve döner bir sac üzerine akıtılarak ince iplikler oluşturulur. Kısaca pişirildikten sonra toplanır ve Künefe veya Tel Kadayıf gibi tatlılarda kullanılır.

A Feast for the Senses

Honey drips onto warm bread,
Olives glisten, salty and deep black.
Tea steams in small glasses,
the first sip – hot and strong.

Mezze spread across the table,
Hummus creamy, Ezme spicy,
Haydari cool on the tongue,
a play of flavors in every bite.

Çiğ Köfte, shaped by hand,
spicy, tangy, wrapped in lettuce leaves.
Lahmacun cracks with a soft snap,
savory, fresh, a hint of lemon.

Kebab sizzles over an open flame,
its aroma carrying stories through the air.
Köfte, juicy, seasoned with memories,
melts between bread and yogurt.

Alongside, rice scented with cinnamon,
Eggplants, dark and velvety soft.
Chickpeas bathed in golden sauce,
seasoned with tales from afar.

Künefe, hot and crispy,
pulls golden threads of melted cheese.
Katmer, paper-thin and buttery,
pistachios and ice cream as a sweet farewell.

Juicy Baklava, soaked in syrup,
candied pumpkin, black walnuts beside.
Mokka or Çay is a must,
a taste of 1001 nights on the tongue.

Duyulara Şölen

Bal, sıcak ekmeğin üzerine damlar,
Zeytinler parıltır, tuzlu ve koyu siyah.
Çay küçük bardaklarda tüter,
ilk yudum – sıcak ve sert.

Mezeler masayı süsler,
Hummus kremisi, Ezme baharatlı,
Haydari dilde serin,
tatların oyunu her lokmada.

Çiğ Köfte, ellerle yoğrulmuş,
baharatlı, limonlu, marul yaprağına sarılı.
Lahmacun hafif bir çıtırtıyla kırılır,
lezzetli, taze, limonun ince dokunuşu.

Kebab açık ateşte cızırdar,
kokusu hikâyeleri havada taşır.
Köfte, sulu, hatıralarla baharatlanmış,
ekmek ve yogurt arasında erir.

Yanında tarçın kokulu pilav,
patlıcan, koyu parlak ve yumuşak.
Altın rengi sos içinde nohut,
uzaklardan gelen hikâyelerle harmanlanmış.

Künefe, sıcak ve çıtır,
erimiş peynirin altın tellerini çeker.
Katmer, incecik ve tereyağlı,
fıstık ve dondurma tatlı bir veda.

Şerbetle ıslanmış baklava,
yanında kabak tatlısı ve siyah ceviz.
Mokka ya da çay olmazsa olmaz,
dilde binbir gece masalı tadı..

Ein Fest der Sinne

Honig tropft auf warmes Brot,
Oliven glänzen, salzig und tiefschwarz.
Tee dampft in kleinen Gläsern,
der erste Schluck – würzig und stark.

Mezze teilen sich den Tisch,
Hummus cremig, Ezme scharf,
Haydari kühl auf der Zunge,
alles ein Spiel aus Geschmack.

Çiğ Köfte, von Händen geformt,
scharf, zitronig, in Salatblättern gewickelt.
Lahmacun bricht mit leisem Knacken,
würzig, frisch, ein Hauch von Koriander.

Kebab zischt über offener Flamme,
sein Duft trägt Geschichten durch die Luft.
Köfte, saftig, gewürzt mit Erinnerung,
zwischen Brot und Joghurt.

Dazu Reis, duftend nach Zimt,
Auberginen, schwarzglänzend weich.
Kichererbsen in goldener Sauce,
gewürzt mit Reisen von weit her.

Künefe, heiss und knusprig,
zieht goldene Fäden aus geschmolzenem Käse.
Katmer, hauchdünn und buttrig,
Pistazien und Eiscreme als süssen Abschied.

Saftiges Baklava, sirupgetränkt,
kandierter Kürbis, schwarze Nüsse dazu.
Mokka oder Çay gehört dazu,
ein Hauch von 1001 Nacht auf der Zunge.

...und immer wieder zeigt sich etwas Neues in dieser geschichtsträchtigen, faszinierenden Stadt – verborgen zwischen Gassen, Blicken, Momenten.

Istanbul hört nie auf zu erzählen.

Doch irgendwann muss man loslassen, einen Punkt setzen, das Buch schliessen – zumindest für jetzt.

So tue ich es, nach meinen Sommerwochen 2025 in dieser Stadt voller Schatten und Licht.

Ob die Geschichte wirklich zu Ende ist?

Wer weiss... vielleicht schreibt Istanbul heimlich bereits an Band zwei.

...again and again, something new reveals itself in this historic, fascinating city – hidden between alleyways, glances, and fleeting moments.

Istanbul never stops telling its stories.

But at some point, one must let go, place a final dot, and close the book – at least for now.

And so I do, after my summer weeks of 2025 in this city of shadow and light.

Is the story truly over?

Who knows... perhaps Istanbul is already secretly writing volume two.

...ve yine, yine yeniden bir şeyler açığa çıkar bu tarih kokan, büyüleyici şehirde – saklı aralarda, bakışlarda, anların içinde.

İstanbul anlatmaktan hiç vazgeçmez.

Ama bir noktada bırakmak gerekir; bir nokta koymak ve kitabı kapatmak – en azından şimdilik.

Ben de öyle yapıyorum, 2025 yazında geçirdiğim o günlerden sonra, gölgeyle ışığın iç içe geçtiği bu şehirde.

Hikâye gerçekten bitti mi?

Kim bilir... belki İstanbul çoktan gizlice ikinci cildi yazmaya başlamıştır bile.

Verzeichnisse – Directories – Kataloglar

Inhaltsverzeichnis - Table of Contents - İçindekiler

Istanbul in meinen Ohren... (Gedicht)	9
Vorwort	13
Anmerkungen	14
Kleine Geschichte Insanbuls	16
The Exciting and History of Istanbul	19
Istanbul'un Uzun Tarihi	22
Hagia Irene – Aya Irini	27
Ökumenische Konzile	30
Chalkedon	31
Hagia Sophia	34
Heilige Weisheit (Gedicht)	39
Die Geheimnisse der Hagia Sophia	41
Omphalion	42
Die Türen der Hagia Sophia	44
Die «schwitzende» Säule	47
Unter der Hagia Sophia	48
Die Kuppel der Hagia Sophia	51
Gli – die Katze der Hagia Sophia	52
Blaue Moschee –	55
Das Fliesen aus Iznik	57
Blaue Fliesen (Gedicht)	59
Kleine Hagia Sophia	61
Byzanz – Konstantinopel – Istanbul	65
Der Kaiserpalast	69
Mangana (Kaiserpalast)	73
Die Theodosianische Mauer	77
Die Ausgrabungen in Yenikapı	80
Der Gänsebrunnen von Kazlıçeşme	86
Spaziergang an der alten Stadtmauer	88
Milion Stein	90
Die Mese – Hauptstrasse Konstantinopels	91
Rotunde-Zisterne des Myrelaion	92
Konstantin-Forum	93
Die Yerebatan und Theodosius-Zisterne	95
Gülhane Cisterna	100
Valens-Aquädukt	103
Fatih Moschee	107
Mausoleum Mehmed II Fathi	109
Apostelkirche	110
Kaiser Konstantin	111
Topkapı Palast	113
Süleymaniye Moschee	117
Säule der Rekruten	120
Merkwürdiges im Süleyman-Komplex	122
Sultan Süleyman I	124
Sinan Architekt	125
Sinan Süleymaniye Turkish Bath (1557)	126
Sinan - Zeyrek Çinili Hamam	127
Sinan II. Bayezid Hamam	129
Die Moscheen des Architekten Sinan	131
Rüstem Pasha Moschee	131
Sokollu-Mehmed- Paşa Moschee	133
Şemsî Ahmet Paşa Moschee	135
Şehzade Moschee	137
Yeşil Sütun Şehzadebaşı	138
Moschee-Säule als Seismograph	139
Kılıç Ali Pasha Moschee	141
Islam – 5 Säulen und 6 Glaubenssätze	142
Islam – 5 Pillars and 6 beliefs	143
İslam – 5 Sütun ve 6 inanç	144
Die 99 Namen Allahs	145

Bedeutung der Zahlen im Islam	146
Weitere eindruckliche Moscheen	149
Neue Moschee – Yeni Camii	150
Hünkâr-Pavillion	155
Die Grösste Moschee der Türkei	158
Camlica Moschee	159
Hazrat Jaber Moschee	164
Ertugrul Tekke Moschee	166
Brunnen – Well – Cesme	171
Ceşme (Gedicht)	175
Kanuni Sultan Süleyman Brücke	177
Sultan Süleyman Kervansarayı	178
Köprübaşı - Moschee/Mosque/Camii	179
Osmanische Vogelhäuschen	181
Die Städte der Vögel (Gedicht)	183
Dolmabahçe-Palast	185
Mustafa Kemal Atatürk	188
Osmanisches Reich	189
Chorakirche	181
Christliche Kirchen in Istanbul	195
Byzantinisches Erbe	196
Kirche der Euphemia im Hippodrom	199
Studion Kloster	200
Metrologie-Kirche	202
Theotókos Pammakaristos - Fethiye Camii	203
Molla Zeyrek Moschee	204
Arap-Moschee in (St. Peter)	205
Aya Yorgi Kilisesi	206
Hagia Triada Rum Orthodox Kilisesi	206
Die verschlossene Türe des Patriarchats	207
Säule der Geisselung/Hand des Prophets	208
St. Stefans-Kirche	209
Santa Maria in Draperis	209
Basilika Sankt Antonius	211
Brot für die Armen	214
Antoiusbrot (Gedicht)	217
Kirchenglocken und Buchhandlung	218
Müllsammler – ein täglicher Kampf	220
Das Leben ist ein Stück Papier (Gedicht)	223
Heilige Orte in Istanbul	225
Ayios Dimitrios Bekinos	227
Quelle des Heiligen Dimitrios (Gedicht)	229
Die Kirche der Mutter Gottes an der Quelle	231
Die Leben spendende Quelle (Gedicht)	233
Geweihtes Wasser des Hl. Theron	235
Kirche von Vefa	236
Taksiyarhis Griechisch-orthodoxe Kirche	238
Der Mantel des Propheten	240
Das Grab des Apostels	241
Tuzbaba Moschee – Heiliges Salz	243
Imrahor Moschee	244
Vier moderne Moscheen	246
Ilahiyat Camii (Theologische Moschee)	247
Wissen & Glaube küssen sich (Gedicht)	251
Die Sakrini-Moschee	252
Ein Raum aus Licht und Stille (Gedicht)	257
Die Sancaklar-Moschee	259
Versunkene Stille	263
Die Yeşilvadi Moschee	265
Ort zwischen Zeit und Ewigkeit (Gedicht)	269
Schweizer Bier in Istanbul	271
Istiklal Strasse - Tunnel – Taskim	272
Puls der Stadt (Gedicht)	275
Rumeli Han	276
Taskim – Gezi Park	278

Atatürk Kulturzentrum	279
Türkisches Eis	280
Funicular Tunnel	282
Beyoğlu	284
Cukurcuma	286
Oasen der Ruhe in Beyoğlu	288
Der Zitronengarten	289
Salt Galata	290
Camando Treppe	292
Das Museum der Unschuld	293
Galata	294
Galataturm	297
Galata – Klang und Licht (Gedicht)	301
Leanderturm	302
Die unerfüllte Liebe	303
Die Quartiere des Handels	304
Karakoy und Pera	304
Beyoğlu	305
Cicek-Passage	306
Küçükpazar	307
Eminönü	309
Galata-Brücke	310
Strom des Lebens (Gedicht)	313
Die Galata Mevlevihanesi	314
Der Pfad der Sufis (Gedicht)	317
Dschelaladdin Rumi	318
Das Hodjapasha Kulturzentrum	319
Der Tanz der Derwische (Gedicht)	321
Nardis Jazzclub Galata	322
Tarlabası	324
Fener - Balat	326
Balat – Wo die Farben lebe (Gedicht)	329
Eyüp, das heilige Viertel Istanbul	330
Pierre-Loti Hügel	331
Friedhof Eyüp	332
Stimmen der Ewigkeit (Gedicht)	335
Eyüp Moschee	336
Wunschfenster und Süßigkeiten	338
Karakoy & Tophane	339
Galataport - die Stadt der Namen	342
Istanbul Modern	344
Ortaköy	346
Arnavutköy & Bebek - Juwel am Bosphorus	347
Erdbeeren aus Arnavutköy	349
Marzipan aus Bebek	350
Alte Häuser in Istanbul	351
Eminönü	352
Grosser Basr	355
Die Welt in einem Markt (Gedicht)	359
Pazar	359
Der Adler des Basars	360
Beyazit - Feuerwachturm	361
Katip Sinan Moschee	362
Grosser Valide Han	364
Büyük Yeni Han: Eine Karawanserei	365
Eirene Tower Sanat Galerie	366
Migros Türk	367
Beta Yeni Han	269
Kafeesatz lesen	271
Türkischer Kaffee	372
Sarayburnu-Park	373
Sultanahmet: Das historische Herz	374
Laleli Taşhan – Ein historischer Basar	375
Çorlulu Ali Paşa Medresesi	376
Türkischer Tee	377

Kumkapi	378
Kadıköy	380
Das Krokodil von Kadikoy	382
Die Quelle der Hl. Katharina	383
Kuzguncuk	384
Istanbul – die Stadt der Katzen	386
Katzenmuseum	388
Die Stadt gehört ihnen – Istanbul's Katzen	395
Mensch und Tier im islamischen Istanbul	396
Üsküdar	398
Winter in Istanbul	400
Schnee über Istanbul (Gedicht)	403
Umgebung von Istanbul	404
Rumeli Festung - Anadolu Festung	405
Festung die «Muhammad» schreibt	408
Pelit Schokoladen-Museum	411
Joshua-Hügel: Ein Wallfahrtsort in Istanbul	412
Miniaturk	413
Die Râhtische Bahn in Istanbul	414
Gülhane-Park	415
Ahmet Hamdi Tanpınar Bibliothek	416
Emirgan-Hain: Naturparadies	417
Nakkaştepe-Nationalgarte	418
Otagtepe Fatih Park	419
Erholungsgebiet Küçüksu Pavillon	420
Die Brücke der Märtyrer des 15. Juli	421
Denkmal der Märtyrer des 15. Juli	422
Museum für & islamische Kunst	423
Museum für Islamische Wissenschaft	424
Museum der Islamischen Zivilisation	426
Archäologisches Museum	428
Istanbul Designe Museum	429
Rami Kaserne	430
Rezan-Has-Museum	431
Der Flügel der Maria Callas	432
Borusa Contemporary	433
Istanbul's Liebesaffäre mit Tulpen	435
Beylerbeyi-Palst	436
Küçüksu Pavilion	437
Bulgur Palace	438
Yıldız-Palace	439
Das Pera Palace	443
Zimmer 411 – Agath Christie	445
Zimmer 101 – Mustafa Kemal Atatürk	446
Der Orientexpress	448
Pera Palace (Gedicht)	451
Die Prinzess-Inseln	452
Istanbul's Stadtgeschichten	455
Fussball	456
Istanbul im Stau	458
Erdbeben – Leben mit de Gefahr	460
Weihnachten – ein Fest ohne Feiertag	461
Kuriose Geschichten aus dem Stadtleben	462
Istanbul riecht, bevor sie spricht	469
Anatolische Küche	470
Ayran	474
Engelshaar (Herstellung)	475
Ein Fest der Sinne (Gedicht)	477

Alphabethisch – Alphabetical - Alfabetik

Adler des Basars	360
Ahmet Hamdi Tanpınar Bibliothek	416
Alte Häuser in Istanbul	351
Anatolische Küche	470
Anmerkungen	14
Antoiusbrot (Gedicht)	217
Apostelkirche	110
Arap-Moschee in (St. Peter)	205
Archäologisches Museum	428
Arnavutköy& Bebek - Juwel am Bosphorus	347
Atatürk Kulturzentrum	279
Ausgrabungen in Yenikapi	80
Aya Yorgi Kilisesi	206
Ayios Dimitrios Bekinos	227
Ayran	474
Balat – Wo die Farben lebe (Gedicht)	329
Basilika Sankt Antonius	211
Bedeutung der Zahlen im Islam	146
Beta Yeni Han	269
Beyazit - Feuerwachturm	361
Beylerbeyi-Palst	436
Beyoglu	305
Beyoğlu	284
Blaue Fliessen (Gedicht)	59
Blaue Moschee –	55
Borsa Contemporary	433
Brot für die Armen	214
Brücke der Märtyrer des 15. Juli	421
Brunnen – Well – Cesme	171
Bulgur Palace	438
Büyükle Yeni Han: Eine Karawanserei	365
Byzantinisches Erbe	196
Byzanz – Konstantinopel – Istanbul	65
Camando Treppe	292
Camlica Moschee	159
Ceşme (Gedicht)	175
Chalkedon	31
Chorakirche	181
Christliche Kirchen in Istanbul	195
Cicek-Passage	306
Çorlulu Ali Paşa Medresesi	376
Cukurcuma	286
Denkmal der Märtyrer des 15. Juli	422
Dolmabahçe-Palast	185
Dschelaladdin Rumi	318
Ein Fest der Sinne (Gedicht)	477
Ein Raum aus Licht und Stille (Gedicht)	257
Eirene Tower Sanat Galerie	366
Eminönü	309
Eminönü	352
Emirgan-Hain: Naturparadies	417
Engelshaar (Herstellung)	475
Erdbeben – Leben mit der Gefahr	460
Erdbeben aus Arnavutköy	349
Erholungsgebiet Küçüksu Pavillon	420
Ertugrul Tekke Moschee	166
Eyüp Moschee	336
Eyüp, das heilige Viertel Istanbul	330
Fathi Moschee	107
Fener - Balat	326

Festung die «Muhammad» schreibt	408
Fliessen aus Iznik	57
Flügel der Maria Callas	432
Friedhof Eyüp	332
Funicular Tunnel	282
Fussball	456
Galata	294
Galata – Klang und Licht (Gedicht)	301
Galata Mevlevihanesi	314
Galata-Brücke	310
Galataport - die Stadt der Namen	342
Galataturm	297
Gänsebrunnen von Kazlıcesme	86
Geheimnisse der Hagia Sophia	41
Geweihtes Wasser des Hl. Theron	235
Gli – die Katze der Hagia Sophia	52
Grab des Apostels	241
Grosser Basar	355
Grosser Valide Han	364
Grösste Moschee der Türkei	158
Gülhane Cisterna	100
Gülhane-Park	415
Hagia Irene – Aya Irini	27
Hagia Sophia	34
Hagia Triada Rum Orthodox Kilisesi	206
Hazrat Jaber Moschee	164
Heilige Orte in Istanbul	225
Heilige Weisheit (Gedicht)	39
Hodjapasha Kulturzentrum	319
Hünkar-Pavillion	155
Ilahiyat Camii (Theologische Moschee)	247
Imrahor Moschee	244
Islam – 5 Pillars and 6 beliefs	143
Islam – 5 Säulen und 6 Glaubenssätze	142
Islam – 5 Sütun ve 6 İnanç	144
Istanbul – die Stadt der Katzen	386
Istanbul Design Museum	429
Istanbul im Stau	458
Istanbul Modern	344
Istanbul riecht, bevor sie spricht	469
Istanbul'un Uzun Tarihi	22
Istanbul in meinen Ohren... (Gedicht)	9
Istanbuler Stadtgeschichten	455
Istanbuls Liebesaffäre mit Tulpen	435
Istiklal Strasse - Tunnel – Taskim	272
Joshua-Hügel: Ein Wallfahrtsort in Istanbul	412
Kadıköy	380
Kafeesatz lesen	271
Kaiser Konstantin	111
Kaiserpalast	69
Kanuni Sultan Süleyman Brücke	177
Karakoy & Tophane	339
Karakoy und Pera	304
Katip Sinan Moschee	362
Katzenmuseum	388
Kılıç Ali Pasha Moschee	141
Kirche der Euphemia im Hippodrom	199
Kirche der Mutter Gottes an der Quelle	231
Kirche von Vefa	236
Kirchenglocken und Buchhandlung	218
Kleine Geschichte Istanbuls	16
Kleine Hagia Sophia	61
Konstantin-Forum	93
Köprübaşı - Moschee/Mosque/Camii	179
Krokodil von Kadıköy	382

Küçükpazar	307
Küçüksu Pavilion	437
Kumkapı	378
Kuppel der Hagia Sophia	51
Kuriose Geschichten aus dem Stadtleben	462
Kuzguncuk	384
Laleli Taşhan – Ein historischer Basar	375
Leanderturm	302
Leben ist ein Stück Papier (Gedicht)	223
Leben spendende Quelle (Gedicht)	233
Mangana (Kaiserpalast)	73
Mantel des Propheten	240
Marzipan aus Bebek	350
Mausoleum Mehmed II Fathi	109
Mensch und Tier im islamischen Istanbul	396
Merkwürdiges im Suleyman-Komplex	122
Mese – Hauptstrasse Konstantinopels	91
Metrologie-Kirche	202
Migros Türk	367
Milion Stein	90
Miniatürk	413
Molla Zeyrek Moschee	204
Moscheen des Architekten Sinan	131
Moschee-Säule als Seismograph	139
Müllsammler – ein täglicher Kampf	220
Museum der Islamischen Zivilisation	426
Museum der Unschuld	293
Museum für & islamische Kunst	423
Museum für Islamische Wissenschaft	424
Mustafa Kemal Atatürk	188
Nakkaştepe-Nationalgarte	418
Nardis Jazzclub Galata	322
Neue Moschee – Yeni Camii	150
neunundneunzig Namen Allahs	145
Oasen der Ruhe in Beyoğlu	288
Ökumenische Konzile	30
Omphalion	42
Orientexpress	448
Ort zwischen Zeit und Ewigkeit (Gedicht)	269
Ortaköy	346
Osmanische Vogelhäuschen	181
Osmanisches Reich	189
Otagtepe Fatih Park	419
Pazar	359
Pelit Schokoladen-Museum	411
Pera Palace	443
Pera Palace (Gedicht)	451
Pfad der Sufis (Gedicht)	317
Pierre-Loti Hügel	331
Prinzess-Inseln	452
Puls der Stadt (Gedicht)	275
Quartiere des Handels	304
Quelle der Hl. Katharina	383
Quelle des Heiligen Dimitrios (Gedicht)	229
Rähtische Bahn in Istanbul	414
Rami Kaserne	430
Rezan-Has-Museum	431
Rotunde-Zisterne des Myrelaion	92
Rumeli Festung - Anadolu Festung	405
Rumeli Han	276
Rüstem Pasha Moschee	131
Sakrini-Moschee	252
Salt Galata	290
Sancaklar-Moschee	259
Santa Maria in Draperis	209

Sarayburnu-Park	373
Säule der Geisselung/Hand des Prophets	208
Säule der Rekruten	120
Schnee über Istanbul (Gedicht)	403
Schweizer Bier in Istanbul	271
schwitzende Säule	47
Şehzade Moschee	137
Şemsi Ahmet Paşa Moschee	135
Sinan - Zeyrek Çinili Hamam	127
Sinan Architekt	125
Sinan II. Bayezid Hamam	129
Sinan Süleymaniye Turkish Bath (1557)	126
Sokollu-Mehmed- Paşa Moschee	133
Spaziergang an der alten Stadtmauer	88
St. Stefans-Kirche	209
Stadt gehört ihnen – Istanbul's Katzen	395
Städte der Vögel (Gedicht)	183
Stimmen der Ewigkeit (Gedicht)	335
Strom des Lebens (Gedicht)	313
Studion Kloster	200
Süleymaniye Moschee	117
Sultan Süleyman I	124
Sultan Süleyman Kervansarayı	178
Sultanahmet: Das historische Herz	374
Taksiyarhis Griechisch-orthodoxe Kirche	238
Tanz der Derwische (Gedicht)	321
Tarlabaşı	324
Taskim – Gezi Park	278
The Exciting and History of Istanbul	19
Theodosianische Mauer	77
Theotókos Pammakaristos - Fethiye Camii	203
Topkapi Palast	113
Türen der Hagia Sophia	44
Türkischer Kaffee	372
Türkischer Tee	377
Türkisches Eis	280
Tuzbaba Moschee – Heiliges Salz	243
Umgebung von Istanbul	404
unerfüllte Liebe	303
Unter der Hagia Sophia	48
Üsküdar	398
Valens-Aquädukt	103
verschlossene Türe des Patriarchats	207
Versunkene Stille	263
Vier moderne Moscheen	246
Vorwort	13
Weihnachten – ein Fest ohne Feiertag	461
Weitere eindruckliche Moscheen	149
Welt in einem Markt (Gedicht)	359
Winter in Istanbul	400
Wissen & Glaube küssen sich (Gedicht)	251
Wunschfenster und Süßigkeiten	338
Yerebatan und Theodosius-Zisterne	95
Yeşil Sütun Şehzadebaşı	138
Yeşilvadi Moschee	265
Yıldız-Palace	439
Zimmer 101 – Mustafa Kemal Atatürk	446
Zimmer 411 – Agath Christie	445
Zitronengarten	289

Bilderverzeichnis - Image directory - Resim Dizini

Seite 4/5	Galata-Brücke/Karaköy/Galataturm
Seite 6	Galata-Brücke
Seite 7	Karaköy
Seite 9	Hagia Sophia
Seite 11	Hagia Sophia
Seite 26	Hagia Irene – Aya Irini
Seite 28/29	Hagia Irene – Aya Irini
Seite 29 unten	Porphyrsarkophag Kaiser Konstantin
Seite 30	Hagia Sophia Nizâa (Iznik)
Seite 31	Ayia Efimia (Chalkedon)
Seite 34	Hagia Sophia – Ayasofya
Seite 35	Hagia Sophia – Ayasofya
Seite 36	Hagia Sophia – Ayasofya
Seite 37	Hagia Sophia – Ayasofya
Seite 40	Hagia Sophia – Ayasofya – Mosaik – Maria mit Kind
Seite 41	Hagia Sophia – Ayasofya
Seite 42	Hagia Sophia – Ayasofya – Omphalion - Marmorboden
Seite 43 oben	Hagia Sophia – Ayasofya Omphalion Istanbul
Seite 43 unten	Hagia Sophia – Ayasofya – Omphalion Iznik
Seite 44 oben	Hagia Sophia – Ayasofya - Marmortüre
Seite 44 unten	Hagia Sophia – Ayasofya - Kaisertor
Seite 45	Hagia Sophia – Ayasofya – schönes Tor
Seite 46 oben	Hagia Sophia – Ayasofya – verschlossenes Tor
Seite 46 unten	Hagia Sophia – Ayasofya – schönes Tor
Seite 47	Hagia Sophia – Ayasofya – Schwitzende Säule
Seite 48	Hagia Sophia – Ayasofya – Zugang Katakomben
Seite 49 oben	Hagia Sophia – Ayasofya – Wurzeln Kastanienbaum
Seite 49 unten	Hagia Sophia – Ayasofya – unterirdische Gänge
Seite 50	Hagia Sophia – Ayasofya - Kuppel
Seite 51	Hagia Sophia – Ayasofya - Kuppel
Seite 52	Hagia Sophia – Ayasofya - Katze Gli
Seite 53	Hagia Sophia – Ayasofya - Katze Gli
Seite 54	Sultan Ahmed Camii – Blaue Moschee
Seite 56/57	Sultan Ahmed Camii – Blaue Moschee
Seite 60	Kleine Hagia Sophia – Küçük Ayasofya
Seite 62	Kleine Hagia Sophia – Küçük Ayasofya
Seite 63	Kleine Hagia Sophia /Karavanserei/Kloster
Seite 64	Blick aus dem Flugzeug
Seite 66	Konstantinopel/Fathi/7 Hügel
Seite 67	Konstantinopel mit Festungsmauer
Seite 68	Obelisk des Theodosius - Theodosius Dikilitaşı
Seite 70 oben	Kaiserpalast und Hippodrom (Modell)
Seite 70 unten	Ruine des Bukoleon-Palastes
Seite 71 oben	Plan Kaiserpalast und Ruine Hippodrom
Seite 71 unten	Die Magnaura
Seite 72	Mangana (Modell)
Seite 74	Ruine Mangana
Seite 75 oben	Mangana St. Georgs-Kloster (Zeichnung)
Seite 75 unten	Plan der Mangana
Seite 76	Theodosianische Mauer
Seite 77	Theodosianische Mauer (Modellzeichnung)
Seite 78 oben	Theodosianische Mauer (Modell)
Seite 78 unten	Belgrad Tor
Seite 79 oben	Yedikule Fortress Yedikule Hisarı
Seite 79 unten	Belgrad Tor
Seite 80	Ausgrabung Yenikapi – Schiff mit Landung
Seite 81	Ausgrabung Yenikapi - Theodosinischer Hafen
Seite 82	Ausgrabung Yenikapi - Ausgrabungsstätte
Seite 84 oben	Station Marmara - Yenikapi
Seite 84 unten	Station Marmara – Yenikapi – Ausstellung Funde
Seite 86/87	Gänsebrunnen in Kazlıçeşme

Seite 88/89 oben	Karte Mauerwanderung
Seite 88 unten	Porphyrogennetos-Palast
Seite 89 unten	Theodosianische Mauer
Seite 90	Milion Stein
Seite 91	Zeichnung/Modell der Mese
Seite 92	Rotunde-Zisterne des Myrelaion
Seite 93	Konstantin-Säule
Seite 94/96/97	Die Yerebatan-Zisterne
Seite 98/99	Theodosius-Zisterne
Seite 100/1001	Gülhane Cisterna
Seite 102/104/105	Valens-Aquädukt
Seite 106/108	Fathi Moschee/Mosque/Camii
Seite 109	Grab Sultan Mehmet II der Eroberer
Seite 110	Apostelkirche (Ikone/Modell/Ruine)
Seite 111	Mosik Kaiser Konstantin (Hagia Sophia)
Seite 112/114/115	Topkapi-Palast
Seite 116/118/119	Süleymaniye Moschee/Mosque/Camii
Seite 125	Selimiye-Moschee Edirne
Seite 126	Süleymaniye Turkish Bath
Seite 127/128	Sinan - Zeyrek Çinili Hamam
Seite 129	II. Bayezid Hamam
Seite 130	Rüsem Pasha Moschee -
Seite 132	Sokollu-Mehmed- Paşa Moschee/Mosque/Camii
Seite 134	Şemsi Ahmet Paşa Moschee/Mosque/Camii
Seite 136	Şehzade Moschee/Mosque/Cami
Seite 138	Yeşil Sütun Şehzadebaşı
Seite 139	Kılıç Ali Pasha Moschee - Haupteingang
Seite 140	Die Kılıç Ali Pasha Moschee
Seite 149	Hazrat Jaber Moschee
Seite 150/51/52/53	Yeni Camii – Neue Moschee
Seite 154/56/57	Hünkâr-Pavillion
Seite 158/60/61/62/63	Camlica Moschee
Seite 164/65	Hazrat Jaber Moschee
Seite 166/67/68	Ertugrul Tekke Moschee
Seite 170	Hagia Sophia – Gold-Brunnen
Seite 172 oben	Marmorbrunnen im Grossen Basar
Seite 172 unten	Tophane Brunnen
Seite 173 oben	Sultan Ahmed III. Brunnen beim Topkapipalast
Seite 173 unten	Deutsche Brunnen Sultanahmet
Seite 176	Hagia Sophia – Gold-Brunnen
Seite 177	Kanuni Sultan Süleyman
Seite 178	Sultan Süleyman Kervansarayı
Seite 179	Köprübaşı - Moschee/Mosque/Camii
Seite 180/181	Osmanische Vogelhäuschen
Seite 184/186/187	Dolmabahçe-Palast/Palace/ Sarayı
Seite 188	Dolmabahçe-Palast/Palace/ Atatürk-Zimmer
Seite 190/92/93/94	Chorakirche
Seite 199	Euphemia im Hippodrom
Seite 200	Stoudios Kloster
Seite 202	Metrologie-Kirche
Seite 203	Theotókos Pammakaristos - Fethiye Mosque
Seite 204	Pantokratör Monastzeri - Molla Zeyrek Moschee
Seite 205	Arap-Moschee in (St. Peter)
Seite 206 oben	Aya Yorgi Kilisese
Seite 206 unten	Hagia Triada Rum Orthodox Kilisesei
Seite 207	Aya Yorgi Kilisese – Verschlossene Tür
Seite 208	Aya Yorgi Kilisese – Hand Mohamed – Säule/Geisselung
Seite 209 oben	St. Stefans-Kirche
Seite 209 unten	Santa Maria in Draperis
Seite 210/212-2016	Antonius-Kirche
Seite 218	Istiklal – christliche und deutsche Buchhandlung
Seite 219 oben	Antoniuskirche Glockenturm
Seite 219 unten	Kaffee und deutsche Buchhandlung
Seite 220/21	Müllsammler
Seite 224	Blaue Moschee

Seite 226 oben	Ayios Dimitrios Bekinos
Seite 226 unten	Ayios Dimitrios Bekinos - Tunnel zur Quelle
Seite 230 oben	Die Kirche der Mutter Gottes an der Quelle
Seite 230 unten	Die Kirche der Mutter Gottes an der Quelle
Seite 234	Friedhof Karaim
Seite 235	Hl. Therapon Kirche, Gülhane
Seite 236/37	Marienkirche von Vefa
Seite 238/39	Taksiyarhis Kirche
Seite 240	Hirkai-i-Serif Moschee
Seite 241	Gül Camii - Rosenmoschee
Seite 242 oben	Gül Camii – Apostelgrab (Andreas/Tuz Baba)
Seite 242 unten	Tor in der Stadtmauer
Seite 243	Tuzbaba Moschee
Seite 244/45	Imrahor Moschee
Seite 246/48/49	Ilahiyat Camii (Theologische Moschee)
Seite 252/54/55	Die Şakirin-Moschee
Seite 258/60/761	Die Sancaklar-Moschee
Seite 264/66/67	Die Yeşilvadi Moschee
Seite 270	Alte Brauerei Bomonti
Seite 272/273	Istiklal Strasse
Seite 276/77	Rumeli Han
Seite 278	Taskimplatz – Gezi Park
Seite 279	Atatürk Kulturzentrum
Seite 280/81	Eisverkäufer
Seite 282/83	Funicular Tunnel
Seite 284	Gasse in Beyoğlu
Seite 285 oben	Taskim-Platz
Seite 285 unten	Franzis-Gasse in Beyoğlu
Seite 286/87	Gassen in Cukucuma
Seite 288 oben	Terra Santa Kültür ve Sanat Merkezi
Seite 288 unten	Tophane Mekan
Seite 289	Zitronengarten (Caffee)
Seite 290/91	Salt Galata
Seite 292	Camando Treppe
Seite 293	Das Museum der Unschuld
Seite 294	Galata Turm
Seite 295	2 Rundsichten von Tunnel über Galata
Seite 296/98/99	Galataturm
Seite 302	Leanderturm - Kiz Kulesi
Seite 303	Leanderturm und Galataturm
Seite 304	Historische Fotos - Pera
Seite 305	Historische Fotos - Istiklal
Seite 306	Cicek-Passage
Seite 307/08	Küçükpazar
Seite 309	Eminönü
Seite 310/11	Galatabrücke
Seite 314	Die Galata Mevlevihanesi Eingang
Seite 315	Die Galata Mevlevihanesi Innenräume
Seite 319	Hodjapasha Kulturzentrum
Seite 324/25	Tarlabası
Seite 326/27	Fener-Balat
Seite 330	Eyüp (Moschee, Golden Horn, Pierre Lotti-Hügel)
Seite 331 oben	Seilbahn Pierre Lotti-Hügel
Seite 331 unten	Terrassen-Kaffee, Aussicht Golden Horn
Seite 332/33	Friedhof Eyüp
Seite 336/37	Eyüp Moschee
Seite 338	Eyüp Moschee - Wunschfenster
Seite 339	Karakoy – Umbrella-Street
Seite 340 oben	Karakoy blick auf Anlegestelle
Seite 340 unten	Karakoy blick auf Galatabrücke
Seite 341 oben	Karakoy Schiffsbrücke
Seite 341 unten	Karakoy Gassen mit Restaurants
Seite 342	Galatabort – Skulptur «Stadt der Namen»
Seite 343 oben	Galataport mit Kreuzfahrtschiff
Seite 343 unten	Galataport ohne Schutzwände

Seite 344	Istanbul Modern Dachterasse
Seite 345	Istanbul Modern Gebäude
Seite 346 oben	Ortaköy Grosse Mecidiye Moschee
Seite 346 unten	Schiffstation Ortaköy
Seite 347	Arnavutköy – historische Gebäude
Seite 348 oben	Arnavutköy Promenade
Seite 348 unten	Arnavutköy – historische Gebäude
Seite 349 oben	Arnavutköy Erdbeeren + Likör
Seite 349 unten	farbige Treppe in Arnavutköy
Seite 350 oben	Promenade bei Bebek
Seite 350 unten	Marzipan aus Bebek
Seite 351 oben	Oyuncu Strasse
Seite 351 unten	Soğuk Çeşme Strasse
Seite 352	Eminönü, Rüstem Pasha Moschee
Seite 353 oben	Eminönü Meydanı
Seite 353 mitte	Eminönü Meydanı/Gewürz-Basar
Seite 353 unten	Eminönü mit Galata-Brücke
Seite 354	Grosser Basar
Seite 356	Grosser Basar
Seite 357	über den Dächern des Grossen Basar
Seite 360	Der Adler im Grossen Basar
Seite 361	Bayazit - Feuertrum
Seite 362/3	Katip Sinan Moschee
Seite 364	Grosser Valide Han/Kaffee und Ansicht
Seite 365	Büyük Yeni Han
Seite 366	Eirene Tower Sanat Galerie innen/ausseen
Seite 367	Migros Türk: Migros-Wagen und Filiale
Seite 368/70	Beta Yeni Han
Seite 371	Kaffeersatz lesen
Seite 372	Türkischer Kaffee
Seite 264	Hünkâr-Pavillon – innen
seite 266/67	Hünkâr-Pavillon – innen/ausseen
Seite 268	Beta Yeni Han – Kaffee-Laden
Seite 270-72	Beta Yeni Han – Kaffe & Kaffeemuseum
Seite 373	Sarayburnu-Park
Seite 374 oben	Sultanahmet
Seite 374 unten	Çorlulu Ali Paşa Medresesi
Seite 375	Lalei Tashan Basar
Seite 376	Çorlulu Ali Paşa Medresesi
Seite 377	Çay – Türkischer Tee
Seite 378	Kumkapi
Seite 379 oben	Kumkapı Brunnen
Seite 379 unten	Kumkapı Gasse
Seite 279 unten	Kumkapi Restaurants
Seite 380 oben	Kadıköy Hafen
Seite 380 unten	Kadiköy Promenade
Seite 381 oben	Kadiköy Promenade
Seite 381 unten	Bahnhof Haydarpaşa
Seite 382	Krokodil von Kadikoy
Seite 383	Quelle der Heiligen Katharina
Seite 384	Kuzguncuk
Seite 385 oben	Kuzguncuk İcadiye-Strasse
Seite 385 unten	Kuzguncuk
Seite 387 oben	Katzen-Memorial in Kuzguncuk
Seite 388	Katzenmuseum
Seite 398	Üsküdar mit Bosporus-Brücke
Seite 399	Üsküdar Promenade Blick auf Kiz Kulesi
Seite 400	Winter in Istanbul – Istiklal Caddesi
Seite 401	Winter in Istanbul – Hagia Sofia - Tram
Seite 404	Rumeli- und Anadolu-Festung
Seite 406	Rumeli-Festung
Seite 407	Anadolu- Festung
Seite 408/07	Rumeli-Festung / von oben
Seite 410	Schokoladen-Museum – Hagia Sophia
Seite 411	Schokoladen-Museum - Sultanahmet

Seite 412	Joshua-Hügel
Seite 413	Miniatürk
Seite 414 oben	Rähtische Bahn in Miniaturk
Seite 414 unten	Miniatürk Hagia Sophia
Seite 415	Gülhane-Park
Seite 416	Ahmet Hamdi Tanpınar Bibliothek
Seite 417	Emirgan-Hain
Seite 418	Nakkaştepe-Nationalgarte
Seite 419	Otagtepe Fatih Park
Seite 420	Erholungsgebiet Küçüksu Pavillon
Seite 421	Die Brücke der Märtyrer des 15. Juli
Seite 422	Museum der Märtyrer des 15. Juli
Seite 423	Museum für islamische Kunst
Seite 424/25	Museum für islamische Wissenschaft
Seite 426/27	Museum für islamische Zivilisation
Seite 428	Archäologisches Museum
Seite 429	Istanbul Designe Museum
Seite 430	Rami Kaserne
Seite 431	Razan-Has-Museum
Seite 432	Flügel der Maria Callas – Pera Museum
Seite 433	Borusan Contemporary
Seite 434	Bosporus Brücke
Seite 436	Beylerbeyi-Palst
Seite 437	Küçüksu Pavilion
Seite 438	Bulgur Palace
Seite 439 oben	Yıldız-Palace
Seite 439 unten	Yıldiz Moschee
Seite 440 oben	Yıldiz Moschee innen
Seite 440 unten	Yıldiz Opernhaus
Seite 441	Pera Palace in der Nacht
Seite 442	Pera Palace am Tag
Seite 444 oben	Pera Palace Halle
Seite 444 unten	Pera Palace – historischer Aufzug
Seite 445	Zimmer 411 und ominöser Schlüssel
Seite 446/47	Zimmer 101 - Atatürk
Seite 448	Sirkeci Istanbul Bahnhof - Orientexpress
Seite 449	Plakat Orient Express – Taurus Express
Seite 452	Prinzessinseln - Büyükdade
Seite 453	Prinzessinseln – Burgazada - Büyükdade
Seite 456	Ramspark - Galatasaray
Seite 457	Fenerebahe
Seite 470	Anatolische Küche – Mezze – Linsensuppe
Seite 471	Cig Köfte, Sigara Böreği und İçli Köfte
Seite 472	Gefüllte Oberginen und Testi Kebab
Seite 473	Künefe und Simit
Seite 474	Ayran
Seite 475	Herstellung von Engelshaar
Seite 480	Eminönü
Seite 481	Galataturm
Seite 482/83	Yeni Camii
Seite 484/85	Halic Metro Brücke
Seite 486/87	Blick auf Golden Horn von Süleymane Moschee
Seite 488/89	Hasircilar Gasse - Basar
Seite 490	Nev mekan kutuphanesi

